

Uyên Khanh

©coki

*Cho anh
quá khứ của em*

Editor: coki

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thương Đã Thành Yêu.

Editor: Mèo coki

"Em có thể mang đi những gì mà em đã mua được không? Không phải là em nhỏ mọn, chẳng qua khi nghĩ đến về sau những thứ đó sẽ bị một người phụ nữ khác sử dụng thì trong lòng có chút khó chịu, huống chi có lẽ cô ấy cũng không thích những đồ mà em đã mua."

Lệ Dĩ Thần mở cửa, nhìn thấy cả người Diệp Căn ướt đẫm, giờ phút này mặt mày cô tiêu tụy nhìn anh, đôi mắt của cô tràn đầy mệt mỏi và đen tối, rất dễ nhận thấy, kể từ sau khi xảy ra sự kiện kia, cô sống cũng không tốt lắm.

Lệ Dĩ Thần gật đầu một cái: "Dĩ nhiên, những thứ kia đều là do em tốn mấy ngày mấy đêm tìm mua ở trên web, tất nhiên là nên trả lại cho em, em vào đi."

Diệp Căn tiện tay lau gương mặt ướt nhẹp một cái, nghĩ tới trên người mình vẫn chảy nước, vừa định tiến vào nhưng lại dừng bước.

"Hay là em. . . . . Không vào."

Diệp Căn dừng lại một chút rồi nói: "Anh đưa giúp em cái hộp nhạc ở bên trong phòng ngủ là được rồi."

Sắc mặt Lệ Dĩ Thần không gợn sóng, gật đầu: "Được, anh đi lấy cho em, em chờ một chút."

Lúc Lệ Dĩ Thần xoay người, rốt cuộc Diệp Căn cũng nhận ra phòng cưới được trang trí xinh đẹp đến mức nào, việc bố trí và lắp đặt các thiết bị bên trong nhà gần như đều do hai người bọn họ cùng nhau nghiên cứu rồi cuối cùng mới quyết định, mặc dù khi đó thiết bị còn chưa lắp đặt xong, nhưng cô đã từng thề son sắt mà nói, mặc dù này căn nhà này không lớn nhưng nhất định sẽ trở thành căn nhà độc nhất vô nhị trên đời, quả nhiên không sai, nơi này thật sự rất đẹp, rất khác biệt, chẳng qua. . . . . rốt cuộc nó cũng không thuộc về cô, nghĩ tới đây, Diệp Căn nhin không được đở trông mắt, cô liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn to như cũ, cô không chút do dự quay người rời đi, mọi người đã thay đổi, cô vẫn còn để ý đến những thứ vật chết vô dụng kia làm cái gì.

Khi Lệ Dĩ Thần mang hộp nhạc ra ngoài cửa, ngoại trừ một vũng nước đọng thì đã không còn người phụ nữ khiến anh yêu cũng không phải mà hận cũng không phải nữa.

Lệ Dĩ Thần cầm miếng giấy ghi chú ở trên bàn lên, phía trên là dòng chữ xinh đẹp tinh tế: “Đừng nói đến hộp nhạc này đã bị hư, thôi, kể cả mấy cái đèn bàn và bình bình lon lon mà em đã mua cũng ném đi, em không cần nữa rồi.”

Lệ Dĩ Thần ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, mưa còn to hơn so với lúc trước, mày nhíu lại, anh định cầm cây dù đuổi theo cô nhưng đến cửa thì đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười khổ rồi rằm, anh và cô đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi, đã như vậy, anh cần gì phải quan tâm đến lập trường của cô.

Sống hai mươi hai năm, lòng của Diệp Căn chưa bao giờ lạnh đến thế, mặc dù năm ấy đưa tang ba, cô cũng chưa từng cảm thấy đau đớn tê liệt như vậy, đó là người cô yêu đến tận xương tủy, vì anh là một học sinh nghèo nên cô bỏ qua cuộc sống đại tiểu thư trong nhung lụa, tại sao anh lại có thể tổn thương cô như vậy.

Ngã nhào giữa đêm mưa tầm tã, Diệp Cẩn cảm thấy cả người mệt mỏi, vì yêu Lê Dĩ Thần, cô không tiếc phản bội ba mẹ, bỏ qua vinh hoa phú quý, nhưng quay đầu lại thì mới phát hiện, thứ cô bỏ lỡ không riêng gì tình thân và tình yêu mà còn có tôn nghiêm cao cao tại thượng từng có.

Khi Lê Dĩ Thần nắm tay Lâm Mạn Thanh nói muốn ly hôn với cô thì Diệp Cẩn đã từng bất chấp tất cả đi cầu xin anh, hôn nhân của bọn họ mới chỉ được ba tuần mà thôi, nếu như không yêu cô, tại sao lại muốn cưới cô? Diệp Cẩn không nghĩ ra, nhưng nhiều lần ép hỏi, kết quả sẽ chỉ làm cô đau lòng tuyệt vọng hơn mà thôi, cho đến ngày hôm qua khi tận mắt thấy Lê Dĩ Thần ôm hôn Lâm Mạn Thanh, rốt cuộc cô cũng chấp nhận thực tế.

Người yêu của cô thật sự không thương cô, mặc kệ cô khó có thể tiếp nhận như thế nào thì đây cũng là sự thật, mặc dù khó nén đau buồn như thế nào thì cô cũng không thể vì thế mà gục ngã, cô lại càng không nên vì những người không thương cô mà tự hành hạ mình, nếu như cuộc sống khắp nơi đầy là gió táp mưa rào, như vậy cô lại càng muốn ngược gió, bởi vì cô là con gái của ba, ba từng nói với cô, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cô đều phải sống hạnh phúc vui vẻ thay thế ông, bởi vì cô đang kéo dài sinh mạng của ba.

Diệp Cẩn lau mặt một cái, không biết là mưa hay là nước mắt, mặc dù khó khăn, nhưng cô vẫn đứng lên từ mặt đất trơn trượt, mặc dù đêm tối lạnh lẽo thê lương không nhìn thấy con đường phía trước nhưng cô vẫn nở một nụ cười kiên quyết.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ba Năm Sau

Editor: Mèo coki

Ánh đèn mờ ảo nhưng âm nhạc trong phòng KTV thì lại rung động một góc trời, một người phụ nữ có vóc dáng gầy yếu nhưng tỷ lệ lại hoàn mỹ đang ngửa cổ rót toàn bộ bình Whisky vào trong miệng.

Người phụ nữ này có một cái cằm rất tinh xảo, đường cong hoàn mỹ, lại hơi ngửa đầu nên lộ ra cái cổ thiên nga xinh đẹp, chất lỏng bên trong chai rượu chảy xuống, chậm rãi nhỏ giọt trên cần cổ trơn mịn trắng nõn nà của cô, điều này làm cho cô vốn đã quyến rũ lại thêm vài phần mê hoặc.

‘Cạch’. Một âm thanh vang lên, rốt cuộc người phụ nữ này cũng uống sạch chai rượu, đặt lên trên bàn kiếng, đôi mắt mông lung nhìn chăm chăm lão già có cái bụng béo tròn bên cạnh, sau đó đẩy hợp đồng đã chuẩn bị tới trước mặt lão.

"Rượu tôi đã uống cạn rồi, bây giờ ngài có thể ký hợp đồng được chưa?"

Đôi mắt lão già đó hàm chứa ý cười, tầm mắt chưa từng rời khỏi cảnh xuân như ẩn như hiện phía dưới lớp áo sơ mi của người phụ nữ: “Diệp Cẩn, em gấp cái gì, nếu anh Trương đã nói sẽ dùng thiết kế của em thì nhất định không nuốt lời, thời gian vẫn còn sớm, không bằng cùng anh Trương đi du thuyền thưởng thức cảnh đêm đi, chỉ cần anh Trương vui vẻ, đừng nói là một hạng mục này, coi như mời cái tám cái thì anh Trương cũng sẽ hợp tác với em.”

Diệp Cẩn kìm nén lửa giận, cố gắng làm cho mình nở nụ cười đối với lão già có ý đồ quấy rối này: “Trương tổng, hợp đồng này đã kéo dài ba tháng rồi, mỗi lần gặp mặt ngài đều nói như vậy, ngài không có thành ý như thế thì làm sao tôi có thể đi du thuyền với ngài đây.”

Lão già đó ngừng cười, hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ cô em đang nói đến thành ý sao, trước khi cô em muốn bán thiết kế, có phải nên nghĩ đến việc bán mình trước hay không, tôi cũng đã ám chỉ cô rất nhiều lần, nhưng mỗi lần cô đều giả ngu, nếu không phải coi trọng mấy phần thù mị của cô, cô tưởng rằng tôi sẽ phí thời gian nói chuyện với cô sao? Đừng nói cả nước, chỉ nói trong thành phố A thôi thì kiến trúc sư đã nhiều vô số kể, cô lại là người mới ra đời, dựa vào đâu bắt tôi mua cái của nợ của cô? Nói cho cô biết, nếu cô muốn bàn chuyện làm ăn với tôi thì lát nữa theo tôi đến khách sạn Hoàng Triều, nếu không đi thì cô chết đi, ông đây cũng không có kiên nhẫn để hao phí trên người cô nữa.”

Nhìn lão già như một cục thịt bùng nhùng đang ngồi trên ghế sa lon, Diệp Cẩn siết chặt quả đấm, cuộc sống khó khăn, lão già này lại là khách hàng lớn, cô không tiếc ở chung với lão ba tháng, nhưng quay đầu lại, con vịt đã đun sôi cứ như vậy mà bay đi, cô không cam lòng, cực kì không cam lòng, được, nếu muốn chết, cô cũng không thể để cho lão già háo sắc này tốt hơn mình được.

Có lẽ là do tác dụng của rượu mạnh, một bình Whisky xuống bụng, Diệp Cẩn cảm thấy đầu óc không còn là của mình nữa, liếc nhìn bình Whisky đã trống không, trong nháy mắt cô liền đẩy ngã lão già trước mặt, lão bị hành động bất ngờ của Diệp Cẩn làm cho sợ hết hồn.

"Cô làm gì đấy?"

Mắt Diệp Cẩn đỏ kè, hận không thể đánh lão già này như tử: “Con mẹ nó, ông lãng phí ba tháng của bà, bây giờ lại nói không ký là không ký hả? Không có cửa đâu.”

Lão già đó hoàn toàn bị khí thế của Diệp Căn hù dọa, mở cửa bỏ chạy, Diệp Căn còn chưa hết giận, cầm chai rượu lên, ném về phía cửa.

Tình cảnh hỗn loạn lập tức hấp dẫn bảo vệ chạy đến, lão già đó núp ở sau lưng bảo vệ, móc ra một xấp tiền: “Bắt người phụ nữ chết tiết kia lại cho tôi, số tiền này chính là của các anh.”

Mấy người bảo vệ liếc nhìn nhau, thấy lão móc ra một xấp tiền, lần này không do dự nữa, đi lên bắt Diệp Căn lại.

"Mấy người buông tôi ra."

Lão già đó hả hê đi tới, nắm cằm Diệp Căn, cười vang: “Con nhóc chết tiết này, dám đánh tôi hả, xem tôi có lột da của cô không, trói cô ta đưa vào trong phòng của tôi.”

"Trương Tổ Giang, tên chó má, ông dám đụng đến một cọng lông của tôi, tôi sẽ giết chết ông."

Lão già tên là Trương Tổ Giang cười ngông cuồng: “VẬY CŨNG PHẢI CHỜ TÔI TÍNH SỐ VỚI CÔ XONG RỒI HÃY NÓI, MANG VÀO ĐI.”

"Buông tôi ra. . . . ."

Đang lúc Diệp Căn liều mạng giãy giụa thì một giọng nói hết sức quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ vang lên ở phía sau: “Tất cả dừng tay cho tôi.”

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tôi Đã Không Cần Anh Nữa

Editor: Mèo coki

Tác dụng của bình Whisky chết tiệt kia quá mãnh liệt rồi, Diệp Cẩn cảm thấy đầu nhức như muốn nổ tung, mặc dù mấy tên bảo vệ đáng ghét đã buông cô ra nhưng lại bởi vì đầu vầng mắt hoa mà thiếu chút nữa té xuống đất, nhưng đau đớn trong dự đoán không có tới, ngược lại rơi vào trong một lồng ngực ấm áp kiên cố, đợi chút. . . . . Mùi vị của người này. . . . .rất quen thuộc. . . . .

Diệp Cẩn rất muốn mở mắt ra, nhìn thật cẩn thận xem thử người ôm mình là ai, nhưng đầu óc lại giống như một đồng bùn nhão, buồn ngủ đột kích, cô đã không còn sức để nhìn rõ người cho cô cảm giác quen thuộc này là ai nữa.

Nhìn Diệp Cẩn đang say đến choáng váng trong ngực mình, chân mày Lê Dĩ Thần nhíu chặt, nói với bạn tốt ở sau lưng cũng là ông chủ của quán bar này, Lăng Tiêu: "Mấy tên bảo vệ chỉ nhận tiền mà không để ý đến quy tắc này là do cậu đào tạo ra sao?"

Lăng Tiêu tò mò nhìn Lê Dĩ Thần, anh ta chưa bao giờ thấy bạn tốt của mình bày ra vẻ mặt dư thừa đối với những người xạ lạ, vả lại ánh mắt nghiêm trọng như thế, có thể nói người phụ nữ được anh ôm trong ngực kia không phải người xa lạ, mà còn cực kì có khả năng là không phải quan hệ bình thường, Lăng Tiêu chỉ sợ trời đất không loạn nhếch miệng cười hai tiếng, nhưng ngay sau đó thì lạnh lẽo nhìn đám thuộc hạ khiến anh ta nhức đầu kia.

"Không muốn chết thì ném cái tên đáng chết này ra ngoài cho tôi, đừng để cho tôi nhìn thấy lão già này nữa."

Mấy tên bảo vệ bị dọa sợ, sợ ông chủ trách phạt, lập tức làm theo ý của ông chủ, khiêng Trương Tổ Giang vứt ra ngoài.

Trương Tổ Giang phản ứng kịch liệt, chửi rủa: "Mấy người biết tôi là ai không, dám đối xử với tôi như vậy, xem ra cái quán bar nho nhỏ này không muốn mở cửa nữa rồi."

Lăng Tiêu cau mày: "Trương tổng của công ty kiến trúc Hoa Thiên đúng không, làm sao bây giờ, Lăng Tiêu tôi sợ quá đi thôi, Lệ Dĩ Thần, cậu nói mình phải làm thế nào đây, mình đặc tội với công ty kiến trúc Hoa Thiên rồi."

Lệ Dĩ Thần liếc nhìn bạn tốt đang xem kịch hay trước mặt, sau đó lạnh lùng nói: "Không sao, ngày mai mình sẽ làm cho công ty kiến trúc Hoa Thiên biến thành vật của Lệ Dĩ Thần này."

Lăng Tiêu đồng tình nhìn Trương Tổ Giang sắp bị ném ra ngoài, khoát tay chặn lại: "Người này nói là làm đấy, chúc may mắn."

"Lệ Dĩ Thần. . . . ." Trong mơ màng, Diệp Căn chợt nghe thấy cái tên vẫn giống như cơn ác mộng quanh người cô nên đột nhiên tỉnh lại.

Hai cặp mắt, bốn con người chạm vào nhau, giằng co trong ba giây đồng hồ, Diệp Căn chợt đẩy Lệ Dĩ Thần ra: "Tránh ra."

Lệ Dĩ Thần cau mày, không để phòng bị nên bị Diệp Căn đẩy lão đảo một chút, nhưng cũng may anh dùng cánh tay dài chống vào vách tường nên đứng vững, Lăng Tiêu ở một bên nén cười, tò mò quan sát Diệp Căn.

"Vị tiểu thư này, bạn của tôi tốt bụng cứu cô, tại sao lại không cảm kích mà làm như vậy."

Diệp Căn vẫn còn say, phải vịn tường vách tường mới có thể miễn cưỡng đứng vững, nhưng trong ánh mắt sắc bén đều là lạnh lẽo: “Ba năm trước đây tôi không cần anh, ba năm sau tôi vẫn không cần sự giúp đỡ của anh như cũ.”

Nói xong, Diệp Căn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng vững ở trước mặt Lệ Dĩ Thần, kiêu ngạo hếch cằm lên, lạnh lùng liếc anh một cái sau đó xoay người vịn vách tường rời đi.

Lăng Tiêu không hiểu nhìn vẻ mặt không có biểu cảm của Lệ Dĩ Thần: “Tại sao lại đả tội với con gái nhà người ta vậy, hưởng lợi từ người ta mà không phụ trách sao? Hay là giết cả nhà người ta hả ?”

Không đợi Lăng Tiêu chế nhạo xong, Lệ Dĩ Thần đã không thèm nhìn anh ta, chỉ nhìn bóng lưng xiêu vẹo chực sụp đổ trước mắt.

Lệ Dĩ Thần bắt lấy cánh tay Diệp Căn: “Tôi đưa em về.”

Diệp Căn kiềm chế ý nghĩ muốn hất tay Lệ Dĩ Thần ra, tuy nhiên cô không có cách nào cả, chỉ nhú mày, nặng nề nói: "Lệ Dĩ Thần, anh buông tay đi, Diệp Căn tôi đã không cần anh nữa."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chuyển Biến

Editor: Mèo coki

Đầu Diệp Cẩn đau giống như muốn nứt ra trong khi cố gắng rời giường, lúc cô mở mắt ra thì chợt nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, tối hôm qua cô say rượu đập cho Trương Tổ Giang của công ty kiến trúc Hoa Thiên một trận, sau đó thì. . . . nhìn thấy Lê Dĩ Thần. . . . Không sai, là anh, đó không phải là mộng.

"Anh ta từ nước Mỹ về rồi. . . . ." Tinh thần Diệp Cẩn hoảng hốt, lẩm bẩm nhớ tới chuyện này, ngay sau đó khổ cười một tiếng: "Coi như anh ta trở lại thì thế nào, hôm nay bọn họ đã là người xa lạ, mà anh. . . . Cũng đã cưới tình yêu Lâm Mạn Thanh của anh rồi.

Diệp Cẩn thở dài nặng nề, không muốn suy nghĩ tiếp câu chuyện thối nát mà cho dù đã qua ba năm vẫn có thể làm cho người ta đau đến hít thở không thông, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, cô bị hù dọa đến mức lập tức nhảy dựng lên.

"Nguy rồi, ngủ quên."

Vừa tới công ty thì nhìn thấy Lysa đang đứng ở đại sảnh dùng tay ra hiệu cho cô biết ông chủ đang muốn giết người, Diệp Cẩn hiểu ý, cẩn thận âm thầm vào phòng làm việc, khiêm tốn ngồi ở vị trí của mình.

Thẩm Như Nguyệt cách vách dùng viết gõ gõ lên bàn của Diệp Cẩn, ngón tay chỉ về phía phòng làm việc của ông chủ: "Tối hôm qua cậu làm cái

quái gì vậy, ông chủ vừa đến công ty đã nói muốn giết cậu đấy."

Diệp Căn nhức đầu, xoa trán: "Xúc động là ma quỷ, ngày hôm qua mình uống quá nhiều sau đó sử dụng bình rượu đập Trương Tố Giang, thật ra thì sau khi tỉnh rượu cũng có chút hối hận."

Thẩm Như Nguyệt bày ra nét mặt mặc niệm: "Khó trách Cố tổng muốn giết cậu, hiện tại là thời điểm mấu chốt của công ty, không có hạng mục lớn này hoặc làm không được thì chúng ta đều phải chết do hiệu ứng mắt xích của khủng hoảng tài chính năm ngoái mang tới, ai, bản thân mình tự cầu nhiều phúc thôi."

Thẩm Như Nguyệt vừa nói xong thì nghe thấy điện thoại bàn reo, Diệp Căn đấu tranh một chút, vẫn là quyết định nhận, giọng nói phẫn chấn ấm áp pha ý cười như gió xuân nói:

"Cố tổng, anh tìm em sao?"

"Rốt cuộc em cũng đến công ty, nhanh lên, lăn vào đây cho anh."

Thẩm Như Nguyệt đồng tình cầm tay Diệp Căn: "Bảo trọng."

Diệp Căn giống như cà tím bị ngập lụt, hoàn toàn iu xiu: "Tốt nhất cậu nên giúp mình cầu nguyện mình có thể còn sống sót mà ra ngoài."

Diệp Căn vừa đi vào, Cố Diễm liền quăng tập văn kiện vào người cô, Diệp Căn bị dọa sợ, vội vàng né tránh, Cố Diễm lại rống lên: "Em còn dám tránh hả."

Diệp Căn vừa chà xát tay vừa cầu xin tha thứ: "Cố tổng, em sai rồi, em thật sự biết lỗi rồi, anh tiểu nhân không so đo với đại nhân. . . . . A không, là anh đại nhân sẽ không so đo với tiểu nhân như em mới đúng. . . . . Có phải hay không, Cố tổng vừa vĩ đại vừa anh tuấn vừa ngọc thụ lâm phong của chúng ta."

Cố Diễm nhìn thấy Diệp Căn như vậy thì không tức giận nữa, buột miệng cười: “Em, cô nhóc chết tiệt này, đừng có khua môi múa mép nữa, nói cho anh biết em làm như thế nào để bù vào tổn thất của công ty đây?”

Diệp Căn thở dài: “Cái này. . . . . Cái này. . . . .”

Lúc Cố Diễm chờ Diệp Căn đưa ra phương án thì một cú điện thoại cắt đứt sự chú ý của anh đối với Diệp Căn..

"A Thần. . . . . Cậu từ nước Mỹ về rồi hả? Mấy ngày trước Lăng Tiêu còn nói cậu ở nước Mỹ vui đến quên cả trời đất, không muốn trở về nước. . . . . Hả? Cậu vừa về nước đã muốn thu mua Hoa Thiên sao? Quả nhiên rất quyết đoán, chẳng qua đây quả thật là một tin tức tốt đối với mình, mình đang lo phải giải quyết lão già Trương Tổ Giang khốn kiếp kia như thế nào, hiện tại thì khỏe rồi, anh em tốt, cậu vừa cứu mình một mạng đấy, được rồi, đại ân của cậu không lời nào có thể nói cho xuể được, lúc nào chúng ta gặp nhau rồi nói tiếp."

Để điện thoại xuống, nét mặt Cố Diễm giống như muốn ăn thịt người, tức giận nhìn Diệp Căn, Diệp Căn lo lắng, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Cố Diễm, sau khi Cố Diễm kìm nén được một phút đồng hồ thì đột nhiên cười to.

"Diệp Căn, thật là trời không quên chúng ta, nhanh lên một chút, đến Hoa Thiên, ký hợp đồng hạng mục đó cho anh."

Diệp Căn mờ mịt, nhìn Cố Diễm thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, chuyện xấu ván đã đóng thuyền rồi làm sao có thể cứu vãn được chứ?

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Lạ

Editor: Mèo coki

Cao ốc của công ty kiến trúc Hoa Thiên, Diệp Căn đã tới đây không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lần này bước vào lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, bình thường mấy cô tiếp tân luôn lười biếng ngủ gật trên bàn trước tiền sảnh thì bây giờ lại cầm cái gương nhỏ chỉnh sửa quần áo của mình, còn những nhân viên khác, lần trước tới cũng không thấy cố gắng làm việc như vậy nhưng hôm nay thì lại thấy tinh thần phấn chấn, vẻ mặt tràn đầy nhiệt tình, rốt cuộc đầu heo Trương Tổ Giang đó đã làm gì với bọn họ vậy.

Đang lúc đầu óc Diệp Căn còn đầy nghi ngờ thì nữ thư ký xuất hiện làm cho Diệp Căn kinh ngạc ngoác mồm, thiếu chút nữa thì máu mũi giàn giụa, cô ta mặc áo khoác lộ ra áo ngực và cái rãnh sâu hun hút bên trong, quả thật là muốn câu hồn đàn ông mà, ngay cả phụ nữ như cô nhìn thấy cảnh này cũng có chút nhộn nhạo.

Dáng người đầy đặn của nữ thư ký được miêu tả sinh động ở trước mặt Diệp Căn, phấn trên khuôn mặt được trang điểm dày cộm như muốn rơi xuống thật sự khiến Diệp Căn cứng họng: “Xin chào, tôi là Diệp Căn, kiến trúc sư của công ty thiết kế kiến trúc LN.”

Nữ thư ký đứng thẳng người trước mặt Diệp Căn, trên mặt là nụ cười chuẩn mực xinh đẹp khiến người ta không thể đoán ra được chút gì từ cô ta: “Trương tổng của chúng tôi. . . . . À không, Lệ tổng của chúng tôi đã thông báo là cô sẽ tới, Diệp tiểu thư, xin mời đi bên này.”

"Lệ tổng?" Diệp Căn nghi ngờ cau mày, thầm nghĩ Trương Tổ Giang đối họ từ lúc nào vậy?

Nữ thư ký dẫn Diệp Căn tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó len lén liếc người bên trong qua khe cửa rồi mới xoay người rời đi.

Diệp Căn có chút thấp thỏm gõ cửa, ngày hôm qua cô ra tay cũng không nhẹ, không biết Trương Tổ Giang có bị bình rượu của cô làm bị thương không, nếu lão già kia còn đang tức giận thì cô nên làm cái gì?

Thôi, mặc kệ, nếu Cố Diễn đã bảo cô đến ký hợp đồng, như vậy thể hiện anh đã chuẩn bị xong hết cả rồi, cô chỉ cần ký được hợp đồng là được.

Diệp Căn hít một cái thật sâu, đi vào: "Xin chào, tôi là kiến trúc sư của công ty thiết kế kiến trúc LN, Diệp. . . . ."

Không đợi cô nói xong, người đang ngồi trên bàn đã ngẩng đầu lên khiến Diệp Căn sững sờ một hồi lâu: "Lệ Dĩ Thần?"

Lệ Dĩ Thần tựa vào ghế giám đốc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Diệp Căn: "Hợp đồng ở đây, ký thôi."

Tinh thần của Diệp Căn còn chưa phục hồi lại, vẫn đang sững sờ nhìn Lệ Dĩ Thần, thì ra là anh ta thu mua Hoa Thiên.

"Thế nào, không muốn ký sao?"

Rốt cuộc giọng nói không hề có nhiệt độ của Lệ Dĩ Thần cũng khiến Diệp Căn tỉnh táo lại từ trong hoảng hốt, mặc dù gương mặt đó vẫn giống y như ngày trước, nhưng cô hiểu được, người nọ đã sớm không phải là Lệ Dĩ Thần đã từng cho cô vô số ấm áp nữa rồi, cố nén chua xót trong lòng, Diệp Căn cầm lấy hợp đồng ở trên bàn.

"Lệ tổng, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước, chi tiết cụ thể, Cố tổng của chúng tôi sẽ đích thân nói cho anh rõ."

Lệ Dĩ Thần giống như đang đối mặt với người xa lạ, giọng nói trầm thấp lạnh lùng “ừ” một cái, sau đó...Không có sau đó nữa, tâm tình của Diệp Cẩn không yên, lúc đi tới cửa thì dừng bước, đưa lưng về phía Lệ Dĩ Thần, do dự có nên hỏi những nghi ngờ trong lòng không.

"Tại sao anh lại thu mua Hoa Thiên?"

Sau khi Diệp Cẩn nói xong, toàn bộ không gian giống như đông lại, tĩnh lặng trong mười giây đồng hồ cho đến khi truyền đến một tiếng cười nhẹ của Lệ Dĩ Thần.

"Em nghĩ sao? Cho rằng tôi vì em nên mới làm vậy sao? Vì muốn trả thù cho em nên mới cưỡng chế thu mua Hoa Thiên? Diệp Cẩn, ba năm không gặp, em vẫn ngây thơ như vậy nhưng tôi thì lại chưa quên những lời ngày hôm qua em nói, em đã không cần tôi nữa ... Tôi cần gì phải mặt nóng đi dán móng lạnh, vốn là muốn giúp em một lần vì nghĩ lại tình cảm vợ chồng lúc trước, nhưng em đã không cần thì thôi."

Lời nói của Lệ Dĩ Thần giống như một lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào ngực cô, đau đến mức Diệp Cẩn gần như không thở nổi, nhưng cô không muốn để cho Lệ Dĩ Thần thấy vẻ mặt khổ sở của mình, yên lặng mấy giây, Diệp Cẩn đột nhiên cười lên: "Từ ba năm trước, tôi đã học được cách xem thường những vết thương mà người khác gây cho tôi, cho nên tôi chưa bao giờ có mơ ước gì đối với những người đã làm tổn thương tôi, Lệ Dĩ Thần, anh có thể tàn nhẫn với tôi như vậy, tôi cũng có thể không thèm để ý đến anh, cho nên sau này gặp lại chúng ta chính là người lạ, hạng mục này tôi sẽ nhường cho những đồng nghiệp khác làm, về sau. . . . . Chúng ta không cần gặp lại nhau nữa."

Diệp Cận đẩy cửa ra thì thấy Lâm Mạn Thanh đang ở bên ngoài chuẩn bị đi vào, hình ảnh Lâm Mạn Thanh và Lệ Dĩ Thần ôm hôn nhau vào ba năm trước đây lại chui vào đầu cô lần nữa, trong nháy mắt tuyệt vọng và mất mát xâm nhập vào mỗi tế bào mạch máu trong người cô, cô không muốn gặp lại hai người kia, một giây cũng không muốn.

Sau khi Diệp Cận rời khỏi tầm mắt của mình, Lâm Mạn Thanh nhìn người đàn ông lộ ra vẻ mặt đau đớn trước mắt, thở dài một tiếng: “Anh thu mua Hoa Thiên là vì cô ấy sao?”

Lệ Dĩ Thần thu lại vẻ mặt bi thương đã lâu chưa từng lộ ra, nhú mày lạnh nhạt nói: "Em nghĩ nhiều rồi."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tai Nạn Giao Thông.

Editor: Mèo coki

Lúc rời khỏi tòa nhà của Hoa Thiên thì Diệp Cẩn phát hiện cả người mình đều đang run rẩy, mặc dù cô đã rất nỗ lực kìm nén, nhưng bất luận là tay, là chân hay là trái tim đã tan vỡ kia đều không chịu khống chế mà run rẩy.

Không biết phải dùng thời gian bao lâu, Diệp Cẩn mới miễn cưỡng khởi động được chiếc Carola của cô, chiếc xe này trị giá mười mấy vạn, là quà tặng mà lúc sinh nhật mười tám tuổi ba cô đã tặng cho cô, cũng là món quà cuối cùng mà ông tặng, đã nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn sử dụng nó rất cẩn thận, bởi vì bây giờ cô đã hai bàn tay trắng, có chỉ chiếc Carola già này làm bạn mà thôi.

"Mình không đau, thật sự không đau. . . . . Còn nữa, đây là lần cuối cùng mình chảy nước mắt vì anh ta, mình thề. . . . ."

Diệp Cẩn đạp chân ga giống như người điên nhưng vẫn không xua tan được đau đớn bỏng rát đó, cho dù đã qua ba năm nhưng nó vẫn không hề giảm bớt mà chỉ chờ thời cơ bùng phát ra ngoài, cô vẫn luôn cho rằng mình rất kiên cường, nhưng tại sao cuối cùng trái tim vẫn tan nát, cô ghét việc không thể khống chế chính mình như vậy, cô cố gắng tự nói với mình rằng người đó không đáng để cho cô khổ sở, nhưng nghĩ đến việc Lệ Dĩ Thần nhìn cô như người xa lạ, còn có dáng vẻ của Lâm Mạn Thanh, cô thật sự không có cách nào khống chế lý trí của mình được nữa.

Diệp Căn lái xe rất khá, có thể nói khá tốt là đằng khác, nhưng dù vậy thì ở trong nội thành mà lái xe với tốc độ tám mươi vẫn rất là nguy hiểm, những người lái chiếc xe khác đều đổ mồ hôi lạnh, cảm khái tài xế không muốn sống nữa rồi.

"Tin. . . . . Tin. . . . ." Xe dừng lại ở trên cầu, Diệp Căn không ngừng ấn còi, khó khăn lắm mới hết kẹt xe thì cô liền đạp chân ga phóng về phía trước, một chiếc Lamborghini bên cạnh mở cửa kính xe huýt sáo với Diệp Căn, bắt đầu đua xe với cô.

Chủ xe Lamborghini đưa ngón cái hướng xuống đất, khinh thường Diệp Căn lái Carola mà cũng dám phóng nhanh như vậy, Diệp Căn không thèm để ý đến tên chủ xe Lamborghini kia, chỉ muốn yên tĩnh một mình, nhưng chủ xe Lamborghini kia lại hăng hái, không ngừng khiêu khích và cố gắng ép Diệp Căn dừng lại.

Chủ xe Lamborghini lại huýt sáo với Diệp Căn, một lúc lại trêu đùa cô: "Mỹ nữ, lái xe rất tốt, có muốn lên xe anh lái một vòng hay không?"

"Cút ngay." Diệp Căn lạnh lùng đáp lại.

"A, lại còn là một người đẹp lạnh lùng, không tệ, rất cá tính, anh thích, anh khuyên em nên dừng xe lại đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Diệp Căn tự biết chiếc Carola của mình không thể vượt qua được Lamborghini, chỉ có thể lái xe chậm lại ở những đoạn đường không người, Lamborghini kia đang ngon tron thì phải thắng lại, tên chủ xe kia thực sự nổi giận.

"Mẹ nó, thật sự là không biết điều, được lắm, để xem tôi có bắt cô dừng lại được không."

Nói xong, chiếc Lamborghini cũng giảm tốc độ lại, chuẩn bị ép Diệp Căn phải dừng lại, nhưng ngay khi chiếc Lamborghini kia sắp thực hiện

được ý đồ thì Diệp Cẩn đảo tay lái, đánh một đường cong xinh đẹp rồi chuyển sang hướng khác.

Thành công cắt đuôi được chiếc Lamborghini kia, Diệp Cẩn lại vượt qua một chiếc Mercedes tiến về phía trước, không, phải nói là khi cô thấy chiếc Mercedes kia rẽ qua hướng khác thì hơi hoảng hốt sau đó cũng rẽ theo, hơn nữa sau khi cô nhìn thấy Lê Dĩ Thần đang ngồi sau ghế tài xế thì trong lòng càng thêm hoảng loạn, trong lúc bối rối liền dậm mạnh chân ga.

"A. . . . ."

Cùng với tiếng hét vang lên, trong nháy mắt xe tông vào hàng rào bảo vệ bên đường, Diệp Cẩn cảm thấy đầu mình đau đến mức sắp nổ tung, ý thức mơ hồ làm cho cô dần dần không thấy rõ được người trước mắt, cô cứ chớp mắt mãi, có cảm giác người trước mắt chính là người cô yêu nhất cũng là người cô hận nhất, gương mặt anh cực kì lạnh và hoảng sợ, không, nhất định là cô bị ảo giác rồi, mới vừa rồi anh còn nói lời lạnh nhạt, hiện tại làm sao có khả năng xuất hiện ở đây, lại càng không thể nào để ý đến sống chết của cô được.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Kẻ Thù Của Phụ Nữ.

Editor: Mèo coki

Lúc ôm Diệp Cần đến bệnh viện gần đó, tất cả bác sĩ ngoại khoa đều có việc bận, Lê Dĩ Thần ôm Diệp Cần máu me đầy người, rống to với y tá.

"Tôi mặc kệ mấy người dùng cách gì cũng phải nhanh chóng cứu cô ấy."

Y tá xem thường nói: "Bệnh viện của chúng tôi không lớn, chúng tôi cũng muốn cứu người nhưng tài nguyên chữa bệnh và chăm sóc người bệnh không đủ, quả thật năng lực có hạn."

Những năm này, Lê Dĩ Thần rất ít khi lộ ra vẻ mặt tức giận điên cuồng, nhưng giờ phút này anh hận không thể xé nát những con người vừa lười biếng lại vừa tiêu cực này: "Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tôi, Lê Dĩ Thần, tổng giám đốc của tập đoàn Hải Lan, lấy tính mạng của bản thân ra thề, nhất định sẽ làm cho bệnh viện của mấy người thân bại danh liệt, không tin thì mấy người cứ thử xem."

Mặc dù y tá không biết Lê Dĩ Thần, nhưng thấy Lê Dĩ Thần lái Mercedes, quần áo sang trọng, mọi thứ đều không tầm thường thì cân nhắc cẩn thận một chút rồi gọi điện thoại cho viện trưởng, sau khi viện trưởng biết Lê Dĩ Thần đang ở bệnh viện của mình thì vội vàng chạy đến.

Y tá nhìn thấy viện trưởng đến thì nhanh chóng chạy lại nói: "Viện trưởng, tại sao ngài lại đích thân đến đây?"

Viện trưởng vô cùng lo lắng, chạy tới phòng cứu cấp: “Rất may là cô đã gọi điện thoại cho tôi, mấy người có biết Lệ Dĩ Thần này có bối cảnh gì không, chính là cháu ngoại của Hải Thành, gia đình giàu nhất ở khu người Mỹ gốc Hoa, ông Hải chỉ có một người thừa kế duy nhất là cậu ta, nếu đắc tội với cậu ta, bệnh viện nhỏ chúng ta cứ chờ mà hầu tòa đi.”

Trong lòng y tá vẫn còn sợ hãi, vội vàng vỗ ngực một cái, mới vừa rồi cô đã đắc tội với nhân vật tai to mặt lớn này, nếu như cô gái kia không có việc gì thì thôi, nếu có việc gì không hay xảy ra, chỉ dựa vào khí thế của người đàn ông kia, không ăn tươi nuốt sống cô mới là lạ.

Nhìn đèn ngoài phòng phẫu thuật đã sáng được ba giờ, rớt cuộc trên gương mặt anh tuấn luôn bình tĩnh của Lệ Dĩ Thần cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, ba năm, kể từ khi quen biết Diệp Căn, cũng là con gái của kẻ thù của cô*, anh không cho phép mình cười nữa, càng không cho phép mình mềm yếu, nhưng giờ phút này, anh lại không kiềm chế được sự hoảng loạn ở trong lòng.

*Cô đây là cô ruột của Lệ Dĩ Thần nhé, em của ba đó

Thời gian từ từ trôi qua, Lệ Dĩ Thần chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy, cũng chưa bao giờ cảm thấy cả người mệt mỏi đến thế, anh là do một tay cô nuôi nấng, nhưng mà mẹ Diệp Căn cũng là kẻ thù mà cô căm thù đến tận xương tuỷ, mặc dù kẻ thù của cô chính là kẻ thù của anh, nhưng anh thật sự chưa bao giờ muốn Diệp Căn chết, anh thật sự. . . . .
. Không muốn nhìn thấy cô chết. . . . .

Diệp Căn bị mùi nước sát trùng nồng nặc gay mũi đánh thức, cô ghét bệnh viện nhất, cô vĩnh viễn không bao giờ quên được lúc ba qua đời thì quanh phòng cũng đầy bi thương và mùi nước sát trùng gay mũi, Diệp Căn muốn đứng dậy rời đi, nhưng phát hiện người đau dữ dội, cô bị sao vậy?

Diệp Căn cố gắng ngồi dậy nhưng lại cảm thấy xây xâm, ngã xuống giường, y tá đi vào chích thuốc thấy vậy thì vội vàng đi tới kiểm tra.

"Hiện tại não của cô bị chấn động nhẹ, xương thắt lưng cũng bị gãy, tốt nhất là đừng động dậy."

Y tá nói quá muộn, Diệp Căn đã đau đến mức không nói nên lời, y tá thấy vậy thì nhanh chóng gọi bác sĩ tới, sau khi bác sĩ kiểm tra xong thì nói là không có gì đáng ngại, nhưng mà không thể cử động được, nếu cứ cử động nữa thì sẽ rất phiền toái.

Vẻ mặt Diệp Căn bất đắc dĩ, không thể động dậy thì làm sao cô đi vệ sinh, làm sao ăn cơm? Đang lúc cô cảm thấy rối rắm không thôi thì thấy một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi đi vào.

"Chào cô, xin hỏi cô có phải là Diệp tiểu thư không?"

Diệp Căn không hiểu nhìn người phụ nữ kia: "Đúng vậy."

Người phụ nữ đó mang theo một cái túi, không mời mà tự bước vào phòng bệnh, lấy hộp đựng thức ăn ra, hơn nữa còn cười rất chân thành.

"Diệp tiểu thư, tôi là hộ lí của cô, bây giờ tôi sẽ chăm sóc cô cho đến khi xuất viện."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nên Sớm Kết Thúc.

Editor: Mèo coki

"Hộ lí? Là ai thuê dì tới đây hay sao?"

Dáng vẻ của người phụ nữ đó rất cẩn thận: "Việc này. . . . . Việc này... tiên sinh đã dặn là không thể nói."

"Tiên sinh? Tiên sinh nào?"

Người phụ nữ nhận ra mình lỡ lời nên vội vàng che miệng lại: "Tôi không được nói gì cả, nếu không tôi sẽ không lấy được tiền công, Diệp tiểu thư, cô đừng làm khó tôi nữa."

Thấy dáng vẻ chân chất của người phụ nữ đó, Diệp Căn cũng không muốn ép buộc người ta nữa, dù sao tiền công hộ lí cũng không dễ kiếm, chẳng qua cô sẽ kiên nhẫn chờ đến lúc người này lỡ miệng nói cho cô biết .

"Dì, tôi phải xưng hô với dì như thế nào đây?"

Người phụ nữ đó lộ ra nụ cười chất phác: "Tôi không có tên, chồng tôi họ Tần, cô cứ kêu tôi là dì Tần đi."

Quả thật bây giờ tình trạng của cô khá tệ vì vậy Diệp Căn rất vui vẻ chấp nhận người hộ lí từ trên trời rơi xuống này: "Dì Tần, tôi muốn gọi điện thoại, dì có thể lấy điện thoại tới giúp tôi được không?"

Khi Cố Diễm nhận được điện thoại của Diệp Cần thì bị sợ đến mức lông ma cũng muốn nổ tung: “Cái gì? Tai nạn giao thông? Còn bị gãy xương nữa? Nằm im đừng động đậy, anh sẽ tới ngay lập tức.”

Chẳng qua Diệp Cần chỉ muốn xin nghỉ mà thôi, nhưng không đợi cô nói cho hết lời thì bên kia Cố Diễm đã cúp điện thoại, cũng tuyên bố là sẽ lập tức tới bệnh viện, Diệp Cần thật sự không có nghĩ đến ông chủ của cô lại có tình có nghĩa, đối xử tốt với nhân viên như vậy.

Chẳng qua. . . . . Khi suy nghĩ một cách cẩn thận thì cô lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, nhưng nghĩ mãi cũng chẳng ra là không đúng ở chỗ nào. Mệt mỏi đánh úp tới làm cho Diệp Cần chưa nghĩ ra được nguyên do thì đã ngủ thiếp đi.

Dì Tần đắp kín mền cho Diệp Cần thì thấy Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

"Cô ấy đã ăn gì rồi?"

Dì Tần nhỏ giọng nói: "Mới vừa ăn cháo trắng, tôi đang chuẩn bị đi về chuẩn bị bữa tối cho Diệp tiểu thư."

"Vậy thì đi đi đi, có tôi ở đây rồi."

Sau khi dì Tần đi khỏi thì Lệ Dĩ Thần chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Diệp Cần, nhìn khuôn mặt cô vẫn giống như trước kia thì anh không kiềm chế được vươn tay ra, nhưng ngay khi đầu ngón tay sắp chạm đến da thịt của cô thì anh lại đột ngột thu tay về, anh không nên thả lỏng bản thân mình, lại càng không nên xen vào sống chết của cô, chỉ lần này thôi, về sau sẽ không dây dưa với cô nữa, nếu không thì anh không biết làm thế nào để đối mặt với người cô đã nuôi dưỡng anh thành người.

Lệ Dĩ Thần khổ sở nhắm mắt lại: “Đừng đại dột, Lệ Dĩ Thần, từ ba năm trước đây mày và cô ấy đã trăm sông đổ về một biển rồi, tất cả đã sớm kết

thức, không phải sao. . . . ."

Nằm ở trên giường bệnh hơn một tháng, cuối cùng Diệp Căn đã có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại một chút, mặc dù như thế nhưng dì Tần vẫn không chịu để cho cô đi xa, mà cô thì lại cảm thấy nếu như không được phơi nắng mặt trời thì trên người cô sẽ nổi mốc mả.

"Tôi không sao đâu, dì Tần, dì cứ thoải mái đi, tôi hiểu rất rõ thân thể của mình, đúng rồi, buổi tối tôi muốn ăn hoành thánh, dì có thể làm cho tôi được không?"

"Cái này không thành vấn đề, chẳng qua. . . . . Cô thật sự không có chuyện gì sao?"

"Bác sĩ đã nói đi lại nhẹ nhàng sẽ giúp vết thương hồi phục nhanh hơn, mới vừa rồi dì cũng đã nghe bác sĩ dặn rồi đấy, được rồi, Dì Tần, dì nhanh trở về giúp tôi chuẩn bị bữa tối đi."

Tận tình khuyên bảo thật lâu thì Tần mới chịu biến mất ở trước mặt của Diệp Căn, Diệp Căn bất đắc dĩ lắc đầu, cô đã đánh giá thấp dì Tần rồi, vốn là cô muốn trong lúc bất ngờ thì sẽ gọi chuyện để dì Tần tiết lộ ông chủ của mình là ai. Nhưng hơn một tháng ở chung khiến cô phát hiện dì Tần này khôn khéo vô cùng, đại khái đây cũng chính là nguyên nhân mà người đó thuê dì ấy, nhưng rốt cuộc người đó là người nào?

Diệp Căn luôn cố gắng nhớ lại tình huống tai nạn ngày đó, nhưng khuôn mặt của Lệ Dĩ Thần luôn xuất hiện trong đầu cô khiến Diệp Căn nhức đầu xoa xoa trán.

"Làm sao có thể là anh ta được, tuyệt đối không thể nào."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tình Thân Xa Cách

Thật vất vả mới được phơi nắng mặt trời, Diệp Cẩn thoải mái nằm ở trên ghế dài trong vườn hoa bệnh viện, thời tiết tốt như thế này rất thích hợp cho việc phơi nắng, Diệp Cẩn chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng mà ánh mặt trời vốn đang ấm áp lại bị một bóng đen che phủ.

Diệp Cẩn nghi ngờ mở mắt ra, khi thấy người trước mắt thì thì nhất thời khuôn mặt cứng lại, đứng ở trước mặt cô là Mục Thiếu Đường, con trai của ba dượng cô, trong nhà họ Mục, anh ta là người duy nhất có thể xem là quân tử, chỉ tiếc anh ta cực kì chán ghét cô vì nghĩ cô là hồ ly tinh quyến rũ ba anh ta.

"Tại sao cô lại ở đây? Bị bệnh gì hả?" Mục Thiếu Đường tới đây thăm người bệnh, mặc dù ánh mắt nhìn Diệp Cẩn không tốt, nhưng giọng nói lại có phần êm ái, bớt chút lạnh lùng hơn thường ngày.

Diệp Cẩn vô cùng bình tĩnh trả lời: "Tai nạn giao thông, bị gãy xương thắt lưng."

"Xảy ra lúc nào, xem như không muốn nói cho chúng tôi biết thì ít nhất cũng phải nói cho mẹ cô biết chứ."

Diệp Cẩn cau mày: "Cũng không phải là chuyện gì lớn, dù sao cũng không chết được, hơn nữa vết thương cũng đã phục hồi khá tốt, tôi cảm thấy không cần thiết nói việc này cho mọi người biết, còn mẹ tôi, nói cho bà ấy biết thì bà ấy có thể chịu đau thay tôi không? Hay là đòi lại công bằng cho tôi? Thôi, đừng quấy rầy cuộc sống vui vẻ an nhàn của bà ấy nữa."

Mục Thiếu Đường hơi cau mày: “Không sai, nhà họ Mục không phải là người nhà của cô, thậm chí ngay cả làm ra vẻ hòa thuận cũng không được, nhưng chung quy mẹ cô vẫn là người thân duy nhất của cô, coi như cô phản nghịch không chịu trở về nhà họ Mục thì cũng nên có chừng mực, nếu không sẽ chỉ làm người ta càng thêm chán ghét cô hơn mà thôi.”

Diệp Căn hít sâu một hơi, hiển nhiên là đang rất cố gắng để kiềm chế lửa giận: “Phản nghịch? Ha ha, đây là từ mà ba anh dùng để gọi tôi sao? Ba anh thật đúng là tài giỏi, có thể dùng từ chính xác như vậy, cũng tốt, dù sao anh cũng rất ghét tôi, vậy thì xin cứ tiếp tục ghét tôi đi, Diệp Căn tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ được người nhà họ Mục của anh thích.”

Nhìn khuôn mặt xanh mét của Mục Thiếu Đường, Diệp Căn đột nhiên cười lên: “Mục Thiếu Đường, anh uống lộn thuốc gì mà giả bộ như vậy, đừng có làm ra vẻ quan tâm đến tôi, Diệp Căn tôi có quan hệ như thế nào với anh? Người khác không biết còn tưởng rằng tôi và anh thật sự là anh em đấy, đừng quan tâm tôi như vậy, ngộ nhỡ khiến tôi hiểu lầm thì sẽ rất lúng túng đấy.”

Lời nói lạnh nhạt của Diệp Căn khiến trán Mục Thiếu Đường nổi gân xanh: “Đừng không biết điều như thế, so với người mẹ bụng dạ khó lường của cô thì cô cũng không tốt hơn bao nhiêu đâu.”

Mục Thiếu Đường nói xong, lông mày của Diệp Căn liền nhướn lên như ngọn núi, tức giận nói: "Con mẹ nó, chuyện của tôi và mẹ tôi, không cần anh quan tâm, hơn nữa tôi là hạng người gì, anh không có tư cách để bình luận."

Mục Thiếu Đường cắn răng, vẻ mặt chán ghét, căm tức nhìn Diệp Căn: “Cô . . . . . Được, tôi mặc kệ cô...đúng là đầu óc cô có vấn đề mà.”

"Đúng vậy, đầu óc tôi có vấn đề đấy, mời đi nhanh lên một chút, coi chừng bị người đầu óc có vấn đề như tôi lây bệnh đấy."

Sau khi Mục Thiếu Đường rời đi, Diệp Căn tức giận đến mức toàn thân phát run, ngay cả cảnh xuân tươi đẹp cũng không thể làm cho trái tim lạnh lẽo của cô ấm lại.

Năm ấy cô mười tám tuổi, chính là độ tuổi xinh đẹp như hoa sen mới nở, nhưng cũng chính vì dáng vẻ tươi mới, trong sáng đó mới khiến Mục Văn Khởi không nhẫn nại được nữa mà vươn móng vuốt về phía cô, khi Mục Văn Khởi xé quần áo của cô thì mẹ cô vừa về đến nhà, vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi, mặc dù Mục Văn Khởi không được như ý muốn, nhưng mẹ cô cũng không làm gì để đòi lại công bằng cho cô, vì như vậy sẽ đắc tội với con người ma quỷ đó, đây chính là mẹ của cô, là một người phụ nữ vì tham lam cuộc sống an nhàn mà ngay cả tôn nghiêm cũng không cần nữa vì vậy cho dù bà là mẹ cô thì cô cũng không thể tiếp tục ở bên cạnh bà ấy được nữa.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mộng

Trong giấc mộng, Diệp Cẩn nhìn thấy có một ác ma đang đuổi theo cô, cô không ngừng kêu mẹ nhưng mẹ lại khóa chặt cửa chính, không quan tâm gì đến cô, cô chạy đến lầu trên cùng của biệt thự nhà họ Mục thì phát hiện là đã đường cùng, cô không ngừng lui về phía sau nhưng ác ma cũng không ngừng tiến tới gần, cuối cùng ác ma gần đến nỗi có thể nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của hắn ta.

Mục Văn Khởi vừa cởi áo sơ mi của mình vừa tiến tới gần cô, Diệp Cẩn hoảng loạn lắc đầu: "Không cần, cầu xin ông đừng đi tới đây."

"A Cẩn, con đúng là càng lớn càng xinh đẹp, mặc dù không quyến rũ mê người như mẹ con nhưng lại non mềm đầy dụ dỗ, nghe lời của chú, chú sẽ không bạc đãi con, con muốn dây chuyền kim cương hay là muốn túi xách Chanel thì chú cũng sẽ mua cho con."

Diệp Cẩn nắm chặt song cửa sổ, tuyệt vọng nhìn Mục Văn Khởi: "Ông mà còn tới nữa thì tôi sẽ nhảy xuống."

"Ha ha, nhảy đi, nếu như mày có can đảm thì cứ nhảy xuống đi, xem ai có thể cứu mày được."

"Đừng..."

Diệp Cẩn không hề do dự, thời điểm Mục Văn Khởi tiến tới gần thì cô liền nhảy qua cửa sổ, nhưng mặt đất cứng rắn, lạnh lẽo lại cực kỳ mềm mại,

Diệp Cẩn chậm rãi mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trong lồng ngực ấm áp của Lệ Dĩ Thần, Diệp Cẩn ôm thật chặt lấy cổ của Lệ Dĩ Thần.

"A Thần, em sợ."

Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng hôn lên trán Diệp Cẩn: "Đừng sợ, sau này đã có anh ở đây, không ai có thể ức hiếp A Cẩn của anh được nữa."

"Lệ Dĩ Thần, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, yêu em cả đời sao?"

Lệ Dĩ Thần thâm tình nhìn đôi mắt hạnh phúc của Diệp Cẩn: "Dĩ nhiên, anh sẽ yêu em trọn đời trọn kiếp. . . . ."

Đang lúc Diệp Cẩn nở nụ cười an tâm thì chợt cảm thấy ngực đau nhói, ngay sau đó Lệ Dĩ Thần vốn đang dịu dàng cũng thay đổi sắc mặt.

"Cô thật là một kẻ ngu ngốc, lời đàn ông nói mà cũng tin, tôi chỉ ham mê sắc đẹp của cô, vui đùa với cô một chút mà thôi, người tôi yêu thật sự là Lâm Mạn Thanh, từ trước đến giờ người tôi yêu chỉ có cô ấy, tôi chỉ yêu tiền của cô, bây giờ cô đã không còn là đại tiểu thư nữa, vậy thì tôi cần gì phải lãng phí thời gian với cô, đi chết đi, Diệp Cẩn."

Khi Lệ Dĩ Thần cầm dao đâm vào ngực của Diệp Cẩn thì cô hét lên một tiếng rồi tỉnh lại.

Y tá vội vàng đè cô lại: "Cô mơ thấy ác mộng đấy."

Trên lông mi thật dài của Diệp Cẩn còn vương nước mắt, lúc cô nhận ra đó chỉ là một cơn ác mộng thì mới thở hắt ra một hơi, bình tĩnh lại, nhưng cảnh tượng trong giấc mộng đó quá mức giống thật, cho tới bây giờ ngực của cô vẫn còn đau nhói, đau giống như là kim châm vậy.

Diệp Cẩn tự nhiên khóc lớn làm cho y tá đang bận rộn lo lắng, vội vàng chạy tới hỏi: "Cô. . . . . Cô làm sao vậy? Khó chịu ở chỗ nào?"

"Tim của tôi, tôi đau sắp chết rồi. . . . ."

"Để tôi đi gọi bác sĩ."

Lúc y tá đẩy cửa phòng bệnh chạy ra ngoài thì bị Lệ Dĩ Thần đứng ngoài cửa kéo lại: "Cô ấy thế nào rồi?"

"Hình như là gặp ác mộng, cũng không biết vị tiểu thư này đã gặp phải chuyện gì mà trong mộng cũng có thể thương tâm đến vậy, Lục tiên sinh, tôi thấy anh rất quan tâm Diệp tiểu thư, tại sao không vào xem thử một chút?"

Lệ Dĩ Thần thở dài một tiếng: "Không cần thiết, cô. . . . . Giúp tôi trông chừng cô ấy, nếu như có chuyện gì thì lập tức báo cho tôi biết, còn nữa. . . . .
. . . Đừng nói với cô ấy là tôi đã tới đây."

Y tá nhận tiền của Lệ Dĩ Thần, lúng túng gật đầu, cô thật sự không hiểu, nếu quan tâm đến mức cả đêm đều canh giữ ở bên giường bệnh thì tại sao lại không cho cô ấy biết? Người có tiền đều rất quái dị, y tá lắc đầu một cái, xoay người đi tìm bác sĩ.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Từ Lâu Đã Không Còn Là Công Chúa.

Ngày cô xuất viện thì dì Tần không xuất hiện nữa, dì ấy giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, yên lặng, không một tiếng động rời đi, cuối cùng cô vẫn không thể biết được người luôn chăm sóc cô trong bóng tối là ai, lúc y tá kiểm tra vết thương lần cuối cùng cho mình, Diệp Cẩn đột nhiên hỏi:

"Nhất định cô biết là ai đưa tôi tới bệnh viện đúng không?"

Y tá cảnh giác cười cười nhìn Diệp Cẩn: "Xin lỗi, tôi không thể nói cho cô được."

Thấy vẻ mặt mất mát của Diệp Cẩn, y tá không đành lòng thờ dài: "Mặc dù tôi không thể nói cho cô biết tên của người đó, nhưng tôi có thể nói cho cô biết vị tiên sinh đó rất thích cô."

Thấy Diệp Cẩn nhìn mình sững sờ, y tá lại nói tiếp: "Thật đấy, nếu như không quan tâm cô thì tại sao lại canh giữ bên giường cô cả đêm, lúc trời gần sáng mới rời đi, Diệp tiểu thư, tôi không thể nói gì với cô nữa, mong cô suy nghĩ thật kỹ, trong sinh mệnh của cô có lẽ sẽ không có một người đàn ông nào quan tâm cô như vậy nữa đâu."

Y tá nói xong thì cầm băng gạc rời đi, Diệp Cẩn thất thần, ngồi ở trên giường bệnh, tâm tình hốt hoảng, chẳng lẽ thật sự là anh? Chẳng lẽ đêm đó cô không nhìn lầm, người đưa cô tới bệnh viện, mượn hộ lí chăm sóc cô chính là Lê Dĩ Thần? Nhưng. . . . . Điều này làm sao có thể, tại sao lại có thể là anh, cô không tin. . . . .

Diệp Căn vùi mặt vào trong lòng bàn tay, rồi rầm khở sở không kèm chế được, khi Cố Diễm tới đón cô xuất viện thì bị dáng vẻ này của cô làm cho hết hồn.

"Diệp Căn, em làm sao vậy? Không muốn ra viện nữa sao? Vậy thì cứ nằm thêm mấy ngày cũng được, yên tâm, về viện phí thì công ty sẽ trả."

Lời nói của Cố Diễm khiến Diệp Căn rất cảm động, vì vậy liền lau nước mắt, cười lên: "Làm gì có người nào thích ở bệnh viện, bởi vì hôm nay em được xuất viện nên vui mừng quá mà khóc đấy, nhưng mà Cố tổng, đường đường là ông chủ lớn như anh mà lại tới đón em xuất viện, quả thật làm cho em có chút được ưu ái mà hoảng sợ đấy."

Cố Diễm bị hàm ý trong lời nói của Diệp Căn làm cho sừng sốt một chút, ngay sau đó cười lên: "Đây là phúc lợi của công ty."

Diệp Căn không ngốc, biểu hiện của Cố Diễm trong mấy ngày này làm cho cô khẳng định phỏng đoán trong lòng, mặc dù cô không biết Cố Diễm bắt đầu để ý cô từ khi nào nhưng cô có thể xác định bây giờ anh rất có hứng thú đối với cô, mặc dù cô cảm thấy Cố Diễm không tệ, nhưng chẳng qua là cảm thấy anh làm cấp trên hoặc bạn bè không tệ, còn người yêu thì không thể nào cho nên không thể cứ mãi dây dưa làm cho Cố Diễm hy vọng.

Ngồi lên xe Cố Diễm, Diệp Căn do dự một chút, mấp máy cánh môi: "Cố tổng, em mời anh đi ăn cơm nhé."

Cố Diễm ghé mắt nhìn Diệp Căn đang ngồi ở vị trí kế bên tài xế: "Sao lại tốt như vậy, chủ động mời anh ăn cơm, vậy anh cũng không thể bỏ qua cơ hội này rồi."

Thấy tâm tình Cố Diễm có vẻ tốt, Diệp Căn hơi cau mày lại, sau đó bắt đầu yên lặng thẳng cho đến khi hai người tới nhà hàng Triều Giang Xuân chuyên món ăn Quảng Đông mà các nhân viên của công ty hay liên hoan tại đây.

"Diệp Căn, anh cảm thấy sau này em đừng lái xe nữa, con gái mà, nên làm công chúa thành thành thật thật chờ kị sĩ lái xe tới đón đi." Cố Diễn vừa châm trà cho Diệp Căn, vừa cười ha hả nói.

Diệp Căn mơ màng nhìn người đi đường qua cửa sổ: "Em không có kỹ sĩ, cũng không có hoàng tử, bởi vì từ lâu em đã không phải là công chúa nữa rồi."

"Nói lung tung, mỗi cô gái đều có quyền làm công chúa, chỉ cần em muốn."

Diệp Căn quay đầu lại, nhìn Cố Diễn hơi nhú mày, có vẻ tâm sự nặng nề: "Cố tổng, trong mắt anh, em là một người thế nào?"

Cố Diễn bị câu hỏi của Diệp Căn làm cho bất ngờ, loại phụ nữ nào mà anh chưa từng gặp qua, hơn anh tự nhận mình là lăng tử tình trường trăm trận trăm thắng, tuy rằng anh cảm thấy bây giờ là thời điểm để phát động thế tiến công, nhưng cuối cùng vẫn bị mất tiên cơ, bởi vì anh phát hiện dường như Diệp Căn không phải là một người phụ nữ mà anh có thể tùy ý nắm ở trong tay.

"Trong mắt anh, em là một nhân viên rất tốt, dĩ nhiên, càng là . . . . . một cô gái rất tốt."

"Hả?? Vậy Cố tổng định nghĩa xem một cô gái tốt là như thế nào?"

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chuyện Xưa Của Diệp Căn.

Nụ cười vô lại trên mặt Cố Diển biến mất, từ từ thay thế bằng vẻ thâm trầm nghiêm chỉnh, Diệp Căn rất ít khi nhìn thấy Cố Diển như vậy.

Cố Diển dựa lưng vào ghế ngồi, như muốn nhìn thấu Diệp Căn, Diệp Căn cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên khi bị người ta nhìn chăm chú, vì vậy quay mặt đi.

"Coi như em chưa hỏi gì cả."

Bỗng nhiên Cố Diển cười lên, tiếp tục trả lời Diệp Căn: "Một cô gái tốt chính là khi bị đàn ông nhìn chăm chăm thì sẽ đỏ mặt, có lẽ chính em không biết, nhưng như vậy thật sự rất đáng yêu, vô cùng. . . . . Hấp dẫn. . . . ."

Diệp Căn nhăn mày lại, cố gắng cắt đứt lời nói càng ngày càng tùy tiện của Cố Diển: "Cố tổng, anh có muốn nghe chuyện trước kia của em hay không?"

Cố Diển lịch sự dùng tay làm dấu mời, Diệp Căn cầm hồng trà trên bàn lên, nhẹ nhàng uống một hớp: "Đây là loại hồng trà Kim Ti em thích nhất, loại hồng trà này được trồng rất ít, chỉ có mấy thôn nhỏ ở Vân Nam xa xôi mới có một ít đồi chè trồng loại trà này."

Đối với việc Diệp Căn cực kì hiểu về trà, từ lâu Cố Diển đã cảm thấy rất kỳ lạ, trước kia, mỗi một lần cô đều có thể dùng tốc độ cực nhanh để xác định chủng loại trà, thậm chí còn có thể nói nơi nó sinh sống.

"Việc này có liên quan đến chuyện trước kia của em hay sao?"

"Khi còn sống, ba em cực kì thích uống trà, từ lúc lên năm tuổi em đã có thể phân biệt rõ đâu là trà xanh, hồng trà, trà Ô Long, trong ấn tượng của em thì nhà em rất lớn, thật sự rất lớn, chỉ riêng căn phòng dùng để cất lá trà quý của ba đã rộng hơn cả trăm mét vuông, ba là một doanh nhân vô cùng lợi hại, cũng đã từng là một trong bốn người giàu có nhất thành phố A, ba em chính là Diệp Cảnh Thụy."

Nghe vậy, trong nháy mắt Cố Diễm cứng đờ, mặc dù anh đã sớm đoán được Diệp Cẩn không phải là con gái của một nhà bình thường, nhưng không ngờ tới cô lại là con gái của Diệp Cảnh Thụy, khó trách cách cô nói năng, cử chỉ và hành động đều lộ ra cao quý ưu nhã, thì ra là cô là một đại tiểu thư danh môn chân chính, chẳng qua vì sao không đến Diệp thị, mà lại vào công ty nhỏ vừa mới lập nghiệp của anh.

Rất nhanh Diệp Cẩn đã giải đáp nghi ngờ của Cố Diễm: "Hôm nay Diệp thị đã là thứ mà mẹ em dùng để nhin nọt, ton hót Mục Văn Khởi, Diệp thị không có ba em, em sẽ không tới đó."

Nói đến việc xấu trong nhà, sắc mặt của Diệp Cẩn bắt đầu trắng bệch, Cố Diễm cũng có chút không được tự nhiên: "Diệp Cẩn, không muốn nói thì đừng nói nữa."

Đầu Diệp Cẩn cúi thấp, mặt không biểu cảm nói tiếp: "Nếu như anh cảm thấy em đau lòng vì mẹ em thì anh đã sai lầm rồi, từ lâu em đã chết lặng, một người mẹ ngầm đồng ý để ba dượng đi quấy rối con gái của mình, một người mẹ như thế làm sao em còn có thể kính yêu được nữa."

Nghe thấy thế, Cố Diễm bỗng dưng nhướn mày lên: "Em nói cái gì? Ba dượng em. . . . . Cũng chính là Mục Văn Khởi lại làm như vậy với em. . . . ."

Diệp Cẩn cười khổ: “Đúng vậy, Mục Văn Khởi luôn luôn vui vẻ thân thiện trong giới doanh nhân lại đi quấy rối con gái riêng của vợ mình, không ngờ đúng không? Chẳng qua cho dù như thế thì ông ta vẫn không thể chiếm được lợi ích gì từ trên người em, chỉ có một lần nguy hiểm nhất, em . . . .”

Nói tới chỗ này, rốt cuộc Diệp Cẩn cũng không kèm chế được cảm xúc nữa, suýt nữa mất khống chế, chẳng qua kinh nghiệm trải qua vô vàn sóng gió đã giúp cô, cuối cùng cô vẫn kiềm nén được nước mắt mà cười lên.

"Không có gì, chẳng qua em chỉ dùng dao đâm vào đùi ông ta mà thôi, còn ông ta. . . . . trong lúc tức giận đã đẩy em xuống cầu thang, tuy rằng bởi vì chuyện này mà em phải nằm trên giường bệnh hơn nửa tháng nhưng mà trong họa lại có phúc, Mục Văn Khởi cũng không dám đến gần em nữa."

Nghe thế, sắc mặt Cố Diễn hoàn toàn đông cứng lại, Diệp Cẩn luôn luôn giỏi giang mê người lại có một đoạn quá khứ mà không phải người bình thường nào cũng có như vậy, mà ngay vừa rồi, anh lại giống như một cầm thú có ý nghĩ muốn lừa cô gái nhỏ quật cường này lên giường, trong lúc nhất thời, Cố Diễn yên lặng không biết nên làm thế nào để đối mặt với Diệp Cẩn.

Nhưng mà Diệp Cẩn lại không cho là vậy, cô cười lên: “Thật ra thì những thứ này cũng không tính là gì, em cũng không ở nhà họ Mục quá lâu, từ lúc lên đại học thì em đã không hề trở về nhà họ Mục nữa, bởi vì ở nơi đó em đã tìm được bầu trời của mình, không, phải nói là em tưởng rằng mình đã tìm được người chống đỡ cho mình một mảnh trời, chỉ tiếc, cuối cùng mảnh trời đó vẫn sụp xuống, vì anh ấy, em và mẹ đã chính thức đoạn tuyệt, em định theo anh ấy đến gốc bể chân trời, sau khi tốt nghiệp thì bọn em đã kết hôn, em từng cho rằng rốt cuộc em cũng đã tìm được hạnh phúc thuộc về mình, chỉ tiếc rằng anh ấy lừa em. . . . . em. . . . . Từ lâu đã mất đi lòng tin tưởng đối với đàn ông rồi."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nghiêm Túc Đối Mặt Với Tình Cảm.

Mặc dù chuyện cũ của Diệp Căn có chút dài dòng nhưng lại ý vị sâu xa, Diệp Căn đã đi được một lúc lâu nhưng Cố Diễn vẫn ngồi lặng người như cũ.

Mới vừa rồi, xem như Diệp Căn đã tỏ thái độ từ chối đối với anh, cô nói với anh cô đã từng kết hôn, mà cô cũng không tiếp muốn tiếp nhận một tình cảm mới, cô đã hoàn toàn mất đi tin tưởng với mọi người, cho dù Cố Diễn anh rất thích Diệp Căn thì cũng không dám đến gần, cô vốn không có cảm giác an toàn, nếu như cô mở rộng cánh cửa lòng đối với anh nhưng anh lại chỉ xem đó như là một cuộc dạo chơi nhân gian thì cô gái thoát nhìn có vẻ kiên cường nhưng thật ra rất yếu ớt đó sẽ như thế nào? Kết quả thế nào, anh không dám nghĩ đến.

Cố Diễn thở dài nặng nề, cầm lấy điện thoại vẫn luôn đổ chuông không dứt trên bàn lên, bấm nút nghe: “A Thần, mình rất buồn bực, đi uống rượu với mình đi.”

Khi Diệp Căn mở cánh cửa của căn phòng trọ nhỏ đến đáng thương thì người ở bên trong khiến cô hoảng sợ: “Mẹ. . . . . Sao mẹ lại tới đây?”

Chu Mẫn Quân nhìn thấy con gái mình đã trở về, nén nước mắt bước nhanh tới: “A Căn, Thiếu Đường nói con bị tai nạn giao thông, đưa ngốc này, xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao không nói cho mẹ biết, bây giờ như thế nào rồi, có sao không?”

Nét mặt Diệp Cẩn hết sức lạnh lùng: “Dĩ nhiên là không có việc gì, nếu như có việc mẹ cho rằng mẹ còn có thể nhìn thấy con được sao?”

Đối với sự lạnh nhạt của con gái, Chu Mẫn Quân rất là bất đắc dĩ: “A Cẩn, đừng như vậy có được hay không, mẹ thừa nhận trước kia mẹ không có bảo vệ tốt con, khiến con bị uất ức, nhưng mà mẹ đã nói với Mục Văn Khởi rồi, về sau ông ấy. . . . . Ông ấy sẽ không bao giờ làm nữa như vậy, về nhà với mẹ đi, để mẹ chăm sóc cho con.”

Diệp Cẩn đẩy Chu Mẫn Quân ra: “Đó là nhà của Mục Văn Khởi, có lẽ cũng là nhà của mẹ, nhưng không phải nhà của con, mẹ đi về đi, hôm nay con rất mệt, con muốn nghỉ ngơi sớm.”

Chu Mẫn Quân nhìn Diệp Cẩn, muốn nói lại thôi, sự cố chấp của con gái, bà cũng đã từng nhìn thấy qua, ba năm trước đây bà từng tuyên bố, chỉ cần Diệp Cẩn dám kết hôn với thằng nhóc Lê Dĩ Thần kia thì bà sẽ không bao giờ nhận cô là con gái của bà nữa, thật không nghĩ đến hôm nay người chịu thua không phải là con gái mà lại chính là bà.

Mặt Chu Mẫn Quân đầy nước mắt nhìn Diệp Cẩn, thấy Diệp Cẩn hoàn toàn không nhìn mình thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi đây.

Chu Mẫn Quân vừa đi, trong nháy mắt lớp vỏ mạnh mẽ cô tạo ra để bảo vệ mình lập tức vỡ nát, kể từ sau khi ba cô qua đời, cô không còn người thân nữa, cho dù mẹ cô không vứt bỏ cô mà mang theo cô kết hôn lần thứ hai, nhưng cuối cùng thì thế nào đây? Bà vì không muốn đắc tội với chồng mới của mình, cũng vì muốn một cuộc sống ổn định mà vẫn quyết định bỏ rơi cô, bị mẹ và người yêu đồng thời vứt bỏ, làm sao có thể không sợ hãi cho được, cho dù cô đau đến không có cách nào hô hấp, nhưng cô vẫn muốn một mình ở trong bóng tối liếm láp vết thương, đến hôm sau khi mặt trời mọc thì cô vẫn là một Diệp Cẩn mạnh mẽ.

Diệp Căn cắn thật chặt môi, dùng sức ôm chặt lấy chính mình: “Mình không đau, mình không khóc. . . . .”

Trong quán bar, âm nhạc đình tai nhức óc, Lệ Dĩ Thần và Cố Diển ngồi trong phòng mà Lăng Tiêu đã đặc biệt thiết kế, Lệ Dĩ Thần khó hiểu nhìn Cố Diển có ý đồ tự chuốc say chính mình.

"Cố đại thiếu gia mà lại có việc buồn rầu, thật là hiếm thấy."

Cố Diển uống cạn một chai bia nhỏ, thấy chưa đã nghiền nên mở tiếp một chai Whisky: “A Thần, A Tiêu, hôm nay thiếu chút nữa mình đã trở thành cầm thú.”

"Không phải cậu vẫn luôn tự hào mình là cầm thú sao?" Lăng Tiêu đốt một điếu thuốc, vừa nhả khói vừa cười chế nhạo bạn tốt.

"Cút đi, cậu mới tự hào mình là cầm thú, mình. . . . . Gần đây mình thích một cô gái, có thể nói ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy mình đã phát hiện mình muốn cô ấy không thể kiềm chế được, nhưng cô ấy là một cô gái tốt, khác hẳn với những loại phụ nữ phức tạp mà mình đã gặp trước kia, cô ấy không phải là loại phụ nữ có thể tùy ý vui thì đùa một chút, buồn thì bỏ đi."

Hai cánh tay Lệ Dĩ Thần bắt chéo, vòng ở trước ngực, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn Cố Diển: “Đây không phải là phong cách của cậu.”

Cố Diển thở dài một tiếng: “Đúng vậy, mình cũng chỉ cho rằng mình hứng thú một thời gian mà thôi, nhưng hôm nay sau khi cô ấy từ chối mình thì mình mới chợt phát hiện mình đã thay đổi thật rồi, A Thần, mình muốn yêu đương, muốn nghiêm túc yêu thử một lần, lần này là thật.”

Lệ Dĩ Thần nở nụ cười khó có được: “Việc này rất tốt, mình luôn tán thành cậu nghiêm túc đối mặt với tình cảm của mình.”

Sau khi Cố Diễn uống hơn nửa bình Whisky thì tâm tình lập tức rộng mở, sáng khoái cười lớn: “Không sai, mình nên nghiêm túc đối mặt với cô ấy.”

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gặp Nhau Ở Khắp Nơi.

Có lẽ là do mấy đêm chưa chợp mắt nên Diệp Căn vô cùng tiêu tụy, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mệt mỏi khiến đồng nghiệp Thẩm Như Nguyệt không khỏi cau mày.

"Đại kiến trúc sư, không phải gần đây không có hạng mục nào sao, tại sao lại tiêu tụy như vậy, mình thấy cậu nên xin nghỉ phép để thả lỏng đi thôi."

Mặc dù Diệp Căn cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười với ý tốt của đồng nghiệp: "Cậu nói đúng, mình thật sự nên nghỉ ngơi một chút, lát nữa mình sẽ xin phép Cố tổng."

Diệp Căn gõ cửa: "Cố tổng, em có thể đi vào được không?"

Cố Diễm mới vừa kết thúc một cuộc điện thoại: "Anh cũng đang có chuyện muốn tìm em, chắc em cũng biết Lệ Dĩ Thần chứ."

Nghe vậy, người của Diệp Căn chột cứng lại, hô hấp cũng không thoải mái nữa, Cố Diễm hỏi như thế là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã biết quan hệ của cô và Lệ Dĩ Thần?

Lúc Diệp Căn định nói thẳng thì lại nghe Cố Diễm vẫn đang vui đầu vào đồng tài liệu nói: "Chính là tổng giám đốc vừa mới nhận chức của Hoa Thiên mà lần trước đến Hoa Thiên em đã nhìn thấy đó, anh ta là bạn tốt của anh, cho dù hạng mục này bị lỗ nặng thì anh ta cũng sẽ giúp đỡ LN chúng ta, nhưng mà dù sao bên đó cũng có liên quan đến việc này nên chúng ta

không thể hạ thấp yêu cầu của thiết kế, ngược lại phải càng tốt hơn lúc trước."

Diệp Cận hơi cúi đầu, xem ra là cô nghĩ nhiều rồi, Lệ Dĩ Thần cũng không có nhắc đến cô trước mặt Cố Diễm, như vậy rất tốt, cô cũng không muốn có liên quan gì đến anh ta nữa.

Ngay sau đó Diệp Cận gật đầu với Cố Diễm một cái: "Em biết rồi."

"Vậy thì tốt, thằng nhóc đó còn thân với anh hơn cả anh em ruột, năm đó, lúc đang còn học ở nước Mỹ, nếu không phải được cậu ta giúp đỡ thì có lẽ anh đã bị ba đánh cho một trận nhớ đời rồi, ai, không đề cập đến chuyện cũ nữa, tóm lại, năm nay tập đoàn Hải Lan của anh ta đang chuẩn bị đánh vào thị trường trong nước, tuy rằng giai đoạn trước là dùng phương thức giao dịch tiền tệ (mua bán tiền tệ) và sát nhập, mua lại để thử tiến vào trong nước nhưng cũng chỉ là lấy kinh nghiệm sau cuộc khủng hoảng kinh tế, bây giờ bất động sản đang xuống dốc, chính là cơ tốt để trở dậy lần nữa, cho nên ban đầu Hải Lan muốn thu mua Hoa Thiên là vì muốn xây dựng một loạt biệt thự xa hoa ở thành Đông, lát nữa em đi đến Hoa Thiên một chuyến, à không, hiện tại phải gọi là tập đoàn Hải Lan mới đúng, đến nói chuyện với Lệ Dĩ Thần một chút, anh ta cũng học thiết kế, nhất định hai người sẽ có rất nhiều ý tưởng hay."

Bởi vì Cố Diễm vẫn đang cúi đầu nhìn bản thiết kế cho nên không nhận thấy được lúc này Diệp Cận rất khác thường, Diệp Cận cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh trước mặt Cố Diễm, tại sao lại là cô, chẳng lẽ đây là kiếp nạn mà cô không thể trốn tránh được sao? Nhưng cô thật sự không muốn đối mặt với anh ta.

"Cố tổng. . . . . Em. . . . . Gần đây em hơi mệt, có thể để hạng mục này cho Như Nguyệt làm hay không?"

Cố Diển không ngờ Diệp Cẩn sẽ từ chối, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, khi nhìn thấy gương mặt tiều tụy của Diệp Cẩn thì lập tức đứng dậy, đi đến bên người cô.

"Sao vậy? Có phải lại bị bệnh hay không?" Nói xong, Cố Diển cẩn thận sờ trán của Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn lui về phía sau một bước, vẻ mặt không thay đổi tránh được sự ân cần của Cố Diển: "Không phải bệnh, chẳng qua có chút mệt mỏi, còn nữa, Cố tổng, em muốn xin nghỉ vài ngày."

Cố Diển có chút không cam lòng, tiếp tục khuyên bảo: "Em có biết tập đoàn Hải Lan là công ty đứng đầu trong khu người Hoa ở nước Mỹ không, lần này trở về nước phát triển đều được các công ty ở nhiều lĩnh vực khác nhau chú ý đến, anh nghĩ nếu như em có thể nhận và hoàn thành xuất sắc hạng mục này thì sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của em trong tương lai, nếu không thì như vậy đi, anh cho em một tuần lễ để suy nghĩ, em hãy nghỉ ngơi thật tốt, lúc em quay lại thì hãy nhận lấy hạng mục này, Diệp Cẩn, nghe anh, việc nhận hạng mục này đối với em chỉ có lợi chứ không có hại."

Diệp Cẩn rất cảm kích nhìn Cố Diển, bỏ đi quan hệ với Lệ Dĩ Thần thì hạng mục của tập đoàn Hải Lan thật sự là một con đường tắt có thể làm cho danh tiếng vang xa nhanh nhất, nhưng cô thật sự không muốn đối mặt với Lệ Dĩ Thần.

Diệp Cẩn khó xử nói: "Cố tổng, cảm ơn anh, chẳng qua em. . . . . . Nếu không thì như vậy đi, để em trở về suy nghĩ kĩ lại một chút." Nhìn ánh mắt cố chấp của Cố Diển, cuối cùng Diệp Cẩn không thể từ chối một lần nữa.

Cố Diển cảm thấy Diệp Cẩn rất mâu thuẫn với hạng mục này của Hải Lan, mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng anh cũng không nghĩ quá nhiều: "Được

rồi, vậy thì em vừa nghĩ ngợi vừa suy nghĩ đi, đây chính là chuyện người khác cầu còn không được, anh hi vọng em sẽ không khiến anh thất vọng ."

Diệp Căn gật đầu một cái: "Em sẽ suy nghĩ một cách nghiêm túc."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Cuộc Sống Cần Kiêu Ngạo.

Đứng ở trước cửa quán bar Dạ Sắc nổi tiếng của thành phố A, Diệp Cẩn có chút do dự, bạn lúc nhỏ của cô cũng là bạn học tốt nhất thời đại học Lương Tuyết Ngưng nói có chuyện vui muốn nói cho cô biết, chắc hẳn bạn tốt sắp kết hôn với bạn trai đã trường kì kháng chiến nhiều năm, cô mừng thay cho cô ấy, cho nên tất nhiên là phải đến chúc mừng, chẳng qua Lương Tuyết Ngưng cũng như cô, không thích tới quán bar, tại sao hôm nay lại như vậy, chẳng lẽ mặt trời mọc ở phía Tây rồi hả? Mang theo nghi ngờ, Diệp Cẩn bước vào cửa Dạ Sắc.

Cho dù mặc quần jean và T shirt kiểu dáng đơn giản, nhưng từ lúc Diệp Cẩn tiến vào quán bar liền hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người phác khái, đây chính là nguyên nhân cô ghét tới quán bar, trong lúc Diệp Cẩn phiền não vì những ánh mắt không có ý tốt kia thì rốt cuộc cũng phát hiện Lương Tuyết Ngưng đang uống rượu một mình.

"A Ngưng, không phải cậu nói có tin tức tốt muốn báo cho mình biết ư, tin tức tốt gì vậy?" Diệp Cẩn ngồi xuống bên cạnh bạn tốt, chờ nghe tin tức tốt lành.

Lương Tuyết Ngưng là một cô gái có vẻ đẹp tiêu chuẩn, da trắng, dung mạo xinh đẹp, chẳng qua vẻ đẹp của cô ấy lại thiếu đi mấy phần đặc sắc so với vẻ đẹp cổ điển của Diệp Cẩn, theo cách nói đang lưu hành hiện nay chính là vẻ đẹp đại chúng.

Đôi mắt Lương Tuyết Ngưng tràn ngập sương mù, hiển nhiên là đã uống không ít: "Cậu đã đến rồi à, vừa đúng lúc, đến uống với mình một ly."

Diệp Cẩn khẽ cau mày: “Tại sao cậu lại uống nhiều như vậy, xem như vui mừng cũng không thể uống nhiều như vậy được, người không biết còn tưởng rằng cậu đang thất tình đấy.”

Lúc Diệp Cẩn vừa dứt lời thì đột nhiên Lương Tuyết Ngưng khóc toáng lên: “A Cẩn, cậu nói không sai, mình. . . . . Thất tình rồi.”

"Cái gì? Cậu đang nói nhăng nói cuội gì đấy, không phải mới vừa rồi cậu còn nói có tin tức tốt muốn báo cho mình biết sao?" Hiển nhiên là Diệp Cẩn không thể nào tin nổi những lời Lương Tuyết Ngưng nói.

Lương Tuyết Ngưng lại uống một ly, vừa khóc vừa cười: “Một giờ trước, mình thật sự có tin tức tốt muốn nói cho cậu biết, nhưng bây giờ. . . . . Chỉ có tin tức xấu, tên Quý Thừa khốn kiếp đó, lúc mình gọi điện thoại cho cậu chưa được bao lâu thì phát hiện anh ta đang đi dạo phố với một người phụ nữ, hai người nắm tay nhau, cử chỉ vô cùng thân mật, nhưng ba ngày trước đó, Quý Thừa đã cầu hôn mình, tại sao anh ta có thể đối xử với mình như vậy?”

Nghe vậy, Diệp Cẩn cũng sững sờ, Quý Thừa và Lương Tuyết Ngưng cũng giống như cô và Lệ Dĩ Thần, yêu nhau từ thời đại học, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ không bước theo gót của mình, nhưng bây giờ cô không thể chắc chắn được nữa.

"A Ngưng, cậu chắc chắn người đó là Quý Thừa sao?"

"Làm sao có thể nhầm được, quần áo anh ta mặc đều là do mình mua, A Cẩn, cậu nói xem, mình đối xử với anh ta tốt như vậy, tại sao anh ta lại phản bội mình?"

Diệp Cẩn thở dài một tiếng: “Có lẽ là bởi vì quá tốt, ở phương diện này mình cũng là người thua cuộc, không có cách nào đưa ra ý kiến cho cậu được.”

Lương Tuyết Ngưng cười lạnh: “Cậu nói không sai, quả thật là mình đã đối xử với anh ta quá tốt, vì thế anh ta mới quên hết tất cả, đàn ông đều rất dễ dàng bị quyến rũ, nếu như mà mình chăm sóc anh ta như con, vậy sớm muộn gì anh ta cũng sẽ tìm một người con dâu cho mình.”

Suy nghĩ của Lương Tuyết Ngưng khiến Diệp Căn không tự chủ được, giựt giựt khoe miệng: “Mặc dù ví dụ này có chút cường điệu hóa, nhưng mà cũng rất có lý, A Ngưng, cậu định xử lý chuyện này như thế nào?”

Lương Tuyết Ngưng lắc đầu một cái: “Không biết, mình cũng không có vạch trần anh ta, thậm chí ngay cả hồ ly tinh kia trông như thế nào cũng không nhìn rõ thì đã chạy trốn rồi, mình nghĩ mình cần tỉnh táo, suy nghĩ một chút.”

"Cũng đúng, các cậu yêu nhau nhiều năm như vậy, quả thực không nên kích động, chẳng qua A Ngưng, cậu không thể làm đà điều được, cuộc sống cần kiên nhẫn, nếu Quý Thừa có thể làm ra hành động xấu xa này thì cậu cũng phải có dũng khí để đối mặt với nó."

Lương Tuyết Ngưng thở dài: “Cậu nói không sai, mình nên giống cậu, thời điểm Lệ Dĩ Thần phản bội phải kiên cường đối mặt, nhưng mà A Căn, mình muốn hỏi cậu, nếu như có một ngày Lệ Dĩ Thần nói với cậu anh ta hối hận, muốn quay đầu lại thì cậu có cho anh cơ hội hay không?”

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Quán Bar Đáng Sợ.

Diệp Căn nhìn ly cocktail màu sắc đẹp mắt ở trước mặt, chậm rãi nói: "Có nhiều lúc phụ nữ cần một người đàn ông, giống như ngồi máy bay đến chỗ cao cần dùng dù để nhảy, nếu như vào giờ phút này anh ta không có ở đây, như vậy về sau cũng không cần nữa."

Lương Tuyết Ngưng im lặng một giây, sau đó cười lên: "Không có tên khốn kiếp kia vẫn có thể sống tốt sao Diệp Căn?"

Diệp Căn nhíu mày: "Là có thể sống, còn có thể sống tốt hay không. . . . thì phải xem chính cậu, trừ khi cậu có thể hoàn toàn quên đi."

"Vậy còn cậu thì sao? Cậu đã hoàn toàn quên được tên khốn kiếp ấy hay chưa?"

Diệp Căn quơ quơ ly rượu, sau đó uống cạn sạch: "Đối với mình mà nói, Lệ Dĩ Thần ngoại trừ giống người yêu thì càng giống như một trụ cột tinh thần hơn, khoảng thời gian rời khỏi nhà họ Mục chính là khoảng thời gian chật vật nhất trong cuộc đời mình, nhưng bởi vì có anh ta xuất hiện nên mới khiến mình mong đợi cuộc sống tốt đẹp một lần nữa, ai có thể ngờ lúc mình dâng lên toàn bộ tin tưởng thì anh ta lại phá hủy phòng tuyến của mình một cách triệt để, khiến mình suýt nữa chết trên chiến trường do chính mình bày ra, một người đàn ông tàn nhẫn như vậy, cậu nói làm sao mình có thể hoàn toàn quên đi được, làm sao có thể hoàn toàn. . . . . buông tha được. . . . . Nếu như thời gian có thể quay lại thì mình thật sự không muốn quen biết anh ta, như vậy. . . . . Tối thiểu tim của mình vẫn còn hoàn chỉnh."

Lương Tuyết Ngưng ợ một cái, càng lộ ra vẻ say rượu: “A Cẩn, cậu cũng say rồi, nếu không thì bình thường cậu tuyệt đối không nói với mình điều này, cậu là một người kiên cường như vậy mà.”

Diệp Cẩn thở dài: “Có lẽ là như vậy...! .”

"Ha ha, say rất tốt, say rồi thì sẽ không khó chịu nữa, A Cẩn, chúng ta cạn ly nào."

Diệp Cẩn đè ly rượu của cô ấy lại: “Đừng nữa uống, cậu say rồi, mình đưa cậu về nhà.”

"Không cần, mình còn uống chưa đã."

Trong lúc hai người đang còn giằng co thì có ba người đàn ông đã sớm để mắt tới Diệp Cẩn và Lương Tuyết Ngưng, mấy người đó nhích lại gần: “Hai vị tiểu thư này muốn đi sao, thời gian vẫn còn sớm mà, không bằng ở lại chơi thêm chút nữa, chúng tôi sẽ mời.”

Diệp Cẩn đỡ Lương Tuyết Ngưng đang say khướt, cảnh giác nhìn ba người đàn ông có vẻ mặt khác thường đó: “Cám ơn ý tốt của các anh, chúng tôi thật sự phải đi rồi.”

Lương Tuyết Ngưng đẩy Diệp Cẩn ra: “Cậu đi trước đi, mình uống chưa đã đâu.”

Một người đàn ông cười đến gần Lương Tuyết Ngưng, sau đó nói với Diệp Cẩn: "Cô xem, vị tiểu thư này nói cô ấy không muốn đi, cô cứ rần kéo cô ấy đi như vậy là không đúng rồi."

Diệp Cẩn thấy tên đàn ông kia chuẩn bị động tay động chân với Lương Tuyết Ngưng thì lập tức tiến lên đẩy tên đàn ông đó ra: “Đừng đụng vào cô ấy.”

Bởi vì Diệp Cẩn gằm lên nên trong nháy mắt không khí đông cứng lại, hai người đàn ông còn lại cũng có chút tức giận: “Đã đến chỗ này thì đừng có giả bộ thánh nữ nữa, nếu không muốn chơi one night, vậy thì ra giá đi.”

Diệp Cẩn hoàn toàn bị chọc giận: “Mấy tên khốn kiếp này, cút ngay cho tôi, chúng tôi không phải là người mà mấy người có thể trả giá.”

"Ai da, tính tình của con bé này rất nóng nảy nha, nhưng lúc mắng chửi người thì có chút đáng ghét, bọn mày đâu, lôi hai con nhóc này ra cho anh, anh đây không tin anh Ba khu Tây không chơi được hai con kĩ nữ này."

"Buông tôi ra, mấy người cút ngay cho tôi."

Trong lúc ba người đàn ông kéo hai cô đến trước cửa quán bar thì bỗng phát hiện có một người đàn ông vọt lên, đá vào cổ tay tên cầm đầu kia, tên đàn ông gọi là anh Ba kia rên lên một tiếng, không hề phòng bị té xuống đất.

Diệp Cẩn lấy lại tinh thần: “Cố Diễn?”

Cố Diễn cởi một nút áo sơ mi ra, bảo vệ Diệp Cẩn ở sau lưng mình, từ trên cao nhìn xuống tên đàn ông kia: “Nếu đã lẫn lộn ở khu Tây thì nên hỏi thăm một chút Dạ Sắc là nơi mà mày có thể điều võ giương oai sao?”

Lúc này, Lăng Tiêu cũng mang người tới: “Dạ Sắc của tôi làm ăn buôn bán đang hoàng, nếu như ngày mai có lời đồn đãi nói rằng Dạ Sắc để cho khách nữ bị đàn ông tùy ý dẫn đi thì Lăng Tiêu tôi làm sao làm ăn được nữa, đánh cho tôi.”

Không thèm để ý đến ba người đang bị đánh bầm dập kia, Cố Diễn lo lắng, vội vàng nâng khuôn mặt của Diệp Cẩn lên xem xét: “Không có sao chứ?”

Lệ Dĩ Thần đứng ở chỗ tối, nhìn hình ảnh nhức mắt đó thì nhưn mày, chẳng lẽ cô gái mà Cố Diển nói đến là Diệp Căn?

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Không Cần Khách Khí.

Diệp Cẩn không tỏ vẻ gì đẩy Cố Diễm ra: “Em không sao, bọn họ chưa kịp làm gì cả.”

“Thật sự không có việc gì sao?” Cố Diễm vẫn cau mày như cũ, lo lắng quan sát Diệp Cẩn.

Ngay lúc Diệp Cẩn định đỡ Lương Tuyết Ngưng đang đứng xiêu vẹo chỉ chực ngã xuống ở bên cạnh thì lại thấy Lương Tuyết Ngưng bắt được Cố Diễm đứng gần cô ấy nhất.

“Oe. . . . .”

“Đừng, A Ngưng. . . . .”

Nhìn thấy Lương Tuyết Ngưng sắp phun lên người Cố Diễm, Diệp Cẩn biết nhưng không thể làm gì để ngăn cản được vì vậy chỉ có thể vỗ trán cầu nguyện thôi, Cố Diễm là người yêu cầu hoàn mỹ cực cao, lại càng đặc biệt quan tâm đến hình tượng, Cố Diễm nhìn chăm chăm áo sơ mi Armani cao cấp của mình dính đầy chất nôn của Lương Tuyết Ngưng còn Diệp Cẩn thì không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Hừ. . . . . Người phụ nữ chết tiệt này.”

Quả nhiên Cố Diễm chỉ yên lặng trong một giây rồi bộc phát, nhưng đầu sỏ gây chuyện Lương Tuyết Ngưng lại không hề biết mình đã gây ra chuyện gì, tự đắc, cười hề hề nhìn Cố Diễm.

"Ui, có một anh đẹp trai này, A Căn, cậu mau đến đây xem, dáng dấp thẳng nhóc này quả thật là nhân mô cầu dạng*, còn dễ nhìn hơn tên Quý Thừa khốn kiếp kia nhiều, ha ha. . . . . Ha ha. . . . ."

*Dạng chó hình người: dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó

Gương mặt Diệp Căn xanh mét tiến lên muốn kéo Lương Tuyết Ngưng đang cố ăn đậu hũ của Cố Diển về: "Bà cô của mình ơi, nếu không muốn chết thì cách xa anh ấy một chút."

Quả thật Cố Diển muốn điên lên rồi: "My god, thật buồn nôn. . . . ."

Diệp Căn vội vàng đưa khăn giấy cho Cố Diển lau quần áo và nói xin lỗi: "Đúng. . . . . Thật xin lỗi, em xin lỗi anh thay cho bạn em, em cũng sẽ mua một cái áo sơ mi mới để bồi thường cho anh, thật sự xin lỗi."

Cố Diển rất muốn nổi giận, nhưng khi nhìn thấy Diệp Căn hoảng sợ liên tục nói xin lỗi thì làm thế nào cũng không thể phát hỏa với cô được, cho nên tay siết thành quả đấm, cuối cùng cắn răng nhịn xuống.

"Thôi, bạn của em cũng không phải cố ý, chẳng qua lúc này anh không có cách nào đưa em về nhà được, A Thần, mình đến chỗ A Tiêu thay quần áo, cậu giúp mình đưa Diệp Căn về nhà nha."

Cố Diển gọi một tiếng A Thần làm cho Diệp Căn phát hiện ra Lê Dĩ Thần đang đứng ở trong góc, khóe mắt Diệp Căn run lên, mới rồi anh cũng ở đây sao? Vậy mà anh lại thờ ơ lạnh nhạt nhìn toàn bộ mọi việc đang diễn ra, nếu như không có Cố Diển ở đây, anh sẽ để mặc cho mấy tên lưu manh khốn kiếp đó ức hiếp mình sao?

Ánh mắt của Diệp Căn chậm rãi nhìn thẳng vào Lê Dĩ Thần, giống như muốn tìm tòi gì đó trong con người sâu thẳm kia, nhưng cuối cùng kết quả

lại khiến cô thất vọng, cặp mắt kia vẫn luôn lạnh nhạt, ngoại trừ lạnh nhạt ra thì không còn bất kỳ cảm xúc nào khác.

Sau khi Cố Diển rời đi, Lăng Tiêu như có thâm ý liếc nhìn Diệp Căn, sau đó lại nhìn bạn tốt Lệ Dĩ Thần, đại khái là đã hiểu ra cái gì đó, nhưng mà cuối cùng anh lại không nói gì, chẳng qua có một cảm giác bất an mơ hồ ập tới, khiến anh không thể không liếc mắt cảnh cáo Lệ Dĩ Thần.

Lệ Dĩ Thần làm bộ như không thấy gì cả, lướt qua Lăng Tiêu đi tới trước mặt Diệp Căn: “Đi thôi.”

Diệp Căn hơi cau mày, ôm bả vai bạn tốt từ chối: “Không cần, chúng tôi thuê xe là được rồi.”

"Với dáng vẻ này của các cô, không sợ gặp phải lưu manh lần nữa sao?"

Diệp Căn bặt miệng, muốn từ chối lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp: “Vậy thì cảm ơn anh.”

"Không cần khách khí." Lệ Dĩ Thần vẫn không có biểu cảm gì như trước, làm cho vào giờ phút này người ta không biết anh đang suy nghĩ gì.

Thật vất vả mới đưa Lương Tuyết Ngưng về tới nhà họ Lương, Diệp Căn như trút được gánh nặng nhưng lúc rời khỏi nhà họ Lương thì lại có chút không yên, mặc dù nhà họ Lương không phải là nhà giàu kếch sù, nhưng ba Lương cũng có chút uy tín mặt mũi trong giới quan chức ở thành phố A, hiển nhiên chỗ ở cũng là một biệt thự yên tĩnh cách xa nội thành, nếu như Lệ Dĩ Thần ở bên ngoài chê cô lè mè nên đi trước thì làm sao cô về nhà được đây.

Quả nhiên lúc cô vừa mới đi ra khỏi khúc quanh nhỏ của biệt thự thì không nhìn thấy chiếc Mercedes của Lệ Dĩ Thần đâu nữa.

Cảm xúc của Diệp Cẩn xuống thấp, đi bộ trên đường, lúc này trên đường không một bóng người, mặc dù có đèn đường nhưng vẫn tối tăm, yên lặng, mới vừa rồi gặp phải lưu manh nên trong lòng vẫn còn sợ hãi, Diệp Cẩn càng đi càng cảm thấy chân mềm nhũn, không ngừng oán trách vì sao chiếc Carola của cô vẫn chưa sửa xong.

Chợt cô phát hiện sau lưng truyền đến tiếng động cơ càng ngày càng gần, hồng lét, có phải là người xấu hay không? Hai tay Diệp Cẩn để ở trước ngực, không ngừng cầu khẩn.

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mất Không Chế.

Lúc xe dừng ở bên cạnh thì Diệp Căn sợ đến nhắm mắt lại, trái tim cũng sắp ngừng đập cho đến khi nghe một giọng nói vừa quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ vang lên.

"Em định đi bộ trên con đường âm u vắng vẻ này sao?"

Chẳng biết tại sao, mặc dù từ trong đáy lòng cô bài xích giọng nói đó nhưng đồng thời nó cũng giống như cây đũa hải thần châm, trong nháy mắt khiến cho cuồng loạn và bất an trong lòng cô giảm xuống.

"Lệ Dĩ Thần? Tại sao anh lại ở nơi này, mới vừa rồi anh đi đâu vậy?"

Lệ Dĩ Thần khó hiểu nhíu mày: "Đi đâu? Tôi vẫn luôn chờ ở con đường nhỏ sau cửa nhà Lương Tuyết Ngưng mà, tại sao em lại tự đi một mình? Rốt cuộc trong đầu em đang suy nghĩ gì đấy, đoạn đường này vừa tối lại vừa thưa thớt người ở, vừa rồi chưa bị lưu manh làm gì nên lúc này muốn gặp thêm một tên mới cam tâm sao?"

Lệ Dĩ Thần gập gáp, bởi vì chính bản thân anh cũng đang sợ hãi, lúc này Diệp Căn càng thêm uất ức nên không kìm nén được nước mắt: "Anh hung dữ làm gì, anh cho rằng tôi thích đi một mình sao? Tôi ra tới cửa thì không thấy xe của anh, còn tưởng rằng anh bỏ mặc tôi đi mất rồi."

Sau ba năm gặp lại, Diệp Căn đã không còn mềm mại yếu đuối khiến cho người ta yêu thương nữa, anh vẫn cho rằng sau ba năm cô đã trở nên mạnh mẽ, nhưng cho đến khi thấy gương mặt tràn đầy nước mắt của cô, anh

mới chợt hiểu ra một chuyện, thì ra Diệp Cẩn thích dính lấy anh lại thiếu hụt cảm giác an toàn vẫn chưa từng thay đổi, kiên cường của cô cũng chỉ là một lớp vỏ bảo vệ mà thôi.

Lệ Dĩ Thần xuống xe, nhìn chăm chăm Diệp Cẩn đang khóc bất lực: “Tôi chưa từng rời đi, vẫn ở nguyên tại chỗ chờ em, là do chính em đi lầm đường thôi, xe của tôi vẫn chờ ở con đường nhỏ bên trái còn em lại đi con đường bên phải.”

Lệ Dĩ Thần bình tĩnh nói xong, Diệp Cẩn đang khóc thút thít bỗng dừng ngừng lại, dường như cô thật sự. . . . . . Đi lầm đường.

Nghĩ đến sự ngu ngốc của mình, Diệp Cẩn hận đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, cô căng thẳng liếc nhìn Lệ Dĩ Thần, muốn mở cửa xe ra để chui vào phía sau, nhưng ngay khi tay của cô mới vừa chạm vào cửa thì bỗng nhiên Lệ Dĩ Thần ôm lấy cô từ phía sau.

Diệp Cẩn cứng đờ, nhất thời không biết làm sao, cái ôm này quá mức quen thuộc, cũng quá mức xa lạ, cô đã từng rất thích cái ôm vững chãi ấm áp này, mỗi lần vùi ở trong ngực anh thì cô đều quên đi ác ma ở nhà họ Mục kia, thế nhưng cuối cùng bên cạnh ấm áp an toàn cũng bỏ rời cô, khiến cô trở lại những ngày chật vật, sống không bằng chết lần nữa, có trời mới biết khoảng thời gian đó cô làm thế nào mà chịu đựng được.

"Lệ Dĩ Thần, anh đang làm gì vậy?"

Lệ Dĩ Thần không để ý tới chất vấn của Diệp Cẩn, ôm thật chặt lấy thân thể gầy yếu kia, trong lòng đau nhói: “Tại sao lại không chăm sóc tốt cho chính mình, tại sao lại gầy như vậy?"

Diệp Cẩn cảm thấy đôi mắt chua xót: “Tôi như thế nào thì có liên quan gì tới anh, buông tôi ra, Lệ Dĩ Thần, anh cách tôi xa một chút.”

Lệ Dĩ Thần cảm thấy nhất định là mình điên rồi, nếu không thì tại sao lại đột nhiên bất chấp tất cả ôm thật chặt lấy cô gái mà từ lâu đã không nên có bất kì dây dưa gì nữa, trong giây phút ôm cô, thậm chí anh có suy nghĩ dừng quan tâm tới bất kì điều gì nữa, nhưng ngay khi tiếng nói của Diệp Căn truyền vào lỗ tai thì cuối cùng anh cũng khôi phục lại lý trí, buông Diệp Căn ra.

"Lên xe đi, tôi đưa em về nhà."

Diệp Căn sững sờ nhìn đàn ông đã khôi phục lại lạnh lẽo lần nữa: "Lệ Dĩ Thần, mới vừa rồi anh có ý gì vậy?"

Trong vẻ mặt vô cảm của Lệ Dĩ Thần thoáng qua một chút rối rắm đau khổ, nhưng rất nhanh đã trở nên bình tĩnh: "Lên xe thôi."

Lệ Dĩ Thần không trả lời vừa rồi tại sao anh lại đột nhiên hành động mất khống chế, Diệp Căn cũng không hỏi nữa, một là cô hiểu Lệ Dĩ Thần, nếu như anh không muốn nói thì cho dù cô có cạy miệng anh ra cũng không được, hai là. . . . . bây giờ tim của cô đang đập loạn nhịp, rõ ràng cô căm thù người đàn ông đã tổn thương cô đến tận xương tuỷ, nhưng tại sao cô lại không vung một cái tát lên mặt gã đàn ông đê tiện này?

Diệp Căn âm thầm thở dài, không ngừng rối rắm cho đến khi xe dừng ở trước nhà cô, trong khu dân cư bình dân phía Bắc.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cậu Ta Không Thích Hợp Với Em.

Khu Bắc, đối với Lệ Dĩ Thần mà nói thì cũng không xa lạ, anh và cô đã từng sống cùng nhau ở chỗ này hơn hai mươi năm, cho đến khi được ông ngoại của anh tìm thấy và đưa đến nước Mỹ, nhưng dù thế nào thì anh cũng không thể ngờ một đại tiểu thư sống trong nhung lụa nhiều năm lại ở tại khu Bắc mà trước đó chưa từng ngó ngang tới.

Lệ Dĩ Thần cau mày, chỉ vào nóc nhà đá đỏ cũ kỹ nói: "Em. . . . . Ở nơi này sao?"

Sắc mặt Diệp Căn bình tĩnh cười cười: "Không sai, tôi ở nơi này, thế nào, anh có ý kiến gì không?"

"Tại sao lại ở nơi này? Tôi cho rằng em sẽ trở về. . . . ."

"Trở về nhà họ Mục sao?" Diệp Căn chột cười lạnh: "Tôi là cái gì mà phải trở về nhà họ Mục? Nơi đó cũng không phải là nhà tôi, kể từ khi mẹ tôi bán nhà cửa của nhà họ Diệp thì tôi đã không có nhà nữa, không đúng, vào ba năm trước, tôi vốn có cơ hội lấy được ngôi nhà thuộc về tôi, nhưng đã bị anh tịch biên rồi."

Diệp Căn cũng không muốn kể chuyện quá khứ với Lệ Dĩ Thần, đẩy cửa xe ra: "Cám ơn anh đã đưa tôi về, tôi đi trước."

"A Căn. . . . ." Lúc Diệp Căn đóng cửa xe thì Lệ Dĩ Thần gọi cô lại.

Diệp Căn dừng bước nhưng không có quay đầu lại: “Nếu như không có việc gì thì về sau chúng ta không cần gặp lại nhau nữa, nếu lúc đầu anh đã lựa chọn người kia thì xin anh vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt của tôi nữa, coi như. . . . . tôi van xin anh.” Câu nói sau cùng, Diệp Căn vô cùng gian nan, kiềm nén nước mắt nói ra.

Trong nháy mắt lòng của Lê Dĩ Thần theo lời Diệp Căn nói ngã vào hầm băng sâu không thấy đáy, làm sao anh không biết, Diệp Căn bởi vì tang ba nên là một cô gái thiếu hụt cảm giác an toàn đến cỡ nào, nhưng anh vẫn vì người thân mà chối bỏ Diệp Căn nhìn thì kiên cường nhưng nội tâm lại yếu ớt, cô nói không sai, anh thật sự không nên xuất hiện trước mặt cô, hơn nữa nếu một ngày nào đó cô anh vì báo thù mà làm ra hành động gì xấu với cô thì anh sẽ càng là nguyên nhân khiến cô thêm khổ sở, nhưng mà Cố Diển thích hợp với cô sao? Anh hiểu rất rõ Diệp Căn, cũng quá hiểu Cố Diển, cậu ta tuyệt đối không phải là người chồng tốt thích hợp với cô.

"Không nên ở cùng với Cố Diển, cậu ta không thích hợp với em."

Diệp Căn cười lạnh một tiếng: “Người nào thích hợp với tôi, anh không có tư cách tới chấm điểm, Lê Dĩ Thần, từ nay về sau, chúng ta thật sự đã là người dưng rồi, coi như cần gặp mặt nhau trong những trường hợp cần thiết thì tôi hi vọng anh sẽ làm như không quen biết tôi.”

Lê Dĩ Thần nhú mày, ngay sau đó lạnh nhạt nói: "Đây cũng chính là điều mà tôi muốn nói, chẳng qua là chồng cũ của em, tôi chân thành khuyên em một câu, Cố Diển rất tốt, nhưng lại không phải là một người chồng tốt, em quen anh ta, nhất định sẽ bị tổn thương."

Diệp Căn siết quả đấm, giọng nói chột trở nên lạnh lùng: “Lê Dĩ Thần, anh đang lo lắng tôi rời khỏi anh thì sẽ không thể hạnh phúc hay sao? Không cần phải như thế, ngược lại tôi lại cảm thấy khổ sở thay anh, bởi vì anh đã bỏ lỡ tôi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa, có bản lãnh thì

anh cứ sống hạnh phúc hơn tôi đi, nếu không thì đừng có ra về lo nghĩ thay tôi, đi đi, không có chuyện gì thì sau này không nên gặp lại nữa."

Diệp Căn bước nhanh hơn, hận không thể lập tức biến mất ở trước mặt của Lệ Dĩ Thần, bước đi đã biến thành chạy, cô không muốn chạy trốn, nhưng cô thật sự không có cách nào ở lại đó, hít chung một bầu không khí với Lệ Dĩ Thần.

Nhanh chóng mở cửa phòng ra, Diệp Căn dán người vào cửa, chậm rãi trượt xuống, nước mắt cũng không chế được nữa mà tuôn ra như đê vỡ.

Cô không thể nào quên được ngày đầu tiên bọn họ gặp gỡ, đó cũng là ngày cô rời khỏi nhà họ Mộc, nhưng ngay khi cô sắp xếp hành lí chuẩn bị rời đi thì tên Mộc Văn Khởi bị ối đáng ghét đó có ý đồ đè cô ở trên ghế sofa, nếu như không phải cô dùng bình hoa đập vào đầu ông ta thì cô thật sự không dám tưởng tượng mình còn có thể giữ gìn thể xác và tinh thần toàn vẹn để bước vào trường đại học tốt đẹp được nữa hay không.

Có lẽ là bởi vì lúc rời khỏi nhà họ Mộc cực kì hoảng sợ, lại lạc đường ở trong đại học A to như vậy, thấy mặt trời sắp xuống núi mà cô còn chưa có tìm được tấc xá của mình, cô vẫn sợ hãi giao tiếp với người lạ, sau một hồi giãy dụa thì rốt cuộc cô cũng lấy dũng khí hỏi người đi đường, mà người đầu tiên cô trò chuyện ở đại học A, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, đầy ánh mặt trời chính là Lệ Dĩ Thần.

Cô vĩnh viễn không thể quên được nụ cười ấm áp, tinh thần phấn chấn của anh lúc đó, chính là nụ cười mỉm tràn đầy ánh mặt trời đó đã chậm rãi kéo cô từ trong bóng tối ra ngoài.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đau Đớn Của Lệ Dĩ Thần.

"A Thần, anh đã trở về rồi." Nghe tiếng mở cửa, Lâm Mạn Thanh đang nấu đồ ăn trong phòng bếp lập tức chạy ra.

Lâm Mạn Thanh thắt một bím tóc, trên người mặc tạp dề, nghiêm nhiên là dáng vẻ vợ hiền chuẩn mực, lúc chồng khổ cực trở về thì dịu dàng nhận lấy cặp công văn rồi lấy ra một đôi dép mềm mại.

Lệ Dĩ Thần nói lỏng cà vạt trên cổ một chút, nhìn Lâm Mạn Thanh, hơi cau mày: "Em đẩy đến hả?"

Thấy thái độ lạnh nhạt của Lệ Dĩ Thần, nụ cười trên mặt Lâm Thanh Mạn cũng nhạt đi rất nhiều, nhưng rất nhanh đã bị nụ cười gượng thay thế.

"Không phải hôm nay anh đi gặp Lăng Tiêu và Cố Diễn sao, tại sao lại mệt mỏi như vậy?"

"Ừ, công ty có chút chuyện khó giải quyết."

"Coi như có chuyện buồn phiền thì cũng không thể để nó ảnh hưởng đến sức khỏe được, nhanh đi rửa tay đi, em đã nấu canh xương rồi..., mẹ nuôi nói gần đây anh gầy quá, cố ý dặn dò em tới nấu một bữa đầy đủ dinh dưỡng cho anh."

Lệ Dĩ Thần lạnh lùng ừ một tiếng, thấy Lệ Dĩ Thần không quan tâm đến mình, Lâm Mạn Thanh có chút gấp gáp nóng nảy : "A Thần, mẹ nuôi nói đã

lâu anh không trở về thăm bà, còn có. . . . . mẹ nuôi nói. . . . . Chúng ta. . . . ."

Lệ Dĩ Thần nhìn Lâm Mạn Thanh do dự hồi lâu, cắt đứt lời cô: “Mạn Thanh, về sau không có việc gì thì tới đây nữa, anh thích yên tĩnh.”

Nụ cười gượng của Lâm Mạn Thanh hoàn toàn không giả bộ được nữa, trong nháy mắt đôi mắt to xinh đẹp nhuốm hơi nước: “Anh. . . . . Không phải anh thích yên tĩnh mà là không muốn em đến, bởi vì anh không muốn em xuất hiện tại ngôi nhà của anh và Diệp Căn, thật là buồn cười, đường đường là tổng giám đốc của bất động sản Hải Lan, thế nhưng lại ở trong một khu chung cư bình thường ba năm, rốt cuộc anh muốn ở cái nhà này, không, là nhà Diệp Căn thiết kế tới khi nào? Nếu như mẹ nuôi biết được anh cứ nhớ mãi không quên với ngôi nhà này thì nhất định bà sẽ không chịu được, hãy nghĩ thử xem, mẹ của Diệp Căn đã từng đối xử với mẹ nuôi như thế nào, A Thần, đừng để mình sa vào vũng bùn lầy nữa.”

Lệ Dĩ Thần phiền não, gần như muốn nổ tung: “Đủ rồi, mặc kệ anh đã làm gì, thậm chí nghĩ gì, cũng không có quan hệ với Lâm Mạn Thanh em và không cần em phải quan tâm, trả chìa khóa nhà lại cho anh, về sau không cần tới đây nữa.”

"Anh. . . . ." Lâm Mạn Thanh bị Lệ Dĩ Thần chọc giận đến mức toàn thân phát run, ngay sau đó ném một chuỗi chìa khóa lên bàn: “Lệ Dĩ Thần, anh thật sự làm cho em thất vọng, yên tâm, em sẽ đi, chẳng qua trước khi đi em muốn nhắc nhở anh một câu, coi như hôm nay Diệp Căn nghèo túng nhưng cô ta vẫn là con gái của người kia như cũ, lại còn là người thừa kế duy nhất của Diệp thị, người ta là đại tiểu thư cao cao tại thượng, còn anh là cái gì? Coi như hôm nay anh đang nổi tiếng trong giới thượng lưu, nhưng tra hỏi cận kề thì chẳng qua anh cũng chỉ là một thằng nghèo kiệt xác, bị ghẻ lạnh nhiều năm mà thôi, từ lâu giữa hai người đã có sự chênh lệch đồng đôi thân phận thâm căn cố đế, hai người sẽ không bao giờ thành được, huống chi còn anh còn bị sự thù hận của cô anh chặn ngang, nếu như anh

thật sự không để ý đến cảm nhận của mẹ nuôi, vậy thì anh cứ việc đi tồn thương thiện lương của bà ấy đi."

Nói xong, Lâm Mạn Thanh đi thẳng không quay đầu lại, chỉ còn lại Lê Dĩ Thần với ánh mắt trống rỗng, không tiêu cự, xụi lơ ở trên ghế sofa.

Lê Dĩ Thần tiện tay vuốt con thú nhồi bông lông nhung trên ghế sofa, con thú nhỏ kia là đồ anh gặp được rồi tặng cô lúc ở khu vui chơi, mặc dù chất lượng kém, dáng vẻ cũng có chút xấu xí, nhưng Diệp Căn lại thích vô cùng, cô từng nói, sau này lúc A Thần đi công tác, không ở nhà thì con thú này sẽ thay anh ở bên cạnh cô, nhưng hôm nay nữ chủ nhân của ngôi nhà này đã rời đi rồi, mà đại tiểu thư có chút ngây thơ khờ khạo kia cũng đã trở thành một cô gái buồn khổ thấu hiểu chuyện đời.

"A Căn. . . . ." Lê Dĩ Thần ôm thật chặt lấy con thú kia, co rút ở trên ghế sofa, chỉ có làm như vậy anh mới có thể chịu đựng được đau đớn đau lòng.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Du Lịch Một Mình Cũng Rất Tuyệt Vời.

Sáng sớm, Lương Tuyết Ngưng gọi điện thoại liên tục giống như muốn đòi mạng, cuối cùng Diệp Căn không nhin được nữa nên ấn nút nghe.

"A lô."

Lương Tuyết Ngưng quát to một tiếng: "Dậy mau A Căn, mau nói cho mình biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mẹ mình nói lúc mình say thì giống như một kẻ điên."

Diệp vẫn nhắm Căn mắt như cũ, lạnh lùng ừ một tiếng: "Mẹ cậu nói không sai, lúc cậu say thật sự giống một kẻ điên, hơn nữa còn nôn đầy người ông chủ của mình, làm hại mình về sau thấy ông chủ phải vội vã đi đường vòng, mình đã giải thích nhưng anh ấy lại là một người thù dai."

"Hả. . . . . Mình làm cậu mất mặt rồi, A Căn."

"Cậu làm mình mất mặt cũng không phải là lần một lần hai, không sao, như thế nào rồi, bây giờ cậu đã tỉnh rượu chưa?"

Lương Tuyết Ngưng liếc mắt: "Tỉnh rồi, nhưng mà tối hôm qua có người đưa chúng ta về đúng không? Mình nhớ có một chiếc xe cực kì đẹp, cực kì thoải mái đưa chúng ta về nhà."

Diệp Căn im lặng, mở mắt ra: "Trái lại cậu luôn nhớ những chuyện nhỏ nhặt, là Lệ Dĩ Thần đưa chúng ta về."

"Lệ. . . . . Lệ Dĩ Thần? Đợi chút, suy nghĩ của mình hơi rối loạn, không phải anh ta đang ở nước Mỹ sao? Hơn nữa, coi như anh ta đã trở lại, nhưng làm sao anh ta. . . . ."

"Anh ta đã trở lại, hơn nữa tối hôm qua là anh ta đưa chúng ta về, Lệ Dĩ Thần là bạn tốt của ông chủ mình, tối hôm qua gặp nhau, cậu phun đầy người ông chủ mình cho nên anh ta mới đưa chúng ta về."

Lương Tuyết lập tức nhiều chuyện, đứng ngồi không yên: "VẬY hai cậu. . . . . hai cậu. . . . ."

"Lương Tuyết Ngưng, lo cho tốt chuyện của cậu đi, đừng có mù quáng quan tâm đến việc của mình và Lệ Dĩ Thần, mình khẳng định với cậu chuyện tối hôm qua chỉ là trùng hợp, cộng thêm vô tình gặp được, kỳ thật không có gì cả, từ lâu mình với anh ta đã là người xa lạ rồi."

Lương Tuyết Ngưng bĩu môi: "Biết rồi."

"Đúng rồi A Ngưng, cậu định xử lí chuyện Quý Thừa như thế nào?"

Lương Tuyết Ngưng thở dài một tiếng ở trong điện thoại: "Theo cậu nói thì mình không thể nào làm đả diểu cả đời được, nếu chuyện đã xảy ra thì nên dừng cảm đối mặt, nếu không cứ để như vậy, im hơi lặng tiếng, hồ đồ kết hôn với anh ta, cuộc sống tương lai sẽ tai họa vô cùng, coi như Lương Tuyết Ngưng mình thích anh ta đi nữa thì cũng không thể nào dễ dàng tha thứ cho anh ta ức hiếp mình như vậy, cho nên mới vừa rồi mình đã nhắn tin cho anh ta, mình cho anh ta một tuần lễ, mình muốn anh ta suy nghĩ cho thật kỹ rồi cuộc anh ta muốn lựa chọn người nào, nếu như anh ta chọn mình...mình sẽ cho anh ta thêm một cơ hội, dù sao cũng đã quen nhau nhiều năm như vậy, bắt đầu một đoạn tình cảm khác thật sự là quá khó khăn, nhưng tiền đề là anh ta nhất định phải cắt đứt lui tới với người phụ nữ kia."

"Cậu có thể hiểu rõ tình huống bây giờ của mình là rất tốt, chẳng qua bảy ngày này cậu phải chịu khổ rồi."

"Đúng vậy, nhưng mình không muốn mỗi ngày đều nghĩ đến cơ hội mà mình đã cho anh ta, A Căn, chúng ta ra ngoài du lịch đi, không phải là cậu vẫn luôn muốn đi một chuyến đến đế đô ở thành phố J ư, chúng ta cùng đi nha, thứ nhất là phân tán được lực chú ý, đúng lúc cũng có thể nghiên cứu một chút kiến thức của đế đô."

"Rốt cuộc cậu cũng đề ra một ý kiến rất hay, vừa lúc mình đã xin công ty nghỉ mấy ngày, vậy thì chuyến du lịch này giao cho cậu, mình ngủ trước, chờ lúc cậu chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ xuất phát."

"Yes, madam."

Đứng ở trong phòng chờ của sân bay, Diệp Căn không kiên nhẫn liên tục gọi vào điện thoại của Lương Tuyết Ngưng, trong lúc đó radio đã thúc giục mọi người lên máy bay thì rốt cuộc điện thoại cũng thông.

"Lương Tuyết Ngưng, cậu muốn chết hả, cậu đang ở đâu? Tại sao còn chưa đến?"

"A Căn. . . . . Thật xin lỗi, mình vừa ra khỏi cửa thì bị Quý Thừa quấn lấy, mình không ngờ nhanh như vậy anh ta đã tới rồi, A Căn, Quý Thừa nói thứ mình nhìn thấy hôm đó chỉ là hiểu lầm, anh ta chưa bao giờ phản bội mình, Quý Thừa còn nói muốn dẫn mình đi gặp ba mẹ anh ta để bàn chuyện kết hôn, thật xin lỗi, A Căn, mình không có cách nào đi đế đô với cậu được rồi rồi."

Diệp Căn giật giật khóe mắt: "Cũng biết là cậu không đáng tin cậy, chẳng qua chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi, con nhóc chết tiệt kia, đừng cảm thấy nặng nề, đi với Quý Thừa đi, đi du lịch một mình cũng rất tuyệt vời."

Cúp điện thoại, Diệp Căn bất đắc dĩ thở ra một hơi, đang lúc cô xoay người muốn lên máy bay thì chợt thấy Lê Dĩ Thần đang ở trong xe VIP, Diệp Căn lo lắng dùng túi xách che khuất mặt, không nghĩ tới việc anh ta cũng xuất hiện ở đây.

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đi Nhờ Xe.

Từ thành phố A đến thành phố J chỉ mất một giờ bay nên không cảm thấy mệt mỏi, tinh thần Diệp Cẩn phấn chấn đi ra khỏi sân bay thì thật đúng lúc Diệp Cẩn lại nhìn thấy bóng dáng khiến cô không kịp tránh né, anh ta đang đi về phía một chiếc Bentley, lúc Lê Dĩ Thần sắp bước vào xe thì đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Diệp Cẩn, Diệp Cẩn bị dọa sợ đến mức co rúm người lại, vội vàng quay mặt đi.

Diệp Cẩn đưa lưng về phía Lê Dĩ Thần, vội vã gọi điện thoại cho lái xe du lịch đã hẹn từ trước: “Chú, xe chú chưa tới à?”

"Đến rồi, đến rồi." Một chiếc Gaul màu trắng đột nhiên phanh lại trước mặt Diệp Cẩn: “Chắc cô là Diệp tiểu thư đúng không, chào cô, hành trình mấy ngày này của cô sẽ do tôi hướng dẫn."

Diệp Cẩn bị hành động dừng xe của tài xế làm cho sợ hết hồn, nhưng lại không có rãnh để ý tới, chỉ muốn cách xa Lê Dĩ Thần một chút cho nên nhanh chóng lên xe.

"Vậy thì vất vả cho anh rồi, nhanh lái xe đi thôi."

"Diệp tiểu thư, cô không có nhiều thời gian sao?"

Ánh mắt của Diệp Cẩn liếc chiếc xe Bentley sắp lăn bánh ở phía sau lưng, lòng không yên đáp lời: “Ừ."

"Được rồi, vậy thì chúng ta bay thôi."

Khi Diệp Căn phát hiện quả thật chiếc xe này muốn bay lên thì trong lòng hoảng sợ: “A. . . . . chú ơi, không cần nhanh như vậy đâu, an toàn là quan trọng nhất.”

Nhưng mà tài xế đã nhiệt huyết sôi trào: “Cô không biết đấy thôi, bình thường con đường này nhiều xe muốn chết, nhưng hôm nay lại thông suốt, đi nhanh hơn một chút cũng không sao.”

Diệp Căn nắm thật chặt dây an toàn, trong lòng hơi sợ hãi, Lương Tuyết Ngưng đáng chết này, tìm tài xế gì vậy, lái xe một cách điên cuồng.

“A. . . . .” Không đợi Diệp Căn mắng Lương Tuyết Ngưng xong thì đã thấy tài xế kia thiếu chút nữa tông vào chiếc xe khác.

Diệp Căn lập tức tức giận: “Chú lái xe kiểu gì vậy, tôi đã nói chú chậm lại một chút rồi mà.”

Tài xế cũng bộc phát tính tình: “Tài xế ở thành phố J chúng tôi đều lái xe như vậy đấy, nếu cô sợ thì đừng đến thành phố J.”

“Chú bị bệnh thần kinh à, dừng xe, tôi không muốn ngồi xe của chú nữa.”

“Cái gì? Dừng xe? Đây là đường cao tốc đấy, cô xác định tôi đi rồi thì cô có thể tự đi vào nội thành sao?”

“Coi như không tới được nội thành thì cũng không ngồi xe của chú, chú dừng xe đi.”

Tài xế lập tức dừng xe, Diệp Căn đeo balo lên, xuống xe, nhưng ngay khi cô vừa mới đi được mấy bước thì có chút hồi hận, hình như cô kích động quá mức rồi, tài xế kia nói không sai, đứng nơi này thật sự không thể đón xe đi tới nội thành được.

Mắt thấy mặt trời sắp lặn, Diệp Căn móc điện thoại ra gọi điện thoại cho công ty du lịch.

"Tại sao xe của các anh còn chưa đến? Cái gì? Bị chặn ở Tây Tam Hoàn? Mấy anh có làm không vậy, biết rõ là sẽ bị chặn ở Tây Tam Hoàn mà cũng không chạy đường vòng tới đây ư, tài xế vừa rồi không muốn sống còn tài xế này lại không có nào à, rốt cuộc mấy anh có muốn làm ăn hay không vậy?"

Diệp Căn tức giận cúp điện thoại, liên tục khoát tay với những chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc, tức giận lắm lắm: "Thật là xui xẻo. . . . ."

Một mình cô, lưng đeo balo, bắt đắ dĩ đi bộ trên đường cao tốc cho đến khi một chiếc xe Bentley dừng lại bên cạnh Diệp Căn.

"Muốn đi nhờ xe không, tiểu thư?" Tài xế thò đầu ra, nở nụ cười như gió xuân với Diệp Căn.

Diệp Căn vui mừng, vừa định cảm ơn thì lại thấy Lê Dĩ Thần đang ngồi ở băng ghế sau của chiếc Bentley, vẻ mặt không gợn sóng nhìn cô, Diệp Căn cắn cắn môi.

"Không cần đâu, cảm ơn."

Lúc Diệp Căn sắp sửa xoay người thì thấy cửa sổ ở phía sau hạ thấp xuống: "Quạt cường cũng không thể làm cho em rời khỏi nơi này, nếu như em có chút thông minh thì mau lên xe đi."

Diệp Căn nhú mày, quả thực tránh voi chẳng xấu mặt nào, thật vất vả mới có xe dừng lại, cô thật sự nên bắt lấy cơ hội rời khỏi cái nơi chết tiệt này rồi nói tiếp.

"Vậy thì cảm ơn, chẳng qua tôi sẽ trả tiền cho anh."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Vợ Trước Của Đại Ca.

Diệp Căn sắp sửa ngồi xuống kế bên ghế lái thì lại nghe tài xế cười nói: "Tiểu thư, hay là cô ngồi phía sau đi, phía sau rộng rãi hơn một chút."

Diệp Căn nhíu mày, quả nhiên trên ghế lái phụ có để một cái hộp, cô không thể làm gì khác hơn là mở cửa ngồi vào phía sau, thấy mưu kế của mình đã thành, Tần Mục ném cho Lệ Dĩ Thần một ánh mắt: Nhìn đi, em đa năng như vậy đấy thì lại bị Lệ Dĩ Thần mặt lạnh trừng mắt, Tần Mục bĩu môi, không biết mình làm vậy có đúng hay không, đại ca bảo mình dừng xe trước mặt cô gái xinh đẹp này không phải là có ý tứ với người ta sao, anh cũng chỉ muốn giúp đại ca một tay thôi nhưng đại ca lại không cảm kích, hừ, thật là một đại a kiêu cách.

Diệp Căn có chút xấu hổ ngồi ở bên cạnh Lệ Dĩ Thần, cố gắng đặt lực chú ý ở phong cảnh ngoài cửa xe, cho đến khi giọng nói của Lệ Dĩ Thần truyền đến.

"Cố cứ lắc mãi như vậy, không đau sao?"

Khi Lệ Dĩ Thần nhắc tới, quả thật Diệp Căn cũng cảm giác cổ mình cứng ngắc, cô xoa xoa cổ, cười lúng túng, quay đầu lại: "Ha ha. . . . . Không hổ là đế đô, ngay cả ngắm phong cảnh ở tốc độ cao cũng có một phong cách riêng."

Tần Mục không khỏi bật cười: "Trăm dặm hai bên đường Phương Viên này đều là ruộng đồng hoang vắng, làm gì có cái nào có phong cách riêng chứ."

Lệ Dĩ Thần buông tạp chí trên tay, không nóng không lạnh nói: "Lái xe của cậu đi, đừng nói nhảm nhiều như vậy."

Tần Mục chột hiểu mình đã đụng chạm tới người yêu của đại ca rồi, nhưng cũng chỉ lờ miệng thôi mà, mẹ mình cũng đã dặn qua bao nhiêu lần rồi, nói nhiều hỏng việc, im lặng là vàng, được rồi, bắt đầu từ bây giờ anh đây không nói nữa, câm luôn.

Từ đó Tần Mục hay huyền thuyên không nói nữa, không khí trong xe đột nhiên lắng xuống, điều này làm cho Diệp Cần cảm thấy có chút không thoải mái, dù sao người mà cô luôn muốn né tránh đang ngồi ở bên cạnh mình, nói chuyện cũng không được, mà không nói lời nào cũng không được.

Trong lúc Diệp Cần đang do dự có nên mở miệng phá vỡ sự yên tĩnh hay không thì một cuộc điện thoại lại đến đúng lúc: "Không cần bảo tài xế tới nữa, tôi đã đi nhờ xe rồi, đúng rồi, sáng sớm ngày mai nhớ đổi một tài xế đáng tin tới đón tôi."

Cúp điện thoại không bao lâu, xe cũng đã gần tới nội thành, rốt cuộc thần kinh căng thẳng của Diệp Cần cũng buông lỏng, Tần Mục lái xe rất tốt, tốc độ nhanh nhưng ổn định, không bao lâu đã đến khách sạn cô ở.

Tần Mục im lặng suốt dọc đường, cuối cùng không nhịn được nên mở miệng: "Diệp tiểu thư, đây là khách sạn cô ở sao, chúng tôi cũng ở chỗ này."

Diệp Cần giật giật khóe mắt, cười lúng túng hai tiếng: "Vậy thì thật là khéo (đúng là đồ âm hồn bất tán)."

Diệp Cần tỏ vẻ muốn đưa tiền cho Lệ Dĩ Thần: "Tôi trả tiền xe cho anh này."

Lệ Dĩ Thần nhíu mày, lạnh lùng nhìn Diệp Căn: “Em cho rằng chiếc Bentley của Lệ Dĩ Thần tôi là xe taxi sao?”

"Tôi không có ý này, tôi chỉ muốn cảm ơn anh đã chịu giúp đỡ tôi mà thôi."

"Không cần, cách thức cảm ơn của em ở trong mắt Lệ Dĩ Thần tôi không đáng giá nhắc tới, giúp em chẳng qua vì nghĩ tới tình cảm và thể diện vợ chồng mà thôi." Nói xong, Lệ Dĩ Thần xoay người vào khách sạn.

Tần Mục đứng ở một bên nhíu mày, há? Thì ra là cô gái này chính là vợ trước của đại ca, khó trách đại ca lại xen vào chuyện của cô ấy, nếu không thì dựa theo tính tình nhạt nhẽo của Lệ Dĩ Thần, làm sao anh chịu giúp người khác được, ngay cả lần trước, trong bữa tiệc, ngôi sao lớn, người đẹp Hứa Tiên Tiên liếc mắt đưa tình với anh mà anh cũng chưa từng nhìn nữa là.

"Diệp tiểu thư, nếu như muốn dùng xe thì cứ gọi điện thoại cho tôi, đây là danh thiếp của tôi."

Diệp Căn lễ phép nhận lấy danh thiếp của Tần Mục: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà chắc là tôi sẽ không đi xe của Lệ Dĩ Thần nữa, hôm nay cảm ơn anh, hẹn gặp lại."

Nhìn dáng vẻ Diệp Căn đeo balo kiên quyết rời đi, Tần Mục cười thầm :
“Nhìn khí thế kia, tám phần là đại ca bị Diệp tiểu thư bỏ rơi."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Không Muốn Hối Hận Cả Đời.

Mặc dù ngày đầu không được thuận lợi, nhưng rốt cuộc tài xế xuất hiện ở trước mặt Diệp Căn vào sáng sớm hôm sau cũng khiến người ta cảm thấy đáng tin một lần.

"Xin chào Diệp tiểu thư, tôi họ Vương, rất vui được hướng dẫn cô."

Diệp Căn đưa một phần bản đồ du lịch cho tài xế: "Chào anh, tài xế Vương, hôm nay tôi chuẩn bị đi Trường Thành."

"Được rồi."

Trong lúc xe Diệp Căn vừa định chạy đi thì giọng nói của Tần Mục truyền tới: "Diệp tiểu thư, đi chơi hả."

Tần Mục nhiệt tình sáng sủa khiến người ta cảm thấy anh như ánh mặt trời, hết sức thoải mái, mặc dù nói nhiều một chút nhưng Diệp Căn cũng không keo kiệt nở nụ cười với anh.

"Đúng vậy, tôi đang chuẩn bị đi Trường Thành."

"Thật là khéo, đại ca của tôi và khách hàng cũng muốn đi Trường Thành, Diệp tiểu thư có muốn đi chung xe hay không?"

Diệp Căn bĩu môi, lúng túng cười hai tiếng: "Hôm nay tôi đã hẹn xe du lịch riêng rồi."

"Vậy thì thật tiếc, nếu không đại ca sẽ rất vui mừng, ai u. . . . ." Tần Mục còn chưa nói xong đã bị Lệ Dĩ Thần đập cho một cái.

Lệ Dĩ Thần liếc nhìn Diệp Căn, sau đó lại nhìn xe chiếc du lịch riêng một chút: "Em có chắc lái xe hôm nay đáng tin không?"

Tất nhiên Diệp Căn sẽ không nghĩ lời nói của Lệ Dĩ Thần là đang quan tâm đến ý mình, theo thói quen chuyển hóa thành xem náo nhiệt, bỏ đá xuống giếng, dĩ nhiên là giọng nói cũng không được mềm mại.

"Yên tâm, hôm nay sẽ không làm phiền đến đại tổng giám đốc anh nữa, chúc anh vui vẻ, hẹn gặp lại, tài xế Vương, lái xe đi thôi."

Lệ Dĩ Thần nhú nhú mày, sau đó nói với Tần Mục: "Sau khi tiếp khách hàng xong thì đi tìm hiểu công ty du lịch này một chút."

Tần Mục xoa đầu, thông minh đồng ý: "Được rồi, em sẽ lo lắng cho an toàn của Diệp tiểu thư giúp anh."

Lệ Dĩ Thần liếc nhìn Tần Mục: "Tôi có nói muốn cậu chú ý an toàn của cô ấy sao?"

Tần Mục lập tức lắc đầu giống như trống bỏi: "Không có, anh không nói gì cả, là em lo lắng cho Diệp tiểu thư."

Rốt cuộc Tần Mục cũng nói ra lời khiến Lệ Dĩ Thần hài lòng gật đầu, sau đó lên xe.

Trên đường đi đến Trường Thành, Diệp Căn luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp, tuy nói Trường Thành ở vùng ngoại ô thành phố J, nhưng con đường này lại quá mức hoang vắng.

"Tài xế Vương, còn bao lâu nữa mới đến vậy."

"Nhanh thôi."

Diệp Căn lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn hướng dẫn, ngay sau đó phòng bị hỏi tiếp: “Tài xế Vương, chúng ta đi Trường Thành nào vậy? Bát Đạt Lĩnh cũng không phải ở hướng này.”

*Nãy giờ quên nói mấy bạn Trường Thành là Vạn Lý Trường Thành đó.

Quả nhiên, lời nói của Diệp Căn khiến sắc mặt tài xế căng thẳng, thông qua kính chiếu hậu liếc nhìn Diệp Căn, ngay sau đó lạnh nhạt nói: "Mấy ngày trước trời mưa nên đường không dễ đi, được đường hướng dẫn hay bị kẹt xe cho nên tôi đổi đường."

Diệp Căn cau mày thật chặt: “Không có chuyện gì đâu tài xế Vương, tôi cũng không vội, chúng ta hãy đi đường được hướng dẫn đi.”

"Con đường này không thể quay đầu được, chỉ có thể chạy thẳng thôi."

"Nhưng có vẻ con đường này càng chạy càng xa thì phải?"

Tài xế không nói thêm gì nữa, thậm chí tăng tốc độ, trong lòng Diệp Căn hoảng sợ: “Dừng xe. . . . . Tôi bảo anh dừng xe, anh có nghe thấy không?"

Sắc mặt tài xế kia càng ngày càng âm trầm, không chịu nói nữa, Diệp Căn vội vàng bật điện thoại di động lên, nhưng cô phát hiện mình không quen biết người nào ở thành phố J, nếu như báo cảnh sát thì có phải sẽ chọc giận tài xế có ý đồ bất chính này hay không? Đang lúc Diệp Căn do dự không biết gọi điện nhờ ai giúp đỡ thì danh thiếp Tần Mục cho cô lộ ra từ trong balo.

Tần Mục vừa đón tiếp khách hàng vừa đọc tin nhắn, lập tức giận tái mặt đưa điện thoại cho Lê Dĩ Thần đang nói chuyện với khách hàng, vẻ mặt Lê Dĩ Thần lập tức lạnh lẽo.

Anh nói với Tần Mục: "Cậu sắp xếp rồi đưa khách hàng đến khách sạn giúp tôi, tôi sẽ đến sau."

"Nhưng anh cứ đi như vậy, ngộ nhờ khách hàng lớn này tức giận thì phiền phức lắm, đây là một hợp đồng không nhỏ đâu."

"Không lo được nhiều như vậy rồi, bây giờ cô gái ngu ngốc luôn khiến người ta không yên đó lại gặp phải phiền toái, tôi không muốn mình phải hối hận cả đời."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Quả Nhiên Là Không Đáng Tin Cậy

Editor: Mèo coki

Đợi một hồi, rốt cuộc điện thoại di động cũng báo có tin nhắn: “Tôi là Lê Dĩ Thần, không nên cứng đối cứng với tài xế, cố gắng kéo dài thời gian, mở định vị ra, tôi sẽ đến ngay.”

Khi đọc được tin nhắn này thì cuối cùng lo lắng của Diệp Cẩn cũng tạm ổn định lại, tài xế cũng phát hiện ra gì đó, nói với Diệp Cẩn: "Chắc cô cũng đã biết ý đồ của tôi rồi, vậy thì tôi cũng không vòng vèo với cô nữa, công ty du lịch của chúng tôi chính công ty đen, chẳng qua cô đừng sợ, chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp thì cái mạng nhỏ của cô sẽ không bị nguy hiểm, nhưng điều kiện đầu tiên là cô phải ném điện thoại ra ngoài cửa sổ, nếu không thì tôi sẽ không khách khí với cô nữa."

Hai tay Diệp Cẩn đan chặt vào nhau, cố gắng bình ổn lại hốt hoảng của mình, khiến cho chính mình tỉnh táo lại: “Được rồi, tôi không phản kháng, tôi ném. . . . .”

Diệp Cẩn đấu tranh một lát, chỉ có thể theo lời tài xế ném điện thoại đi, nhìn ra ngoài cửa sổ đã thấy điện thoại vỡ ra từng mảnh nhỏ, trong lòng Diệp Cẩn lạnh lẽo.

"Lê Dĩ Thần, nhất định anh phải tìm được tôi. . . . ." Diệp Cẩn hốt hoảng thầm nghĩ.

Tài xế hài lòng, gật đầu: “Nghe lời là tốt, nghe lời thì da thịt sẽ không chịu khổ.”

"Anh nói cái gì tôi cũng làm rồi, vậy không phải anh nên nói cho tôi biết mục đích của anh sao, nói cách khác là các anh muốn cái gì? Tiền? Hay là sắc?"

Tài xế cười một tiếng: “Muốn tất.”

Nghe vậy, hoảng sợ Diệp Căn vất vả đè xuống lại bùng lên, tặc nhất chính là tài sắc đều muốn: “Tôi sẽ đưa hết tiền của tôi cho anh...anh thả tôi ra có được hay không?"

"Không thể nào, trên người cô thì có bao nhiêu tiền, chẳng qua khuôn mặt của cô lại rất đáng tiền đấy, tôi cũng không sợ cô biết, công ty du lịch là giả, lừa bán phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp mới là thật."

Diệp Căn hít khí lạnh, không ngờ bọn người này không phải là trộm cướp mà chính là bọn buôn người, Lương Tuyết Ngưng chết tiệt, hại chết cô rồi.

Không được, cô phải tỉnh táo lại, nhất định phải đợi đến khi Lê Dĩ Thần tới đây, Diệp Căn cắn răng, nói với tài xế: "Tài xế, vậy thì tôi cũng không đổi gạ anh nữa, thật ra thì tôi là tiểu thư nhà có tiền, anh bán tôi cho người khác thì chi bằng bán tôi cho người nhà tôi."

Quả nhiên, ánh mắt tài xế dao động: “Cô nói thật chứ?"

"Tôi không lừa anh, thật đây, chắc anh cũng nghe qua ông trùm bất động sản của tập đoàn Hải Lan chứ, gần đây anh ấy đang tập trung tiền để đầu tư xây những khu chung cư, biệt thự xa hoa ở khắp nơi, mà tôi là vợ của tổng giám đốc tập đoàn đó, như vậy đi, tôi cho anh số điện thoại của chồng tôi, anh thử gọi xem có phải là anh ấy hay không."

Tài xế động lòng: “Vậy anh ta sẽ cho tôi rất tiền nhiều sao?”

"Đúng vậy, anh muốn bao nhiêu anh ấy cũng sẽ cho anh."

"Tôi muốn mười triệu, cô đáng giá không?"

"Anh ấy rất thích tôi, anh ấy. . . . . Nhất định sẽ cho anh." Thật ra thì lúc nói lời này Diệp Cần có chút chột dạ, cho dù là lừa dối bọn bắt cóc, nhưng cô lo rằng như vậy còn chưa đủ, đây chính là giặc cướp, Lệ Dĩ Thần đã không còn thương cô, anh sẽ đặt mình vào nguy hiểm vì cô sao? Nhưng mà bây giờ đã bị dồn tới đường cùng, coi như hy vọng mong manh thì cô nhất định cũng phải thử một lần.

Tài xế nửa tin nửa ngờ bấm điện thoại, quả nhiên, bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam: “Tôi là Lệ Dĩ Thần, anh là ai vậy?”

"Anh họ Lệ? Vậy là anh là tổng giám đốc của tập đoàn Hải Lan?"

"Không sai, đúng là tôi."

"Ha ha ha. . . . . Vậy anh thật sự là người có tiền, vậy thì tốt, tôi cho anh biết bây giờ vợ anh đang ở trong tay tôi, nếu như anh muốn cô ta bình an vô sự thì lập tức chuẩn bị mười triệu cho tôi, nếu không tôi sẽ giết con tin."

"Được, tiền tôi sẽ chuẩn bị, anh đừng động đến cô ấy, nếu tôi biết cô ấy thiếu một cọng lông thì nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Mèo: Định xưng hô hồ hồ báo chút mà thấy tên bắt cóc này ngu ngu sao ấy nên thôi.

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Chắc Chắn

“Chồng cô rất quan tâm đến cô đấy, phải biết những người đàn ông có tiền kia không có mấy người để vợ ở trong lòng đâu, nhưng anh ta vẫn vì cô mà không chút do dự đồng ý yêu cầu của tôi, mười triệu đó, cũng không phải là số tiền nhỏ đâu.”

Diệp Căn im lặng cúi thấp đầu, quả thật hành động của Lệ Dĩ Thần khiến cô không hiểu và có chút ngoài ý muốn, không phải anh đã không còn thương cô sao, nhưng vì sao lại nhiều lần chìa tay ra giúp đỡ cô, chẳng lẽ anh hối hận vì quyết định rời đi của mình năm đó rồi hả? Hay là chuyện này có bí mật gì?

“Này, tôi nói này cô gái, cô đang nghĩ cái gì vậy?”

Diệp Căn chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt vốn đang hoảng sợ từ từ bình tĩnh lại, mà nguyên nhân chính là Lệ Dĩ Thần luôn nói lời lạnh nhạt.

“Nếu chồng tôi đã đồng ý chuẩn bị tiền chuộc tôi thì không phải anh không cần mang tôi đến chỗ căn cứ của anh gặp mấy người còn lại sao?”

“Hừ, ai biết người chồng có tiền của cô có giở trò hay không, một mình tôi yếu thế, đương nhiên phải nhờ anh em giúp một tay mới ổn thỏa.”

Diệp Căn cười lạnh một tiếng: “Tại sao anh lại ngu như vậy, anh nói một mình hưởng mười triệu sướng hơn hay là chia ra cho mười người sướng hơn? Nếu tôi là anh, thì sẽ cầm tiền bỏ chạy, quan tâm tới mấy người đó làm gì.”

“Làm sao con nhóc như cô có thể tốt bụng nghĩ kế cho tôi như vậy?”

“Tôi bày kế cho anh hoàn toàn không phải vì anh, tôi cũng đang suy nghĩ cho chính mình, anh nghĩ thử xem, nếu chỉ có một mình anh thì mức độ nguy hiểm của tôi sẽ giảm rất nhiều so với một đồng người, như vậy đi, khẳng định là chồng tôi còn gọi điện thoại tới nữa, anh cứ kè dao vào cổ tôi, nếu như anh ấy giở trò thì anh cứ giết tôi đi.”

“A, ngược lại con nhóc như cô có chút can đảm đấy, được, anh đây cũng không phải là chỉ biết ngồi không, nếu chồng cô dám giở trò quỷ với tôi thì tôi sẽ cho cô một dao ngay lập tức.”

Trong lúc Diệp Căn không chắc chắn Lê Dĩ Thần có gọi điện thoại tới cứu cô hay không thì tài xế kia cũng đã có chút mất kiên nhẫn: “Tại sao chồng cô còn chưa gọi điện thoại tới, không phải là bỏ rơi cô rồi đấy chứ?”

Diệp Căn ngồi ở ghế sau cũng hết sức lo lắng, lúc tài xế đổi ý muốn mang cô tới căn cứ để bán thì rốt cuộc điện thoại im lặng đã lâu cũng đổ chuông.

“Tiền tôi đã chuẩn bị xong, anh nói địa điểm giao dịch đi.”

“Anh tìm cái đình bằng đá cách Ngô gia trang một km, tôi chờ anh ở nơi đó, nói cho anh biết, nếu như anh dám đùa giỡn tôi, tôi sẽ cho vợ anh một dao đấy.”

“Yên tâm, nhất định tôi sẽ đi một mình, chẳng qua tôi có một yêu cầu, anh lái xe chậm một chút, tôi muốn bảo đảm vợ tôi an toàn ở trên xe anh.”

“Quả thật anh rất quan tâm đến con nhóc kia, được, chỉ cần anh không giở trò để cho tôi thuận lợi lấy được tiền thì tôi sẽ đối xử tốt với cô ta.”

Lúc Diệp Căn phát hiện tốc độ xe chậm lại thì trái tim đang đập cuồn cuộn bỗng bình tĩnh lại, cô lặng lẽ lấy tay vịn ở trên cửa xe, một khi tình

huống bên ngoài tốt hơn một chút thì cô sẽ mở cửa xe nhảy ra ngoài, mặc dù cô tin tưởng Lệ Dĩ Thần sẽ đến cứu cô, nhưng tự nắm tính mệnh của mình ở trong tay mới là tốt nhất.

Đang lúc cô muốn mở cửa xe nhảy ra ngoài thì có một chiếc xe Jeep việt dã chạy nhanh đến.

“A Căn.....” Trong xe Jeep truyền tới giọng nói, tài xế lái chiếc Gaul ngồi trước không biết tên tuổi Diệp Căn cho nên cũng không quá để ý.

Giọng nói của Lệ Dĩ Thần truyền tới khiến Diệp Căn sửng sờ, cô mừng rỡ nhìn vào bên trong chiếc xe Jeep, quả thực là Lệ Dĩ Thần, Lệ Dĩ Thần đạp chân ga đuổi theo chiếc Gaul, sau đó làm động tác mở cửa xe, Diệp Căn nhếch môi cười, mặc dù cách nhau ba năm, nhưng anh lại phối hợp rất nhịp nhàng và ăn ý với cô.

Trong lúc Diệp Căn mở cửa xe thì Lệ Dĩ Thần cũng đã khống chế tốt tốc độ xe và mở cửa xe chỗ cạnh tài xế, tài xế luôn chuyên tâm lái xe bị tiếng động phía sau quấy rầy, sau đó lập tức phát hiện ra tình huống nên đạp mạnh chân ga phóng đi.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cứu Tử Nhất Sinh

“Mẹ nó, muốn chạy hả.”

Lệ Dĩ Thần nhanh chóng lái xe đuổi theo, bởi vì tính năng của xe Jeep rất tốt, tài xế lái chiếc Gaul mấy lần muốn cắt đuôi Lệ Dĩ Thần nhưng không có cách nào, Lệ Dĩ Thần lại hô to với Diệp Căn.

“Nhảy qua.”

Diệp Căn mở cửa xe ra, mấy lần muốn nhảy, nhưng bởi vì tốc độ xe không ổn định nên cuối cùng vẫn không dám nhảy, về mặt Lệ Dĩ Thần nghiêm túc hô to với Diệp Căn lần nữa.

“Không phải sợ, nhảy đi.”

Diệp Căn vừa định nhõm người thì tài xế lại đột nhiên đảo tay lái, Diệp Căn hô to, cũng may là cô bắt được hàng ghế phía trước, nếu không cô sẽ bị quăng ra ngoài.

Lệ Dĩ Thần tức giận chửi bậy một tiếng, ngay sau đó tiến tới sát chiếc Gaul kia lần nữa, ngoại trừ tính năng của xe Jeep rất tốt thì vỏ ngoài lại càng thêm chắc chắn, Lệ Dĩ Thần bắt đúng điểm này, dùng tốc độ ép chiếc Gaul phải chạy sát qua bên phải, bên cạnh lan can bên phải là hố sâu khoảng hai thước, nếu tài xế chiếc Gaul không dốc sức điều khiển chiếc xe qua bên trái thì lúc nào cũng có thể bị tông vào lan can, tài xế tức giận nổi điên, muốn thoát khỏi chiếc xe Jeep, nhưng Lệ Dĩ Thần lại dùng đầu xe đâm mạnh vào sườn của chiếc Gaul, cuối cùng khiến cho chiếc Gaul hoàn

toàn không chịu được nữa, xem ra thời cơ sẽ đến, Lệ Dĩ Thần hét lớn một tiếng.

“Đừng do dự, nhanh chóng nhảy qua đây.”

Lệ Dĩ Thần dùng một tay tiếp tục lái xe, một tay vươn ra để đón lấy cô, Diệp Cẩn hít một cái thật sâu, ánh mắt kiên định, tin tưởng nhìn Lệ Dĩ Thần, hạ quyết tâm rồi nhảy ra ngoài.

“Còn thiếu một chút, ra ngoài thêm xíu nữa.” Đầu ngón tay của hai người chạm nhau, nhưng lại không nắm được tay của nhau, tài xế kia bị chọc giận tới cực điểm: “Mẹ nó, muốn chạy hả, không có cửa đâu.”

Tài xế đã điên cuồng, phát điên đạp chân ga, cố gắng muốn đẩy chiếc xe Jeep ra, Lệ Dĩ Thần dùng một tay để lái nên phải cố hết sức, nhưng mắt thấy cơ hội sắp vụt mất, Lệ Dĩ Thần cũng chỉ có thể được ăn cả ngã về không, nhìn Diệp Cẩn nói một câu.

“Tin tưởng tôi, mạo hiểm một lần đi.”

Ánh mắt Diệp Cẩn khóa chặt Lệ Dĩ Thần: “Được.”

Lệ Dĩ Thần vươn tay ra lần nữa, Diệp Cẩn nhắm mắt lại, giơ chân lên nhảy qua, Lệ Dĩ Thần cũng không kịp cầm tay lái nữa, vươn toàn bộ hai tay ra đón lấy nửa người của Diệp Cẩn đã nhảy vào trong xe Jeep, nhưng mà chân của cô vẫn còn ở bên ngoài, nhìn thấy chiếc xe kia muốn vọt tới tông Diệp Cẩn, Lệ Dĩ Thần được ăn cả ngã về không, dùng hết hơi sức toàn thân dùng một tay lôi cả người Diệp Cẩn vào xe rồi đổi hướng, điên cuồng ấn còi xe, trong nháy mắt khi hai chiếc xe lướt qua nhau, rốt cuộc Lệ Dĩ Thần cũng thở phào một hơi, thế nhưng chưa đợi đến lúc anh bình tĩnh lại thì anh chợt nhận ra xe của mình sắp tông vào lan can.

Diệp Cẩn ôm chặt lấy Lệ Dĩ Thần: “A Thần.....”

Lệ Dĩ Thần đảo mạnh tay lái, cũng may là kịp thời, xe thành công trở về đường chính chỉ trong màn chĩ treo chuông, chẳng qua chiếc Gaul kia thì lại không có may mắn như vậy, sau khi mất khống chế thì không kịp đảo tay lái tránh lan can được nữa, trong nháy mắt chiếc xe lao xuống hố trũng, nổ tung thành từng mảnh vụn.

Lệ Dĩ Thần đạp phanh xe, ôm chặt Diệp Cẩn ở trong ngực mình, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa anh đã mất đi cô, cũng may là anh kịp cứu cô, giây phút kia trong đầu anh không suy nghĩ được gì nữa, chỉ toàn là ý nghĩ muốn Diệp Cẩn còn sống, có lẽ chính là do niềm tin mãnh liệt như vậy mới có thể làm cho bọn họ sống sót trong tình huống cừ tử nhất sinh.

“A Thần..... A Thần. ....” Diệp Cẩn còn chưa tỉnh lại từ trong hoảng sợ, cô ôm thật chặt lấy Lệ Dĩ Thần, toàn thân phát run, trong đầu toàn là cái tên duy nhất có thể làm cho cô bình tĩnh lại.

Lệ Dĩ Thần cũng ôm Diệp Cẩn thật chặt, nhìn ánh lửa ngút trời kia, đột nhiên trong lòng cuộn trào như sóng biển, nếu như anh không kịp kéo cô ra ngoài, như vậy lúc này, A Cẩn của anh đã vùi thân trong biển lửa đó, chỉ mới suy nghĩ một chút mà anh đã cảm thấy tay chân lạnh lẽo, cả người tê dại, mặc dù ép mình ba năm không gặp cô, không được tìm hiểu bất kì việc gì liên quan đến cô, nhưng khi gặp lại cô thì anh vẫn không có cách nào buông tha cô được, rốt cuộc anh nên làm gì đây, anh hiểu rõ mình yêu cô, nhưng lại không có cách nào yêu cả.....

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Còn Có Thể Tin Tưởng Anh Sao?

Trong lúc vẻ mặt Lê Dĩ Thần rối rắm chần chừ thì Diệp Cẩn đột nhiên hôn lên đôi môi mỏng mà đẹp của anh, Lê Dĩ Thần mở to hai mắt nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Diệp Cẩn, anh không thể tiếp tục khống chế lý trí của mình nữa mà ôm chặt lấy cô gái duy nhất anh yêu.

Sau một nụ hôn thật sâu, thật dịu dàng kết thúc, bốn mắt hai người chạm vào nhau, đối mặt với đôi mắt sáng của Diệp Cẩn, Lê Dĩ Thần cũng không có tránh né, nhìn thẳng vào mắt cô.

Mặt Diệp Cẩn đầy nước mắt, ngẩng đầu lên, đôi mắt ngập nước trong suốt, đó là nước mắt nghi ngờ, nước mắt uất ức, lại càng là nước mắt tức giận, tố cáo.

"Lê Dĩ Thần, anh là đồ khốn kiếp, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, tại sao sau khi dứt khoát cắt đứt lại còn không chú ý đến an nguy của mình mà tới cứu tôi, nếu như anh hoàn toàn vứt bỏ tôi, không để ý tôi thì tôi cũng sẽ không trách anh, như vậy tôi sẽ tuyệt vọng và chết tâm nhưng bây giờ thì sao?"

Diệp Cẩn vô lực, nện năm đấm lên vai Lê Dĩ Thần, Lê Dĩ Thần không trốn không tránh, mặc cho Diệp Cẩn phát tiết, mãi cho đến khi Diệp Cẩn hết sức, thả tay xuống, khóc đến choáng váng trong ngực Lê Dĩ Thần.

Lê Dĩ Thần cẩn thận lau sạch nước mắt trên mặt cô, nhưng hơi nước trong mắt anh cũng ngưng kết thành giọt nước lăn xuống, Đúng vậy, tại sao anh lại khốn kiếp như vậy, khiến cô tuyệt vọng ba năm, rồi lại khiến cô chờ

mong, nếu như anh không xuất hiện trước mặt cô, có lẽ ba năm đã có thể khiến cô quên anh, bắt đầu lại cuộc sống mới lần nữa, nhưng bây giờ cô lại lâm vào khổ sở hoang mang, đây đều là do anh mang lại, anh cũng rất muốn dứt khoát, không xuất hiện trước mặt cô nữa nhưng anh không làm được.

Lệ Dĩ Thần dùng bàn tay run rẩy chậm rãi chạm vào khuôn mặt tái nhợt của Diệp Căn, sau một hồi lâu anh mới nói một quyết định khiến chính anh cũng kinh ngạc.

"Chúng ta đừng xa nhau nữa, A Căn, nếu quãng đời còn lại không có em, coi như Lệ Dĩ Thần có được toàn thế giới thì cũng là người thất bại."

Khi Diệp Căn tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở trong khách sạn, nhưng cũng không phải là nằm trên giường trong phòng bình thường của cô, rõ ràng nơi này lớn gấp đôi phòng cô, còn có phòng khách thiết kế xa hoa này, hiển nhiên đây là phòng đắt tiền nhất khách sạn, tại sao cô lại ở đây?

"Rốt cuộc em cũng đã tỉnh rồi hả? Đói không, có muốn ra ngoài ăn chút gì hay không?" Lệ Dĩ Thần vừa mới vào cửa đã nói với Diệp Căn đang mờ mịt nhìn mình.

Diệp Căn đi chân không, trên người mặc một cái váy ngủ tơ tằm, ánh mắt mông lung đứng trên mặt đất, dáng vẻ ngây thơ khi vừa tỉnh ngủ của cô khiến Lệ Dĩ Thần không tự chủ cong khóe miệng, cuộc hôn nhân của anh và cô không dài nhưng mỗi buổi sáng cô đều thức dậy với dáng vẻ ngây thơ ngu ngốc này, tuy chỉ có mấy ngày ngắn ngủi nhưng lại khiến anh nằm mơ hằng đêm trong ba năm, đó là cô gái anh thích nhất, cho dù là ba năm hay là ba mươi năm thì anh cũng sẽ không quên một cái nhăn mày, một nụ cười mỉm của cô.

"Lệ Dĩ Thần, người kia đã chết rồi sao?" Rốt cuộc cô cũng đã nhớ lại những chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng vẫn còn cực kì sợ hãi, hỏi.

Lệ Dĩ Thần hơi nhíu mày: “Mặc kệ nó đi, việc này đã giao cho cảnh sát xử lý, thay quần áo đi, tôi dẫn em đi ăn cơm.”

Diệp Căn vẫn mông lung như cũ, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục tinh táo từ trong hoảng sợ: “Ừ.”

Lệ Dĩ Thần chậm rãi đến gần Diệp Căn, hơi cúi người xuống đặt tay lên vai Diệp Căn: “A Căn, không cần sợ, có tôi ở đây.”

Từ trước đến giờ Diệp Căn vẫn cho rằng mình đủ kiên cường, nhưng ngay khi câu nói êm ái ấm áp của Lệ Dĩ Thần chui vào trong tai thì hốc mắt cô vẫn đau xót, trong nháy mắt nước mắt liền chảy xuống.

"Tôi còn có thể tin tưởng anh sao?"

Xưng hô anh – tôi, tôi – em thì hơi gượng nhưng Diệp Căn vẫn chưa thật sự tin tưởng Lệ Dĩ Thần với lại bật mí thêm chút là mấy chương sau sẽ có sóng gió nên giờ mà đổi xưng hô, chỉ có mấy chương rồi phải đổi lại. Rồi quá nên thôi :))

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sự Đề Phòng Của Diệp Cẩn.

Lệ Dĩ Thần dẫn Diệp Cẩn tới nhà hàng bên trong khách sạn, thấy Diệp Cẩn không có khẩu vị thì giúp cô kêu một phần canh trứng, nhưng ngay lúc nhân viên phục vụ xoay người đi thì anh gọi nhân viên phục vụ lại.

"Đổi thành canh xương hầm ốc hoa giao đi."

Ánh mắt Diệp Cẩn có chút đờ đẫn xuyên qua cửa sổ khách sạn nhìn những dãy nhà cao tầng san sát nhau, thật không hổ là đế đô, mỗi một tòa nhà đều chọc trời, mỗi một tòa nhà đều có đặc sắc riêng.

Lệ Dĩ Thần cũng nhìn Diệp Cẩn không nháy mắt, cô quá gầy, so với ba năm trước đây thì cô gầy đi rất nhiều, tại sao cô nhóc này lại không chịu chăm sóc chính mình, cứ nhất định phải hành hạ mình như vậy.

Lệ Dĩ Thần vươn tay cầm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại của Diệp Cẩn: "Vì sao ba năm nay lại sống một mình, tại sao không ở cùng với mẹ em?"

Rốt cuộc Diệp Cẩn cũng quay đầu lại, nhìn thẳng vào Lệ Dĩ Thần, sau đó bỗng dưng rút tay về, phòng bị nhìn Lệ Dĩ Thần, thật sự ba năm trước đây Lệ Dĩ Thần đã mang lại cho cô tổn thương và khổ sở quá sâu, cho dù Lệ Dĩ Thần ăn nói nhỏ nhẹ dịu dàng thì vẫn không thể khiến cô trút bỏ phòng bị được, nói một cách khác, cô đã tăng cường củng cố lớp vỏ bảo vệ tim mình, sẽ không dễ dàng để cho người khác tổn thương cô nữa.

"Không vì cái gì cả, chỉ là không muốn mà thôi."

Đối với sự xa cách đề phòng của Diệp Căn, Lệ Dĩ Thần thở dài một tiếng, cũng không làm khó cô: “A Căn, ba năm này. . . . . Em có khỏe không?”

Diệp Căn cúi đầu: “Anh muốn nghe lời nói thật không?”

“Ừ.”

Diệp Căn cười khẽ một tiếng: “Tốt, cực kì tốt, thật đấy.”

Lệ Dĩ Thần thở dài lần nữa, lời này của cô không phải là thật, cô không muốn mở rộng cánh cửa lòng với anh, cô chỉ muốn cho anh nhìn thấy sự kiên cường của cô, vậy còn thời điểm yếu ớt thì sao? Cô sẽ núp ở trong ngực người nào mà khóc? Cố Diễn sao? Nghĩ đến khả năng trong ba năm nay cô đã từng có người đàn ông khác, tim anh như bị hàng vạn con kiến cắn xé, ngứa ngáy khó chịu, nhưng anh lại không thể trách cô.

“A Căn, ngày mai chúng ta đi Trường Thành đi.”

Diệp Căn cau mày: “Em muốn trở về thành phố A.”

“Thăm quan Trường Thành xong thì anh và em sẽ cùng nhau trở về thành phố A, thật ra thì bây giờ em muốn đi cũng không được, bởi vì tình huống của em không tốt, không có cách nào phối hợp với cảnh sát để điều tra, nhưng bên cảnh sát lại có công hàm, hai chúng đều phải ở lại đây mấy ngày, lúc nào cũng phải phối hợp với cảnh sát, chẳng qua chỉ cần không rời khỏi thành phố J thì sẽ không bị hạn chế tự do.”

Diệp Căn gật đầu một cái: “Biết rồi.”

“Vậy lát nữa nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai anh dẫn em đi ra ngoài dạo một chút.”

“Ngày mai rồi hãy nói, bây giờ em hơi mệt.”

Diệp Căn từ chối khiến lòng của Lệ Dĩ Thần rơi xuống đáy cốc, cô không thèm để ý tới sự lấy lòng của anh, chẳng lẽ anh đã hoàn toàn bị loại ra khỏi tim cô sao?

Trong lúc Lệ Dĩ Thần vô cùng mất mát thì lại nghe Diệp Căn nói: "Chuyện này có gây phiền toái cho anh hay không?"

Lệ Dĩ Thần cười khẽ: "Anh có một luật sư vô cùng chuyên nghiệp, anh ấy sẽ lập tức bay từ Mỹ về giúp anh, cho nên không cần lo lắng."

"Thật sự không có chuyện gì sao? Nghe Cố tổng nói hiện tại chính là thời kì mấu chốt nhất của tập đoàn Hải Lan, nếu như mới vừa tiến vào thị trường trong nước đã bị khơi ra bê bối, tai tiếng ... thì không thể nào không bị ảnh hưởng được."

Sự sáng suốt của Diệp Căn không khỏi khiến Lệ Dĩ Thần bội phục, Đúng vậy, mạng người là chuyện lớn, ngay cả đây không phải là cố ý đả thương người nhưng cũng không thể thoát khỏi liên quan, nếu như chuyện này xử lý không tốt thì đừng nói đến việc Hải Lan đánh vào thị trường trong nước mà thậm chí danh tiếng trên thế giới cũng phải chịu ảnh hưởng, nhưng anh nhưng không muốn để Diệp Căn phải gánh chịu áp lực này.

"Canh của em tới rồi, ăn nhanh lên một chút, nguyên một ngày chưa có ăn cơm đâu đấy."

"Nhưng. . . . ."

"Không nhưng gì cả, ăn nhanh lên một chút."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Rối Rắm

Đúng là phòng tổng thống không giống với phòng thường, ngay cả giường cũng thoải mái và lớn hơn, cả đêm ngủ rất say, rốt cuộc Diệp Căn cũng cảm thấy mình được hồi máu* sống lại, cô mở mắt ra thì thấy trên tủ đầu giường có một tờ giấy, cô biết rõ tờ giấy này là của người nào, bởi vì chữ viết trên đó thật sự rất quen thuộc.

*Mấy bạn chơi game chắc biết cái này hoặc đọc võng du cũng được. Đi đánh quái mà chết ngắc thì có thể hồi máu cho sống lại. Những người hồi máu thường là pháp sư, y sư hay gì đó

"Sau khi tỉnh ngủ thì đến căn phòng bên cạnh tìm anh."

Diệp Căn do dự một chút, suy nghĩ có nên đi qua căn phòng bên cạnh hay không, nếu như đi, vậy thì cô phải đối mặt với Lệ Dĩ Thần có chút khác thường, thái độ Lệ Dĩ Thần làm cho cô không hiểu, nếu anh yêu cô, tại sao lại ly hôn với cô khi mới vừa kết hôn, nhưng nếu anh không thương cô, đã qua ba năm qua rồi nhưng thời điểm cô gặp nguy hiểm thì anh lại quên an toàn của mình mà cứu cô, cô thật sự không hiểu Lệ Dĩ Thần.

Ngồi trên ghế sa lon do dự một lúc, Diệp Căn quyết định gọi điện thoại cho bạn tốt, vì vậy dùng điện thoại trong phòng khách sạn bấm một dãy số.

"A Ngưng, mình là A Căn."

Đột nhiên Lương Tuyết Ngưng ở bên kia điện thoại khóc lớn: "A Căn, sao giờ mới liên lạc với mình, mình thật sự rất lo lắng cho cậu."

"Điện thoại di động của mình mất rồi, cho nên không thể liên lạc với cậu được, thế nào, có phải cậu đã biết cái gì rồi phải không?"

"Mình đã xem tin tức, trời ạ, công ty du lịch đó lại là đồ lừa gạt, thật xin lỗi A Căn, thiếu chút nữa mình đã hại cậu rồi."

"Đều đã qua rồi A Ngưng, cũng may mình không có việc gì, đừng tự trách mình."

"Huhu. . . . . Tại sao có thể không tự trách được, trách mình quá ngu ngốc, hẹn xe một cách qua loa ở trên mạng, cũng không tìm hiểu chi tiết một chút, cũng may cậu không có gì, nếu không cả đời này mình sẽ không yên được. . . . . Đúng rồi, tại sao chuyện này lại liên quan đến tổng giám đốc Lệ Dĩ Thần của Hải Lan, các cậu. . . . . Tại sao hai người lại đi cùng với nhau? Hơn nữa báo còn nói có người chết, tại sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Căn nhíu mày thật chặt, lẩm bẩm: "Đọc tin tức? Xem ra quả thật là rất ồn ào. . . . . Nhưng mà bây giờ tình huống cụ thể như thế nào thì mình cũng không rõ ràng lắm, mọi việc sau đó đều do Lệ Dĩ Thần xử lý, tóm lại bây giờ mình rất tốt, cũng không có bị thương, lúc mình gặp nguy hiểm thì Lệ Dĩ Thần đã cứu mình, nhưng mà hình như bởi vì chuyện này mà anh ta gặp chút phiền toái."

Diệp Căn thở dài, phiền muộn nói tiếp: "A Ngưng, mình. . . . . Bây giờ mình rất hoang mang, có một chuyện mà nghĩ mãi vẫn không hiểu, mình không biết tại sao Lệ Dĩ Thần lại liều mạng cứu mình, cậu không biết lúc ấy nguy hiểm đến thế nào đâu, nhưng anh ta nhưng vẫn xuất hiện để cứu mình."

Lương Tuyết Ngưng bên kia im lặng một lát rồi đột nhiên cười lên: "Anh ta chủ động cứu cậu? Ha ha, đồ ngốc cậu, thật đúng là người trong

cuộc mơ hồ, đó là bởi vì anh ta vẫn thích cậu, nếu như không phải quan tâm cậu thì mắc mớ gì lại phải bắt chấp nguy hiểm cũng muốn đi cứu cậu chứ."

"Nhưng. . . . . Nhưng. . . . ."

"Còn nhưng gì nữa, đồ ngốc, mình hiểu cậu đang rối rắm cái gì, cậu vẫn không tìm thấy lỗi ra vì ba năm trước đây anh ta khiến cậu khổ sở, không hiểu nếu như anh ta yêu cậu thì tại sao lại muốn ly hôn với cậu đúng không, đã nghi ngờ, vậy thì đi hỏi anh ta đi, nếu cứ giấu nghi ngờ trong lòng thì cả đời này cậu cũng sẽ không biết rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì, cậu vẫn luôn thông minh, tại sao động đến chuyện tình cảm lại hồ đồ như vậy, A Căn, nếu như cậu không thể chia tay Lê Dĩ Thần, vậy thì đi làm cho rõ ràng, đừng khiến cho mình hối hận."

Lời bạn tốt nói như lời Phật dạy, Diệp Căn nở nụ cười: "Cậu nói không sai, thay vì cứ suy đoán lung tung thì không bằng đi hỏi cho rõ ràng, cảm ơn cậu A Ngưng, mình sẽ đi tìm anh ta hỏi cho rõ ngay bây giờ."

"Cô gái tốt, rốt cuộc cậu cũng thông suốt, đúng rồi, mình còn một chuyện muốn nói cho cậu biết, bởi vì không liên lạc được với cậu...hai ngày nay mẹ cậu tìm cậu đến muốn phát điên rồi...cậu nên gọi điện thoại cho bà đi."

Nghe vậy, một phút trước cô còn đang hưng phấn thì trong nháy mắt cảm xúc lại tụt xuống thấp: ". . . . . Biết rồi."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Không Biết Điều.

Đấu tranh thật lâu, Diệp Căn bấm một dãy số, không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải gọi.

"Tôi là Mục Thiếu Đường, xin hỏi ai vậy?"

Diệp Căn không ngờ người nghe điện thoại lại là Mục Thiếu Đường, theo lý thuyết thì Mục Thiếu Đường rất ít khi trở về nhà chính, sao hôm nay lại là anh ta nghe điện thoại?

"Này? Là ai vậy? Nếu không lên tiếng thì tôi cúp máy đấy."

"Đừng cúp. . . . . Tôi là Diệp Căn."

"Diệp Căn? Rốt cuộc thì cô cũng biết gọi điện thoại về nhà rồi, cô có đầu óc hay không hả, xảy ra chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới gọi điện thoại về nhà." Sau khi biết đó là Diệp Căn thì sự tức giận trong giọng nói của Mục Thiếu Đường dâng cao .

Diệp Căn không hiểu nhú mày, cô và anh ta lại không có quan hệ gì, anh ta kích động gì vậy, xem ra có lẽ là bởi vì chuyện của cô mà mẹ cô đã quậy đến mức nhà họ Mục gà chó không yên, nếu không thì làm sao Mục Thiếu Đường lại tức giận như vậy.

"Mẹ tôi đâu rồi? Phiền anh gọi mẹ tôi nghe điện thoại." Diệp Căn tự động bỏ qua cảm xúc của Mục Thiếu Đường, gọn gàng dứt khoát, không muốn lãng phí thời gian để hỏi.

"Bây giờ cô mới biết hỏi việc này sao? Bởi vì cô mà bà ta nhất định bắt ba tôi dựa vào quan hệ để tìm cô, nhưng thành phố J không phải là địa bàn của ba tôi, ông mới hơi do dự thì đã bị mẹ cô lật bàn ăn, một mình đến thành phố J tìm cô."

Quả nhiên mẹ cô thật sự bởi vì cô mà làm cho nhà họ Mục huyên náo không vui, nhưng đây là vì sao? Đối với sự ác ý của Mục Văn Khởi, bà chưa từng bảo vệ cô, chẳng lẽ bây giờ tình thương người mẹ đột nhiên dâng trào điên cuồng sao, rốt cuộc là phu nhân Chu Mẫn Quân đang diễn vở kịch gì đây? Diệp Cẩn cũng không nghĩ mẹ cô có khả năng làm đến mức này vì cô, từ nhỏ cô và bà đã không thân thiết, hơn nữa sau khi ba qua đời, bà tái giá đến nhà họ Mục thì càng thêm lạnh lùng với cô, cô thật sự không hiểu tại sao bà lại đột nhiên để ý đến cô như vậy.

"Anh đã không biết bà ấy ở đâu vậy thì tôi cúp đây."

"Đợi chút. . . . ."

"Anh còn có chuyện gì vậy, Mục thiếu gia?"

Mục Thiếu Đường nghe được câu Mục thiếu gia này thì trong lòng giống như bị thứ gì đó chà sát, mặc dù không đến nỗi đau nhưng cũng không thoải mái, lần đầu tiên nhìn thấy anh, Diệp Cẩn đã giữ khoảng cách với anh, giống như cuộc đời này bọn họ là hai đường thẳng song song không có điểm chung, mặc dù anh cảm thấy mình không thích Diệp Cẩn, nhưng việc cô xa lánh khiến anh thấy khó chịu.

"Diệp Cẩn, cô đang ở đâu?"

Diệp Cẩn ngăn người một chút, cô cũng không biết Mục Thiếu Đường hỏi câu này là có ý gì. "Tôi ở đâu thì cũng đâu cần phải xin phép anh, có thể nói cho anh biết là hiện tại tôi rất an toàn, còn nữa, nếu như anh có thể liên lạc với mẹ tôi thì phiền anh nói giúp với bà rằng tôi đang ở với Lệ Dĩ Thần, không cần bà lo lắng, cảm ơn."

Nói xong, Diệp Cẩn cúp điện thoại, bởi vì cô cảm thấy không có gì để nói với Mục Thiếu Đường nữa.

Mục Thiếu Đường bị cúp điện thoại, giờ phút này đang giận dữ, hai mắt trợn lên, dáng vẻ như muốn ăn thịt người làm người giúp việc hoảng sợ rồi rít né tránh, sợ tâm tình thiếu gia không tốt lại tìm mình trút giận.

Mục Thiếu Đường hất bình hoa trên bàn xuống đất: "Thật đúng là không biết điều."

Ăn mặc chỉnh tề, Diệp Cẩn cầm theo túi xách chuẩn bị ra cửa, mặc dù có nghi ngờ động cơ của mẹ cô nhưng trong lòng lại không nỡ nên vẫn muốn đi tìm bà. Ngay khi cô mở cửa ra thì thấy Lệ Dĩ Thần đang đứng ở cửa, có vẻ như đang muốn nhấn chuông.

"Lệ Dĩ Thần?"

Bị Diệp Cẩn gọi thẳng tên, Lệ Dĩ Thần hơi nhú mày, hình như không hài lòng với cách gọi gượng gạo này, nhưng thấy dáng vẻ vội vã của cô, cuối cùng vẫn không so đo.

"Em phải đi đâu sao?"

Diệp Cẩn nhìn Lệ Dĩ Thần, do dự một chút rồi nói: "Mục Thiếu Đường nói mẹ em đến thành phố J tìm em, nhưng em không liên lạc được với bà."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ai Thóa Hiệp Ai.

Lúc nhắc tới mẹ, Diệp Căn phát hiện rõ ràng Lệ Dĩ Thần không vui, thật ra thì cô có thể hiểu được, dù sao năm đó mẹ cô cũng đã nói rất nhiều lời khó nghe trước mặt Lệ Dĩ Thần, nếu cô là Lệ Dĩ Thần, nhất định cũng không thích mẹ cô, nhưng dù sao đó cũng là mẹ của cô, cô nhất định phải đi tìm bà.

"Lệ Dĩ Thần, bây giờ em muốn đi tìm mẹ em, buổi tối em sẽ quay về ."

"Thành phố J lớn như vậy, em đi đâu tìm? Huống chi em còn không có điện thoại di động."

"Em. . . . . Trước tiên em định đến đồn cảnh sát xem thử một chút."

Lệ Dĩ Thần không nói gì, nở nụ cười, sau đó vẫn như trước kia, vươn tay vỗ nhẹ đầu cô: "Đồ ngốc em, cảnh sát bận rộn như vậy, làm sao có thể giúp em tìm người ở thành phố J được, huống chi mẹ em lại là một người trưởng thành và có đầy đủ trí thông minh."

Nhất thời lời nói của Lệ Dĩ Thần khiến đầu óc trống rỗng của Diệp Căn tỉnh táo lại, Lệ Dĩ Thần nói không sai, cảnh sát làm gì có thời gian rảnh rỗi giúp cô tìm mẹ.

Trong lúc Diệp Căn luống cuống, mặt như đưa đám thì nghe Lệ Dĩ Thần nói: "Đi theo anh."

Diệp Cẩn không hiểu, sững sờ nhìn Lệ Dĩ Thần, Lệ Dĩ Thần cũng không có thời gian giải thích với Diệp Cẩn, anh vừa lấy điện thoại di động ra vừa kéo cô đi ra ngoài.

"Lệ Dĩ Thần, chúng ta đi đâu vậy?"

Cho đến khi ngồi lên chiếc Bentley, Lệ Dĩ Thần mới kết thúc cuộc điện thoại, nói với Diệp Cẩn ở bên cạnh: "Hiện tại mẹ em đang ở khách sạn Kim Đô, bây giờ chúng ta đi qua đó."

Diệp Cẩn nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú, thản nhiên của Lệ Dĩ Thần, cuối cùng quyết định không hỏi gì cả, bởi vì cô biết dựa vào năng lực hiện giờ của Lệ Dĩ Thần, muốn tìm một người cũng không phải là việc khó.

"Cám ơn."

"Đừng khách sáo."

Im lặng lái xe, rốt cuộc Tần Mục cũng không chịu nổi áp suất thấp bị đè nén nữa, cười hai tiếng cố gắng đánh vỡ lúng túng.

"Ha ha, hôm nay thời tiết thật sự rất tốt."

Lời nói không có chất xám của Tần Mục khiến cho không khí càng thêm lúng túng, Tần Mục bĩu môi, bắt đầu tập trung lái xe, đang lúc Tần Mục cảm thấy rất buồn bực, thì rốt cuộc Lệ Dĩ Thần cũng mở lời.

"Vụ việc bọn buôn người giả danh công ty du lịch đó, cảnh sát nói thế nào?"

"A, em cũng định nói với anh chuyện này, đám người giả danh công ty du lịch đó, tối hôm qua đã bị cảnh sát bắt trọn lưới rồi, về phần nghi phạm bị mất mạng trong vụ nổ xe, cảnh sát cũng đã xác định là một người trong đó."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần trầm ổn, ừ một tiếng, thấy dáng vẻ Lệ Dĩ Thần không lo lắng chút nào, lòng của Diệp Cẩn chợt cảm thấy an tâm không ít, chắc hẳn chuyện này đã được anh xử lí ổn thỏa rồi.

"Lệ Dĩ Thần, nếu như đã xác định người chết là tội phạm, vậy cái chết của người đó có còn ảnh hưởng tới anh hay không?"

"Không biết, phải xem pháp luật quy định như thế nào đã, chẳng qua anh đã giao cho luật sư toàn quyền xử lý chuyện này rồi, chỉ cần anh ta ra tay thì đảm bảo không có vấn đề gì."

"Xem ra luật sư mà anh tin tưởng kia là một người rất ưu tú."

Lệ Dĩ Thần cười khẽ một tiếng: "Đối với anh ta mà nói, vụ án nhỏ như thế này quả thực là đại tài tiểu dụng*, được rồi, đừng lo lắng nữa, chuyện này anh sẽ xử lý tốt, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến danh dự của em, anh đã làm việc với bên truyền thông, bắt đầu từ hôm nay sẽ không có tờ báo nào viết về việc này nữa, mà rất nhanh người dân cũng sẽ quên chuyện này."

*Việc này không xứng tầm với anh đó.

Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng cầm tay Diệp Cẩn, sau khi nở một nụ cười ôn hòa với cô thì đôi mắt trầm ổn, tự tin, chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn gò má tuấn tú như điêu khắc của anh, Diệp Cẩn cảm thấy căng thẳng, nếu như lần này muốn ở cùng anh, tất nhiên là phải vượt qua rất nhiều chướng ngại, mặc dù cô không biết rốt cuộc giữa bọn họ có vấn đề gì, nhưng rõ ràng cô có thể nhận thấy được trừ khi có người thỏa hiệp, nếu không số mạng của bọn họ vẫn sẽ như cũ, mỗi người đi một ngã, lần trước là cô nhân nhượng anh, nhưng lần này là ai đây? Là ai thỏa hiệp ai?

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tuyệt Vọng Với Người Thân.

Diệp Căn không ngờ tiếp tân lại thoải mái nói số phòng cho Lê Dĩ Thần như vậy, mặc dù có chút không hiểu nhưng cũng không hỏi, sau khi có được số phòng thì cô lo lắng đi vào thang máy, kể từ khi ba qua đời, gia đình tan tác, đây là lần đầu tiên mẹ cô chủ động thể hiện sự quan tâm với cô, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp vui sướng trước nay chưa từng có.

Chẳng qua tâm tình vui sướng này cũng không kéo dài được bao lâu, lúc cô nhìn thấy một người đàn ông mặt mày hơn hờ, nở nụ cười thoải mái đi ra từ phòng của mẹ cô thì nhất thời đầu óc cảm thấy trống rỗng, giờ phút này mẹ cô quần áo xốc xếch đứng dựa ở cửa ra vào, cho dù trải qua nhiều việc nhưng trên mặt bà hoàn toàn không hiện lên vẻ mệt mỏi, tất cả đều là nụ cười vui vẻ thoải mái.

Coi như cô không hỏi thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì, thời điểm cô mất tích, không rõ tin tức thì mẹ của cô lại đang phóng đống cùng với một người đàn ông ở trong khách sạn, tại sao bà có thể như vậy?

Sau khi người đàn ông kia rời đi, Chu Mẫn Quân đang muốn đóng cửa thì bỗng phát hiện con gái mình mặt đầy nước mắt đứng ở cửa, nhất thời sững sờ, ngay sau đó sắc mặt tái nhợt.

Diệp Căn khó khăn tiến lên hai bước, nhìn mẹ mình, không nhịn được cười khổ: “Cho nên lúc này mẹ xuất hiện ở thành phố J thật sự không vì con mà là vì người đàn ông vừa rời đúng không?”

Chu Mẫn Quân cố giả bộ trấn định, ôm hai vai gầy yếu của mình, nhìn chăm chăm Diệp Cẩn, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Thái độ cam chịu của Chu Mẫn Quân khiến Diệp Cẩn càng thêm thất vọng: “Cho nên trở mặt với Mục Văn Khởi cũng là cố ý? Bởi vì mẹ cần dùng con làm tấm chắn, kì thực là tới thành phố J tìm tình nhân có đúng không. . . . . Có đúng hay không?”

Câu hỏi cuối cùng, Diệp Cẩn gần như dùng hết hơi sức toàn thân gào thét ra, đôi môi Chu Mẫn Quân run rẩy, đôi mắt đã đỏ càng thêm đỏ, nhưng cuối cùng vẫn không có để mình chảy ra một giọt nước mắt.

Lệ Dĩ Thần đứng ở sau lưng Diệp Cẩn, không chớp mắt quan sát người phụ nữ không xứng đáng làm mẹ này, thật ra thì anh rất bội phục bà, bị con gái mình bắt gian tại trận cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt bối rối, cho dù là nước mắt thì cuối cùng cũng không chảy xuống một giọt, có lẽ đây mới thật sự là Chu Mẫn Quân, đây mới là người phụ nữ ác độc hại cô của anh thiếu chút nữa vùi thân trong biển lửa, mà tuyệt đối không phải là Diệp phu nhân hay Mục phu nhân dịu dàng hiền huệ, nhẫn nhục chịu đựng.

"Mẹ. . . . . Trả lời con, những điều con vừa thấy là không đúng, thật ra thì mẹ không giống như con nói, tất cả đều hiểu lầm đúng không?" Diệp Cẩn gần như tuyệt vọng nhìn mẹ mình, cho dù từ lâu cô đã không mong đợi được bà quan tâm thương yêu ôm ấp, nhưng đó chính là người mẹ đã sinh ra cô, cho dù như thế nào thì cô cũng không thể coi thường bà được.

Chu Mẫn Quân cố gắng ép nước mắt chảy ngược vào trong, sau ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Cẩn: “Con không nên tới tìm mẹ.”

Diệp Cẩn lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, thật may là có Lệ Dĩ Thần đỡ lấy cô, Diệp Cẩn hít sâu một cái, khổ sở nhắm mắt lại, nước mắt chảy thành hàng, lúc mở mắt ra lần nữa thì trong đó chỉ còn lại lạnh lùng, dứt khoát và bi thương.

"Mẹ nói không sai, con không nên tới tìm mẹ, yên tâm, về sau con cũng sẽ không tới tìm mẹ nữa, sẽ không trở thành gánh nặng làm ảnh hưởng đến cuộc đời của mẹ."

Nói xong, Diệp Căn quay người bỏ chạy, cô hận không thể lập tức biến mất, càng hy vọng mình chưa từng tới đây.

"A Căn. . . . ." Lúc Lệ Dĩ Thần sắp sửa đuổi theo thì bị Chu Mẫn Quân quát làm ngừng lại.

"Lệ Dĩ Thần, nếu cậu lại xuất hiện bên cạnh con bé thì hãy chăm sóc nó cho thật tốt, không được làm cho nó thương tâm khổ sở nữa."

Lệ Dĩ Thần dừng lại, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt bắn về phía Chu Mẫn Quân: "Đây là bà đã chấp nhận mối quan hệ của tôi và Diệp Căn sao? Ha ha, tại sao lại không nói những lời lạnh nhạt cay nghiệt giống như trước đây vậy? Hay là bởi vì một tên sinh viên nghèo khó đột nhiên trở thành tổng giám đốc? Chu Mẫn Quân, có người mẹ như bà, tôi thật sự cảm thấy bi ai thay cho Diệp Căn."

Nói xong, Lệ Dĩ Thần hừ lạnh một tiếng, xoay người đuổi theo Diệp Căn, rốt cuộc Chu Mẫn Quân đang dựa vào cửa không chống cự được nữa mà trượt xuống, cuối cùng ngã ngổ trên mặt đất, cắn môi môi, nước mắt cũng chảy ra.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Nhất Định Sẽ Làm Được Cho Em

Chỉ mới vào thu mà gió ở thành phố J đã bắt đầu gào thét, lại còn đổ mưa lạnh lẽo, khiến cảnh tượng đông người náo nhiệt trên đường phố bỗng nhiên trở nên cô đơn, tiêu điều .

Diệp Căn chỉ mặc một cái áo mỏng, bước chân chậm chạp, đi không mục đích, thỉnh thoảng có vài người lướt qua đều cảm thấy chắc đầu óc cô có vấn đề.

"Tin...tin . . . . ."

Lúc này có một chiếc xe chạy ngược chiều tới gần sát Diệp Căn thì Lê Dĩ Thần cũng vừa chạy tới, kéo cô vào trong lề đường.

"A Căn, em điên rồi sao?" Lê Dĩ Thần giận dữ rống to một tiếng khiến Diệp Căn đang ngơ ngác tỉnh táo lại, trong mắt Diệp Căn không có nước mắt, chỉ có mờ mịt và luống cuống.

Lê Dĩ Thần không đành lòng trách cứ cô, lửa giận đến bên miệng cuối cùng lại biến thành tiếng thở dài, nắm tay của cô, nhẹ nhàng nói: "Đi theo anh."

Khi Diệp Căn bình tĩnh lại thì đã thấy Lê Dĩ Thần dẫn cô tới dưới chân Trường Thành, mặc dù chưa từng thấy kiến trúc hùng vĩ mang đậm hơi thở lịch sử này nhưng cô lại không cảm thấy xa lạ, lúc thật sự nhìn thấy nó, Diệp Căn cảm thấy rất rung động.

"Thật là đồ sộ."

Thấy mình đã thành công dời sự chú ý của Diệp Cẩn đi, Lệ Dĩ Thần thở nhẹ ra: "Đi thôi, đi lên nhìn một chút."

Đứng ở lối vào, Diệp Cẩn dừng bước, chuyện cũ thi nhau ùa về trong suy nghĩ.

Đó là một buổi trưa yên tĩnh, Diệp Cẩn đang nằm đọc sách trên sân cỏ ở trường học, sát bên cạnh là Lệ Dĩ Thần đang nghiêm túc ôn bài, cho đến khi Diệp Cẩn thấy trên sách là một bài giới thiệu vắn tắt về chỗ du lịch ở thành phố J thì cô lập tức đập nhẹ Lệ Dĩ Thần.

"A Thần, anh xem, ảnh chụp Trường Thành thật là hoành tráng, khí thế, thật sự muốn nhìn thấy nó, còn có vịt quay, chỉ nhìn hình thôi mà em đã chảy nước miếng rồi."

Lệ Dĩ Thần ở bên cạnh bị quậy phá đến nỗi không thể đọc sách được nữa, nhưng khuôn mặt anh tuần lại không tỏ vẻ không vui mà là cười cứng chùi nhìn Diệp Cẩn.

"Nhìn bộ dạng tham ăn của em kìa, nước miếng thật sự chảy ra rồi đó." Lệ Dĩ Thần vươn tay ra, giả bộ lau nước miếng cho Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn né tránh, vung vẩy cánh tay: "Người ta không có chảy nước miếng mà."

Nhìn dáng vẻ tự đắc của Diệp Cẩn, đáng yêu giống như con mèo nhỏ, cánh tay dài của Lệ Dĩ Thần kéo cô vào trong ngực, dùng cái cằm nhẹ nhàng cọ cọ đỉnh đầu Diệp Cẩn.

"Anh cũng rất muốn dẫn em đến thành phố J, nhưng phải làm sao đây, tiền lương tháng trước đi làm cho công ty thiết kế, anh định dùng nó để mua nhà cho cô ngốc nào đó rồi."

Nghe vậy, Diệp Cẩn lập tức nhồm dậy, kinh ngạc nhìn Lê Dĩ Thần đang cười như gió xuân.

“Anh nói gì?”

Lê Dĩ Thần nhìn Diệp Cẩn cười như không cười, thở dài: “Một năm nữa là chúng ta tốt nghiệp rồi, anh phải tính toán một chút mới được, anh không muốn vợ anh phải ở phòng thuê.”

Vành mắt Diệp Cẩn ửng đỏ nhìn Lê Dĩ Thần: “A Thần. . . . . Anh. . . . . . Nhưng nếu như vậy thì quá cực khổ, giá nhà ở thành phố A đâu phải là thứ mà sinh viên nghèo như chúng ta có thể mua được, A Thần, như vậy quá khó cho anh rồi, em không cần nhà, em chỉ muốn ở cùng với anh, chỗ nào có anh chỗ đó chính là nhà.”

Lê Dĩ Thần ôm Diệp Cẩn vào trong ngực lần nữa: “Cô ngốc, em vì anh mà vứt bỏ cuộc sống giàu sang đã là quá uất ức cho em rồi, làm sao anh có thể để em theo anh sống cuộc sống đầu đường xó chợ được, không sao đâu, mặc dù bây giờ anh tiết kiệm thì có vẻ như muối bỏ biển, nhưng một năm sau kiếm đủ tiền cọc thì vẫn có thể, cùng lắm thì chúng ta mua căn nhà nhỏ một chút, nhưng em yên tâm, anh sẽ cố gắng, sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ để cho em ở trong một căn nhà còn lớn hơn nhà họ Diệp và họ Mục, cũng sẽ dẫn em đến thành phố J nhìn Trường Thành, ăn vịt quay, tin tưởng anh, chỉ cần em muốn, Lê Dĩ Thần anh nhất định sẽ làm được cho em.”

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tâm Tình Bất Định

Một cơn gió lạnh thổi qua, Diệp Cẩn hơi ngẩng đầu lên, nhìn công trình phòng ngự nguy nga đồ sộ này rồi chậm rãi lộ ra một nụ cười yếu ớt, kí ức đó thật sự là rất tốt đẹp, sau khi ba qua đời, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời của cô, nếu như thời gian có thể ngừng lại ở giây phút đó thì tốt biết bao.

Mặc dù mưa đã ngừng, nhưng nhiệt độ lại đột nhiên giảm xuống, Diệp Cẩn xoa xoa đôi tay lạnh lẽo, cố gắng để cho mình ấm áp lên, nhưng xoa nửa ngày cũng chưa thấy hiệu quả.

Đột nhiên cô cảm thấy cả người ấm áp, Diệp Cẩn chậm rãi quay đầu sang bên cạnh thì thấy Lệ Dĩ Thần đã cởi áo khoác của mình ra, khoác lên trên người của cô.

Diệp Cẩn cau mày, định trả lại áo khoác cho Lệ Dĩ Thần: “Anh đưa áo cho em thì anh cũng sẽ lạnh.”

Lệ Dĩ Thần vỗ vai Diệp Cẩn làm cho cô ngừng động tác lại: “Bên trong anh có mặc thêm áo len giữ ấm còn em buổi sáng đi vội vàng nên ăn mặc mỏng manh, được rồi, đi nhanh lên một chút, nếu như chút nữa thời tiết xấu hơn thì hôm nay không thể leo Trường Thành được rồi.”

Giọng nói của Lệ Dĩ Thần giống như ma chú, Diệp Cẩn cảm thấy suy nghĩ của mình hoàn toàn bị anh dẫn dắt, anh nắm tay cô, bước chân cô cũng không tự giác mà đi theo anh.

Đi được một đoạn, bước chân của Diệp Căn càng ngày càng chậm lại, Lệ Dĩ Thần đứng tại chỗ, kiên nhẫn chờ cô.

"Từ từ đi."

Diệp Căn thở hốt hển, cố gắng nhắm mắt theo đuôi: "Còn bao lâu nữa hả Lệ Dĩ Thần?"

"Sắp rồi, có thấy Phong Hỏa Đài trước mặt không? Chúng ta đi đến đó là được rồi."

Diệp Căn ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, cắn răng: "Được."

Phí hết sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cô cũng đã tới được Phong Hỏa Đài mà Lệ Dĩ Thần nói, hô hấp của Diệp Căn không ổn định: "Em phát hiện. . . . . Có những thứ. . . . . Thật sự. . . . . Chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể khinh thường, lúc đến gần mới biết nó không nguy nga như trong ảnh, hơn nữa lúc leo còn mệt gần chết."

Lệ Dĩ Thần cười dịu dàng: "Đó là em còn chưa đi tới khu vực đẹp, leo một đoạn nữa, em sẽ thấy phong cảnh đẹp hơn."

"Không, em mệt quá."

Lệ Dĩ Thần bất đắc dĩ nhìn Diệp Căn dựa vào vách tường, nói gì cũng không chịu đi nữa, sau đó quyết định làm một chuyện khiến Diệp Căn sợ chết khiếp.

Lệ Dĩ Thần chột bế ngang Diệp Căn lên: "Đã đến đây rồi thì không thể bỏ dở nửa chừng được."

Quả nhiên là phong cách của Lệ Dĩ Thần, sau khi Diệp Căn hét lên một tiếng thì nhanh chóng bình tĩnh lại, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, không tự chủ ôm chặt lấy anh, người đàn ông này thật sự không thay đổi chút nào,

anh đã quyết định chuyện gì thì sẽ làm đến cùng, không dễ dàng bỏ cuộc, dĩ nhiên cũng sẽ không cho phép người bên cạnh bỏ cuộc, chẳng qua. . . . . Chỉ có hôn nhân của bọn họ là ngoại lệ duy nhất.

Nhận thấy được sự thay đổi của người trong ngực, Lệ Dĩ Thần thở dài một tiếng, cố gắng dời đi sự chú ý của cô: “A Căn, em xem bên kia kia.”

Bởi vì lúc này vừa mới mưa nên các dãy núi xung quang đều có mây trắng lượn lờ giống như tiên cảnh, quả nhiên Diệp Căn bị cảnh đẹp thiên nhiên ban tặng này hấp dẫn.

"Thật là đẹp."

"Đúng vậy, cho nên mới nói chuyện xấu không hẳn là không thể biến thành chuyện tốt, giống như cơn mưa lạnh lẽo đột nhiên trút xuống này, tuy rằng khiến thời tiết lạnh hơn nhưng lại mang đến cho chúng ta cảnh đẹp có một không hai."

Diệp Căn ôm cổ Lệ Dĩ Thần, chăm chú nhìn khuôn mặt khiến cô vừa yêu vừa hận, chia lìa ba năm nhưng lại không thể làm giảm đi sự ỷ lại của cô đối với anh, vốn cho rằng mọi thứ đã nhạt nhòa, nhưng lúc này, khi cô vùi ở trong ngực của anh thì giống như trở về bến cảng tránh gió ấm áp một lần nữa, chẳng qua lần này anh có thể để cho cô lánh nạn trong bao lâu?

Diệp Căn cau mày, dùng sức đẩy Lệ Dĩ Thần ra, sau đó rời khỏi lồng ngực của anh: “Em đói rồi, chúng ta trở về thôi.”

Tâm tình bất định của Diệp Căn khiến Lệ Dĩ Thần đi theo phía sau cô bất giác thở dài một tiếng, xem ra anh đã làm cô tổn thương nghiêm trọng hơn rất nhiều so với anh dự đoán.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nguyên Nhân Chính

Nhìn bữa đại tiệc vịt quay phong phú, Diệp Cẩn chợt phát hiện lỗ mũi có chút ê ẩm: “Anh còn nhớ sao?”

"Hi vọng nguyện vọng của em không phải được thực hiện quá muộn."

Trường Thành, vịt quay, mọi mong đợi của cô đối với thành phố J hôm nay anh đều giúp cô hoàn thành, chẳng qua lời hứa năm đó vào hôm nay đã hoàn toàn thay đổi.

"Lệ Dĩ Thần, anh cho rằng làm những thứ này thì có bù đắp được những tổn thương mà năm đó anh đã gây ra với em sao?"

Lệ Dĩ Thần cau mày: “Dĩ nhiên là không đủ, A Cẩn, anh đã chuyển nhượng căn nhà ở khu Tân Hải, thành Tây cho em, lát nữa anh sẽ bảo Tần Mục đưa chìa khóa cho em."

Diệp Cẩn im lặng, thấy Lệ Dĩ Thần không nói nữa thì mới nói: "Cứ như vậy thôi? Xem ra bồi thường của Lệ tổng không thể coi là hào phóng được, nghe nói ông ngoại anh là người Mỹ gốc Hoa giàu nhất, lại thêm tập đoàn Hải Lan càng ngày càng được trong và ngoài nước coi trọng, bây giờ anh lại đối với xử với vợ trước như vậy quả thật có chút keo kiệt."

"Anh biết rõ những thứ này không là gì cả, em muốn cái gì thì cứ việc nói ra, anh sẽ thỏa mãn em."

Diệp Căn cười lên: “Quả nhiên là không giống nhau, anh sinh viên nhà nghèo năm đó hôm nay đã trở thành người giàu có rồi.”

Lời nói của Diệp Căn khiến Lệ Dĩ Thần không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì, cho dù ai nói những câu này thì anh cũng không cảm thấy gì cả, nhưng chỉ có từ trong miệng của cô nói ra thì lại giống như vạn tên xuyên tim, đau đớn khó chịu.

Lúc hai người lâm vào im lặng thì điện thoại của Lệ Dĩ Thần đã phá vỡ không khí trầm lắng này, điện thoại reo hồi lâu, hai người đều thấy được màn hình hiển thị người gọi là Lâm Mạn Thanh, Lâm Mạn Thanh này giống như cái gai hung hăng đâm vào vết thương đã gần khép miệng của Diệp Căn, khiến cho cảm giác khổ sở năm đó lại ùa vào đáy lòng.

Lệ Dĩ Thần vừa định tắt thì lại nghe Diệp Căn cười lạnh, nói: "Tại sao không thể nhận điện thoại của Lâm Mạn Thanh ở trước mặt em?"

Lệ Dĩ Thần than nhẹ: “Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ không muốn cô ấy quấy rầy chúng ta.”

Diệp Căn cười lạnh: “Nhưng vào ba năm trước cô ta đã quấy rầy rồi đấy thôi, nhận đi, đừng để cho Lâm tiểu thư đợi lâu.”

Lệ Dĩ Thần bất đắc dĩ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là nhấn nút nghe: “Mạn Thanh, tìm anh có chuyện gì?”

"Cuối cùng anh cũng đã chịu nghe điện thoại, A Thần, gần đây anh có bận gì không?"

"Không, em nói đi."

"Anh không bận vậy thì tốt quá, A Thần, chúng ta đi ăn cơm đi, nghe mẹ nuôi nói anh đang đi công tác ở thành phố J, vừa lúc em cũng đến thành phố J quay quảng cáo, anh đang ở đâu? Em sẽ đến tìm anh."

"Xin lỗi, bây giờ anh không ăn cơm với em được, nếu như em không có việc gì thì lúc trở về thành phố A rồi gặp."

Không đợi Lâm Mạn Thanh nói xong, Lê Dĩ Thần đã cúp điện thoại, Diệp Căn lạnh lạnh nhìn Lê Dĩ Thần cười yếu ớt, không nói gì.

Lê Dĩ Thần cũng không nói chuyện, chỉ bỏ da vịt vào bánh tráng rồi cuộn lại, sau đó đưa cho Diệp Căn: "Nhân lúc còn nóng nên ăn nhanh, nguội sẽ có mùi tanh."

Diệp Căn do dự một chút rồi nhận lấy: "Em tự làm được."

Quả nhiên Lê Dĩ Thần không làm nữa, chỉ nhìn Diệp Căn ăn, hồi lâu mới nói: "Em còn chưa nói cho anh biết em muốn bồi thường cái gì?"

Diệp Căn dùng khăn ăn lau miệng, sau đó nở nụ cười vui vẻ, hết sức vô hại với Lê Dĩ Thần: "Em muốn anh không khai xin lỗi em trước giới truyền thông của thành phố A."

Lời của Diệp Căn khiến Lê Dĩ Thần nhú mày, anh chưa từng nghĩ rằng cô gái đơn thuần, nghe lời giống như thỏ nhỏ trước kia hôm nay đã trở thành một con dao sắc bén, có thể đâm anh khiến máu tươi chảy đầm đìa.

"Việc này thì anh không có cách nào làm được."

Lê Dĩ Thần từ chối dứt khoát, không phải anh không có thành ý mà là chuyện anh không làm thì anh phải nói xin lỗi như thế nào, còn có người cô thân thiết hơn mẹ đẻ của anh, anh không thể không bận tâm đến cảm xúc của bà, nếu anh công khai nói xin lỗi với con gái kẻ thù, làm sao bà có thể chấp nhận được?

Diệp Căn thất vọng nhìn Lê Dĩ Thần, lúc Lê Dĩ Thần cho rằng Diệp Căn sẽ quay người đi thì lại nghe Diệp Căn hỏi một câu: "Nói cho em biết nguyên nhân chính lý hôn năm đó."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Có Chút Khoảng Cách.

Thấy Lệ Dĩ Thần hồi lâu không nói không rằng, lòng của Diệp Căn càng ngày càng lạnh: “Anh không nói được là vì nguyên nhân mấu chốt khiến chúng ta ly hôn chính là Lâm Mạn Thanh đúng không?”

"Không phải." Lệ Dĩ Thần bình tĩnh, kiên quyết phủ nhận.

"Vậy thì vì cái gì? A Thần, nói cho em biết." Diệp Căn khẩn cầu nhìn Lệ Dĩ Thần.

Lệ Dĩ Thần hít sâu một hơi, khổ sở hai mắt nhắm lại, làm sao anh có thể nói cho cô biết chân tướng sự việc được, nếu như cô biết mẹ mình suýt chút nữa là hung thủ giết người thì cô sẽ như thế nào?

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Diệp Căn, Lệ Dĩ Thần không nhẫn tâm làm cho cô hiểu nhầm người đàn ông cô yêu đã phản bội cô, mặc dù hiểu lầm này khiến Diệp Căn rời xa anh ba năm nhưng điều này lại giống như những con kiến, ngày đêm gặm nhấm khiến anh đau đớn.

"Anh và Lâm Mạn Thanh. . . . . thật sự không có gì cả, chuyện năm đó là một hiểu lầm, A Căn. . . . . Anh chỉ có thể nói cho em biết như vậy thôi."

Diệp Căn mờ mịt nhìn Lệ Dĩ Thần: “Anh không nói ra chân tướng thì làm sao em có thể tin tưởng anh được, A Thần, nhất định là năm đó đã xảy ra chuyện gì đúng không? Nói cho em biết đi."

"Không nên hỏi nữa, em chỉ cần biết vấn đề giữa chúng ta chưa bao giờ là Lâm Mạn Thanh là được rồi."

Diệp Căn lắc đầu: "Không, thứ em muốn biết không phải là điều này, em biết rồi, là bởi vì mẹ em đúng không ? Nhất định bà tới làm nhục anh nên mới khiến anh mất đi lòng tin đối với hôn nhân của chúng ta."

Lệ Dĩ Thần giật giật cánh môi, vốn định phủ nhận nhưng suy nghĩ một chút rồi không nói gì nữa, có lẽ khiến Diệp Căn cho là như vậy thì sẽ tốt hơn một chút.

Lệ Dĩ Thần im lặng khiến trong nháy mắt nước mắt Diệp Căn như vỡ òa: "Anh là đồ ngốc, em biết ngay là như thế mà, nhưng vì sao anh lại muốn dùng Lâm Mạn Thanh để chọc giận em, anh có biết lúc đó em tuyệt vọng đến mức nào hay không?"

Lệ Dĩ Thần thở dài một cái, ngay sau đó ôm Diệp Căn vào trong ngực: "Thật xin lỗi. . . . ."

Bên ngoài cửa phòng, Lâm Mạn Thanh nhìn xuyên qua khe cửa thấy cảnh tượng bên trong thì hoàn toàn sửng sốt, cô đã cảm thấy giọng nói của người ở bên trong rất quen thuộc, cuối cùng không nhịn được tò mò nên nhẹ nhàng đẩy cửa mở ra, nhưng chuyện này tới quá đột ngột khiến cô không kịp chuẩn bị, cả người cứng lại, cho dù đồng nghiệp bên cạnh gọi liên tục nhưng cô vẫn không nghe.

Khó trách anh cắt điện thoại của cô, thì ra từ trước đến giờ Lệ Dĩ Thần và Diệp Căn vẫn ở chung một chỗ, tại sao có thể như vậy, tại sao Diệp Căn lại ở bên cạnh anh, thậm chí là vùi vào trong ngực Lệ Dĩ Thần, chẳng lẽ Lệ Dĩ Thần điên rồi sao, thậm chí không để ý đến cảm nhận của mẹ nuôi mà dây dưa với con gái của kẻ thù.

"Mạn Thanh, sắc mặt cô thật là tệ, sao vậy?" Nam minh tinh đóng chung quảng cáo với Lâm Mạn Thanh ân cần hỏi .

Lâm Mạn Thanh cười gượng nói: "Không có gì, đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, xin lỗi, tôi không muốn ăn cơm, tôi đi về trước đây."

"Mạn Thanh. . . . ."

Lệ Dĩ Thần đưa Diệp Căn về khách sạn, nhưng vẫn đứng ở trước cửa phòng cô không chịu rời đi: "Không mời anh vào ngồi một chút sao?"

Diệp Căn có chút do dự, mặc dù quan hệ của hai người đã hòa hoãn rất nhiều, nhưng cô vẫn cảm thấy ở chung một chỗ sẽ có chút lúng túng.

"Không phải là ngày mai muốn đi Viên Minh Viên ư, nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Tất nhiên là Lệ Dĩ Thần biết Diệp Căn chưa thích ứng được, thật ra thì ngay chính anh cũng có chút không thích ứng kịp, chia lìa ba năm, giữa hai người sẽ luôn có khoảng cách cho dù bọn họ đã từng coi nhau như mạng sống của mình.

Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc quăn dài mềm mại của Diệp Căn: "Anh hiểu có một số việc không thể gấp được, chúng ta nên cho nhau một chút thời gian, được rồi, em đi nghỉ ngơi đi."

Diệp Căn gật đầu một cái, nở nụ cười với Lệ Dĩ Thần: "Ngủ ngon."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Rốt Cuộc Là Anh Đang Suy Nghĩ Gì

Khi Diệp Cẩn đóng cửa phòng lại, Lệ Dĩ Thần cũng chuẩn bị đến phòng bên cạnh nghỉ ngơi, nhưng lúc này anh lại phát hiện ra Lâm Mạn Thanh đang đi tới.

"A Thần, em có chuyện muốn nói với anh."

Lệ Dĩ Thần hơi cau mày: "Hôm nay muộn rồi, có gì thì ngày mai hãy nói."

"Không, ngày mai nói là quá muộn, nhất định phải nói bây giờ, chúng ta vào trong rồi nói." Lâm Mạn Thanh chỉ vào phòng của Diệp Cẩn, sau đó lại nói: "Nếu như anh muốn kinh động Diệp Cẩn, muốn để cho cô ta biết em ở đây thì anh cứ không cho em vào đi."

Lông mày của Lệ Dĩ Thần nhướng lên thành ngọn núi: "Vào đi."

Lâm Mạn Thanh đi vào phòng của Lệ Dĩ Thần, ngồi trên ghế sa lon thờ dãi: "A Thần, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì?"

"Mặc kệ anh suy nghĩ gì thì em cũng không có quyền hỏi tới."

Lời nói của Lệ Dĩ Thần khiến tim Lâm Mạn Thanh quặn đau, nước mắt chảy xuống: "Từ ba tuổi em đã biết anh, sau đó ba mẹ em qua đời, em liền nhận mẹ nuôi làm mẹ, trở thành người một nhà với anh, nếu như anh cho rằng quan hệ như vậy là người xa lạ thì coi như em chưa từng xuất hiện ở đây."

Thấy Lâm Mạn Thanh đứng dậy muốn đi, Lê Dĩ Thần do dự một chút, vẫn là kéo cánh tay cô lại: “Đừng náo loạn, làm sao anh có thể xem em như người xa lạ được, cũng như em nói, ở thành phố A, trừ cô ra, em chính là người thân nhất của anh.”

Cuối cùng những lời này của Lê Dĩ Thần cũng khiến Lâm Mạn Thanh đang thương tâm dịu đi một chút, thật ra thì quan hệ của cô và Lê Dĩ Thần không tệ, kể từ lúc cô cưỡng hôn Lê Dĩ Thần bị Diệp Căn nhìn thấy thì anh vẫn luôn né tránh cô.

Lâm Mạn Thanh thở dài lần nữa, xoay người nhìn về phía Lê Dĩ Thần: “A Thần, em biết rõ những lời em sắp nói sẽ khiến anh không thích nhưng chúng ta là người một nhà, em không thể nhìn nhà chúng ta tan nát được, A Thần, buông tay đi, buông tay giống như ba năm trước đây như vậy, để cho tất cả mọi thứ đều trở về quỹ đạo vốn có, chỉ có cách tránh xa cô ta thì anh và mẹ nuôi mới không có ngăn cách, nếu không, cô ta sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của anh và mẹ nuôi.”

Lê Dĩ Thần kiềm nén sự không kiên nhẫn của mình, sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Nếu như đây là những lời em muốn nói, vậy thì chúng ta thật sự không có gì để nói với nhau nữa, anh biết rõ sự tồn tại của Diệp Căn có ý nghĩa như thế nào đối với cô nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để hóa giải khúc mắc của cô."

Lâm Mạn Thanh chợt cười lạnh: “Ba năm trước đây anh đã không làm được chuyện này, ba năm tiếp theo thì có thể sao? Còn nữa, A Thần, em muốn nhắc nhở anh...anh và Diệp Căn không phải là người của một thế giới, tạm thời không nói đến năm đó mẹ cô ta đã tổn thương mẹ nuôi như thế nào, chỉ cần nói đến xuất thân của hai người, coi như Diệp Căn không phải là thiên kim tiểu thư danh chánh ngôn thuận của Mục thị thì cô ta cũng là người thừa kế duy nhất của Diệp thị, nhưng còn anh thì sao? Nếu như không phải năm đó ông ngoại anh tìm đến anh, thì bây giờ anh vẫn chỉ là một con kiến hôi ở tầng dưới chót trong thành Bắc như cũ, khác biệt ăn sâu

bén rể như vậy, làm sao anh có thể vượt qua được, đừng quên năm đó Chu Mẫn Quân đã nhục nhã anh như thế nào." (Bà này bị điên rồi. Coi như 2 người đó không đến với nhau thì có tới lượt bà không.)

"Đủ rồi, em có thể đi được rồi."

Nhìn Lệ Dĩ Thần giận đùng đùng, Lâm Mạn Thanh cũng kích động đến toàn thân phát run: "Được, anh không thích nghe lời nhắc nhở của em, vậy thì em không nói, nhưng mà em muốn nhìn thử một chút, làm sao anh có thể vượt qua được bức tường của mẹ nuôi." Lâm Mạn Thanh lấy xấp ảnh hai người chụp chung từ trong túi xách của mình ra, sau đó ném tới trước mặt Lệ Dĩ Thần.

Trước khi đi, Lâm Mạn Thanh còn không quên nói thêm một câu nữa: "Nếu như anh muốn nhìn thấy mẹ nuôi khóc khô nước mắt thì anh cứ cùng Diệp Cẩn ở chung một chỗ đi."

Sau khi Lâm Mạn Thanh đi, cả người Lệ Dĩ Thần như bị móc rỗng, hơn nữa khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn vì bị lửa thiêu của cô trong hình, đau lòng càng thêm không thể nói ra, anh có thể chống lại người cô đáng thương của mình sao? Sau khi bị chồng và tiểu tam làm hại đến cứu tử nhất sinh, thì đứa cháu được bà nuôi lớn giống như con trai ruột lại ở chung với con gái của kẻ thù, Lâm Mạn Thanh nói không sai, anh không qua được cửa của bà, nhưng anh cũng không muốn tổn thương Diệp Cẩn nữa, rốt cuộc anh nên làm cái gì?

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Xin Tha Thứ Vì Anh Đã Tự Tiện Quyết Định Giúp Em.

Khi Diệp Căn mở cửa phòng khách sạn ra, lòng tràn đầy vui mừng thì người đứng trước cửa lại là Tần Mục

Tần Mục cười khờ khạo: “Diệp tiểu thư, chào buổi sáng.”

"Là Tần Mục à, có chuyện gì không? Lệ Dĩ Thần đâu?"

Tần Mục gãi đầu, có chút khó mở miệng: “Lệ tổng có chuyện phải về thành phố A trước, anh ấy bảo tôi nói với cô một tiếng, nếu như cô còn muốn tiếp tục ở thành phố J chơi mấy ngày thì tôi sẽ là tài xế kiêm bảo vệ của cô trong thời gian này.”

Diệp Căn không hiểu nhìn Tần Mục: “Có chuyện phải về gấp? Nhưng tối hôm qua anh ấy đâu có nói với tôi.”

“À. . . . . Sáng sớm hôm nay có chuyện đột xuất, đúng, sáng sớm hôm nay có chuyện đột xuất .”

Diệp Căn cũng không có hoài nghi gì: “Như vậy hả, vậy thì tôi cũng trở về thôi, chỉ cần nhớ tới chuyện không vui ngày đó thì trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, nếu như anh ấy đi rồi, vậy thì tôi cũng không muốn ở lại đây nữa, Tần Mục, anh có thể giúp tôi đặt vé máy bay trở về không?”

"Được, giao cho tôi, đúng rồi Diệp tiểu thư, cái này là ông chủ của tôi bảo tôi đưa cho cô, xin hãy nhận lấy."

Diệp Căn nhận lấy cái túi trong tay Tần Mục: “Đây là cái gì vậy?”

Tần Mục tiếp tục gãi đầu: “Tôi đi đặt vé máy bay cho cô, cô từ từ xem đi, tôi đi trước.”

"A được, vậy thì làm phiền anh rồi."

Đóng cửa lại, Diệp Cần nghi ngờ mở túi giấy ra, khi cô nhìn thấy đồ vật bên trong thì sợ hết hồn, bên trong ngoại trừ giấy tờ biệt thự, bất động sản thì còn có tấm chi phiếu một ngàn vạn.

Diệp Cần mở cửa gọi Tần Mục thì đã không thấy bóng dáng Tần Mục đâu cả, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Lê Dĩ Thần, tuy nhiên gọi như thế nào thì cũng không có người trả lời.

Diệp Cần nhìn những thứ đồ vật có giá trên trời kia, lăm bầm lâu bầu: “Đây là tình huống gì? Lê Dĩ Thần đang giở trò quỷ gì vậy?”

Trong văn phòng của công ty kiến trúc Hoa Thiên, đôi mắt Lê Dĩ Thần không có tiêu cự nhìn cảnh vật phía ngoài cửa sổ, cho dù điện thoại trên bàn rung liên tục nhưng anh vẫn không có ý định nghe nó.

Anh đã suy nghĩ cẩn thận một buổi tối, cuối cùng cũng đã quyết định, nếu như không thể vẹn toàn đôi bên, vậy thì anh không thể để cho Diệp Cần hi vọng, nếu như trong cơn nóng giận, cô nói hết sự thật cho Diệp Cần biết thì anh thật sự không dám tưởng tượng Diệp Cần sẽ như thế nào, cô chỉ còn có mẹ mình là người thân, cho dù người đó không xứng đáng làm mẹ nhưng anh biết trong lòng Diệp Cần, Chu Mẫn Quân vẫn chiếm một vị trí rất quan trọng, lúc trước khi anh biết được chuyện này thì cũng bị đả kích đến tổn thương đầy mình, huống chi là Diệp Cần, rất may Lâm Mạn Thanh kịp đã kịp thời làm cho anh tỉnh táo từ trong kích động, nếu không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng được.

Lê Dĩ Thần nắm chặt quả đấm, trong miệng không ngừng nhớ tới người mà anh không biết làm sao mới phải: “A Cần. . . . . Rốt cuộc anh phải làm sao mới không làm em bị tổn thương đây?”

Mãi cho đến khi Diệp Căn trở lại thành phố A thì điện thoại của Lê Dĩ Thần vẫn không gọi được, Diệp Căn quyết định trực tiếp đến công ty tìm anh, cô phải hỏi rõ ràng những thứ này là có ý gì, là anh đột nhiên tâm huyết dâng trào vung tiền như nước, hay đây là. . . . . tiền chia tay anh cho cô? Nếu như là vế sau thì cô sẽ không chút nể nang ném thẳng mặt của anh.

"Xin chào, xin hỏi Lê tổng đã trở về chưa."

Cô gái tiếp tân vẫn không rời gương của mình, không kiên nhẫn nói: "Diệp tiểu thư, đây đã là lần thứ ba tôi trả lời cô rồi, Lê tổng không có ở công ty, cũng không biết khi nào anh ấy sẽ trở lại."

Đợi cả một buổi chiều, cho đến sắc trời gần xuống, Diệp Căn mới quyết định rời đi, có lẽ Lê Dĩ Thần thật sự bận, anh mới rời đi một ngày mà thôi, nhất định là cô nghĩ nhiều, có lẽ sau khi hết bận thì anh sẽ gọi điện thoại hẹn cô cùng ăn cơm tối, Diệp Căn tự an ủi mình sau đó rời đi.

Thấy Diệp Căn đi thật, tiếp tân lập tức gọi điện thoại đến phòng làm việc của tổng giám đốc: "Lê tổng, Diệp tiểu thư đã đi rồi."

Vẻ mặt Lê Dĩ Thần nặng nề ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, chậm rãi đi tới trước cửa sổ sát đất, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn bóng dáng mảnh mai dưới lầu này, thở dài một tiếng.

"Tình cảm tổn thương là nhất thời, nhưng nếu khiến em hoàn toàn thất vọng với tình thân thì rất có thể cả đời này em không thể nào bước ra khỏi bóng tối đó được, thật xin lỗi A Căn, xin tha thứ vì anh đã tự tiện quyết định giúp em."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Mất Liên Lạc

"Diệp Cẩn, không phải là cậu đang nghỉ phép ư, tại sao lại đi làm nhanh như vậy?" Đồng nghiệp Thẩm Như Nguyệt khó hiểu nhìn Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn có chút phờ phạc, rũ rượi ngồi vào vị trí: "Nghỉ phép lại càng buồn chán, không bằng đi làm, ông chủ tới chưa?"

Lúc Diệp Cẩn vừa mới nói xong thì nghe thấy Cố Diễn vừa đến công ty đã to giọng trả lời: "Không ngờ em lại nhiệt tình đối với công việc như vậy, không tệ, giác ngộ rất tốt, hoan nghênh đi làm lại."

Tinh thần Diệp Cẩn không tốt lắm, cho dù cười cũng có vẻ mệt mỏi: "Đúng vậy, dù sao em cũng là nhân viên ưu tú, cần cù và thật thà, ông chủ, anh cũng đừng keo kiệt mà phát tiền thưởng cho em nha."

"Ha ha. . . . . đồng ý, chỉ cần em có thể hoàn thành xuất sắc hạng mục thiết kế của Hải Lan thì nhất định tiền thưởng đầy túi, như thế nào, mấy ngày này suy nghĩ sao rồi, vẫn không muốn nhận hạng mục này sao?"

Diệp Cẩn im lặng một lúc rồi nói: "Không, em thay đổi chủ ý, em nhận hạng mục này."

"Vậy thì đúng rồi, em mau sửa đổi phương án thiết kế rồi mang đến cho Lệ tổng xem đi."

"Được, em sẽ sửa lại."

Nói xong, Diệp Căn trở lại vị trí làm việc, Cố Diễm không hiểu bĩu môi: “Quả nhiên nghỉ phép có thể khiến người ta rục rờ hẳn lên, tích cực như vậy, được rồi, vậy em tiếp tục cố gắng đi.”

Ngồi im ở chỗ làm trong một ngày, luôn nhìn chăm chăm vào máy vi tính khiến mắt cô có chút không chịu nổi, Diệp Căn chỉ có thể tắt máy vi tính, dựa vào ghế nghỉ ngơi một chút, nhưng ngay khi cô vừa nhắm mắt lại thì chợt nhớ tới cái gì đó, cầm điện thoại lên lần nữa, kiên trì gọi đến số mà đã hai ngày chưa gọi được.

"Tút tut tut. . . . ."

Nhưng vẫn là tiếng nói của nhân viên tổng đài như cũ, Diệp Căn nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, vì vậy lại gọi cho Tần Mục, lần này, Tần Mục nhận điện thoại.

"Tần Mục, sao giờ mới mở máy, tôi tìm anh hai ngày rồi, không, là tôi tìm Lệ Dĩ Thần đã hai ngày rồi, tại sao anh ấy không nhận điện thoại của tôi?"

Bên kia Tần Mục có chút ngập ngừng: "Việc này. . . . . A. . . . . Lệ tổng đang bận."

"Bận? Bận đến mức trở về đã không có thời gian nghe điện thoại của tôi sao? Tần Mục, có phải là Lệ Dĩ Thần đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Không có. . . . . Không có, ông chủ khỏe lắm, chẳng qua. . . . . Chẳng qua là quá bận rộn, hai ngày nay phải tiếp đón một khách hàng lớn cho nên không nghe điện thoại của cô được, ai da, tôi phải đi lái xe, Diệp tiểu thư, tôi không thể nói chuyện với cô được nữa. . . . ."

"Này. . . . . Này. . . . . Tần Mục. . . . . Tut tut tut. . . . ."

Diệp Căn có chút hoảng loạn cúp điện thoại, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày trước vẫn còn tốt , thậm chí đêm cuối cùng nhìn thấy Lệ Dĩ Thần thì quan hệ của hai người đã thật sự tốt hơn, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn xóa bỏ được khoảng cách, nhưng cô cho rằng quan hệ của bọn họ đã tốt hơn, nhưng vì sao chỉ trong một đêm tất cả đều thay đổi. . . . .

Người cuối cùng tan việc là Cố Diển, sau khi anh đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc thì nhìn thấy Diệp Căn vẫn còn ở đây, vì vậy đi tới hỏi: “Tại sao vẫn còn ở đây?”

"A, mới vừa sửa lại phương án thiết kế một chút."

"Như vậy sao, ha ha, em thật đúng là nếu không để ý thì thôi, chỉ cần nhận thì cực kì nghiêm túc, đấy mới là sự quyến rũ trong tính cách của em, nghiêm túc là rất tốt, như thế nào, xong chưa?"

"Dạ, hoàn toàn không có vấn đề nữa, đúng rồi Cố tổng, vốn em muốn đưa phương án thiết kế cho Lệ tổng của Hải Lan nhưng thư ký nói gần đây anh ấy rất bận, không có thời gian gặp em, nếu hai người đã là bạn bè thì chắc biết chuyện của anh ấy chứ, gần đây anh ấy gặp phải khách hàng lớn rất khó trị sao?"

Cố Diển gãi gãi tai, suy nghĩ: “Trừ hạng mục khu nhà cao cấp ở thành Đông này thì gần đây Hải Lan không có hướng đi mới."

Nghe vậy, lòng của Diệp Căn bỗng dưng căng thẳng, Tần Mục lừa cô.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thì Ra Là Ở Nơi Đó.

Cầm địa chỉ Cổ Điển cho cô, Diệp Cẩn lái xe đến khu biệt thự ven biển, bất luận như thế nào thì hôm nay cô phải gặp được Lê Dĩ Thần, coi như khoảng thời gian ở thành phố J kia là ảo giác thì cô cũng muốn biết giờ phút này Lê Dĩ Thần đang nghĩ gì, nếu như anh lại muốn đùa giỡn cô thì nhất định cô sẽ không bỏ qua anh.

Nghe tiếng sóng biển, Diệp Cẩn đỗ chiếc Carola cũ kỹ ở bên đường, cố gắng tìm kiếm biệt thự có phong cách riêng trong những biệt thự ở đây, biệt thự này có một cái sân, bên trong sân có hồ bơi, công viên và chỗ đậu xe, nhưng cửa lại đóng chặt, cô chỉ có thể đi bộ đi tới nhấn chuông cửa.

Đã qua một lúc lâu mà bên trong vẫn không có động tĩnh, lại càng không có người ra mở cửa, Diệp Cẩn ngẩng đầu lên, thử nhìn căn biệt thự ba tầng này, mặc dù sắc trời còn chưa tối lắm nhưng cũng đã đến lúc bật đèn vậy mà trong nhà vẫn tối đen như mực, điều này thể hiện rõ trong nhà không có ai.

Diệp Cẩn không cam lòng tiếp tục nhấn chuông cửa, nhưng vẫn không có ai mở cửa như cũ: “Trễ như thế này mà vẫn chưa về nhà sao?”

Diệp Cẩn thở dài, chuẩn bị ngồi ở cửa chờ Lê Dĩ Thần trở lại thì lúc này có một chiếc xe sang trọng đột nhiên ngừng lại.

"Người đẹp, cô đang đợi người ở trong nhà này sao?"

Diệp Căn không hiểu, trả lời chủ nhân của chiếc xe sang trọng kia:
“Đúng vậy, xin hỏi anh có chuyện gì không?”

"A không có việc gì, chẳng qua là muốn nói cho cô biết tôi ở đây hơn một năm rồi nhưng chưa từng thấy người nào đến đây cả chứ đừng nói là có người ở, cũng không biết chủ nhân của căn nhà này mua nó làm gì nữa."

Diệp Căn nhú mào, chợt nghĩ đến cái gì đó, địa chỉ này rất quen thuộc, rất giống địa chỉ bất động sản mà anh nhờ Tần Mục đưa cho cô. . . . .

Diệp Căn chợt căng thẳng, vội vàng lấy thẻ chìa khóa từ trong túi xách ra, quả nhiên khi thẻ vừa mới chạm vào vùng cảm ứng thì cửa chính liền mở ra.

Chủ nhân chiếc xe sang trọng đó cười như không cười nhìn Diệp Căn:
“Thì ra là chủ nhân căn nhà này mua nó cho người đẹp, xem ra tôi sắp có hàng xóm mới rồi."

Diệp Căn cười lúng túng: “Tôi không định dọn tới đây ở."

Người kia huýt sáo: “Thật đáng tiếc, chúc người đẹp may mắn." Nói xong thì khởi động xe, sau đó chiếc xe phóng đi với tốc độ ánh sáng.

Diệp Căn nhìn cửa được mở ra, do dự một chút nhưng cuối cùng không có đi vào, trước khi chưa biết rõ ý định của Lệ Dĩ Thần thì cô không muốn nhận gì từ anh cả.

Diệp Căn dùng thẻ từ khóa cửa chính lại, sau đó đi về chiếc Carola của mình, lúc nổ máy thì phát hiện bánh xe xẹp ra vấn đề, nhưng đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất, bên ngoài chợt mưa xuống như trút nước, Diệp Căn phát điên đánh vào tay lái.

"Tại sao xui xẻo như vậy?"

Khi Diệp Căn thay bánh xe xong thì mưa to đã khiến cả người cô ướt đẫm: “Lệ Dĩ Thần, tên khốn kiếp này, chờ em tìm được anh nhất định sẽ lột da anh ra. . . . . Hắt xì. . . . .” Diệp Căn vội vàng xoa lỗ mũi, sau đó đạp chân ga lái xe đi.

"Hắt xì. . . . . Hắt xì. . . . .” Hôm sau, trời vừa sáng, Diệp Căn vừa nháy mũi vừa hít mũi đi vào công ty , sau khi Cố Diển thấy cô thì ân cần hỏi .

"Sao vậy? Bị cảm hả?"

"Không sao, ngày hôm qua bị dính mưa thôi, trước đừng nói việc này nữa, Cố tổng, em muốn hỏi anh, căn biệt thự ven biển thành Tây thật sự là nhà của Lệ Dĩ Thần sao? Nói một cách khác là anh chắc chắn bình thường anh ta ở đó hả?"

Cố Diển sờ mũi một cái: “Việc này thì anh không rõ lắm, anh chỉ biết năm ngoái cậu ta nhờ Lăng Tiêu mua biệt thự này, anh vẫn cho rằng cậu ta mua để ở, chẳng lẽ cậu ta không có ở đó sao?"

"Hắt xì. . . . .” Diệp Căn lại xoa lỗ mũi lần nữa: “Ngày hôm qua em có gặp một người hàng xóm ở đó, người kia nói căn biệt thự đó chưa từng có người ở."

"A? Vậy thì kỳ lạ thật, theo anh được biết thì cậu ta không mua căn nhà nào nữa, chẳng lẽ cậu ta ở nơi đó?"

Thật ra thì nghi ngờ của Cố Diển cũng chính là nghi ngờ của Diệp Căn, chẳng lẽ anh vẫn ở chỗ cô của anh? Nhưng Lâm Mạn Thanh cũng ở nơi đó, nghĩ tới đây, trong nháy mắt cảm xúc của Diệp Căn xuống rất thấp.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Mức Độ Hận Thù.

"Cô, đây là bánh gato trứng muối cô thích ăn nhất, con lấy ra cho cô ăn nha." Mới vừa vào cửa, Lê Dĩ Thần đã hiếu thuận đưa quà tặng đến trước mặt cô mình.

Lê Tuệ Dĩnh đã lâu không thấy cháu nên lập tức đẩy xe lăn đi tới bên cạnh Lê Dĩ Thần, hết sức vui mừng nắm tay của anh: "Không vội, chút ăn sau, mau cho cô nhìn ônn một chút."

"Cô muốn nhìn thử A Thần gầy hay béo sao?" Hiếm khi Lê Dĩ Thần làm nũng với cô của mình.

Mặc dù trên mặt Lê Tuệ Dĩnh cười nhưng mày lại nhướng lên: "Đen, gầy nữa, tại sao lại không chăm sóc mình vậy hả."

"Gần đây công ty có chút bận, chẳng qua cô cứ yên tâm, thân thể con rất tốt."

"Gầy như vậy, tốt ở chỗ nào, bắt đầu từ ngày mai để Mạn Thanh qua bên đó nấu cơm cho con đi, vừa khéo gần đây nó lại không có lịch quay phim chụp ảnh gì, để nó chăm sóc con cho thật tốt."

Nghe vậy, nụ cười của Lê Dĩ Thần lập tức tắt đi: "Cô, coi như bây giờ Mạn Thanh đang nghỉ phép nhưng cô cũng không thể bảo Mạn Thanh làm bảo mẫu cho con được."

Lệ Tuệ Dĩnh liếc Lâm Mạn Thanh đang bận rộn trong phòng bếp, sau cái nhìn Lệ Dĩ Thần đầy thâm ý, cười nói: "Con nha, con hồ đồ thật hay đang giả bộ ngu ngốc vậy? Đừng nói với cô là con không biết tâm tư của Mạn Thanh, hai đứa các con lớn lên bên nhau từ nhỏ, cái gì cũng hiểu rõ nhau, mặc dù bây giờ con là người thành công, thừa kế sản nghiệp của ông ngoại nhưng lấy vợ thì vẫn phải tìm cô gái thật thà chất phác, mặc dù bây giờ Mạn Thanh đang làm việc trong giới giải trí, nhưng con nhìn thử đi, có lúc nào là nó không giữ mình trong sạch không, hơn nữa lại cam chịu làm một diễn viên nhỏ sạch về thể xác và linh hồn, còn con, coi như muốn sự nghiệp thành công hơn nữa thì vẫn phải nhanh chóng lập gia đình mới được, thời gian trước ông ngoại con có gọi điện thoại nói với cô, ông ấy cũng có suy nghĩ này, cuối năm tìm thời gian tổ chức hôn lễ đi."

Lệ Dĩ Thần im lặng, cuối cùng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với Lệ Tuệ Dĩnh: "Cô, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được, con vẫn luôn xem Mạn Thanh là em gái, làm sao con có thể kết hôn với em gái mình được."

Nghe vậy, Lệ Tuệ Dĩnh cũng trở nên nghiêm túc: "Ý của con là giữa con và Mạn Thanh không có gì cả?"

Lệ Tuệ Dĩnh liếc nhìn phòng bếp, thấy Lâm Mạn Thanh thật sự không nghe được thì mới kéo Lệ Dĩ Thần qua nói nhỏ: "Có phải là con đã thích thiên kim nhà giàu nào hay không, A Thần, nghe lời khuyên của cô, cô cũng đã từng sống trong nhà giàu có, đã từng gặp vô số tiểu thư xinh đẹp nhưng những cô gái sống trong nhung lụa kia không thể làm người vợ tốt được."

Lệ Dĩ Thần không nói gì cả, chỉ im lặng, Lệ Tuệ Dĩnh còn muốn nói tiếp thì chợt nghĩ đến gì đó: "Chẳng lẽ con còn nhớ đến cô gái kia?"

Lệ Dĩ Thần lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt bà: "Cô, lúc con ba tuổi đã không còn ba mẹ, là cô coi con như con trai ruột, nuôi dưỡng con cho tới

khi lớn khôn, ở trong lòng con cô không khác gì mẹ của con, nếu như có thể, con thật sự muốn cách xa người mà cô chán ghét oán hận, mặc dù cô ấy chỉ là con gái của Chu Mẫn Quân, nhưng ba năm nay cho dù con không để ý, cũng không tìm hiểu nhưng cô ấy vẫn ở nơi này, chưa từng rời đi." Về mặt Lệ Dĩ Thần khổ sở chỉ vào ngực của mình.

Đôi môi Lệ Tuệ Dĩnh run rẩy, ánh mắt chột trở nên oán hận, sụp đổ: "Con. . . . . Con nói với cô lời này là có ý gì?"

Lệ Dĩ Thần cầm thật chặt tay Lệ Tuệ Dĩnh: "Cô, kẻ thù của cô là Chu Mẫn Quân, không phải Diệp Cần."

Lệ Tuệ Dĩnh luôn kiềm chế rất tốt bỗng nhiên bộc phát, tát một cái tát vang dội vào mặt Lệ Dĩ Thần, ngay sau đó bắt đầu gào khóc.

"Cô. . . . ." Nhìn những vết bồng dáng sợ trên mặt Lệ Tuệ Dĩnh, nhất thời lòng Lệ Dĩ Thần chua xót, đau đớn.

Lệ Tuệ Dĩnh che ngực, bắt đầu thở dốc: "Con. . . . . Con mà ở cùng với con gái của người đàn bà đê tiện kia thì. . . . .Con. . . . . Con đừng xuất hiện ở trước mặt của cô nữa. . . . ."

Nhìn dáng vẻ khổ sở đến sắp phát điên của cô, Lệ Dĩ Thần chột phát hiện anh đã đánh giá thấp mức độ hận thù của bà rồi.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Từng Được Cưng Chiều

Mới sáng sớm, Thẩm Như Nguyệt đã cầm tạp chí lá cải thở ngấn than dài: “Thì ra ông chủ của Hải Lan lại đẹp trai như vậy, chỉ tiếc hoa thơm đã có chủ rồi, nhưng mà Lệ Dĩ Thần này cũng chẳng khác gì mấy ông tổng giám đốc khác, đều thích các ngôi sao lớn, Lâm Mạn Thanh này cũng đâu đẹp bao nhiêu, nhiều nhất là phong cách không tẻ mà thôi, theo mình thì Lâm Mạn Thanh còn không đẹp bằng Diệp Cẩn cậu đâu đấy.”

Mặc dù Thẩm Như Nguyệt làm bầm lều bầu không lớn nhưng cũng đủ để Diệp Cẩn đang ở bên cạnh nghe rõ toàn bộ, Diệp Cẩn đoạt lấy tạp chí của Thẩm Như Nguyệt, tầm mắt rơi vào hai người trên tạp chí.

"A? Cậu cũng thích mấy chuyện này sao? Hiếm thấy nha, Diệp Cẩn."

Diệp Cẩn đột nhiên đứng dậy, tay nắm thật chặt tạp chí, Lệ Dĩ Thần lừa cô, anh ta bị đám phóng viên chụp hình khi đang ở chung với Lâm Mạn Thanh, làm sao giữa bọn họ không có quan hệ gì được, khó trách cô không đợi được anh ở biệt thự ven biển, thì ra anh vẫn luôn ở trong căn nhà kia với Lâm Mạn Thanh.

"Diệp Cẩn, sao vậy, sắc mặt cậu thật là tẻ, cậu có khỏe không?" Thẩm Như Nguyệt nhìn Diệp Cẩn đột nhiên không khống chế được cảm xúc, khó hiểu hỏi.

Diệp Cẩn cố hết sức để khống chế cảm xúc, ngồi xuống ghế lần nữa, nhưng lại nở nụ cười hết sức gượng ép với Thẩm Như Nguyệt: “Mình. . . . .
. Không có việc gì.”

Đang lúc cảm xúc Diệp Cẩn xuống thấp thì đột nhiên Cố Diển đi ra từ phòng làm việc của tổng giám đốc: “Diệp Cẩn, hiện tại Lệ Dĩ Thần của Hải Lan đang đi đánh golf, em có muốn qua đó hay không?”

Diệp Cẩn bỗng dừng nhú mày, lạnh nhạt nói: "Dĩ nhiên rồi."

Cố Diển nhìn sắc mặt của Diệp Cẩn một chút: “Bệnh của em còn chưa khỏi đâu, nếu không thì để sau hãy đi, dù sao thì khách hàng này có mọc cánh cũng không chạy thoát được đâu.”

Diệp Cẩn đã đứng dậy: “Không, em muốn đi ngay bây giờ, em muốn hỏi cho rõ ràng rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.”

Cố Diển đầy mê man nhìn bóng dáng mảnh mai của Diệp Cẩn rời khỏi phòng làm việc: “Không phải chỉ là đưa một bản thiết kế thôi sao, tại sao lại giống như đi báo thù vậy, cô nhóc này, đang bệnh mà vẫn cố gắng làm việc như thế, mấy người các cô cũng nên học tập Diệp Cẩn một chút, tinh thần bất khuất kiên trì như thế rất đáng quý.”

Đối với việc ông chủ người đẹp trong mắt hóa Tây Thi, mấy kiến trúc sư đều ngầm hiểu với nhau, cười đến nghẹn lời: “Vâng, vâng, vâng ông chủ nói đúng lắm, chúng tôi phải học tập Diệp Cẩn.”

Lúc đi tới sân golf thì Diệp Cẩn bị người phục vụ ngăn lại ở cửa: “Xin lỗi, không có thẻ hội viên thì cô không thể vào sân bóng được.”

"Tôi không tới để đánh golf, tôi tới tìm Lệ tổng của tập đoàn Hải Lan."

"Xin lỗi tiểu thư, vậy cũng không được, nếu như cô muốn tìm người thì qua bên kia chờ đi, cô nhìn bên kia kia, mấy vị đó cũng muốn tìm Lệ tổng ."

Diệp Cẩn nhìn mấy người đang ngồi cách đó không xa, chỉ có thể thờ dài thỏa hiệp, cô thật sự không có quyền gì để thấy anh, chỉ có thể lẳng lẳng chờ đợi giống như những người đó.

Diệp Cẩn cười khổ một tiếng, cảm giác bây giờ mình rất buồn cười, quan hệ giữa cô và Lệ Dĩ Thần đã biến thành như vậy, muốn gặp anh thì phải ngồi chờ giống như mấy người marketing kia. . . . . Bất chợt Diệp Cẩn nghĩ đến một buổi chiều vào năm năm trước. . . . .

Bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Lương Tuyết Ngưng không ngừng thúc giục Diệp Cẩn đang làm bài tập thiết kế: “Lệ Dĩ Thần nhà cậu đứng chờ ở dưới kí túc xá sắp thành hòn vọng thuỷ rồi, còn không nhanh xuống đi.”

Diệp Cẩn đang cân nhắc giữa hai chi tiết, phiền não đẩy bạn tốt ra: “Tránh ra, tránh ra, đừng làm phiền mình, nếu không mình cắn cậu đấy.”

Lương Tuyết Ngưng bĩu môi một cái: “Chị đây cũng không muốn tốn tiền tiêm vắc xin vì bị chó dại cắn đâu, thôi, mình đi ăn cơm tối với Quý Thừa trước đây, không đợi cậu nữa.”

Một tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc Diệp Cẩn cũng đã xử lý tốt những chi tiết không vừa mắt, sau khi đuổi người một cái mới chợt nhớ tới Lương Tuyết Ngưng nói Lệ Dĩ Thần vẫn còn đang chờ cô ở dưới lầu, Diệp Cẩn hét to một tiếng, lập tức vọt ra khỏi túc xá, người chờ đợi cô chẳng những không có rời đi mà còn giơ cơm tối đã mua sẵn lên và cười với cô.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Khi Tình Yêu Biến Thành Trò Cười

Editor: Mèo coki

Lệ Dĩ Thần nhìn Diệp Cẩn giống như người xa lạ: “Người muốn nói chuyện với tôi rất nhiều, nếu như người nào tôi cũng phải tiếp thì chẳng phải sẽ lãng phí rất nhiều thời gian sao.”

Lệ Dĩ Thần nói những lời này làm cho Diệp Cẩn cảm thấy cả người lạnh lẽo, loại lạnh lẽo này xuất phát từ trong xương, Lệ Dĩ Thần đột nhiên lạnh lùng như vậy khiến cô không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

"Tại sao?" Ánh mắt của Diệp Cẩn càng ngày càng mê mang.

Cục trưởng Trương hứng thú, cười cười nhìn Lệ Dĩ Thần: “Nếu như Lệ tổng có chuyện phải xử lý thì để ngày khác rồi hãy ăn cơm với nhau.”

Giọng của Lệ Dĩ Thần không hề gợn sóng: “Không cần, hôm nay đã nói là tôi mời thì sẽ không nuốt lời, còn về phần Diệp tiểu thư thì cô có thể trực tiếp giao phương án thiết kế cho thư ký của tôi, không cần tự mình đưa đến cho tôi đâu.”

Lệ Dĩ Thần vừa nói xong, cục trưởng Trương liền cười giả dối liếc nhìn Diệp Cẩn: “Thì ra là tìm cái cớ để tiếp cận Lệ tổng, phụ nữ bây giờ không biết rụt rè là gì cả, chẳng qua cô gái này lại rất đáng yêu.”

Ánh mắt giả dối của cục trưởng Trương nhìn chằm chằm Diệp Cẩn, Diệp Cẩn cảm ghét, quay mặt đi, giờ phút này cô đã ở vào ranh giới bùng

nổ, chỉ hận không thể tiến lên tát một cái vào mặt Lê Dĩ Thần, chẳng qua lí trí mách bảo cô không thể làm như vậy, cô cần cơ hội ở riêng với anh, cô nhất định phải biết rõ đột nhiên Lê Dĩ Thần thay đổi là vì cái gì

Lê Dĩ Thần cũng cực kì bất mãn với ánh mắt háo sắc của cục trưởng Trương, lông mày nhướng lên: “Tôi sẽ giới thiệu cho cục trưởng Trương những cô gái đáng yêu hơn gấp mấy lần so với cô gái này.”

Cục trưởng Trương hưng phấn nhướng mày: “Người Lê tổng giới thiệu chắc chắn không tệ, như vậy đi, Lê tổng, cậu cứ xử lí chuyện của cậu đi, tôi lên xe trước chờ cậu.”

Sau khi cục trưởng Trương biết điều rời đi thì Lê Dĩ Thần nói với Diệp Căn: "Tôi cho rằng thái độ của tôi đã đủ để cho em biết khó mà lui."

Quả thật Diệp Căn không thể tin được người trước mắt là Lê Dĩ Thần: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, nếu như anh chưa từng muốn tái hợp với tôi thì tất cả những chuyện ở thành phố J là cái gì?”

Khóe môi của Lê Dĩ Thần cong lên, chẳng qua nụ cười có chút lạnh lùng: “Tôi có hứa gì với em sao? Diệp Căn, tại sao em lại ngu xuẩn như vậy, ba năm trước đây tôi có thể đùa giỡn em thì ba năm sau cũng giống vậy, nhưng. . . . .”

"Chát. . . . ."

Diệp Căn run rẩy cho Lê Dĩ Thần một cái tát, nhưng mà bởi vì dùng lực quá lớn nên thân thể lão đảo lùi về phía sau một bước.

Mặc dù lúc này người trong phòng chờ không nhiều lắm, nhưng không phải không có doanh nhân giàu có, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều đồng loạt phóng tầm mắt tới đây, hít sâu một cái, kinh ngạc nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt, đây chính là Lê Dĩ Thần, ngôi sao mới trong giới

kinh doanh được vạn người quan tâm sao, vậy mà lại bị phụ nữ tát cho một cái trước mặt mọi người, người phụ nữ kia không muốn sống nữa hả?

"Lệ Dĩ Thần, tôi hận anh."

Lệ Dĩ Thần chùi tơ máu bên khóe miệng, sau đó cười lạnh: "Diệp Cẩn, em cho rằng tôi vẫn là tên sinh viên nhà nghèo mặc cho người ta nhào nặn trước đây sao? Muốn hận tôi thì cứ tùy ý, còn nữa, phòng ốc và tiền cũng đã đưa cho em rồi, về sau đừng dây dưa với tôi nữa."

Nói xong, Lệ Dĩ Thần lướt qua Diệp Cẩn đang kinh ngạc, rồi đi thẳng, toàn bộ quá trình giống như một người giàu có tùy ý bỏ rơi cô gái đang muốn dây dưa không dứt, mấy nhân viên phục vụ ở đứng một bên chỉ vào Diệp Cẩn rồi bàn luận xôn xao.

Diệp Cẩn vô lực, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, chẳng qua cuối cùng vẫn cố gắng dựa vào vách tường, lau nước mắt trên mặt, kiên quyết rời khỏi câu lạc bộ golf, lúc này bầu trời giống như thấu hiểu lòng cô, cô vừa mới bước ra khỏi cửa thì bầu trời vốn đang đổ mưa nhỏ bỗng nhiên trút xuống rào rào, Diệp Cẩn giang hai tay ra, từ từ cảm nhận nước mưa lạnh lẽo vô tình sau đó cười to.

"Diệp Cẩn, con mẹ nó, không có đầu óc quả thật là không có đầu óc, lại bị một người đàn ông lừa giỡn hai lần, mi chính là đồ ngu ngốc, có biết hay không?" Diệp Cẩn quỳ gối trong màn mưa to, gào thét cho đến bất tỉnh.

"Có người té xỉu. . . . ."

Lệ Dĩ Thần đã đi rất xa chợt quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Cẩn té xỉu trong mưa thì bất chấp tất cả, chạy vội tới: "A Cẩn. . . . ."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Xử Lý Như Thế Nào

“Khát..... Tôi muốn uống nước.....”

“Bà cô của tôi ơi, cuối cùng thì em cũng tỉnh rồi.”

Diệp Căn mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn tưởng rằng mình nhìn lầm người rồi: “Cố tổng?”

Cố Diễm đỡ Diệp Căn dậy, đưa nước tới bên miệng cô: “Bà cô của tôi, em có biết em đã ngủ hai ngày rồi hay không, làm anh sợ muốn chết.”

Diệp Căn uống nước Cố Diễm đưa cho, người cũng tỉnh táo hơn rất nhiều: “Hình em như té xiêu ở cửa cầu lạc bộ, chuyện sau đó em không nhớ rõ nữa.”

“Bác sĩ nói em bệnh nặng chưa khỏi lại dầm mưa to, đầu nóng tới mức thành bột nhào rồi thì còn có thể nhớ được gì nữa, cũng may mà anh chạy tới kịp thời, tên Lệ Dĩ Thần khốn kiếp này, anh biết ngay cậu ta là một người không đáng tin cậy mà.”

Lúc Cố Diễm nhắc tới ba chữ Lệ Dĩ Thần này thì sắc mặt trắng như tờ giấy của Diệp Căn lại càng trắng hơn, lời nói lạnh lẽo vô tình của Lệ Dĩ Thần giống như dao găm cắt tim cô ra thành từng mảnh nhỏ, chung đụng ở thành phố J đã khiến cô luôn trốn trong vỏ ốc dững cảm bắt đầu lần nữa, nhưng chỉ mới mấy ngày cô đã hoàn toàn không còn tin tưởng con người khiến cô vừa yêu vừa hận đó nữa.

Nhưng bộ dạng như quý của cô bây giờ có thể trách được người nào, còn không phải là vì cô quá ngây thơ sao, cô vẫn cho rằng ba năm cũng không phải là lâu, cho dù đã qua ba năm thì người đàn ông từng cưng chiều cô, yêu thương cô vẫn sẽ không có thay đổi quá lớn, nhưng hôm nay tất cả đều đã chứng minh là cô quá tự phụ, ngu xuẩn, có một số thứ khi đã thay đổi rồi thì không thể nào trở lại dáng vẻ ban đầu của nó được, mà tình yêu bọn họ vào giờ phút này đã trở thành một câu chuyện cười.

“Diệp Căn, sắc mặt của em rất tệ, có muốn anh gọi bác sĩ tới khám cho em hay không?”

Diệp Căn mệt mỏi xoa tay: “Em rất khỏe, chỉ có chút mệt mỏi thôi, Cố tổng, em muốn nghỉ ngơi một chút, có được không?”

Đối với việc Diệp Căn đột nhiên trở nên lạnh lùng thì Cố Diễm có chút luống cuống: “Dĩ nhiên, việc này.....Em không phải cần phải hỏi ý kiến của anh, vậy em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh sẽ trở lại thăm em, còn nữa, bên công ty thì không cần phải vội đi làm, nghỉ ngơi cho tốt rồi nói sau.”

“Cám ơn anh, Cố tổng.”

“Đừng nói như vậy, em là nhân viên của anh..... A..... Ý của anh là em là nhân viên ưu tú của công ty, tất nhiên sẽ được hưởng đãi ngộ tốt hơn.”

Diệp Căn nhìn Cố Diễm, không tiếng động thở dài, cô hiểu tâm ý của Cố Diễm, nhưng giờ phút này ngoại trừ cảm ơn ra thì cô không có cách nào sinh ra cảm xúc khác đối với Cố Diễm được, hơn nữa anh còn là bạn tốt của người kia, giữa cô và anh chỉ có thể như thế.

Sau khi Lệ Dĩ Thần rời khỏi phòng bao KTV của Kim Mê thì Lăng Tiêu liền đi tới: “Các cô gái mình đã sắp xếp có bản lĩnh chứ?”

Lệ Dĩ Thần không tỏ vẻ gì, ừ một tiếng, sau đó nhíu mày chuẩn bị rời đi, Lăng Tiêu không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đi theo sau: “Cái tên này, sau

khi lợi dụng tài nguyên của mình để thu phục cục trưởng Trương thì muốn bỏ rơi mình hả?”

Lăng Tiêu liền thoảng không ngừng khiến Lệ Dĩ Thần càng thêm phiền não, anh đột nhiên dừng lại khiến Lăng Tiêu thiếu chút nữa tông vào anh: “Phanh xe thì cũng phải nói một tiếng chứ.”

Ánh mắt lạnh thấu xương của Lệ Dĩ Thần rơi vào trên mặt Lăng Tiêu: “Đừng làm phiền mình.”

Lăng Tiêu cả gan theo sau, còn cười hì hì nói: “Ai da, làm gì tức giận như vậy, đến đây, để mình đoán xem đã có chuyện gì xảy ra, ừ..... Nhất định là có liên quan đến phụ nữ.” Lăng Tiêu thử liếc nhìn vẻ mặt của Lệ Dĩ Thần, ngay sau đó nhúc đầu xoa xoa cái trán.

“Không phải là vì Diệp Căn..... và A Diển đấy chứ?”

Quả nhiên, ngay sau khi Lăng Tiêu nói xong thì trong mắt Lệ Dĩ Thần giăng đầy mây đen.

Lăng Tiêu xoa trán lần nữa: “Đã biết sớm muộn gì ngày này vẫn phải tới, A Thần, nếu như A Diển nghiêm túc với Diệp Căn thì cậu định xử lý chuyện này như thế nào?”

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Người Đưa Thuốc Thần Bí

Cho đến khi uống hết bình Whisky thì Lăng Tiêu vẫn không thể nghe được đáp án mình mong muốn từ miệng Lệ Dĩ Thần, ngay khi anh cho rằng Lệ Dĩ Thần sẽ rời đi thì thấy Lệ Dĩ Thần cười khổ nói với anh.

“Mình tưởng rằng A Diễn cũng chỉ đùa giỡn mà thôi, nhưng ngay khi mình nhìn thấy cậu ta..... bất chấp mưa to xông tới chỗ Diệp Căn thì mình hiểu lần này A Diễn nghiêm túc.”

“Cho nên? Cậu muốn chúc phúc cho hai người bọn họ?”

“Nếu như cậu ta có bản lĩnh làm cho cô ấy hạnh phúc thì mình sẽ chúc phúc, dù sao đi theo A Diễn cũng tốt là theo một người tồi tệ như mình.”

Lăng Tiêu không khỏi thở dài: “Đừng nói như vậy, A Thần, cậu cũng có nỗi khổ tâm, nhưng cậu cho rằng gia đình A Diễn có thể chấp nhận Diệp Căn sao?”

Khi nói đến đề tài này thì rõ ràng mặt Lệ Dĩ Thần tối lại: “Nếu như cậu ta không thể chăm lo cho Diệp Căn, vậy thì cậu ta không có tư cách có được cô ấy.”

Mặc dù triệu chứng sốt đã giảm bớt nhưng ho khan vẫn còn chưa hết, Diệp Căn lại không muốn ở mãi trong nhà cho nên sau khi mặc đồ xong thì chuẩn bị đi làm, lúc cô mở cửa thì phát hiện cánh cửa đung phấp vật gì đó.

Diệp Căn cầm hộp giữ nhiệt có mật mã ở trên mặt đất lên, bên cạnh hộp giữ nhiệt có tờ giấy, trên đó viết mật mã là sinh nhật Diệp Căn, Diệp Căn nửa tin nửa ngờ ấn mật mã là sinh nhật của mình, cạch một tiếng, hộp giữ nhiệt mở ra, bên trong là một chén chè bồi mẩu tứ xuyên sền tra nóng hổi, cô nhìn chung quanh nhưng hành lang không có một bóng người, Diệp Căn nghi hoặc, trong lúc cô mờ mịt khó hiểu thì trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một người.

“A Căn.....”

Diệp Căn bình tĩnh nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Chu Mẫn Quân: “Cái này là của mẹ sao?”

Đầu óc Chu Mẫn Quân mơ hồ, lắc đầu: “Không phải.”

Diệp Căn cảm thấy bà không cần thiết phải nói láo cô, mà dựa theo tính tình của mẹ cô thì bà cũng sẽ không chuẩn bị những thứ này cho cô, xem ra người đưa thuốc là người khác. Từ sau sự việc ở thành phố J kia thì Diệp Căn phát hiện mình không có cách nào ở chung với bà được, ánh mắt cô né tránh không muốn nhìn Chu Mẫn Quân.

“Mẹ đến đây làm gì?”

Chu Mẫn Quân có chút khó nói nhìn Diệp Căn, Diệp Căn lướt qua Chu Mẫn Quân: “Nếu như mẹ không có việc gì thì con đi đây, nếu không đi làm thì sẽ bị trễ.”

“A Căn..... Mẹ..... Mẹ có chuyện muốn nhờ con giúp.”

Diệp Căn dừng bước: “Mẹ nói đi.”

Tuy Chu Mẫn Quân có do dự nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng rồi nói ra: “Chú Mục của con chuẩn bị mở một par-ty tại nhà vào chủ nhật, nói trắng ra là par-ty này được tổ chức cho Lê Dĩ Thần.”

Diệp Căn quay đầu nhìn bà chăm chăm: “Có ý gì? Vì sao lại gọi là tổ chức cho Lệ Dĩ Thần?”

Chu Mẫn Quân lại thở dài một tiếng: “Bởi vì năm trước khủng hoảng kinh tế nên Mục thị bị ảnh hưởng, trong hai năm này, tình hình kinh doanh vẫn không cải thiện rõ ràng, nghe nói Lệ Dĩ Thần có được hạng mục quảng trường thị chính, mặc dù thực lực của tập đoàn Hải Lan không tầm thường nhưng dù sao thì bên đó cũng vừa mới tiến vào thị trường trong nước, chắc hẳn là sẽ muốn tìm người hợp tác cho một hạng mục quan trọng như vậy, nếu như cậu ta có ý nghĩ này thì mẹ và chú Mục của con hy vọng nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Sau khi nghe Chu Mẫn Quân nói xong, Diệp Căn bỗng nhiên cười lên: “Nước phù sa không chảy ruộng ngoài? Lệ Dĩ Thần có quan hệ gì với hai người? Chẳng lẽ mẹ quên năm đó mẹ đã từng chỉ vào mặt Lệ Dĩ Thần mắng anh ta là tên ăn xin nghèo kiệt hủ lậu, hoàn toàn không xứng làm con rể của Chu Mẫn Quân mẹ sao? Còn nữa mẹ đừng quên rằng con và Lệ Dĩ Thần đã ly hôn, chẳng những anh ta không có nửa xu quan hệ với mẹ, mà con cùng với anh ta cũng không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, cho nên chuyện này mẹ tìm nhầm người giúp đỡ rồi.”

“A Căn..... Mẹ biết con giận mẹ, không, con hận mẹ..... Mẹ cũng biết mình không xứng đáng làm một người mẹ nhưng mẹ cũng không còn cách nào nên mới đến cầu xin con, mẹ..... Từ trước đến giờ mẹ dựa vào nhà họ Mục cũng là vì Diệp thị, nếu như không có Mục thị giúp đỡ thì từ lâu Diệp thị đã không chống đỡ nổi nữa rồi, A Căn, con hãy nhớ tới ba con, giúp mẹ cũng coi như là giúp Diệp thị đi.”

Mắt Diệp Căn nhòa nước: “Xin lỗi, con cũng muốn giúp Diệp thị nhưng con lại không có năng lực này.”

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Người Đưa Thuốc Chân Chính

Editor: Mèo coki

Mới vừa đến công ty thì Diệp Cần lập tức phát hiện trên mặt bàn để đầy các loại thuốc trị ho khan, cô gõ bàn Thẩm Như Nguyệt một cái.

"Đây là của ai vậy?"

Thẩm Như Nguyệt tỏ vẻ biết rồi mà còn hỏi: "Cậu nghĩ còn có thể là ai nữa?" Thẩm Như Nguyệt vừa nói vừa chỉ vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Diệp Cần nhú mào, sau đó đi về cánh cửa phòng vẫn luôn đóng chặt.

"Cốc cốc. . . . . Cố tổng, em có thể đi vào không?"

"Vào đi, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn tìm em."

"Cố tổng, những thứ thuốc đặt ở trên bàn em là của anh sao?"

"Đúng vậy."

Nghĩ đến chén chè sắn tra nóng hồi buổi sáng, lòng của Diệp Cần nóng lên nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh, hơi mỉm cười.

"Cố tổng, làm phiền anh lo lắng rồi, cảm ơn anh."

Hiếm khi thấy được Diệp Cần lộ ra nụ cười không hề đề phòng đối với mình như vậy, Cố Diễn mệt mỏi bởi vì bận rộn cả một buổi sớm đột nhiên

cảm thấy tốt hơn.

"Em không cần khách khí như thế, đúng rồi, anh nghe nói cuối tuần này Mục Văn Khởi sẽ mời tất cả những người nổi tiếng trong giới bất động sản tham gia bữa tiệc tại nhà họ Mục, bữa tiệc này đối với LN mà nói là một cơ hội, nhưng LN chỉ là một công ty nhỏ vừa mới thành lập được một năm mà thôi. . . . ."

Không đợi Cố Diễm nói xong, Diệp Căn đã hiểu ý tứ của Cố Diễm, mặc dù có chút khó khăn nhưng cô vẫn nói: "Việc này... không thành vấn đề, em có thể đưa anh đến bữa tiệc nhà họ Mục."

Cố Diễm có chút ngượng ngùng nhìn Diệp Căn: "Nếu như quá khó khăn thì thôi, cũng không quan trọng lắm."

Diệp Căn cười cười, tỏ vẻ không sao cả: "Chuyện cần phải đổi mặt thì nên đổi mặt, em cũng không có làm sai chuyện gì, tại sao lại phải trốn tránh."

Cố Diễm đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Căn: "Như vậy thì để cho anh đổi mặt cùng với em đi."

Diệp Căn nhìn khuôn mặt tràn đầy thâm tình của Cố Diễm: "Cố tổng. . . . . Em. . . . ."

"Anh hiểu, anh cũng không muốn em quyết định gì cả, anh chỉ muốn cho em biết em không phải là người cô đơn, khi em muốn khóc, anh có thể cho em mượn bả vai của anh bất cứ lúc nào."

Diệp Căn cúi đầu, tay nắm thật chặt, cô không nên để mặc cho mình dựa dẫm vào Cố Diễm, như vậy không công bằng đối với anh, thế nhưng cái ôm này quá mức ấm áp, cô thật sự không muốn rời đi, cô nên làm gì đây?

Cố Diễn nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Căn: “Diệp Căn, anh hỏi em một vấn đề, em cảm thấy mình đang sống trong một thế giới cô độc hay chính mình là một người cô độc không có cách nào đến gần người khác?”

"Đều rất cô độc."

"Đúng vậy, em đang sống trong thế giới của chính mình và không muốn ra ngoài, mà anh thì lại không cách nào đến gần em...em nói xem hai người chúng ta có cô độc không, nếu như đều cô độc thì tại sao không thể dựa vào nhau?"

Lời nói của Cố Diễn khiến Diệp Căn cười lên, sau đó không tiếng động rời khỏi lồng ngực Cố Diễn: “Cố tổng, em phát hiện anh cực kì giỏi nguy biện, nếu như có cuộc thi hùng biện, nhất định anh sẽ là thiên hạ vô địch."

Cố Diễn cũng khôi phục nụ cười có phần vô lại của mình: “Quá khen, quá khen."

Rốt cuộc không khí cũng thoải mái trở lại, Diệp Căn nắm lấy cơ hội nói: "Cố tổng, nếu không có chuyện khác thì em ra ngoài làm việc đây."

Cố Diễn thấy Diệp Căn cứ luôn trốn tránh, cũng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ: “Được rồi, em đi làm việc đi."

Công ty kiến trúc Hoa Thiên, Tần Mục đưa một tập văn kiện cho Lê Dĩ Thần: “Toàn bộ thủ tục xây dựng trên mảnh đất này đã hoàn thành, chỉ cần phương án thiết xong là có thể khởi công được."

"Ừ, rất tốt, quả thật bố cục thiết kế của tòa nhà Hoa Thiên quá tệ, đợi sau khi xây xong thì bán đi. . . . . Đúng rồi, dì Tần đã đưa chè sơn tra chưa?"

Tần Mục vỗ ngực nói: "Mẹ em đã làm thì anh cứ yên tâm."

"Ừ, tất nhiên là vậy."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Gió Lạnh

Editor: Mèo coki

Trời đã vào thu, mặc dù thành phố A không phải là một thành phố ở vĩ độ cao nhưng khi có không khí lạnh ủa về thì vẫn sẽ làm cho người ta run lấy bầy.

Diệp Cẩn khép chặt áo khoác trên người, nhưng gió lạnh cứ luồn vào cổ áo khiến Diệp Cẩn rụt cổ lại, không ngừng nhảy nhót cổ găng để làm cho mình ấm hơn, cô đã đứng ở dưới tòa nhà Hoa Thiên gần một giờ nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Lê Dĩ Thần.

Cách đó không xa, Tần Mục đang muốn cho xe chạy thì tinh mắt nhìn thấy Diệp Cẩn, sau đó nói với Lê Dĩ Thần: "Lê tổng, đó không phải là Diệp tiểu thư sao?"

Lê Dĩ Thần quay đầu, thấy Diệp Cẩn đang run lấy bầy trong gió rét, có lẽ là lo lắng sẽ bỏ lỡ nên không dám ngồi trong xe sưởi ấm mà vẫn đứng ở trước cửa nhìn chung quanh.

"Lê tổng, có qua đó không?"

"Không, lúc ký hợp đồng ông Nhan không thích người khác đến trễ."

Tần Mục bĩu môi: "Đi thật sao?"

Lê Dĩ Thần cau mày, Tần Mục vội vàng nổ máy, mở radio lên, trong radio truyền đến giọng nói vui vẻ của phát thanh viên thời tiết.

"Bởi vì bị ảnh hưởng của không khí lạnh cho nên buổi chiều hôm nay nhiệt độ sẽ hạ một cách đột ngột, nếu như các bạn chưa kết thúc được công việc ở bên ngoài thì phải cố gắng tìm chỗ kín gió, chú ý giữ ấm, tránh cho ngày hôm sau cảm lạnh thì sẽ rất mệt mỏi."

"Tắt đi, ồn ào quá."

"Vâng."

Một trận gió lạnh thổi qua, Diệp Căn ho khan dữ dội hơn, cô nhìn đồng hồ một chút, quyết định đợi thêm một lúc nữa, mới vừa rồi thư ký có nói Lê Dĩ Thần không có ở công ty, nếu cô muốn tìm Lê Dĩ Thần thì chỉ có thể gọi điện thoại hoặc là đứng ở trước cửa ôm cây đợi thỏ, gọi điện thoại thì nhất định Lê Dĩ Thần sẽ không nhận, vì vậy cô cũng chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai, nhưng tại sao hôm nay thời tiết lại tệ hại như thế.

Trong lúc Diệp Căn lạnh đến sắp không chịu nổi thì có một cú điện thoại gọi đến, cô vươn bàn tay cứng ngắc nhấn nút nghe: "Mẹ. . . . . Khụ khụ. . . . ."

"A Căn, con đã gặp Lê Dĩ Thần chưa?"

"Khụ khụ. . . . . Còn chưa gặp được, khụ khụ. . . . ."

"Tại sao lại ho liên tục như vậy, bị ốm hả?"

Diệp Căn hít mũi, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cũng không có cách nào phủ nhận cô vẫn luôn khát khao sự quan tâm thương yêu của mẹ.

"Không có việc gì, tại vì vừa rồi bị sặc đồ cay thôi."

"Tại sao lại không cẩn thận như vậy, chẳng qua không có việc gì là tốt rồi, Lê Dĩ Thần. . . . ."

Ba câu nói không rời mục đích, trong nháy mắt ấm áp vừa mới đẩy lên trong lòng Diệp Căn biến mất hầu như không còn, giọng nói cũng dần dần lạnh đi: “Yên tâm đi, chuyện con đã đồng ý với mẹ thì nhất định sẽ làm được, không có việc gì thì con cúp trước đây.”

"A Căn. . . . . Vất vả cho con rồi, chẳng qua con yên tâm, sau khi chuyện này kết thúc thì nhất định mẹ sẽ bồi thường cho con."

Diệp Căn cười lạnh: “Bồi thường? Mẹ định bồi thường như thế nào? Là cho tiền hay là nói hai ba câu dịu dàng nhỏ nhẹ? Nếu là tiền thì không cần đâu, tiền của Mục Văn Khởi con ngại bản, nếu là tiền của Diệp thị. . . . . thì đó là của ba con, coi như mẹ không cho thì đó cũng là của con, nhưng hiện giờ con vẫn không muốn tiêu xài tiền của ba, về về sau. . . . . Vậy thì càng không cần, mẹ, hãy nhớ bắt đầu từ giờ con không cần mẹ quan tâm nữa, lần này giúp mẹ không chỉ đơn giản là trả lại công ơn nuôi dưỡng của mẹ mà còn do nhớ tới ba, mẹ nói không sai, mẹ đã buộc chặt Diệp thị với Mục thị, vinh quang cũng nhau hưởng mà tổn hại thì cùng nhau chịu, tuy con ghét Mục thị, nhưng lại quan tâm đến Diệp thị cho nên mẹ yên tâm, cho dù phải dùng mọi cách con cũng sẽ làm cho Lệ Dĩ Thần xuất hiện trong buổi dạ tiệc ở nhà họ Mục, cứ như vậy đi, không có chuyện gì thì đừng nên gọi điện thoại cho con."

Gió lạnh thổi qua con phố, dưới ánh đèn đường chỉ vài người lác đác vội vã đi lại cho nên bóng dáng màu đỏ đang run rẩy kia có vẻ cực kỳ chói mắt, Diệp Căn thật sự không hiểu tại sao mẹ người khác có thể đánh đổi tính mạng vì con mình, nhưng chỉ có mẹ của cô. . . . . Chẳng lẽ cô không phải là con gái của mẹ sao?

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Người Ngu Ngốc

Nhìn giấy chuyển nhượng đất đai trong tay, Lệ Dĩ Thần lại không có cảm giác vui sướng sau khi đánh một trận đánh ác liệt mà so ra Tần Mục còn vui vẻ hơn cả ông chủ của mình.

"Ông Nhan này thật đúng là ngang ngược, chẳng qua chỉ là một mảnh đất mà cứ tử thủ không chịu bán nhưng Lệ tổng thật đúng là có bản lĩnh, cuối cùng vẫn là bán cho anh, đúng rồi Lệ tổng, anh dùng phương pháp gì vậy?"

Lòng Lệ Dĩ Thần không yên, lúc Tần Mục hỏi lần nữa thì Lệ Dĩ Thần mới dừng bước: "Mảnh đất này là đồ cưới của người vợ đã qua đời của ông Nhan, tôi đã cam kết với ông ấy sẽ xây một trung tâm thương mại cao cấp và lấy tên vợ ông ấy để đặt cho nó, cho nên ông ấy mới đồng ý bán cho tôi."

"Thật đúng là không nhìn ra ông Nhan này lại chung tình như vậy, em có nghe nói kể từ lúc trung niên sau khi ông Nhan mất vợ thì về sau không lấy thêm người nào nữa, mãi cho đến bây giờ cũng không có bất kỳ xì căng đan với phái nữ nào, bây giờ đàn ông như vậy không còn nhiều lắm."

Lệ Dĩ Thần thâm ý nhìn về phương xa: "Có lẽ là vì ông ta rất yêu vợ của mình. . . . ."

Tần Mục mở cửa xe cho Lệ Dĩ Thần: "Lệ tổng, nhanh lên xe đi, nhiệt độ lại hạ xuống nữa rồi."

Một trận gió lạnh ẩm ướt thổi tới, Lê Dĩ Thần bỗng đứng không yên, người đi trên đường đã ít đến mức có thể đếm được, bây giờ cô đã đi chưa, trời lạnh như thế này, ai lại có thể đứng chờ mãi một người, mà người này lại là người tổn thương mình sâu sắc nhất.

"Lê tổng, tối nay anh đến nhà cô anh hay là trở về nhà của anh?"

Gió ngoài cửa xe càng lúc càng lớn, gào thét giống như muốn thổi cả thế giới thành một đồng hỗn độn, Tần Mục không dám chọc cười anh, chỉ lo tập trung lái xe.

Lê Dĩ Thần im lặng một hồi rồi chợt nói: "Đi tới công ty."

"Cái gì? Bây giờ đi tới công ty sao? Không phải là đã xong việc rồi hả?"

"Ít nói nhảm lại, lái xe của cậu đi."

"Vâng."

Khi Lê Dĩ Thần thấy một bóng dáng màu đỏ đang run rẩy kia thì nhất thời lửa giận trong lòng tăng vọt lên: "Người phụ nữ ngu ngốc này, tại sao nhiều năm rồi mà vẫn đại dột muốn chết." Tần Mục mới vừa dừng xe thì Lê Dĩ Thần đã nhanh chóng xuống xe.

Mùa đông năm nhất, bởi vì kỳ thi học kỳ sắp tới nên thư viện còn chưa mở cửa mà người đã xếp hàng đến nước chảy cũng không lọt, nhìn cảnh xếp hàng dài dằng dặc này, Lê Dĩ Thần cầm quyển sách muốn trở về kí túc xá thì lại nghe một tiếng nói nhỏ nhẹ cách đó không xa truyền đến.

"Lê Dĩ Thần, em đang ở đây này."

Nhìn theo bóng dáng màu đỏ thì đó là một cô gái hết sức xinh đẹp nhưng lỗ mũi lại đỏ bừng, đang dùng sức vẫy tay với anh.

Lệ Dĩ Thần cau mày, mấy tháng trước anh đã phải chạy cự li dài để công cô đang té xỉu, bây giờ lại vậy nữa sao.

Lệ Dĩ Thần lơ đễnh muốn xoay người rời đi thì cô gái đó cũng không thèm để ý đến mặt mũi nữa mà gào to: “Lệ Dĩ Thần, em đã xếp hàng giúp anh rất lâu rồi, anh qua đây nhanh lên.”

Bởi vì tiếng gào kia mà tất cả mọi người xung quanh đều cười lên, lúc này Diệp Cẩn cũng ý thức mình vừa mới làm một chuyện rất xấu hổ nên có chút ngượng ngùng rụt đầu lại, muốn chạy đi nhưng lại bị Lệ Dĩ Thần kéo tay lại.

"Thư viện đã mở cửa rồi, bây giờ mà đi chẳng phải là mất công xếp hàng sao, nhìn chóp mũi em sắp đông cứng thành tảng hễ rồi."

Đây là lần thứ hai Diệp Cẩn thấy Lệ Dĩ Thần nở nụ cười đẹp mắt như vậy, cô rất muốn nói cho Lệ Dĩ Thần biết cô cực kỳ thích nụ cười của anh, nhưng cô không dám, cô sợ nói ra lời trong lòng thì Lệ Dĩ Thần sẽ bị dọa sợ mà chạy mất, vì vậy cô dùng hành động thực tế nói cho Lệ Dĩ Thần biết Diệp Cẩn cô có thể vì anh mà ngày nào cũng xếp hàng dành chỗ trước thư viện trong giá lạnh cho đến khi cuộc thi kết thúc.

Nhìn cô gái chấp nhất trước sau như một, lại còn cực kì ngu ngốc, lòng của Lệ Dĩ Thần quặn đau, khi đó lúc anh nhìn thấy bóng dáng mảnh mai xếp hàng giúp anh thì anh không chút do dự tiến lên ôm cô, giờ phút này, anh cũng rất muốn tiến lên hung hăng ôm cô vào lòng nhưng cuối cùng lại không thể giống như khi còn trẻ, bất chấp tất cả để ôm chặt lấy cô.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lấy Lại Thứ Đã Thiếu Nợ Tôi.

"Em đang đợi tôi sao?"

Giọng nói lạnh lạnh của Lê Dĩ Thần truyền đến, Diệp Cẩn đã lạnh đến nói không ra lời, chỉ có thể gật đầu một cái.

Lê Dĩ Thần cau mày: "Theo tôi lên đây."

Đi tới phòng làm việc của Lê Dĩ Thần, lúc này đừng nói thư ký, trên dưới công ty ngoại trừ bảo vệ ra thì không còn ai nữa, Lê Dĩ Thần pha cho cô một ly cà phê nóng.

Diệp Cẩn nhận lấy: "Cám ơn."

"Em tìm tôi có chuyện gì?"

Uống một hớp cà phê nóng, Diệp Cẩn cảm thấy tốt hơn nhiều, mặc dù vẫn còn rất lạnh nhưng không phải là cái lạnh đau đớn cắt da cắt thịt đó nữa.

Diệp Cẩn trả giấy tờ lại cho Lê Dĩ Thần: "Trả lại cái này cho anh."

Lê Dĩ Thần cau mày, không hiểu nhìn Diệp Cẩn: "Có ý gì? Chê ít sao?"

Diệp Cẩn mím chặt môi, khó khăn chịu đựng hơi nước trong hốc mắt: "Lê Dĩ Thần, tôi mới là người hỏi anh có ý gì? Anh đang muốn nhục nhã tôi sao?"

Lệ Dĩ Thần nhíu mày: “Nếu em đã nghĩ như vậy thì cũng được, nhưng mà tôi lại không có rảnh rỗi để chơi trò làm nhục em, lấy về đi, mặc kệ như thế nào thì việc em đã từng là vợ Lệ Dĩ Thần tôi cũng là sự thật, mà lúc ly hôn em cũng chưa từng yêu cầu cái gì, hôm nay tôi trả em gấp bội, tránh cho bị người khác nói Lệ Dĩ Thần bạc đãi vợ trước.”

Diệp Căn hít sâu một hơi, kiềm chế kích động muốn nện túi giấy lên mặt Lệ Dĩ Thần: “Vậy anh cho rằng vợ trước của anh chỉ đáng giá như vậy thôi sao?”

Lệ Dĩ Thần lơ đãng nói: “Tôi đã nói rồi, nếu em cảm thấy không đủ thì có thể nói ra suy nghĩ của em.”

Diệp Căn cười khở: “Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì tôi thật sự không có cách nào tưởng tượng được người đang ngồi ở trước mặt của tôi thật sự là Lệ Dĩ Thần nghèo khó tiết kiệm ngày đó, hôm nay anh ra tay rất hào phóng, tùy tiện vung tay một cái chính là một ngôi biệt thự và chi phiếu một ngàn vạn, nhưng tôi không thích những thứ này, nếu như muốn thì Diệp đại tiểu thư tôi cũng không thiếu.”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lệ Dĩ Thần tràn đầy phức tạp: “Ha ha, đúng vậy, thiếu chút nữa tôi đã quên em vẫn là thiên kim nhà giàu được vạn người hâm mộ, cho dù Diệp thị không còn như trước nhưng vẫn có Mục thị ở phía sau em, đại tiểu thư sống trong nhung lụa trà trộn vào công ty LN nhỏ như lòng bàn tay của Cố Diễn cũng chỉ là vì muốn trải nghiệm cuộc sống mà thôi, làm sao em có thể để ý đến những thứ này của Lệ Dĩ Thần tôi được, đưa em những thứ này quả thật là đang đánh vào mặt mình, cũng được, tôi lấy lại những thứ này, nếu Diệp đại tiểu thư đã trả đồ xong thì xin mời đi cho.”

Lệ Dĩ Thần hạ lệnh đuổi khách khiến thần kinh Diệp Căn căng thẳng: “Yên tâm, tôi sẽ đi, chẳng qua trước khi đi tôi cũng muốn lấy lại thứ anh đã nợ tôi.”

"Tôi nợ em cái gì?" Lệ Dĩ Thần chột cười to: "Diệp Cẩn, lúc trước kết hôn là do em tình tôi nguyện, huống chi ngay từ khi bắt đầu là em chủ động theo đuổi tôi, cho dù tôi là người nói muốn ly hôn trước nhưng hôm nay tôi cũng đã bồi thường cho em, là do chính em nói không cần, em còn muốn như thế nào nữa?"

Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Lệ Dĩ Thần, lòng Diệp Cẩn cũng đã lạnh toát rồi: "Lệ Dĩ Thần, tại sao anh lại biến thành như vậy?"

Diệp Cẩn gần như tuyệt vọng hỏi ra khiến Lệ Dĩ Thần cắn chặt hàm răng, thì ra tổn thương Diệp Cẩn thì tim của anh cũng đau đớn khổ sở như vậy, nhưng làm sao bây giờ, nếu so sánh với sự đáng sợ khi Diệp Cẩn biết được chân tướng thì bi thương chua xót của anh đã không còn là gì cả.

Lệ Dĩ Thần nhắm mắt lại, thở dài nặng nề: "Diệp Cẩn, người phụ nữ tốt thì không nên gây sự, hôm nay em đã khiến cho sự nhẫn nại của tôi đến cực hạn, hoặc là lấy những thứ bồi thường hoặc là lập tức rời khỏi đây, tôi không có thời gian để lãng phí với em."

Tay Diệp Cẩn siết thật chặt thành quả đấm, miệng mấp máy, lời đến khóe miệng lại không thể nói ra, cho đến khi cô chậm rãi giơ cổ tay lên, đặt ở trước mặt của Lệ Dĩ Thần, đôi môi run rẩy mở ra khép lại nhiều lần, cuối cùng mới gian nan phát ra tiếng nói.

Diệp Cẩn nén nước mắt, nhưng vẻ mặt lại mạnh mẽ: "Biết vết sẹo này làm sao mà có không? Đó là bởi vì tôi tự sát sau khi sanh non mà có, Lệ Dĩ Thần, tôi đã từng mang thai con của anh, nhưng nó chết rồi, chết ở trong bụng của tôi. . . . . ."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tình Cảm Sâu Nặng

Editor: Mèo coki

Lệ Dĩ Thần vĩnh viễn không thể quên được vẻ mặt dữ tợn của Diệp Căn khi nói ra câu nói kia, quá tàn nhẫn cũng quá tuyệt vọng, anh thật sự không nghĩ đến việc anh rời đi sẽ tạo thành đả kích lớn như vậy đối với cô.

Anh vẫn cho rằng chẳng qua chỉ là bốn năm tình cảm, theo thời gian trôi qua thì cô sẽ từ từ quên đi tổn thương mà anh đã gây ra cho cô, nhưng anh thật sự không ngờ tình cảm của cô đối với anh lại sâu nặng đến vậy.

Anh cho rằng cô có người nhà, có người khác yêu thích và ngưỡng mộ, cho dù đã ly hôn nhưng dựa vào bối cảnh là tiểu thư nhà giàu thì cô vẫn có thể tìm được người môn đăng hộ đối như cũ, thứ anh cho cô cũng chỉ là một người đàn ông hư ảo của thời niên thiếu mà thôi, cô sẽ điều chỉnh tốt sinh hoạt của mình một lần nữa rất nhanh, nhưng anh lại quên cô là một người cực kì cố chấp.

Là anh hại chết đứa bé của bọn họ, thậm chí còn thiếu chút nữa hại chết cô, A Căn của anh rốt cuộc trải qua cái gì? Có lẽ phải tìm kiếm bí mật trong vết sẹo đau thấu tim gan kia, anh nhất định phải biết rõ.

Trong một căn phòng cực kì kín đáo của quán cà phê, Lương Tuyết Ngưng ngồi đối diện với Lệ Dĩ Thần, nhìn Lệ Dĩ Thần bằng ánh mắt cực kì không tốt: "Nói thật thì lúc nhận được điện thoại của anh, tôi có chút giật mình đấy."

Không có so đo giọng điệu của Lương Tuyết Ngưng, Lệ Dĩ Thần vẫn ôn hòa như cũ, nói: "Đã lâu không gặp, Lương Tuyết Ngưng, cô và Quý Thừa có khỏe không?"

Lương Tuyết Ngưng lạnh lùng nhìn Lệ Dĩ Thần, rõ ràng là không muốn đối xử tử tế: "Cảm ơn đã quan tâm, chúng tôi rất tốt."

"Lương Tuyết Ngưng, tôi cảm thấy chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề thì sẽ tốt hơn."

"Không sai, tôi cũng có ý này, nói đi, anh hẹn tôi ra ngoài là muốn nói cái gì, có chuyện thì mau nói đi, lát nữa Quý Thừa sẽ đến đón tôi đi chụp hình cưới."

"Xem ra. . . . . Quý Thừa thật sự rất thích cô."

"Đó là chuyện đương nhiên, Quý Thừa cũng không phải là kẻ bạc tình bạc nghĩa như người nào đó."

Lệ Dĩ Thần không có phủ nhận tố cáo của Lương Tuyết Ngưng: "Lương Tuyết Ngưng, tôi muốn biết sau khi tôi rời khỏi, A Căn. . . . . Có phải là cô ấy đã mang thai hay không?"

Nghe vậy, Lương Tuyết đang bình tĩnh lập tức nổ tung, căm hận nhìn Lệ Dĩ Thần: "Rốt cuộc anh cũng đã biết rồi hả!"

Sắc mặt Lệ Dĩ Thần đen tối gật đầu: "Tôi muốn biết tại sao đứa bé kia. . . . . lại mất."

Lương Tuyết Ngưng cười lạnh một tiếng: "Tại sao lại mất? Bây giờ anh mới hỏi tới nó sao? Đừng hỏi tôi, anh tự đi hỏi A Căn đi, để cậu ấy nói cho anh biết, sau khi anh đi thì cậu ấy đã trải qua những gì."

Lệ Dĩ Thần mệt mỏi thở dài một tiếng: “Cô biết A Căn sẽ không nói cho tôi nghe mà.”

"Cô ấy không nói với anh? Hừ, vậy thì tôi cũng sẽ không nói cho anh biết, bởi vì anh không xứng được biết, Lệ Dĩ Thần, anh chính là đồ cặn bã."

Cũng may cả quán cà phê đã được Lệ Dĩ Thần bao trọn, nếu không thì chỉ sợ dựa vào tiếng rống giận kia của Lương Tuyết Ngưng, ngày mai các tờ báo ở thành phố A không cần lo không có bài viết rồi.

Lệ Dĩ Thần đến đây đã có chuẩn bị, anh đưa một tập tài liệu cho Lương Tuyết Ngưng, nói: "Quý Thừa có cho cô biết nửa năm trước nhà xưởng của anh ta đã bị cháy hay không, nếu như không tìm được công ty nào đầu tư thì bất cứ lúc nào nhà xưởng của anh ta cũng có thể bị đóng cửa, xem những tài liệu này một chút đi."

Lúc Lệ Dĩ Thần đang nói thì Lương Tuyết Ngưng đã xem xong những tài liệu kia rồi, mồ hôi lạnh túa ra trên trán: “Anh nói công ty muốn đầu tư cho Quý Thừa lấy đám cưới làm điều kiện, cho nên người phụ nữ tôi thấy hôm đó chính là tiểu thư của công ty kia? Nhưng cuối cùng Quý Thừa lại vì tôi mà từ bỏ nhà xưởng, mặc dù phải trơ mắt đứng nhìn nó đóng cửa cũng không muốn chia tay với tôi đúng không?”

"Không sai, cho nên, hiện tại mỗi ngày Quý Thừa đều bề bộn nhiều việc nguyên nhân chính là muốn gom góp tiền bạc để có thể cải tử hồi sinh."

Lương Tuyết Ngưng mê man: “Tại sao lại có thể như vậy, tại sao đồ ngốc này lại không nói gì với tôi."

"Bây giờ cô biết vẫn chưa muộn, Lương Tuyết Ngưng, cô là bạn tốt nhất của A Căn cho nên ngoại trừ A Căn, tôi tin tưởng lời nói của cô nhất, chỉ cần cô nói cho tôi nghe những điều tôi muốn biết thì tôi có thể giúp Quý Thừa vượt qua cửa ải khó khăn."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thiếu Chút Nửa Thì Người Và Người Đã Mãi Mãi Cách Xa Nhau Như Trời Với Đất

Editor: coki

Lương Tuyết Ngưng im lặng hồi lâu, mãi cho đến khi nhân viên phục vụ tiến lên đổi cà phê nóng cho bọn họ lần nữa thì Lương Tuyết Ngưng mới chậm rãi mở miệng.

"Rất trùng hợp cũng rất châm chọc, sau ngày hai người ly hôn thì A Căn phát hiện mình mang thai, lúc đó cậu ấy rất sợ, không biết nên làm thế nào, mặc dù đã tốt nghiệp nhưng cậu ấy không chắc chắn được mình có thể nhanh chóng tìm được công việc hay không, cũng có thể tự mình nuôi lớn đứa bé này được không."

Lệ Dĩ Thần bỗng dừng nhúu mày: "Nhưng cô ấy còn có người nhà."

Lương Tuyết Ngưng cười lạnh một tiếng: "Người nhà? Cậu ấy chưa bao giờ coi bọn họ là người nhà, hai người ở chung bốn năm đại học, có khi nào anh nghe cậu ấy nhắc đến bọn họ chưa? Không sai, mặc dù cậu ấy còn có một mẹ ruột, nhưng mẹ ruột của cậu ấy là loại người gì chẳng lẽ anh còn không biết sao? Nếu như bà ấy thật sự toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho Diệp Căn thì làm sao trở mặt nhìn con gái mình ly hôn mà không ra mặt, chẳng qua A Căn cũng chưa bao giờ muốn nói chuyện này mẹ cậu ấy biết, cậu ấy là một người quật cường lại ngu ngốc, cậu ấy nói với tôi, cậu ấy muốn sinh đứa bé này ra, nhưng cậu ấy cũng không hy vọng đứa bé lớn lên mà không có ba, cậu ấy là một người kiêu ngạo thế nhưng lại nghĩ tới việc không tiếc bất cứ thứ gì để cầu xin anh quay lại, nhưng đúng lúc này cũng truyền đến

tin tức anh ra nước ngoài, Lê Dĩ Thần, lòng của anh thật là tàn nhẫn, mới vừa ly hôn mà đã có thể không ràng buộc rời đi, tôi thật sự không hiểu nổi, nếu như anh đã yêu thích người phụ nữ gọi là Lâm Mạn Thanh kia thì tại sao lại muốn kết hôn với A Căn, anh có biết thứ anh cho cậu ấy chỉ là hôn nhân còn cậu ấy lại cho anh toàn bộ, thậm chí cả tính mạng của mình hay không."

Nói đến đây, Lương Tuyết Ngưng đã không khống chế được cảm xúc nữa, cô bật khóc: "Ngày anh đi, cậu ấy giống như người điên đuổi theo anh, vì bị kẹt xe trên đường cao tốc và muốn giữ anh lại nên cậu ấy bỏ xe liều mạng chạy tới sân bay, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn không làm được, cuối cùng máy bay của anh vẫn bay đi, cậu ấy như tượng gỗ không có linh hồn nói với tôi, cậu ấy sẽ không còn được gặp lại anh nữa, cậu ấy thật hối hận vì sao mình không thể chạy nhanh hơn một chút."

Bề ngoài Lê Dĩ Thần bình tĩnh nhưng trái tim giống như đã ngừng đập, ánh mắt tràn đầy mê lương nhìn chằm chằm cảm xúc tức giận trên mặt Lương Tuyết Ngưng, không dám phá vỡ lời tự thuật của cô, giống như từng câu từng chữ của Lương Tuyết Ngưng đều là thuốc của anh, chỉ có những lời nói như thiêu đốt da thịt của cô ấy mới có thể làm cho anh có cảm giác mình còn sống.

Lương Tuyết Ngưng dừng lại một lúc để cho cảm xúc chặm rãi bình phục lại, nhưng lúc cô nói tiếp thì đã hoàn toàn phá vỡ lớp vỏ trấn định của Lê Dĩ Thần.

Lương Tuyết Ngưng nhếch môi cười lạnh: "Biết sau đó đứa bé kia thế nào không?" Không cho Lê Dĩ Thần cơ hội trả lời, Lương Tuyết Ngưng chột hét lớn: "Nó đã chết, đã bị chết trong bụng của một người mẹ đang tuyệt vọng, cũng chính bởi vì đứa bé không còn nữa cho nên A Căn hoàn toàn phát điên, cậu ấy nói đứa bé là do cậu ấy hại chết, cậu ấy không nên bất chấp tất cả đuổi theo anh, cậu ấy đấu tranh là vì cái gì? Người yêu ra đi, đứa bé cũng bỏ cậu ấy mà đi, cậu ấy không còn dũng khí sống tiếp, nếu như

ngày đó tôi không kịp phát hiện thì từ lâu A Căn đã không còn trên cõi đời này nữa rồi."

Từ lâu đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. . . . . Từ lâu đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. . . . . Từ lâu đã không còn trên cõi đời này nữa rồi. . . . .

Những lời này như ma ám siết chặt lấy anh, hung mãnh chui vào tai anh, khiến anh không còn nghe được bất cứ âm thanh nào khác, chỉ thiếu một chút nữa anh và A Căn đã mãi mãi cách xa nhau như trời với đất rồi, còn có đứa bé của bọn họ. . . . . Bọn họ đã có đứa bé, anh thật đáng chết, tại sao anh lại có thể khiến cô chịu đựng thống khổ như vậy. . . . .

Cái cảm giác chỉ cần hô hấp cũng khiến cả người đau đớn khiến một người đàn ông luôn luôn tỉnh táo trầm ổn gần như phát điên, tự trách, khổ sở, hối hận, tựa như lũ lụt thú dữ cuốn anh vào vực sâu không đáy.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Không Dao Động Nữa

Editor: coki

Lâm Mạn Thanh chưa bao giờ nhìn thấy Lê Dĩ Thần chán chường như thế, lại càng chưa từng nhìn thấy Lê Dĩ Thần khóc, trong ấn tượng của cô, cho dù anh bị cuộc sống chèn ép đến đáy cốc thì cũng chưa bao giờ tỏ ra bi thương hay tuyệt vọng.

Lâm Mạn Thanh nhanh chóng mở cửa cho Lê Dĩ Thần: “Chuyện này. . . . . là sao vậy?”

Lê Dĩ Thần không nói một lời, chán nản mệt mỏi, ngồi xuống ghế sa lon cho đến khi Lê Tuệ Dĩnh xuất hiện.

"A Thần, con làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào ư, con đừng làm cô sợ." Lê Tuệ Dĩnh cũng phát hiện Lê Dĩ Thần có cái gì đó không đúng.

Rốt cuộc Lê Dĩ Thần cũng mở mắt ra, chậm rãi nhìn về phía Lê Tuệ Dĩnh, nói một câu khiến đầu óc Lê Tuệ Dĩnh hoàn toàn mơ hồ: “Bắt đầu từ bây giờ, lòng của con sẽ không dao động nữa.”

"Con đang nói gì vậy?"

Đột nhiên con người đen tối của Lê Dĩ Thần hiện lên ánh sáng kiên định, anh nhìn Lê Tuệ Dĩnh không chớp mắt: “Cô, xin cô tha thứ cho con bất hiếu, con sẽ không bao giờ buông tay Diệp Cẩn ra nữa.”

Nghe vậy nhất thời Lệ Tuệ Dĩnh cứng đờ, vé mặt dữ tợn, bởi vì kích động mà vết thương trên mặt vô cùng vặn vẹo: “Lệ Dĩ Thần, con có biết mình đang nói gì hay không?”

Lâm Mạn Thanh cũng lo lắng đỡ Lệ Tuệ Dĩnh, nói với Lệ Dĩ Thần: “Đúng vậy, A Thần, anh có biết mình đang nói gì hay không?”

Lệ Dĩ Thần chậm rãi đứng lên, ánh mắt như đuốc: “Vào giờ phút này thì cực kì rõ ràng.”

"Vậy mà anh. . . . . A Thần, rốt cuộc anh làm sao vậy, anh biết rõ gần đây thân thể mẹ nuôi không tốt mà, anh đừng nói lung tung kích thích bà."

"Anh cũng không muốn làm cô kích động, cô, con biết rõ quyết định này của con sẽ khiến cô bị tổn thương nhưng xin cô hãy tha thứ cho sự bất hiểu của con."

Nói xong, Lệ Dĩ Thần quỳ xuống trước mặt Lệ Tuệ Dĩnh, nói tiếp: "Con thiếu nợ Diệp Căn quá nhiều, coi như cả đời này cũng không trả nổi cho nên con chỉ có thể làm trái với ý định của cô rồi."

Bàn tay đầy vết bồng của Lệ Tuệ Dĩnh run rẩy phủ lên trên mặt của mình: “Con nhìn kĩ vết thương trên mặt cô này, đừng quên nhưng vết thương này vì sao mà có, là ai gây ra, đó là mẹ cô ta, là mẹ cô ta đấy. . . . .” Lệ Tuệ Dĩnh gào to giống như người điên.

"Thù hận của cô con vẫn ghi ở trong lòng, một giây cũng không dám quên."

Lệ Tuệ Dĩnh nghẹn ngào, tiếp tục quát: "Cô thấy con quên mất rồi, như vậy cô nuôi con có lợi ích gì đây, chung quy cô cũng không phải là mẹ ruột của con, con vì một người phụ nữ mà ruồng bỏ cô, không có gì không xảy ra được, được rồi, con đã lựa chọn người phụ nữ kia vậy thì con đi đi, coi như cô uống công nuôi con."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần khổ sở nhìn Lệ Tuệ Dĩnh: “Cô, trong lòng A Thần cô chính là mẹ ruột của con, con chưa bao giờ có ý nghĩ cô không phải là mẹ ruột mà làm như vậy, con biết rõ trong lòng cô Diệp Căn là một cây gai, con đã định cuộc đời này không có bất kỳ quan hệ gì với cô ấy nữa, nhưng sau khi con biết cô ấy từng mang thai đứa bé của con thì làm sao con có thể tổn thương cô ấy được nữa, cô, con không làm được.”

Nghe vậy, Lệ Tuệ Dĩnh và Lâm Mạn Thanh đều rất sửng sờ: “Con. . . . .
. Con nói cái gì? Cô ta mang thai đứa bé của con? Đứa bé kia đâu?”

Lệ Dĩ Thần khổ sở cười lên: “Đứa bé kia không có phúc, con cũng không có phúc, bởi vì con làm tổn thương Diệp Căn nên cô ấy không chịu nổi đả kích mà sảy thai, ngày mất đi đứa bé, thậm chí cô ấy còn muốn kết thúc tính mạng của mình vì muốn bồi thường và sự áy náy của mình với đứa bé, cô, người có tội chính là Chu Mẫn Quân, không phải Diệp Căn, cho dù cô phản đối thì con cũng sẽ không bỏ rơi cô ấy nữa, nhưng cô cứ yên tâm, chuyện con đã hứa với cô sẽ không bởi vì Diệp Căn mà thay đổi, hy vọng cô có thể hiểu được lời của con hôm nay, thật xin lỗi cô, con đi trước.”

Lệ Tuệ Dĩnh nhìn Lệ Dĩ Thần đã quyết, cánh môi giật giật hồi lâu nhưng vẫn không thể nói ra một câu, chỉ có thể mặc cho anh kiên quyết rời đi.

Khi Diệp Căn mở cửa ra thì đúng như trong dự đoán thấy Lệ Dĩ Thần ở ngoài cửa, tâm tình của cô bình tĩnh lạ thường nhìn Lệ Dĩ Thần, lạnh lùng nói: "Anh đến để trả lại món nợ đã thiếu tôi sao?"

Lệ Dĩ Thần nhú mày, ánh mắt sâu thẳm, âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Căn: “Đúng vậy.”

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ngại Ngèo Yêu Giàu.

Editor: Mèo coki

Đi tới nơi đã nhiều năm chưa từng quay lại, Diệp Cẩn dừng bước, ngẩng đầu nhìn ngôi biệt thự nguy nga sang trọng của nhà họ Mộc, căn nhà này rất đẹp, thậm chí còn đẹp hơn mấy lần nhà họ Diệp năm đó, cho nên mẹ mới có thể không tiếc bất kỳ điều gì mà muốn ở lại nơi này.

Cố Diển mặc một bộ tây trang thẳng thớm, lịch sự cong cánh tay của mình lên: “Diệp Cẩn, bắt đầu từ bây giờ hãy để anh bảo vệ em, cho dù bên trong là động ma huyết hổ thì đã có anh ở đây rồi.”

Diệp Cẩn nhìn Cố Diển cười yếu ớt, sau đó khoát tay Cố Diển: “Cám ơn anh, chẳng qua từ lâu em đã không còn là cô gái nhỏ nhu nhược năm đó nữa, em. . . . . Đã không còn sợ ông ta.”

Cố Diển cười, thở dài một tiếng: “Có người nào nói với em thỉnh thoảng con gái phải yếu đuối một chút thì mới đáng yêu chưa?”

Lời nói của Cố Diển khiến Diệp Cẩn sửng sờ, mặc dù chưa từng có người nào nói với cô điều này, nhưng có một người lại dùng hành động để chứng minh điều đó, chỉ cần có anh, cô chưa bao giờ phải vận dụng tất cả tế bào não để làm một người mạnh mẽ, bởi vì chỉ cần có anh thì cô còn có chỗ dựa dẫm, nhưng kể từ sau khi anh rời đi, cô không bao giờ yếu thế trước bất kỳ ai nữa, dũng cảm tiến tới đã trở thành thói quen.

"Yếu đuối là đặc quyền của công chúa, còn thế giới mà em sống ở trong đó không có chỗ cho hai chữ này."

Cố Diễn động đậy cánh môi, cuối cùng quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, mặc dù chỉ mới quen biết Diệp Căn một thời gian không lâu nhưng anh hiểu rõ Diệp Căn là một người quật cường, không phải một sớm một chiều là có thể bị dao động được, thôi, có một số việc phải tiến hành từ từ mới tốt.

Bình thường trước cửa nhà họ Mục luôn vắng vẻ yên tĩnh thì giờ phút này lại bị thay thế bởi cảnh tượng náo nhiệt, ngựa xe như nước, giờ phút này quanh bể bơi to như vậy đều đứng đầy người, thấy Diệp Căn xuất hiện, Chu Mẫn Quân vẫn luôn chờ cô lập tức đi tới.

"A Căn, con đã đến rồi." Chu Mẫn Quân theo thói quen quan sát kỹ Cố Diễn bên cạnh Diệp Căn, sắc mặt chợt trầm xuống: "Vị này là?"

Cố Diễn lịch sự, mỉm cười nói tên tuổi với Chu Mẫn Quân: "Xin chào, cháu tên là Cố Diễn."

"Cố Diễn? Cậu vẫn chưa nói cho tôi biết cậu làm cái gì." Về mặt Chu Mẫn Quân có chút miệt thị tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Ánh mắt của bà như thế khiến Diệp Căn nhớ đến cách bà đối xử với Lê Dĩ Thần ba năm trước đây, cô cực kỳ ghét ánh mắt xem thường người khác này của mẹ mình.

"Mẹ, Cố tổng là cấp trên của con." Diệp Căn lạnh lùng nói.

Diệp Căn nói xong thì về mặt Chu Mẫn Quân càng thêm xem thường nhìn Cố Diễn, thậm chí còn mang theo khinh bỉ: "Không phải cũng chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ mấy chục người thôi sao."

"Mẹ, tại sao mẹ lại nói như vậy."

Ngược lại Cố Diễm khẽ mỉm cười, không có vẻ gì là tức giận cả: “Bác gái nói không sai, công ty của cháu chỉ có mấy chục người, nhưng công ty chỉ vừa mới thành lập không lâu, còn đang trong giai đoạn khởi đầu, đối với kế hoạch tương lai, cháu. . . . .”

Chu Mẫn Quân không kiên nhẫn cắt đứt Cố Diễm: “Được rồi được rồi, tôi không có hứng thú đối với kế hoạch tương lai gì đó của cậu, nhưng mà đã tới thì cứ chơi cho tận hứng, A Căn, con theo mẹ tới đây một chút.”

Chu Mẫn Quân kéo cổ tay Diệp Căn, lôi cô đi, Diệp Căn không vui cau mày: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

Kéo Diệp Căn đến chỗ có thể nói chuyện, Chu Mẫn Quân mới thả tay Diệp Căn ra: “A Căn, đừng trách mẹ dài dòng, mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, cái cậu Cố Diễm đó rõ ràng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, đầu óc con nên tỉnh táo một chút.”

Diệp Căn không muốn để ý đến Chu Mẫn Quân: “Lời nói của mẹ hơi quá rồi, ông chủ cũng không có ý gì với con, mẹ cũng đừng nên chê bai người ta, trong mắt của con, Cố Diễm là một người tuổi trẻ tài cao, có đảm lược có tài hoa, mặc dù lúc bắt đầu công ty của anh ấy không được đánh giá cao, nhưng con tin tưởng trong tương lai nhất định nó sẽ phát triển một cách mạnh mẽ.”

Chu Mẫn Quân thở dài một tiếng: “Coi như có phát triển thì cũng không cùng đẳng cấp, vẫn chênh lệch khá xa so với nhà giàu chân chính, A Căn, con đừng có quên xuất thân của mình, con là thiên kim tiểu thư chân chính, phải hiểu rõ thân phận địa vị của mình, cho dù đã ly dị thì cũng đừng để cho người ta xoi mói.”

"Mẹ. . . . ." Diệp Căn có chút tức giận.

Chu Mẫn Quân cũng cảm thấy không khí có chút không tốt, lo lắng nói: "Được rồi được rồi, không nói đến người này nữa, đúng rồi mẹ hỏi con Lê

Dĩ Thần đâu? Hôm nay cậu ta có đến không?"

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Kẻ Thù Gặp Mặt

Diệp Cẩn tức giận nói với Chu Mẫn Quân: "Con không biết."

"Không phải ngày hôm qua con đã nói Lệ Dĩ Thần sẽ đồng ý đến sao?"

Diệp Cẩn hít sâu một cái: "Đúng vậy, không phải là con đã nói rồi sao, tại sao mẹ còn hỏi nữa."

"Con làm mẹ tức chết rồi, con. . . . ."

Chẳng biết từ lúc nào Mục Văn Khởi đã cười ha hả đi tới: "A Cẩn, tới rồi hả."

Diệp Cẩn hận nhất chính là Mục Văn Khởi luôn giả bộ ôn hòa đôn hậu trước mặt mọi người còn đằng sau thì ti tiện thô bỉ, hôm nay cô đến đây hoàn toàn là vì Cố Diễn, nếu Cố Diễn đã thuận lợi đi vào bữa tiệc thì cô cũng không cần thiết ở lại đây nữa, càng không rảnh rỗi hòa theo lời khen tặng của Mục Văn Khởi.

"Nếu như có thể thì tôi sẽ lựa chọn cả đời không đặt chân tới nơi này."

Lời nói thẳng thắn không nể mặt mũi của Diệp Cẩn khiến Mục Văn Khởi không nén được giận, mặc dù giọng của Diệp Cẩn không lớn nhưng dù sao những người bên cạnh vẫn có thể nghe thấy.

Mặc dù trong lòng Mục Văn Khởi tức giận nhưng mà trên mặt lại cười hòa ái như cũ, hoàn toàn là dáng vẻ một người ba hiền: "Hai người đã lâu không gặp, nhất định là có nhiều điều muốn nói, anh đến bên kia chờ Lệ

tổng, Mẫn Quân, nói Diệp Căn đừng gò bó, nơi này chính là nhà của con bé, để cho con bé chơi thật vui vẻ."

"Anh cứ yên tâm đi xã giao đi Văn Khởi, A Căn là người trong nhà, không cần quan tâm đến nó."

"Ha ha, được rồi."

Nhìn dáng vẻ lấy lòng của mẹ với Mục Văn Khởi, Diệp Căn cực kì giận dữ: "Mẹ, mẹ thật sự thích cuộc sống như thế sao?"

Chu Mẫn Quân vội vàng néo tay Diệp Căn: "Được rồi, bớt tranh cãi đi một tí, mau gọi điện thoại hỏi lúc nào Lệ Dĩ Thần thì đến?"

"Lệ Dĩ Thần là một người nói lời giữ lời, nếu anh ta đã đồng ý thì sẽ không nuốt lời, có lẽ là đang bận chuyện gì đó."

"Xem ra con hiểu cậu ta rất rõ, đúng rồi A Căn, lần này Lệ Dĩ Thần trở về. . . . . Hai con. . . . ."

Diệp Căn đột nhiên cười lạnh một tiếng: "Mẹ, mẹ muốn hỏi cái gì? Thế nào, thấy Lệ Dĩ Thần đột nhiên trở thành tổng giám đốc giàu có nổi tiếng, thậm chí cả mẹ và Mục Văn Khởi còn phải hâm mộ anh ta cho nên thay đổi cái nhìn đối với người ta sao? Mẹ, hình như cách đánh giá người khác của mẹ thay đổi quá nhanh rồi đó."

"Con . . . . ."

Trong lúc hai mẹ con đang đối chọi gay gắt thì thấy đám người xì xào nhìn về cửa chính, qua một hồi lâu, đám người mới tự động tránh đường thì thấy Lâm Mạn Thanh khoát tay Lệ Dĩ Thần chậm rãi đi vào.

Mục Văn Khởi đã đợi từ lâu lập tức nhiệt tình nghênh đón: "Tôi biết Lệ tổng rất ít khi tham gia các bữa tiệc tư nhân, hôm nay cậu có thể tới đây thật

sự khiến cho Mục Văn Khởi tôi rất vinh hạnh."

Khóe miệng Lệ Dĩ Thần nâng lên thành một đường cong lạnh lùng nhìn Mục Văn Khởi, đây chính là chú của anh (chồng của Lệ Tuệ Dĩnh), là người ép ba anh phá sản nhảy lầu, thiếu chút nữa hại chết cô của anh, ông ta hại nhà họ Lệ bọn họ thê thảm như vậy mà lại vui vẻ hưởng thụ cuộc sống an nhàn nhưng mà không sao, ngày lành của Mục Văn Khởi cũng sẽ nhanh kết thúc thôi.

Lệ Dĩ Thần vươn tay: "Không dám, Mục tổng nể mặt mời tôi chính là vinh hạnh của tôi."

Nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện rồi lại nhìn Lâm Mạn Thanh bên cạnh Lệ Dĩ Thần, Chu Mẫn Quân có chút gấp gáp nóng nảy : "A Cẩn, Lệ Dĩ Thần có ý gì? Người phụ nữ bên cạnh cậu ta là ai?"

Đừng nói là Chu Mẫn Quân, thật ra thì Diệp Cẩn cũng không biết giữa Lệ Dĩ Thần và Lâm Mạn Thanh đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua chuyện này đã không còn liên quan đến cô nữa, cho dù Lệ Dĩ Thần lộ vẻ hồ thẹn khi biết được sự việc kia thì anh cũng chỉ đồng ý xuất hiện tại bữa tiệc hôm nay mà thôi, có lẽ việc đó cũng không có bao nhiêu quan trọng đối với Lệ Dĩ Thần.

Anh đã không thương cô, coi như cô từng mang thai đứa bé thì thế nào, đừng nói là đứa bé đó không được sinh ra, coi như sinh ra được, nếu không phải là của người phụ nữ anh thích thì chắc anh cũng sẽ không thèm để ý đâu.

Diệp Cẩn không muốn ở lại chỗ này nhìn Lệ Dĩ Thần và người phụ nữ kia nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nhưng lại bị Cố Diễn kéo tay.

"A Thần tới rồi, chúng ta cũng nên qua đó chào hỏi một chút."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Không Muốn Cô Ấy Bị Lợi Dụng

"Cố Diễm, em. . . . . Em có chút không thoải mái, em muốn đi về trước."

Cố Diễm vội vàng cúi đầu nhìn cô, đặt tay trên trán cô thử nhiệt độ một chút: "Lại nóng lên hả?"

Cách đó không xa, khi Lê Dĩ Thần quay đầu nhìn thấy dáng vẻ dụi dụi của Cố Diễm với Diệp Căn thì trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy phức tạp.

Lâm Mạn Thanh cũng nhìn theo tầm mắt của Lê Dĩ Thần: "Xem ra không có anh ở bên cạnh thì Diệp Căn cũng không cảm thấy cô đơn."

Lê Dĩ Thần không vui nướng mày: "Bây giờ cô ấy là người độc thân, được đàn ông khác theo đuổi cũng là chuyện bình thường."

Lâm Mạn Thanh vẫn kéo tay Lê Dĩ Thần như cũ, vừa lộ ra nụ cười thân thiện của một ngôi sao lớn với mọi người, vừa nhỏ giọng nói với Lê Dĩ Thần: "Đàn ông luôn nghĩ một đàn ông nói một nẻo, nhưng mà A Thần, hôm nay anh dẫn em tới đây có thích hợp không? Không sợ Diệp Căn hiểu lầm sao?"

Sắc mặt Lê Dĩ Thần bình tĩnh nói: "Vây cũng tốt hơn là để cho A Căn bị mẹ cô ấy và Mục Văn Khởi lợi dụng."

Lâm Mạn Thanh bất đắc dĩ than nhẹ: "Vì cô ấy mà anh làm khó mình, nhưng cô ấy lại không biết gì cả."

"Cô ấy không cần biết."

Nói xong, Lê Dĩ Thần không nhìn Diệp Cẩn nữa mà nói với Mục Văn Khởi: "Quan hệ của Mục tổng thật rộng, hôm nay mời tới nhiều doanh nghiệp số một số hai trong nước như vậy, bữa tiệc này đã trở thành một sự kiện lớn của giới bất động sản trong nước rồi."

"Đâu có đâu có, Lê tổng quá khen rồi, đúng rồi Lê tổng, không biết có thể đến chỗ khác nói chuyện hay không?" Mục Văn Khởi nhìn sang Lâm Mạn Thanh bên cạnh Lê Dĩ Thần.

Lâm Mạn Thanh thức thời buông tay Lê Dĩ Thần ra: "Em đến bên kia lấy đồ uống đã."

Lê Dĩ Thần cứng chiu, cười với Lâm Mạn Thanh: "Đi đi, lát sẽ anh sẽ đi tìm em."

Sau khi Lâm Mạn Thanh đi, Mục Văn Khởi cười có thâm ý: "Lê tổng thật sự là rất hạnh phúc đấy, hiện tại Lâm tiểu thư là một diễn viên khá nổi tiếng nhưng chưa từng nghe thấy cô ấy qua lại với ai, chỉ có mình Lê tổng cậu. . . . . Ha ha, xem ra thanh niên tài俊 vẫn có lực hấp dẫn hơn mấy lão già chúng tôi."

"Mục tổng muốn nói gì?" Lê Dĩ Thần cũng mỉm cười đáp lại, nhưng lại làm cho người ta không nhìn ra cảm xúc.

Mục Văn Khởi nhướn mày, tầm mắt nhìn sang hướng Diệp Cẩn: "Lê tổng, thật ra thì chúng ta hoàn toàn không cần phải xa lạ như vậy, nếu cậu và A Cẩn không có ly hôn thì bây giờ cậu còn phải gọi tôi một tiếng ba đấy."

Lời nói của Mục Văn Khởi khiến Lê Dĩ Thần cảm thấy buồn nôn tới cực điểm, nhưng anh vẫn không biến sắc, cười nói: "Nhưng chúng tôi đã ly hôn."

Lời nói của Lệ Dĩ Thần khiến Mục Văn Khởi dần dần thu nụ cười lại, lúc trước ông năm lần bảy lượt mời Lệ Dĩ Thần thì đều bị cậu ta từ chối, nhưng Diệp Cẩn vừa ra mặt thì mọi chuyện đã được giải quyết, ông vẫn cho rằng Lệ Dĩ Thần vẫn là tình chưa dứt đối với Diệp Cẩn, thế nhưng khi nhìn thấy tình huống hôm nay thì hình như là ông nghĩ sai rồi.

Mục Văn Khởi do dự một chút, cuối cùng thử dò xét lần nữa: “Lệ tổng, cho dù thế nào thì cũng là một đê mê vợ chồng tình nghĩa trăm năm, huống chi cậu và A Cẩn quen nhau từ thời đi học, tình cảm thời học sinh là thuần túy nhất, hơn nữa bây giờ A Cẩn vẫn chưa tái giá, hai người. . . . .”

"Rốt cuộc là Mục tổng muốn nói cái gì?"

"Lệ tổng là người thông minh, chắc hẳn là biết tôi muốn nói cái gì, đàn ông mà, mặc dù hiện tại Lệ tổng đang quen với Lâm tiểu thư nhưng điều này không ảnh hưởng gì đến người cũ gặp nhau đúng không, nếu như Lệ tổng thật sự không có một chút tình cảm nào với A Cẩn thì sao hôm nay có thể nể mặt mà đến đây."

Lệ Dĩ Thần đột nhiên cười lên: “Mục tổng đừng nói lời này trước mặt Lâm tiểu thư, nếu để cho cô ấy biết thì coi chừng đổ bình dấm chua đấy, nếu Mục tổng đã nhắc tới, vậy tôi cũng không ngại nói cho ông biết, tôi và Diệp Cẩn đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, cho dù Diệp Cẩn không mời thì hôm nay tôi vẫn sẽ tới đây, không phải là Mục tổng cảm thấy rất hứng thú đối với hạng mục quảng trường thị chính đó sao, nhưng hôm nay tôi lại đột nhiên cảm thấy mình không hiểu suy nghĩ của Mục tổng, không biết Mục tổng cảm thấy hứng thú với hạng mục hay là cảm thấy hứng thú với cuộc sống riêng của tôi hơn."

Nhất thời sắc mặt Mục Văn Khởi thay đổi, lúng túng cười làm lạnh: “Vừa rồi tôi chỉ nói đùa với Lệ tổng thôi, ta đi vào trong nói chuyện tiếp."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tâm Mắt Thiến Cận

Editor: Mèo coki

Lúc Lệ Dĩ Thần và Mục Văn Khởi bước ra từ thư phòng thì rõ ràng Diệp Căn có thể nhìn thấy nụ cười khó che giấu trên khuôn mặt Mục Văn Khởi, xem ra ông ta đã đạt được mục đích, chẳng qua chuyện hợp tác giữa Lệ Dĩ Thần và Mục Văn Khởi thật sự là vì Mục thị là lựa chọn tốt để hợp tác hay là có ý gì khác?

Cố Diễn đi lên phía trước, vừa định tìm Lệ Dĩ Thần nói chuyện thì thấy Chu Mẫn Quân đi tới, đang kéo cố gắng Diệp Căn đến gần Lệ Dĩ Thần.

"Lệ tổng, đã lâu không gặp."

Diệp Căn muốn đẩy tay mẹ mình ra nhưng Chu Mẫn Quân lại không chịu buông lỏng: "Mẹ, con có chuyện phải đi trước, có gì thì hai người nói chuyện với nhau đi."

Lệ Dĩ Thần mỉm cười đáp lại Chu Mẫn Quân rồi liếc nhìn về phía Diệp Căn đang không muốn nhìn thấy anh: "Mục phu nhân, thật sự là đã lâu không thấy, bà có tốt không?"

Thấy Lệ Dĩ Thần không có khúc mắc gì với mình, lo lắng của Chu Mẫn Quân cũng thả lỏng hơn: "Tôi rất khỏe, đúng rồi Lệ tổng, nếu cậu không vội thì để Diệp Căn đi cùng với cậu."

Lệ Dĩ Thần không nói gì mà chuyển tầm mắt sang người Diệp Cẩn, Diệp Cẩn cười lạnh một tiếng: “Đây là bữa tiệc của nhà họ Mộc, con lại không phải họ Mộc, con nghĩ con không có nghĩa vụ phải đón tiếp bất cứ người nào.”

Diệp Cẩn không nề tình khiến Mộc Văn Khởi tức giận đến cực điểm nhưng lại ngại mặt mũi nên chỉ có thể nhẫn nhịn không phát tác, nhưng Chu Mẫn Quân lại tức giận.

"Diệp Cẩn, con quá đáng rồi."

Cố Diễm vẫn không nói gì đột nhiên tiến lên kéo Diệp Cẩn qua, anh biết những chuyện mà Diệp Cẩn đã từng phải chịu đựng ở nhà họ Mộc, vốn tưởng rằng đó là mẹ của cô, bà sẽ không đến mức làm cô khó xử nhưng chuyện đang xảy ra bây giờ khiến anh không thể tiếp tục im lặng được nữa.

Rốt cuộc sức lực của Chu Mẫn Quân cũng không lớn như Cố Diễm, chỉ trong nháy mắt Cố Diễm đã kéo Diệp Cẩn vào trong ngực của mình, Chu Mẫn Quân thấy vậy giận tím mặt.

"Cậu là cái thá gì mà dám chạm vào con gái của tôi, buông nó ra ngay."

Diệp Cẩn cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên khi ở trong ngực Cố Diễm nên nhanh chóng rời đi, sau đó theo bản năng liếc nhìn Lệ Dĩ Thần, không nhìn thì không sao nhưng khi nhìn thấy thì cô bị dọa sợ đến nhảy dựng lên, ánh mắt Lệ Dĩ Thần giống như ngọn lửa đang bùng cháy, có thể thiêu chết cô trong nháy mắt .

Bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, anh cũng đã xác định là không còn tình cảm gì với cô thì tại sao anh lại có vẻ mặt như thế.

Mộc Văn Khởi vẫn muốn dùng Diệp Cẩn để trói chặt Lệ Dĩ Thần, mặc dù Lệ Dĩ Thần nói đã không còn tình cảm gì với Diệp Cẩn, nhưng ông vẫn chưa từ bỏ ý định, ông tuyệt đối không thể để Diệp Cẩn ở chung một chỗ

với ông chủ của một công ty nhỏ như cái lỗ mũi này được, chỉ khi Diệp Cần và Lệ Dĩ Thần có ràng buộc thì sự hợp tác của hai bên mới có thể vững như thành đồng.

Mục Văn Khởi khinh thường nhìn Cố Diển, cười lạnh một tiếng, cố gắng để cho anh biết khó mà lui: “Nghe A Cần nói cậu là ông chủ của công ty thiết kế LN, nếu tôi nhớ không lầm thì công ty của các cậu cũng chỉ là công ty nhỏ mới vừa thành lập được một năm, mặc dù gần đây có mấy đơn hàng lớn nhưng cũng chỉ là cọng lông trong mắt các công ty lớn mà thôi.”

Chu Mẫn Quân ở một bên cũng cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Cố Diển, chờ nhìn anh bị bẽ mặt.

Diệp Cần cảm thấy cách nói chuyện của mẹ và Mục Văn Khởi rất quá đáng nên cô liên tiếp nói xin lỗi với Cố Diển.

Cố Diển lại tỏ vẻ không sao cả, cười lên: “Không có gì, những điều bọn họ nói đều là sự thật, hơn nữa hôm nay anh còn phải cảm ơn bữa tiệc của nhà họ Mục này, vì chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà anh đã được thăng lên thành cọng lông vô tội rồi, bây giờ không còn sớm, ngày khác Cố Diển sẽ đến tận nhà cảm ơn.” Cố Diển nhìn thẳng vào Lệ Dĩ Thần: “A Thần, có muốn đi cùng không?”

Thấy Cố Diển gọi Lệ Dĩ Thần thân thiết như vậy, Mục Văn Khởi và Chu Mẫn Quân đều sửng sốt, cảm thấy kinh ngạc đối với tình huống trước mắt.

Lệ Dĩ Thần cười một tiếng: “Mình cũng chuẩn bị về, vậy thì đi cùng nhau thôi.” Trả lời Cố Diển xong, Lệ Dĩ Thần nói tiếp một câu với hai vợ chồng đang không hiểu có chuyện gì xảy ra.

"Đúng rồi, tôi nghe nói ngân hàng Hoa Phong vẫn chưa đồng ý yêu cầu cho vay của Mục thị, riêng cá nhân tôi thì đề nghị có lẽ Mục tổng nên tìm tiểu thiếu gia của Hoa Phong để đi cửa sau, à, quên nói cho Mục tổng biết,

gần đây tiêu thiếu gia của Hoa Phong có mở một công ty thiết kế gọi là LN."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cách Bảo Vệ Một Người

Editor: Mèo coki

Vẻ mặt Mục Văn Khởi giống như ăn phải con ruồi khiến Cố Diển rất hài lòng, thế nhưng Mục Văn Khởi không lo được giờ phút này mặt mũi mình có đẹp mắt hay không, mà trong đầu ông ta toàn là tiền cho nên cũng bất chấp người khác nhìn ông ta như thế nào, vội vàng thay đổi 180°, vẻ mặt ôn hòa nói với Cố Diển.

"Thì ra Cố tổng là tiểu thiếu gia của ngân hàng Hoa Phong, tôi thật sự có mắt như mù, mới vừa rồi đắc tội, xin hãy thứ lỗi, về phần vay vốn kính xin Cố tổng có thể giúp đỡ một chút."

Cố Diển cười lạnh một tiếng: "Lời Mục tổng nói vừa rồi đều là sự thật, không cần phải xin lỗi, về phần vay vốn của Mục thị thì tôi chỉ là ông chủ của một công ty nhỏ, thật sự không giúp được gì."

Chu Mẫn Quân lo lắng đẩy Diệp Cẩn, ý bảo cô nói tốt với Cố Diển một chút, nhưng Diệp Cẩn lại không để ý tới: "Mẹ, xin lỗi vì con không giúp được gì cả, ngày mai con còn phải đi làm, con đi trước."

"Anh đưa em về." Cố Diển vội vã đi theo sau.

Chu Mẫn Quân muốn gọi Diệp Cẩn thì bị Mục Văn Khởi ngăn lại, dùng ánh mắt ra hiệu với bà, ý bảo còn nhiều thời gian, lúc này Chu Mẫn Quân mới gạt đầu một cái, không hề ngăn cản Diệp Cẩn rời khỏi nữa.

Ánh mắt trao đổi của Chu Mẫn Quân và Mục Văn Khởi bị Lệ Dĩ Thần thu hết vào mắt, đôi mắt lạnh lùng sâu không thấy đáy của anh lóe lên ánh sáng phức tạp.

Lúc Diệp Cẩn vừa mới đi được mấy bước thì nghe bể phun nước bên kia vang lên tiếng cãi vã, quay đầu nhìn lại thì thấy Lâm Mạn Thanh đang tát một người đàn ông, nhìn kỹ thì người đàn ông bị đánh không phải là thần tài của Lệ Dĩ Thần sao, Hải Lan có thể nắm được hạng mục quảng trường thị chính đều phải dựa vào cục trưởng háo sắc này.

Người cục trưởng kia nhìn Lâm Mạn Thanh, mắng một tiếng: “Đừng tưởng rằng mình là minh tinh lớn thì ngon, không có đàn ông cung phụng thì cô cũng chỉ là một con đàn bà trong hội sở thôi.”*

(Nói chung là trong mấy chỗ ăn chơi có đàn bà tới hầu ăn hầu ngủ đó.)

Lâm Mạn Thanh cũng cực kỳ tức giận: “Miệng của ông cả bàn tay bản thủ của ông đều khiến người ta ghê tởm, tuy Lâm Mạn Thanh tôi là người trong giới giải trí nhưng cũng không phải là người mà ông muốn làm gì cũng được.”

Chỉ một câu nói của Lâm Mạn Thanh đã khiến mọi người hiểu rõ việc vừa xảy ra, lúc này tất cả mọi người đều nhìn về phía Lệ Dĩ Thần, có ý chờ xem náo nhiệt, một là người quan trọng trong việc đấu thầu hạng mục, một là người phụ nữ của anh ta, nhưng hai người này lại cãi nhau, thật là thú vị, bọn họ muốn nhìn thử Lệ Dĩ Thần sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Lệ Dĩ Thần bình tĩnh đi tới, đầu tiên là nhìn Lâm Mạn Thanh, sau đó chuyển tầm mắt qua nhìn cục trưởng Trương.

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Lệ Dĩ Thần sẽ thay Lâm Mạn Thanh nói xin lỗi với cục trưởng Trương thì lại nghe Lệ Dĩ Thần nói một cách lạnh nhạt: "Cô ấy không phải là đàn bà trong hội sở, cô ấy là người

phụ nữ mà Lệ Dĩ Thần tôi tôn trọng nhất, mời ông nói xin lỗi với Lâm tiểu thư."

Lời nói của Lệ Dĩ Thần làm cho những người ở đây kinh ngạc, không nghĩ tới Lệ Dĩ Thần lại quan tâm Lâm Mạn Thanh như vậy, chẳng lẽ Lâm Mạn Thanh thật sự là phu nhân tổng giám đốc tương lai của Hải Lan?

Mục Văn Khởi nhỏ giọng nói với Chu Mẫn Quân: "Xem ra con gái của em đã là quá khứ của Lệ Dĩ Thần rồi, đúng là vô dụng, anh nói cho em biết nếu Diệp Cần không giúp được gì thì cứ chờ Diệp thị đóng cửa đi, anh sẽ không xen vào sự sống chết của nó nữa."

Chu Mẫn Quân căn môi, gương mặt u sầu, đột nhiên bà nhìn thấy Cố Diển ở sau lưng Diệp Cần: "Làm sao con gái của em có thể vô dụng được, cho dù không có Lệ Dĩ Thần thì không phải còn có tiểu thiếu gia của Hoa Phong sao."

Mục Văn Khởi cười lạnh: "Vậy em bảo nó nhanh chóng thu phục người đàn ông đó đi, anh cho em biết, Chu Mẫn Quân, nếu khoản vay này không được chấp nhận thì thứ đầu tiên bị bán đi chính là Diệp thị, hừ."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Không Thế Nào Không Có Quan Hệ

Editor: Mèo coki

"Diệp Cẩn, em làm sao vậy? Sắc mặt của em có vẻ không được tốt lắm." Diệp Cẩn cúi thấp đầu, suýt nữa đứng không vững ngã trên đất, thật may là Cố Diễn kịp đỡ cô.

Diệp Cẩn vùi mặt trong ngực Cố Diễn, đôi tay mảnh khảnh ôm lấy cánh tay Cố Diễn: "Để yên một lúc, để cho em ôm một lúc thôi."

Cố Diễn nhìn cô gái nức nở nghẹn ngào trong ngực, lại nhìn Lê Dĩ Thần đang bảo vệ Lâm Mạn Thanh cách đó không xa, đột nhiên một ý tưởng xông vào đầu, lời đã đến khóe miệng nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Trở lại ngôi nhà đá đỏ cũ nát ở thành Bắc, Diệp Cẩn ngồi ở trong xe, cảm xúc đã dần dần bình tĩnh lại: "Cố tổng, cảm ơn anh, em lên trước đây."

"Diệp Cẩn. . . . ." Cố Diễn gọi Diệp Cẩn lại.

Diệp Cẩn cau mày: "Cố tổng, anh muốn nói gì thì để ngày mai được không? Hôm nay em thật sự rất mệt mỏi."

Cố Diễn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể gật đầu một cái: "Được rồi, vậy em nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nhìn Cố Diễn rời đi, Diệp Cẩn hứng một cơn gió lạnh, đứng im tại chỗ như tượng gỗ không có linh hồn, cho đến khi một người mà cô không muốn nhìn thấy xuất hiện.

"Anh tới đây làm gì?"

"A Căn, chúng ta cần phải nói chuyện một chút."

"Chúng ta không có gì để nói cả, anh đi đi, từ giờ về sau chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì nữa."

Lệ Dĩ Thần kéo Diệp Căn đang muốn rời đi trở lại: "Giữa chúng ta. . . . .
. Không thể nào không có quan hệ được."

Diệp Căn đột nhiên xoay người, dùng sức đẩy Lệ Dĩ Thần ra: "Lệ Dĩ Thần, rốt cuộc là anh muốn thế nào? Có phải tôi tự sát nhưng không chết làm cho anh rất thất vọng hay không? Chẳng lẽ anh muốn tôi chết thì mới chịu bỏ qua cho tôi sao? Rốt cuộc là tôi đã làm sai điều gì mà phải chịu đựng sự hành hạ của anh như vậy?"

Cảm xúc của Diệp Căn hoàn toàn bùng nổ sau khi nhìn thấy cảnh Lệ Dĩ Thần bảo vệ Lâm Mạn Thanh và nhớ lại đứa bé đã mất của mình, Diệp Căn cảm thấy thú dữ đang cắn xé người mình, đau đến mức cô không có cách nào hô hấp, nước mắt tuôn ra giống như đê vỡ, không thể khống chế nổi nữa.

Lệ Dĩ Thần nhíu chặt mày, dùng sức ôm chặt Diệp Căn: "Thật xin lỗi. . .
. . ."

"Anh tránh ra, tôi không cần lời xin lỗi của anh, tôi chỉ hi vọng anh cách xa tôi một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa."

Lệ Dĩ Thần thở dài nặng nề: "A Căn, những lời nói lạnh lùng trước đó đều không phải là thật, là lỗi của anh, anh không nên đoán đoán muốn chu toàn mọi việc mà làm ra một quyết định ngu ngốc, thật sự xin lỗi."

Lệ Dĩ Thần dùng sức rất lớn, cho dù Diệp Căn có giãy giụa thế nào thì cũng chỉ phí công, Diệp Căn hết sức ngã xuống: "Lệ Dĩ Thần, anh không

cần phải nói xin lỗi với tôi, bởi vì người sai không chỉ có anh, tôi cũng sai lầm rồi, sai lầm của tôi là yêu anh, càng sai lầm hơn là đã qua ba năm mà vẫn còn thích anh, hôm nay tôi thật sự biết sai rồi, tôi không muốn yêu anh nữa, tôi quá mệt mỏi rồi, cầu xin anh bỏ qua cho tôi đi."

Lệ Dĩ Thần ôm thật chặt Diệp Cần đã mềm nhũn vào trong ngực: "Anh sẽ nói thật, anh sẽ nói thật tất cả với em, A Cần, anh cũng van xin em, đừng tuyên bố tử hình với anh như vậy, ít nhất hãy nghe anh nói hết lời có được không?"

Quả nhiên lời nói của Lệ Dĩ Thần khiến Diệp Cần bình tĩnh lại, nhưng cô vẫn đẩy Lệ Dĩ Thần ra, lạnh lùng nhìn anh: "Được, tôi cho anh một phút, nói xong rồi thì mời anh đi khỏi đây."

"Anh. . . . . Giữa anh và Lâm Mạn Thanh không phải như em nghĩ, anh chỉ xem cô ấy như em gái. . . . ."

"Đó cũng không phải là điều mà tôi muốn nghe, Lệ Dĩ Thần, anh còn ba mươi giây."

"Anh và cô ấy thật sự không có. . . . ."

"Mười, chín, tám. . . . ."

Lệ Dĩ Thần thở dài nặng nề: "Mục Văn Khởi từng đến tìm anh."

Diệp Cần dừng đếm ngược, nhìn chăm chăm Lệ Dĩ Thần: "Lúc nào? Ông ta đã nói cái gì với anh?"

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Lệ Dĩ Thần nhìn Diệp Cần, giải thích đã chuẩn bị trước thốt ra một cách trôi chảy.

"Đêm đó ở thành phố J, ông ta từng gọi điện thoại cho anh, là vì hạng mục quảng trường thị chính đó, mà lúc này em lại đang ở bên cạnh anh, anh

không thể không suy nghĩ nhiều được, Hải Lan không phải chỉ của một mình anh, nó là thứ mà ông ngoại để lại cho mẹ anh, bất cứ những gì có liên quan Hải Lan, anh đều không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ nó."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Là Yêu Hay Là Lợi Dụng

Editor: Mèo coki

Diệp Căn cười lạnh một tiếng: “Anh đột nhiên thay đổi là do nghi ngờ tôi là gián điệp mà Mục Văn Khởi phái đến đúng không?”

Lệ Dĩ Thần thở dài một tiếng: “Anh không thể không nghi ngờ, giống như ý đồ của Mục Văn Khởi khi tổ chức buổi tiệc này, em rõ hơn anh rất nhiều.”

Diệp Căn mím môi, cố gắng khiến mình tỉnh táo lại, quả thật lời nói của Lệ Dĩ Thần không có chỗ sơ hở, sự thật là như thế sao?

Diệp Căn nhắm mắt lại, lâm vào khổ sở rối rắm, sau một hồi lâu mới chậm rãi mở mắt ra: “Tôi thật sự hi vọng khoảng thời gian ngắn ngủi ở thành phố J không phải là hư tình giả ý của anh, nhưng tôi vẫn không có cách nào tin tưởng anh được.”

“Anh hiểu, cục diện hôm nay đều là do một tay anh tự tạo nên, anh cũng chưa từng nghĩ đến việc làm cho em lập tức tin tưởng anh, nhưng anh hi vọng em biết rõ, mỗi một phút mỗi một giây anh ở bên cạnh em đều là chân tình thực lòng, anh dùng tính mạng của mình thề với em, nếu như Lệ Dĩ Thần anh đùa giỡn với tình cảm của Diệp Căn, dù là một giây thì cũng sẽ chết không được tử tế được.”

Diệp Căn nhíu mày, vẻ mặt rối rắm nhìn Lệ Dĩ Thần: “Vậy thì sao? Anh xuất hiện ở đây có mục đích gì?”

“Anh không có bất kỳ mục đích nào cả, anh chỉ muốn người anh yêu hiểu rõ lòng anh.”

Diệp Căn cười lạnh: “Coi như hiểu thì thế nào? Tôi đã không cần tình yêu nữa.”

Diệp Căn thở dài một tiếng, nói tiếp: “Lúc ở thành phố J, tôi từng lấy hết dũng khí cho anh cơ hội, nhưng anh lại lựa chọn nghi ngờ tôi, trốn tránh tôi, Lệ Dĩ Thần, có lẽ duyên phận của chúng ta đến đây là chấm dứt rồi.”

“Chỉ bởi vì anh không tin tưởng em sao?”

Lệ Dĩ Thần sắc bén chất vấn, khiến Diệp Căn không khỏi né tránh: “Chỉ một cái này cũng đã đủ rồi, Lệ Dĩ Thần, anh đi đi, tôi cảm thấy chúng ta không còn gì để nói tiếp nữa.”

Lệ Dĩ Thần cố chấp đứng ở trước mặt Diệp Căn, chặn đường đi của cô, đôi mắt chim ưng lạnh lùng sắc bén nhìn Diệp Căn chăm chú.

“Em chắc chắn không phải là vì Lâm Mạn Thanh?”

Diệp Căn hít sâu một hơi, không kiên nhẫn, cả giận nói: “Tôi không muốn cùng anh nhắc tới Lâm Mạn Thanh nữa.”

Ánh mắt Lệ Dĩ Thần vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm Diệp Căn như cũ, ép cô không có chỗ né tránh: “Anh nói lại một lần cuối cùng, Lâm Mạn Thanh chưa bao giờ là vấn đề của chúng ta, cô ấy chỉ là em gái của anh, anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới có thể hiểu được đây, còn nữa, hôm nay anh dẫn Lâm Mạn Thanh đến dạ tiệc của nhà họ Mục là bởi vì anh không muốn Mục Văn Khởi và mẹ em lợi dụng em để lấy lòng anh.”

Câu nói sau cùng của Lệ Dĩ Thần khiến trái tim Diệp Căn đập chậm lại, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp tràn đầy khiếp sợ và nước mắt.

“Anh..... Anh nói cái gì?”

Lệ Dĩ Thần cực kỳ mệt mỏi, đôi tay có lực đặt lên bả vai gầy yếu của Diệp Cẩn, giọng nói cũng mềm mại hơn: “A Cẩn, em hãy nhớ, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì thì Lệ Dĩ Thần anh cũng sẽ không phụ em, cho dù là ba năm trước đây hay là ba năm sau này, trong lòng anh đều chỉ có một người là em, dĩ nhiên anh biết rõ trong lòng em vẫn luôn nghi ngờ tại sao ba năm trước đây anh lại rời đi, cho anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ nói cho em biết.”

Diệp Cẩn nhìn Lệ Dĩ Thần, muốn nói lại thôi, cứ im lặng nhìn anh cho đến khi một cơn gió lạnh quất vào mặt khiến cô giật mình tỉnh lại.

“Tôi cảm thấy rất rối loạn..... Tôi cần yên tĩnh một chút.”

Lệ Dĩ Thần không ngăn cản nữa, tránh đường cho cô: “Được, anh sẽ cho em thời gian.”

Nhìn Lệ Dĩ Thần đứng không nhúc nhích giữa trời gió lạnh, Lâm Mạn Thanh siết thật chặt khăn quàng cổ lông thú, chậm rãi đi ra từ góc tối.

“Em không hiểu, hôm nay anh dẫn em đến dạ tiệc nhà họ Mục không phải là vì muốn bảo vệ Diệp Cẩn sao, nhưng tại sao anh lại cố ý nhắc tới thân phận của Cố Diển, một khi Chu Mẫn Quân và Mục Văn Khởi phát hiện Cố Diển có tình ý với Diệp Cẩn, như vậy Diệp Cẩn sẽ trở thành con cờ cho bọn họ tranh đoạt lợi ích một lần nữa, A Thần, đột nhiên em phát hiện em không thể hiểu được anh rồi, anh nói anh yêu cô ấy, nhưng chính anh cũng đang lợi dụng cô ấy.”

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Có Phải Đã Quen Biết Từ Trước Hay Không?

Editor: Mèo coki

Cặp mắt sắc bén của Lệ Dĩ Thần hơi híp lại, nhìn căn nhà của Diệp Căn một cách chăm chú, thật lâu sau mới chậm rãi trả lời vấn đề của Lâm Mạn Thanh.

“Em không nên hoài nghi tình cảm của anh anh đối với Diệp Căn, đời này, trừ cô ấy ra, anh sẽ không yêu ai nữa.”

Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Lệ Dĩ Thần hiện lên ánh sáng kiên quyết, tim của Lâm Mạn Thanh bỗng dừng đau nhói, cô thật sự hâm mộ Diệp Căn, cho dù biết rõ là không thể yêu, nhưng anh vẫn cố chấp tin tưởng như cũ, không chịu cho cô một chút cơ hội nào.

“A Thần, anh lại đang nghĩ cái gì vậy?”

Lông mày đang nhíu lại của Lệ Dĩ Thần không có dấu hiệu giãn ra: “Anh nhất định phải khiến Mục Văn Khởi và Chu Mẫn Quân chú ý đến A Diển, như vậy mới có thể làm cho bọn họ buông lỏng cảnh giác để anh tiến vào Úng Thành, về phần A Căn.....”

Lệ Dĩ Thần dừng lại, thở dài một tiếng rồi nói: “Cho dù anh yêu A Căn nhưng cô ấy cũng không thể ngăn cản kế hoạch báo thù của anh, mà mục đích anh lợi dụng cô ấy tuyệt đối không giống như những người bụng dạ khó lường, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến cô ấy.”

Lâm Mạn Thanh cười khở một tiếng, không thăm dò sức nặng của Diệp Căn trong lòng Lệ Dĩ Thần nữa: “Đúng rồi, việc kêu gọi đầu tư của quảng trường thị chính như thế nào rồi? Vừa rồi anh quá xúc động, không nên vì em mà đắc tội với lão sắc quý kia.”

Nhắc tới chuyện này, chỗ sâu trong đôi mắt của Lệ Dĩ trở nên lạnh lẽo bức người: “Lão sắc quý kia còn chưa có tư cách trở thành chướng ngại vật của Lệ Dĩ Thần anh.”

“Nhưng.....”

“Được rồi, đừng nhưng nhị gì cả, chuyện này anh sẽ giải quyết, đi thôi, anh đưa em về nhà cô.”

Trong phòng giải khát của công ty thiết kế kiến trúc LN, lòng Diệp Căn không yên thêm nước nóng vào trong ly trà, ngay lúc nước nóng sắp tràn ra thì Cố Diển đã kịp thời hất cái ly trong tay cô.

Tiếng đồ sứ vỡ giòn tan rớt cuộc cũng khiến Diệp Căn đang đi vào cõi thần tiên lấy lại tinh thần: “A.....”

“Cả này nay em đều mơ mơ màng màng nghĩ gì vậy?” Cố Diển vẫn còn sợ hãi, không nhìn được nổi giận với Diệp Căn. Diệp Căn vội vàng cúi người xuống muốn nhặt mảnh vỡ của ly sứ nhưng đã bị Cố Diển ngăn lại: “Đùng dợn, để dì dọn dẹp vệ sinh tới xử lý, em theo anh tới đây.”

Vào phòng làm việc của Cố Diển, tay chân Diệp Căn luống cuống đứng ở trước mặt anh: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

Cố Diển kéo rèm cửa sổ xuống, sau đó mới dám đến gần Diệp Căn, cầm hai tay cô lên nhìn thật kỹ: “Có bị thương không?”

Diệp Căn rút tay về: “Em không sao, cảm ơn anh, Cố tổng.”

Đối mặt với sự xa cách của Diệp Căn, Cố Diễm cũng không tức giận mà lại cười rộ lên: “Đồ bướng bỉnh, không phải là chỉ nhìn tay em một chút thôi sao, cũng không phải ăn em..... Nếu không có bị thương thì bây giờ hãy trả lời anh, cả ngày nay em không tập trung là vì chuyện gì?”

“Không có..... Không có việc gì cả.”

Ánh mắt Cố Diễm nhìn thẳng vào Diệp Căn cho đến khi Diệp Căn lúng túng quay đầu: “Cố tổng, không có việc gì thì em ra ngoài làm việc trước.”

Diệp Căn vừa mới đi được hai bước thì đã bị Cố Diễm gọi lại lần nữa: “Chờ một chút, anh có chuyện này muốn hỏi em.”

Diệp Căn có chút thấp thỏm nhìn ánh mắt sáng quắc của Cố Diễm: “Anh muốn hỏi điều gì?”

Cố Diễm mím môi, lông mày như ngọn núi nhú lại thật chặt, qua một hồi lâu rốt cuộc cũng mở miệng: “Có phải em đã quen biết Lê Dĩ Thần từ trước rồi hay không?”

Nghe vậy, Diệp Căn sửng sờ, nhìn nét mặt của Diệp Căn, thật ra thì không cần hỏi gì nữa Cố Diễm cũng đã biết đáp án của vấn đề này.

Cố Diễm có chút mất mát nói tiếp: “Được rồi, em không muốn nói cũng được, chờ lúc nào đó em muốn nói với anh thì hãy nói, cũng đến lúc tan việc rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Diệp Căn không tiếp tục từ chối Cố Diễm nữa, gật đầu một cái theo đi anh ra khỏi công ty, nhưng khi hai người vừa mới ra cửa chính thì nhìn thấy một chiếc xe rất quen mắt chạy băng băng tới.

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chỗ Sai Sót Của Thiết Kế

Cố Diển hơi cau mày nhìn Lê Dĩ Thần, theo bản năng đứng ở trước mặt Diệp Cẩn, cố gắng che hết người cô: “A Thần, sao cậu lại tới đây?”

Lê Dĩ Thần hạ cửa sổ xe nói với Cố Diển: "Thiết kế của khu biệt thự ven biển có chút vấn đề, mình đến tìm kiến trúc sư."

Vừa nghe thấy thiết kế của mình có vấn đề, Diệp Cẩn lập tức căng thẳng: “Anh nói thiết kế của tôi xảy ra vấn đề sao? Vấn đề ở chỗ nào?”

"Em đi với anh tới công trường trước, trên đường đi anh sẽ nói rõ cho em biết."

"Được."

Đang lúc Diệp Cẩn muốn lên xe thì Cố Diển chợt kéo tay Diệp Cẩn lại, sau đó mới nhìn về phía Lê Dĩ Thần: “A Thần, trẻ thế này rồi, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì mà nhất định phải tới công trường vào giờ này vậy?”

Lê Dĩ Thần cau mày nhìn Cố Diển: “Bản thiết kế của khu biệt thự ven biển có sai sót, công trình phải đình công, việc đình công dẫn đến tổn thất không phải là nhỏ, chắc hẳn cậu cũng biết chứ, A Diển? Cho nên mình cần kiến trúc sư nhanh chóng giải quyết vấn đề này."

Khu biệt thự sang trọng ven biển là hạng mục lớn đầu tiên của Lê Dĩ Thần khi tấn công vào thị trường trong nước, tầm quan trọng của nó đối với tập đoàn Hải Lan, tất nhiên là Cố Diển biết, tuy rằng bởi vì có chút chuyện

mà có khúc mắc với Lệ Dĩ Thần nhưng nhất mã quy nhất mã*, chuyện chính không thể xen lẫn vào việc riêng được.

*Nhất mã quy nhất mã: Nợ gì trả nấy

"Cậu nói không sai, công trình phải nhanh chóng thi công lại, nếu không thì tổn thất sẽ không có cách nào lường được, nhưng hôm nay thật sự đã quá muộn, như vậy đi, mình đi cùng với hai người, nếu chỉ có một mình Diệp Căn thì mình không yên tâm."

Nói xong, Cố Diển liền mở cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế ra, Lệ Dĩ Thần nường mày nhưng lại không nói gì: "Vậy thì cùng nhau đi thôi."

Lệ Dĩ Thần mới vừa lái xe vào cổng công trình thì người phụ trách hạng mục đã chạy tới: "Lệ tổng, anh đã tới rồi, anh nhanh tới đê biển khu B nhìn một chút, hiện tại chính là giờ thủy triều lên, nước biển đang dâng cao, toàn bộ hành lang ven biển và khu quy hoạch xanh hóa đã bị nước biển bao phủ."

Lệ Dĩ Thần cau mày, lo lắng đi về phía đê biển, khi thấy nước biển dần dần xâm nhập vào khu quy hoạch đã được thiết kế thì trong lòng Diệp Căn hoảng sợ, vậy mà cô lại không để ý đến vấn đề quan trọng như vậy, cô thật sự cảm thấy mình ngu muốn chết.

Diệp Căn lo lắng nói với Lệ Dĩ Thần: "Thật xin lỗi, đây đều là lỗi của tôi, tôi. . . . . Tôi sẽ nhanh chóng tu sửa lại những sai sót trong thiết kế."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần hết sức nghiêm túc: "Được, anh cho em thời gian ba ngày, nếu trong vòng ba ngày không thể đưa ra một phương án sửa đổi hợp lý thì rất xin lỗi, tập đoàn Hải Lan sẽ hủy hợp đồng với LN, A Diển, cho dù cậu là anh em của mình nhưng chuyện này liên quan rất lớn, Hải Lan không phải là của một mình mình, mình cũng cần phải cho ông ngoại và từ trên xuống dưới trong công ty một câu trả lời thỏa đáng."

Cố Diễn phìền muộn bĩu môi: “Việc này thì mình hiểu, thiết kế có sai sót, quả thật là trách nhiệm của bên mình, nhưng mà A Thần, ba ngày có phải là quá ngắn hay không?”

"Ba ngày là thời gian đình công lớn nhất, công trình không thể nào đình công vô thời hạn được."

Cố Diễn còn muốn nói điều gì đó nhưng đã bị Diệp Căn ngăn lại: “Cố tổng, ba ngày là được rồi, xin hãy tin tưởng em, em sẽ giải quyết vấn đề này."

Lệ Dĩ Thần nhú mày, thở dài một tiếng: “Hi vọng Diệp tiểu thư không chỉ nói suông."

Diệp Căn ngẩng đầu lên, mặc dù vẻ mặt rất lo lắng nhưng vẫn kiên quyết nhìn Lệ Dĩ Thần: “Xin Lệ tổng hãy tin tưởng tôi một lần, nếu như ba ngày tôi không thể giải quyết được vấn đề này thì tôi sẽ từ chức, vĩnh viễn rời khỏi giới thiết kế."

Cố Diễn vội vàng khuyên can Diệp Căn: “Diệp Căn, em không cần thiết. ...."

Không đợi Cố Diễn nói xong, Lệ Dĩ Thần đã ngắt lời: "Được, vậy cứ như vậy đi, chẳng qua anh hi vọng em có thể ở lại công trình làm việc, thứ nhất, em và tôi có thể kịp thời trao đổi với người phụ trách công trình, thứ hai là tránh việc chạy đi chạy lại giữa hai đầu làm lãng phí thời gian."

Cố Diễn nghe thấy vậy lập tức phản đối: “Không được, bên này gió biển lớn, điều kiện làm việc cũng gian khổ, Diệp Căn là một cô gái, ở chỗ này ba ngày làm sao chịu nổi."

Lệ Dĩ Thần cau mày: “Ba ngày này mình cũng sẽ ở lại đây, yên tâm, những thứ cần thiết mình sẽ bảo người chuẩn bị, nhất định sẽ không làm cho Diệp tiểu thư chịu uất ức."

"Cái gì? Ba ngày này cậu cũng ở đây? Hừ. . . . . Nói thế nào thì hạng mục này cũng là của công ty mình, là người phụ trách của LN, mình cũng phải ở lại ."

Lệ Dĩ Thần tỏ vẻ không có gì nói: "Cậu thích thì cứ ở lại."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cùng Nhau Giải Quyết

"Hắt xì. . . . ." Ngồi trong căn nhà đơn sơ được dựng bằng tôn kẽm, mặc dù đã khoác chắn bông lên người nhưng Cố Diễm vẫn bị gió biển thổi qua khe hở làm cho bị cảm.

Diệp Cẩn thả bản vẽ trên tay xuống, quay đầu lại ân cần nói với Cố Diễm: "Cố tổng, anh ở lại chỗ này cũng không giúp đỡ được gì, chi bằng anh cứ trở về trước đi."

Cố Diễm liếc nhìn Lệ Dĩ Thần đang nghiên cứu bản vẽ, quăn chặt chắn bông nói: "Anh không sao, em cứ làm việc của mình đi, không cần để ý đến anh."

Lệ Dĩ Thần liếc nhìn Cố Diễm: "A Diễm, đi ra ngoài hút điếu thuốc đi."

Cố Diễm có chút không tình nguyện nhưng vẫn chui ra từ trong chắn, đi theo Lệ Dĩ Thần ra khỏi nhà, mãi cho đến đến khi cách xa căn nhà, Lệ Dĩ Thần mới đưa một điếu thuốc cho Cố Diễm.

"A Thần, rốt cuộc cậu và Diệp Cẩn có quan hệ gì?"

Lệ Dĩ Thần cũng đốt cho mình một điếu thuốc, sau khi nhả một vòng khói mới chậm rãi nhìn thẳng vào Cố Diễm: "Không phải cậu đã đoán được rồi sao?"

Cố Diễm ngừng hút thuốc nhưng vẫn không nói gì, trên khuôn mặt đẹp trai mang đầy rối rắm: "Nếu là bất kỳ người phụ nữ nào khác, mình sẽ

không nói với cậu một chữ không, nhưng chỉ có cô ấy là thật sự không được, A Diễn."

Cố Diễn nhìn ánh mắt hết sức rối rắm, khổ sở của Lệ Dĩ Thần: "Nếu như có thể, mình cũng hi vọng không phải là cô ấy, nhưng mình lại không khống chế được chính bản thân mình, A Thần, nếu nhiều năm trước cậu đã buông tay, vậy thì buông tay hoàn toàn đi, được không?"

Thấy Lệ Dĩ Thần nhìn mình thật lâu mà không nói câu nào, Cố Diễn thờ dãi một hơi, cuối cùng quay người đi.

Mặt trời mọc trên bờ biển luôn sớm hơn chỗ khác một chút, mặt trời mới mọc làm cho cửa sổ của căn nhà tạm nhuộm một tầng ánh sáng vàng nhạt, Diệp Cẩn đang úp mặt trên mặt bàn bị ánh sáng đánh thức, dụi mắt, mệt mỏi đứng lên thì phát hiện một cái áo khoác từ trên người rơi xuống, lúc Diệp Cẩn nhặt áo khoác lên thì Lệ Dĩ Thần cũng mang bữa sáng đi vào.

"Em đã tỉnh rồi hả, tới ăn điểm tâm đi."

Diệp Cẩn nhìn bốn phía một cái: "Cố tổng không có ở đây sao?"

"Cậu ta bị cảm lạnh, tối hôm qua đã đi rồi, mau lại đây uống sữa đậu nành, nếu không thì sẽ nguội mất."

Đúng là Diệp Cẩn cảm thấy hơi đói, mặc dù tối hôm qua Lệ Dĩ Thần có bảo người ta đưa bữa ăn nhanh tới nhưng bởi vì vấn đề thiết kế gấp gáp nên cũng không ăn được gì nhiều, vì vậy bây giờ mới bụng đói kêu vang.

Lệ Dĩ Thần ngồi đối diện với Diệp Cẩn, xé bánh tiêu thành miếng nhỏ, sau đó ngâm nó trong sữa đậu nành, cuối cùng mới đẩy tới trước mặt Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn hơi sững sờ: "Cám ơn."

Nhìn Diệp Căn ăn, lúc này Lệ Dĩ Thần mới lấy phần của mình ra ăn: “Thật là không hiểu nổi em, bánh tiêu ngâm trong sữa đậu nành nhào nhoét, ăn vậy có ngon không?”

Diệp Căn mấp má môi: “Tôi thích uống sữa đậu nành với bánh tiêu mềm, hơn nữa ăn như vậy thì bánh tiêu sẽ không quá dầu mỡ như ban đầu nữa.”

Lệ Dĩ Thần nhìn Diệp Căn lập kế hoạch thiết kế lần nữa, tùy ý nói: “Em thích là được rồi.”

Thấy Lệ Dĩ Thần chuyển sự chú ý sang bản thiết kế, cô vội vàng buông sữa đậu nành trong tay xuống: “Cái đó. . . . . Tôi hôm qua tôi vẫn luôn nghiên cứu diện tích đê biển của khu vực xanh hóa, tôi cảm thấy nếu có thể giảm bớt diện tích xanh hóa một chút, xô dịch đê biển về sau một chút thì vấn đề này cũng sẽ không khó giải quyết như vậy nữa.”

Lệ Dĩ Thần nhíu mày: “Nhưng theo như cách này thì diện tích kiến trúc sẽ phải thu nhỏ lại, cả dự tính cũng cần phải lên kế hoạch lại lần nữa, nhưng hạng mục biệt thự ven biển này đã bắt đầu khởi công, dự tính lại lần nữa là không thực tế, hơn nữa trong tay Hải Lan còn mấy hạng mục khác sắp tiến vào giai đoạn bắt đầu làm việc, để bảo đảm tất cả các hạng mục đều được thực hiện tốt thì tạm thời anh không thể nào thay đổi dự tính của hạng mục biệt thự ven biển này được.”

Lời nói của Lệ Dĩ Thần khiến phương án giải quyết vừa mới tìm được của Diệp Căn bị bác bỏ, bữa sáng cũng ăn không vô nữa, Lệ Dĩ Thần liếc cô một cái.

"Nhanh ăn bữa sáng đi, không được lãng phí thức ăn, về phần sai sót của thiết kế. . . . .Anh sẽ cùng em nghĩ biện pháp để giải quyết."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tìm Sự Giúp Đỡ

Lúc nói chuyện, vẻ mặt Lệ Dĩ Thần hết sức nghiêm túc, điều này làm cho Diệp Căn chợt nhớ tới lúc còn ở đại học A nhiều năm trước, trong giờ học thực hành thao tác trên mô hình nhà gỗ, cô và Lệ Dĩ Thần bị phân vào hai nhóm khác nhau, đêm trước hôm đó bởi vì Lương Tuyết Ngưng và Quý Thừa đi chơi quốc khánh về khuya nên dáng vẻ hai người đều phờ phạc rũ rượi, lúc thực hành làm hại Diệp Căn cùng tổ thiếu chút nữa không hoàn thành được kiểm tra, nhận thấy thời gian sắp hết mà bài thực hành vẫn chưa làm xong, Diệp Căn quả thật rất muốn khóc, nhưng vào lúc này, Lệ Dĩ Thần vừa vội vàng làm chuyện của mình vừa cười nói với Diệp Căn: "Đồ ngốc, có anh ở đây rồi, đừng lo lắng, lát nữa anh sẽ giúp em giải quyết."

Thấy Diệp Căn vẫn nhìn chăm chăm vào mình, khóe miệng Lệ Dĩ Thần nhếch lên: "Ăn no chưa? Ăn no rồi thì theo anh đi xem xét đê biển này một chút."

Diệp Căn lập tức tỉnh táo lại, nhanh chóng đứng lên: "Ăn no rồi, bây giờ đi thôi."

Thủy triều đã rút, rọt cuộc đê biển đang xây bước đầu cũng hiện ra trước mắt, mặc dù thiết kế của đê biển rất đẹp nhưng khi nhìn thấy sóng bạc đầu vỗ mạnh vào đê biển thì không ai có thể cười được.

Người phụ trách hạng mục đi tới bên cạnh Lệ Dĩ Thần, run rẩy báo cáo: "Lệ tổng, đây là số liệu báo cáo về mực nước biển những năm gần đây nhất, anh xem đi, số liệu không có vấn đề gì cả, tôi cảm thấy mấy ngày nay mực

nước biển đột nhiên tăng lên là do liên quan với trận bão hiểm thấy trước đó."

Lệ Dĩ Thần nhận lấy báo cáo: "Không sai, đây chính là một sơ sót, vùng biển này có rất nhiều sóng, nếu như gặp mưa nhiều hay bão thì khó tránh khỏi nước biển sẽ dâng cao, nếu như tăng thêm độ cao của đê biển thì sao?"

Người phụ trách không lạc quan, lắc đầu một cái: "Nhưng mục đích ban đầu của hạng mục này là ngăn biển, nếu như tăng thêm chiều cao của đê thì những tầng dưới của khu biệt thự hay chung cư sẽ không nhìn thấy biển được, như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch marketing mà chúng ta đã tính toán trước đó, từ đó mức tiêu thụ sẽ giảm xuống, đồng thời lợi nhuận cũng sẽ giảm theo."

Lệ Dĩ Thần phì cười, sau đó nhìn về phía Diệp Căn: "Lấy số liệu mà em đã tính toán cẩn thận lại cho anh xem một chút."

Diệp Căn lấy bản vẽ từ trong túi xách ra, có chút do dự không biết nên đưa cho Lệ Dĩ Thần hay không: "Dường như cách này cũng không quá lý tưởng."

Quả nhiên sau khi Lệ Dĩ Thần xem xong thì thở dài liên tiếp, nói với người phụ trách đang đứng ở bên cạnh: "Tạm thời đình công những công trình của khu B, những khu vực khác cứ làm như bình thường, nhớ là tuyệt đối không được để lọt chuyện này ra ngoài."

"Vâng."

Diệp Căn có chút lo lắng nhìn Lệ Dĩ Thần: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp khác."

Lệ Dĩ Thần nhíu mày: "Một mình em trong thời gian ngắn như vậy thì có thể nghĩ được cách gì, đi theo anh."

"Đi đâu vậy?"

"Đi theo anh rồi biết."

Hai người lại xe tới đại học A, Diệp Căn không hiểu, hỏi Lê Dĩ Thần:
"Trở về trường học làm cái gì?"

Lê Dĩ Thần cười khẽ một tiếng: "Đã bao lâu chúng ta chưa tới thăm giáo sư rồi?"

Diệp Căn chột hiểu ý tứ của Lê Dĩ Thần: "A, tại sao tôi lại quên mất giáo sư Bạch nhỉ?"

"Cho nên cầm túi xách lên, chúng ta đi thăm ông ấy một chút."

Lúc nhìn thấy một nam một nữ xuất hiện ở cửa thì ông lão tóc hoa râm không khỏi sửa lại mắt kính, sau khi xác định mình không có nhìn lầm người thì mới vui vẻ ra mặt .

"Nhìn thử một chút, xem ai tới đây này."

Diệp Căn đưa quà tặng mà Lê Dĩ Thần đã chuẩn bị cho ông: "Thầy Bạch, đã lâu không gặp, thầy có khỏe không?"

Giáo sư Bạch vui mừng cười to: "Khỏe, rất khỏe, tại sao hai em lại tới đây, quả thật là khách quý."

Lê Dĩ Thần đi tới, nói một cách kính trọng: "Tốt nghiệp lâu như vậy mà giờ mới đến thăm thầy, quả thật là lỗi của chúng em."

"Xem em nói kìa, sau khi tốt nghiệp mọi người đều bận rộn, không thấy bóng dáng cũng là chuyện bình thường, nhưng mà thật sự thì thầy rất nhớ hai đứa học trò quậy phá bọn em, hai người các em là học sinh ưu tú nhất xuất sắc nhất mà thầy đã dạy. Tuy nhiên hôm nay tới đây tìm thầy chắc

không phải chỉ là thăm hỏi đơn thuần chứ, ha ha, nói đi, đột nhiên tới tìm
lão già này là có chuyện gì?"

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Gặp Phải Tập Kích

Editor: Mèo coki

Vừa mới rời khỏi cổng trường đại học A thì Lê Dĩ Thần nhận được điện thoại của Tần Mục.

"Anh đang ở đâu vậy? Xảy ra chuyện lớn rồi."

"Xảy ra chuyện lớn gì mà vội vàng hấp tấp như vậy?"

"Sai sót trong thiết kế biệt thự ven biển bị lộ ra rồi, bây giờ trước cửa công ty đang tụ tập rất nhiều cánh báo chí và truyền thông, nên làm gì bây giờ?"

Nghe vậy, Lê Dĩ Thần lập tức nhíu mày, ngay sau đó tỉnh táo lại, nói: "Cậu nhanh chóng tập trung các phóng viên và nói cho bọn họ là chúng ta sẽ mở họp báo, tôi sẽ lập tức đến đó, nhớ kỹ là phải làm thật nhanh, nếu như chuyện bị kéo dài thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến hạng mục quảng trường thị chính, chúng ta nhất định phải xử lý tốt phiên toái này."

Cúp điện thoại, Lê Dĩ Thần vội vàng cho xe chạy, Diệp Căn áy náy nhìn Lê Dĩ Thần: "Thật xin lỗi, chuyện này đều là lỗi của tôi."

Lê Dĩ Thần không lên tiếng, vẫn tập trung lái xe như cũ, Diệp Căn cảm thấy Lê Dĩ Thần đang giận cô nên cũng không dám nói tiếp, mãi cho đến khi giọng nói của Lê Dĩ Thần chợt truyền đến.

"Không có người nào trời sinh đã có thể nắm chắc mọi việc trong tay, cho dù trong lĩnh vực thiết kế em có tài hoa hơn người thì thiếu sót kinh nghiệm vẫn là khuyết điểm không thể nào tránh khỏi, nhưng ai có thể dám chắc là bản thân mình sẽ không bao giờ có sai lầm đâu, chỉ cần có thể ngã xuống nơi nào đứng lên tại nơi đó là được rồi."

Diệp Căn cảm môi, vẻ mặt phức tạp nhìn Lệ Dĩ Thần, cho dù xa cách ba năm nhưng người đàn ông này vẫn có thể làm cho cô cảm nhận được sự bảo vệ vững chắc mạnh mẽ của anh như cũ, có lẽ việc cô và anh xa nhau là bất đắc dĩ thật sự, nếu không thì ai sẽ giao công trình lớn như vậy cho một kiến trúc sư vừa mới ra nghề như cô, hôm nay mọi việc bị lộ ra ngoài, anh chẳng những không có trách mắng cô mà còn dịu dàng trấn an, cô thật sự rất muốn biết rốt cuộc trong lòng Lệ Dĩ Thần cô là cái gì.

"A Căn. . . . . Anh hiểu rõ em đang băn khoăn chuyện gì, anh có thể nói cho em biết anh chưa từng thay đổi, chẳng qua có chút chuyện. . . . . Hiện tại chưa phải là thời điểm nói cho em biết, nhưng anh có thể cam đoan với em nhất định anh sẽ cho em một lời giải thích."

Diệp Căn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, vẫn cúi thấp đầu, im lặng khiến Lệ Dĩ Thần hoàn toàn không biết cô đang suy nghĩ gì, cho đến khi Diệp Căn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lệ Dĩ Thần hết sức chăm chú.

"Tôi. . . . . Tôi cảm thấy chúng ta. . . . . A. . . . ."

Đột nhiên có một chiếc xe từ hướng đối diện chạy tới, giống như không muốn né tránh mà muốn tông thẳng vào bọn họ, bởi vì Lệ Dĩ Thần đang tập trung lực chú ý vào lời nói của Diệp Căn nên mặc dù đã phản ứng rất nhanh nhưng xe vẫn không cách nào hoàn toàn tránh được chiếc xe đang lao thẳng tới như muốn tự sát kia, Lệ Dĩ Thần đảo mạnh tay lái, cuối cùng hai chiếc xe chạy sượt qua nhau .

Lúc Diệp Cẩn lấy lại tinh thần thì phát hiện vừa rồi Lệ Dĩ Thần vì muốn tránh làm cho cô bị va chạm mà khiến mình lâm vào nguy hiểm, chân Lệ Dĩ Thần bị mắc kẹt ở bên trong chỗ ngồ mà tài xế gây chuyện lại nhanh chóng bỏ chạy.

Diệp Cẩn nhìn trên đầu Lệ Dĩ Thần toàn là máu thì hoảng sợ không biết nên làm như thế nào cho phải: “A Thần. . . . . A Thần, anh làm sao vậy?”

Bàn tay to có lực của Lệ Dĩ Thần bắt lấy bàn tay đang run rẩy của Diệp Cẩn: “Đừng hoảng hốt. . . . .Anh không sao.”

Diệp Cẩn vẫn không nhin được mà run rẩy: “Anh. . . . . Anh chảy rất nhiều máu, Lệ Dĩ Thần, anh đừng chết, anh không thể chết được.”

Nhìn Diệp Cẩn đã khóc đến mất hết hồn vía, mặc dù Lệ Dĩ Thần cảm thấy trên người đau gần chết nhưng anh vẫn cười nói: “Đồ ngốc, anh sẽ không chết, yên tâm đi, anh thật sự không có việc gì, em. . . . . Tới buổi họp báo nhanh lên một chút, giúp anh nhanh chóng giải quyết xong việc phiền toái này.”

Diệp Cẩn khóc, lắc đầu: “Không, tôi không muốn rời khỏi anh, tôi muốn xác định anh không có việc gì.”

Lệ Dĩ Thần cảm thấy đầu mình choáng váng: “A Cẩn. . . . .”

"Tôi đang ở đây." Diệp Cẩn cầm thật chặt tay Lệ Dĩ Thần.

"Giúp anh bảo vệ Hải Lan. . . . . Đến buổi họp báo. . . . . Bây giờ. . . . .
.Ngay lập tức. . . . ."

"Tôi. . . . . Tôi không được. . . . ."

Lệ Dĩ Thần cảm thấy hô hấp cũng khó khăn: “A Cẩn, em hãy nghe anh nói, Hải Lan. . . . . đối với anh mà nói còn quan trọng hơn sinh mệnh của

chính mình, bởi vì. . . . . Đó là thứ ông ngoại anh để lại cho mẹ anh, giúp anh bảo vệ Hải Lan, đừng để cho nó gặp chuyện không may, anh tin tưởng em...có thể làm được . . . . ."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Giải Quyết Nguy Cơ

Editor: Mèo coki

Chỉ trong chốc lát sau khi tin tức hợp báo truyền ra thì hội trường đã chật kín người, các phóng viên và giới truyền thông đều sốt ruột chờ đợi để được bắt đầu đặt câu hỏi.

"Chắc công trình này của Hải Lan thật sự xảy ra vấn đề lớn rồi, nếu không thì tại sao người phụ trách lại chậm chạp chưa đến?"

"Hình ảnh tại hiện trường cũng đã phát ra ngoài rồi, còn có thể có giả được sao? Chẳng qua thật sự không nghĩ tới tập đoàn Hải Lan nổi tiếng về chất lượng ở nước ngoài, sau khi về nước lại thủy thổ bất phục*, ha ha."

*Thủy thổ bất phục: lạ đất lạ nước.

Tần Mục đứng ở phía sau hội trường, nghe thấy những người đó bàn luận thì cực kì tức giận, nhưng cho dù anh liên tục gọi điện thoại cho Lê Dĩ Thần thì vẫn không có người bắt máy, mắt thấy cục diện đã không thể khống chế, Tần Mục đang chuẩn bị bước lên bục giải thích thì đúng vào lúc này, Diệp Căn thở hổn hển chạy đến kéo anh lại.

"Diệp tiểu thư? Lê tổng đâu rồi?"

"Tần Mục, Lê Dĩ Thần xảy ra tai nạn giao thông, anh đi đến bệnh viện nhanh lên."

"Cái gì? Tại sao lại xảy ra tai nạn giao thông?"

"Đừng hỏi nữa, đi nhanh đi, bên này giao cho tôi."

"Được, vậy chuyện của Hải Lan liền giao cho Diệp tiêu thư."

"Yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu vãn danh dự của Hải Lan."

Thấy người phụ trách của Hải Lan chậm chạp không xuất hiện, giới truyền thông đã bắt đầu đứng ngồi không yên, thời điểm sắp không khống chế được nữa thì Diệp Căn hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi đi lên bục.

"Chào các phóng viên, nhà báo, hoan nghênh mọi người tới tham dự buổi họp báo của tập đoàn Hải Lan hôm nay, chắc hẳn tất cả mọi người đã xem những tin tức vừa mới xuất hiện ở trên internet kia, tôi xin nói rõ những tấm hình đó không phải là thật."

"Không phải là hình thật? Theo tôi thấy thì những bức hình đó rất chân thực, còn nữa, xin hỏi cô là ai?" Một phóng viên rất lạ mắt không ngừng gây khó dễ cho Diệp Căn.

Diệp Căn chưa bao giờ tham dự những sự kiện lớn như vậy, hơn nữa lại còn đơn thương độc đấu, trong lúc nhất thời có chút khẩn trương, nhưng khi nghĩ tới trước lúc hôn mê Lê Dĩ Thần đã dùng ánh mắt mong đợi gửi gắm hy vọng vào cô thì cô không có cách nào lùi bước được, càng ngày càng có nhiều người gây khó dễ với cô, Diệp Căn hít một hơi thật sâu, bắt buộc mình phải đối mặt với trường hợp khó có thể khống chế này.

"Xin mọi người hãy yên lặng, đầu tiên, tôi muốn nói cho mọi người biết tôi tên là Diệp Căn, là kiến trúc sư của công ty thiết kế LN, đồng thời cũng là kiến trúc sư chính của công trình biệt thự ven biển, bàn về phương án thiết kế và tình huống hiện tại của công trình thì tôi nghĩ không một ai trong các vị ngồi đây có thể rõ ràng hơn tôi, cho nên xin mọi người hãy yên lặng nghe tôi nói. . . . ."

"Về những bức hình mà mọi người đã thấy kia thì đó không phải là những bức hình được tập đoàn Hải Lan hoặc là công ty thiết kế LN chính thức công nhận, nói một cách khác việc này có thể là do những người có ý đồ bất chính, cố ý muốn gây ảnh hưởng xấu đến Hải Lan hoặc là LN tạo ra, thứ mà mọi người nhìn thấy trong ảnh là nước biển đang dâng lên cao hơn đê biển và tràn vào bờ, tôi thừa nhận là có điều này, nếu ở tại nơi như vậy quả thật là khiến người ta cảm thấy lo lắng, nhưng mọi người đều biết hạng mục biệt thự ven biển này chỉ mới vừa khởi công, còn chưa có hoàn thành nên về ý tưởng thiết kế của tất cả khu vực gần đê biển chắc mọi người cũng không được rõ ràng."

Vẫn là phóng viên thích gây khó dễ đó hỏi tiếp: "Vậy cô nói thử mấy người định xử lý khu vực không an toàn này như thế nào?"

Diệp Căn lộ ra nụ cười nhàn nhạt duyên dáng: "Về phương án thiết kế, vốn là tôi không thể công khai nhưng nếu như có người không có chứng cứ mà cứ nhất định can mãi không thả, vậy thì tôi cũng chỉ có thể nói rõ ràng với mọi người, bất luận là thiết kế của LN hay là chất lượng công trình của Hải Lan đều không xuất hiện bất cứ vấn đề gì, chỗ đê biển mà mọi người đã thấy chỉ là bán thành phẩm, chúng tôi định xây dựng ở chỗ đê biển đó một hồ bơi, dĩ nhiên chúng tôi cũng đã suy tính về các biện pháp bảo vệ an toàn, chúng tôi sẽ tăng thêm một lớp thủy tinh công nghiệp có sức chống đỡ tốt để ngăn nước biển dâng trào ở đoạn đê biển đó, cứ như vậy tầng dưới của khu dân cư không chỉ không bị cản trở tầm nhìn khi ngắm biển mà còn có thể hưởng thụ cảnh đẹp ven hồ bơi, có thể nói là một nhà mà hai cảnh, nếu mua chắc chắn có lời. . . . ."

Lệ Dĩ Thần đang ngồi ở trên giường bệnh, lẳng lặng nhìn cô gái đang đối mặt với sự dấy dưng, làm khó dễ của phóng viên mà vẫn không lúng túng trên TV, anh chậm rãi nhếch miệng nở nụ cười, từ lâu anh đã biết cô là chim yến ngược gió, bất cứ vấn đề cũng sẽ được cô giải quyết một cách dễ dàng.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cậu Ta Chết Cô Nên Vui Mừng Mới Phải

Editor: Mèo coki

Lăng Tiêu đang ngồi ở bên cạnh giường bệnh, lúc nhìn thấy Diệp Căn trên TV thì cũng không nhận được mà nở nụ cười khen ngợi: “Cô gái này có thể vững vàng trong mọi trường hợp.”

Bởi vì đầu bị thương nên Lê Dĩ Thần không thể lớn cười, chỉ có thể cười mỉm nói: "Từ trước đến nay cô ấy chưa bao giờ làm cho người khác thất vọng."

Lăng Tiêu giựt giựt khóe miệng: “Hừ. . . . . Quả thật là người tình trong mắt hóa Tây Thi.”

Lê Dĩ Thần liếc Lăng Tiêu một cái: “Hừ, chờ cậu gặp được người mình thật sự thích thì cậu sẽ hiểu được cảm giác đó là gì.”

Lăng Tiêu nở nụ cười bất cần đời: “Chuyện đó quá khó khăn, ở trong mắt mình, phụ nữ đều là một loại, mình nghĩ đời này mình sẽ không thể cảm nhận được loại cảm giác mà cậu nói đâu, đừng nói về mình nữa, đã có manh mối về hung thủ gây chuyện rồi.”

"Hiệu suất làm việc của cậu càng lúc càng nhanh đấy, nói đi, xem thử tin tức cậu điều tra được có giống với suy nghĩ của mình hay không."

"Mặc dù không thể chắc chắn nhưng rất có thể là Mục Văn Khởi làm."

"Quả nhiên là ông ta, lão hồ ly này gấp đến mức không thể chờ được rồi."

"Đúng vậy, nếu cậu chết thì người có khả năng nhận hạng mục quảng trường thị chính đó nhất là Mục Văn Khởi, chẳng qua ông ta nghĩ mình có thể nuốt được hạng mục lớn như vậy sao?"

Lệ Dĩ Thần hí mắt lại, ánh sáng lạnh trong con ngươi bắn ra bốn phía: "Xem ra Hoa Phong đã cho ông ta vay tiền, nếu không thì ông ta tuyệt đối không làm những chuyện mà mình không nắm chắc."

"Quả thật Mục thị đã vay tiền thành công, nhưng không phải do Hoa Phong giúp đỡ."

Nghe vậy, Lệ Dĩ Thần bỗng dừng nhú mày, ngay sau đó cười lạnh: "Nói như vậy, cuối cùng là Mục Văn Khởi đã tới công ty tín dụng Lăng Thiên của cậu?"

Lăng Tiêu cười hả hê: "Mục Văn Khởi thật sự quá gấp rồi, hoàn toàn không có cẩn thận điều tra quan hệ của mình và cậu, như vậy cũng tốt, tiết kiệm được không ít chuyện."

"Chỉ hy vọng như thế."

Sau khi chiếm được sự tin tưởng của truyền thông báo chí thì Diệp Căn lại ngựa không ngừng vó chạy đến bệnh viện, trong khi cô đang mệt mỏi vì chạy vội đến thì nhìn thấy cái mền đang đắp trên mặt Lệ Dĩ Thần, lúc đó cô không có cách nào suy nghĩ nữa, khụy xuống trước giường bệnh của Lệ Dĩ Thần.

"Lệ Dĩ Thần. . . . ."

Vẻ mặt Lăng Tiêu vô cùng khổ sở, nước nỡ, đứng ở một bên nói: "Em gái, nén bi thương đi, A Thần, cậu ấy đã. . . . . Đi..."

Diệp Căn không tin, lắc đầu: “Không, không thể, Lệ Dĩ Thần không thể cứ thế mà chết được, không phải đều nói người ác sống ngàn năm sao, tại sao anh ta có thể làm tôi tổn thương, làm tôi đau đớn thấu xương rồi chết như vậy được. . . . .”

Nhìn Diệp Căn khóc đến chết đi sống lại, Lăng Tiêu ở một bên thở dài: “Không phải là cô rất hận người này sao, cậu ta vừa tàn nhẫn lại vừa xấu xa, bây giờ cậu ta chết rồi, cô nên vui mừng mới đúng chứ.”

Ánh mắt của Diệp Căn sắc bén nhìn thẳng vào Lăng Tiêu: “Uống công anh ấy coi anh là bạn bè tốt nhất, tại sao anh có thể nói những lời như vậy, đúng, tôi oán anh ấy, hận anh ấy nhưng cũng không tới lượt anh phê phán.”

Lăng Tiêu cười nhạt một tiếng: “Vậy thì thế nào, dù sao thì cậu ta cũng đã chết, tôi nói này cô gái, cô còn trẻ lại xinh đẹp, đừng luẩn quẩn trong lòng, A Thần đi rồi, anh đây sẽ giúp cậu ta chăm sóc cô thật tốt.” Nói xong, Lăng Tiêu liền khoác tay lên trên vai Diệp Căn.

"Anh cút ngay." Diệp Căn hét lên, hất móng vuốt của Lăng Tiêu ra, sau đó chậm rãi nhìn về phía Lệ Dĩ Thần, run rẩy vén cái chăn che trên mặt Lệ Dĩ Thần.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt không có lấy một chút máu của Lệ Dĩ Thần, Diệp Căn cắn chặt môi, không tiếng động rơi nước mắt, vẻ mặt càng thêm đau khổ.

"Năm ấy anh đã nói là anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, yêu em, thương em nhưng cuối cùng anh lại bỏ rơi em và đứa bé, anh có biết em hận anh tuyệt tình nhiều đến bao nhiêu không, nhưng lần này anh trở lại, em phát hiện có một số việc không giống như em đã nghĩ, vì vậy em tìm trăm phương ngàn kế muốn biết nguyên nhân năm đó anh bỏ đi, nhưng tại sao anh chưa nói gì cả mà đã đi rồi, Lệ Dĩ Thần, anh biết không, hận sâu đậm

bao nhiêu là yêu sâu đậm bấy nhiêu. Anh là đồ khốn kiếp, tại sao anh có thể đi như vậy được. . . . ."

Trong lúc Diệp Cẩn khóc đến tê tâm liệt phế thì Tần Mục mang theo thức ăn đi vào, há hốc mồm nhìn Diệp Cẩn: "Diệp tiểu thư, cô đang làm gì vậy, giống như ông chủ tôi đã chết rồi ấy. . . . ."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thì Ra Là Vẫn Còn Quan Tâm Như Vậy

Editor: Mèo coki

Diệp Căn đang khóc lắm lem mặt mà đột nhiên sững lại: “Anh. . . . . Anh vừa mới nói gì? Lê Dĩ Thần không có chết?”

Tần Mục cũng không hiểu ra sao: “Dĩ nhiên là ông chủ của tôi không chết, trước khi ra ngoài mua đồ anh ấy còn nói chuyện với tôi mà, sao chỉ trong chốc lát mà chết được.”

Đột nhiên Diệp Căn nghĩ đến cái gì đó, mà lúc này Lê Dĩ Thần cũng mờ mịt mở mắt ra: “Em đã đến rồi hả?”

Diệp Căn nhìn về phía người khởi xướng vở kịch này, sau đó cực kì tức giận nói: “Mấy người. . . . . Mấy người đang lừa tôi?”

Lê Dĩ Thần vừa mới tỉnh ngủ, không rõ chân tướng nhìn Diệp Căn: “Ai lừa em? Chuyện gì vậy?”

Diệp Căn đã sắp nổ tung: “Anh đừng có làm ra vẻ chuyện gì cũng không biết, Lê Dĩ Thần, vậy mà anh lại cùng với Lăng Tiêu trêu chọc em, anh. . . . Anh là đồ khốn kiếp.”

Nói xong, Diệp Căn quay người bỏ chạy khỏi phòng bệnh, Lê Dĩ Thần đang muốn đuổi theo thì lại bị Lăng Tiêu cười vô lại ngăn lại.

"Đừng nóng vội, cô ấy là của cậu, không chạy thoát được đâu."

Con người sâu thẳm của Lệ Dĩ Thần liếc nhìn Lăng Tiêu: “Cậu có ý gì?”

Lăng Tiêu nhếch mép lên: "Mình mới vừa giúp cậu dò xét cô nhóc kia, cô ấy vẫn thích cậu, hơn nữa còn rất sâu đậm là đẳng khác, Lệ Dĩ Thần, cậu nói xem cậu phải cảm ơn mình như thế nào đây."

Lệ Dĩ Thần lạnh lùng nói: “Mình đã biết từ lâu rồi, ai mượn cậu xen vào việc của người khác."

Lăng Tiêu hít một hơi thật sâu: “A, cậu là đồ qua cầu rút ván, được lắm, xem như mình không trâu bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác, ông đi đây."

Lăng Tiêu làm bộ muốn đi, Lệ Dĩ Thần tiện tay cầm quả táo trên bàn ném về phía Lăng Tiêu: “Cút mau cho mình, nếu Diệp Cận thật sự tức giận thì mình nhất định sẽ không tha cho cậu."

Lăng Tiêu nhanh nhẹn né tránh, sau đó quay đầu cột nhả nói với Lệ Dĩ Thần: "Yên tâm, trừ cậu ra thì trong lòng cô nhóc đó không có người khác, chẳng qua. . . . . Nếu Diệp Cận thật sự không tha thứ cho cậu vậy thì A Diễn có cơ hội rồi, phù sa không chảy ruộng ngoài chứ sao."

Lệ Dĩ Thần càng tức hơn, lần này không cho Lăng Tiêu cơ hội né tránh, trong nháy mắt cầm một quả táo ném về phía Lăng Tiêu: “Cậu thật sự là một tên tiểu nhân khốn kiếp, cút mau."

Lăng Tiêu ai u một tiếng, nhưng vẫn cười vô lại như cũ: “Anh đây cứ cười đấy, mặc dù cậu và A Diễn đều là anh em của mình nhưng chuyện này mình rất rõ ràng, cho dù A Diễn có ép buộc thế nào thì cuối cùng vẫn không phải là người của cậu ấy, bên A Diễn mình sẽ khuyên nhủ cậu ấy."

Lệ Dĩ Thần khôi phục lại vẻ mặt trầm tĩnh, sóng nước chẳng xao: “Như vậy còn được, đúng rồi, chuyện Mục Văn Khởi phải làm nhanh lên một chút, đừng để cho ông ta phá hỏng chuyện của mình."

"Yên tâm đi, mình sẽ không cho ông ta có cơ hội quấy rầy A Diễm, nhưng nếu như ông ta vẫn lòng tham không đáy muốn bắt tay với Hoa Phong thì mình không thể xen vào chuyện này được rồi."

Lệ Dĩ Thần cau mày: "Biết rồi, chuyện này mình sẽ nói với A Diễm."

"Được rồi, đừng quá quan tâm đến việc này nữa, mình sẽ xử lý chuyện này, tốt nhất là cậu nên nghỉ ngơi đi, mặc dù không nghiêm trọng nhưng bác sĩ có nói là cậu cần tĩnh dưỡng, A Mục, chăm sóc tốt cho đại ca của cậu, đừng để cho cậu ta vì phụ nữ mà mạng nhỏ cũng không cần."

Tần Mục đứng nghiêm, chào một cái: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Sau khi chạy ra khỏi bệnh viện, Diệp Căn dừng lại ở một góc đường không biết tên, đột nhiên tức giận dần dần biến mất, thay vào đó là sự khoan khoái mà ngôn ngữ không có cách nào diễn tả được, cũng may là anh chưa chết.

Diệp Căn không khỏi cười lên, cô thật sự không dám tưởng tượng nếu như Lệ Dĩ Thần thật sự chết đi thì cô sẽ như thế nào, sẽ đau lòng sao? Đáp án không cần nói cũng biết, đau, vừa rồi thật sự là đau gần chết, cảm giác đau đớn ập tới dồn dập khiến cô hít thở không thông đó cũng làm cho cô nhìn rõ trái tim của mình, thì ra là cô vẫn còn quan tâm anh như vậy.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tha Thứ

Editor: Mèo coki

Nằm ở bệnh viện mấy ngày, cuối cùng Lệ Dĩ Thần cũng thoát khỏi sự canh giữ nghiêm túc của Tần Mục, một mình rời khỏi bệnh viện, khi anh đi tới công trình biệt thự ven biển thì phát hiện một bóng dáng nhỏ nhắn đang thảo luận gì đó cùng với người phụ trách mới nhậm chức ở bên cạnh đê biển, bọn họ đang nói gì nhỉ?

Mắt Diệp Cẩn lấp lánh, thần thái sáng láng, không biết từ lúc nào anh đã bắt đầu thích nhìn dáng vẻ chuyên chú của cô nhất, rõ ràng là một cô gái yếu đuối nhưng toát ra tinh thần chuyên nghiệp và nhiệt tình làm cho anh không thể khinh thường, còn có lần này, nếu như không phải là cô bình tĩnh trấn an giới truyền thông thì hiện tại có thể Hải Lan sẽ gặp phải nguy cơ khiến anh đau đầu rồi.

"Lệ tổng, anh đã tới." Người phụ trách hạng mục thấy Lệ Dĩ Thần thì vội vàng chạy tới chào hỏi.

Trong khi đó Diệp Cẩn hoàn toàn xem Lệ Dĩ Thần như người vô hình, không nói một câu nào cả, Lệ Dĩ Thần cũng không giận, cười bảo người phụ trách đi làm việc của mình sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh Diệp Cẩn.

"Chuyện xây dựng hồ bơi ở đê biển như thế nào rồi?"

Diệp Cẩn bình tĩnh, nói một cách hờ hững: " Từ trước đến giờ công trình được xây dựng như thế nào thì anh mới là người rõ ràng nhất, mặc dù mấy

ngày nay anh nằm bệnh viện nhưng tôi tin tưởng vào năng lực khống chế mọi chuyện của anh, xin lỗi Lệ tổng, tôi rất vội, không có thời gian để trả lời vấn đề của anh."

Thấy Diệp Căn rời khỏi, Lệ Dĩ Thần vội vàng đuổi theo, bây giờ trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lẽo lại nở nụ cười làm lành, điều này làm cho người phụ trách hạng mục và các nhân viên của Hải Lan đứng ở cách đó không xa không khỏi giật giật khóe mắt, cho rằng chắc ông chủ của bọn họ vừa từ khoa tâm thần trở về .

Đột nhiên Diệp Căn quay đầu lại: "Lệ Dĩ Thần, anh có thấy phiền hay không, tôi muốn đi sửa lại bản thiết kế, xin anh đừng đi theo tôi nữa."

Lệ Dĩ Thần vô liêm sỉ dính sát vào bên cạnh Diệp Căn: "Em cứ làm việc của em đi."

"Lệ Dĩ Thần, anh. . . . . Anh. . . . . Anh thật là vô vị, làm ơn đi, dầu gì hạng mục này cũng là của tập đoàn Hải Lan anh, anh đừng gây thêm phiền phức nữa có được hay không?"

"Có thể."

"Vậy còn không mau tránh xa tôi ra một chút."

"Nhưng em vẫn chưa tha thứ cho anh, nếu em chịu tha thứ cho anh thì anh sẽ đi ngay."

Lệ Dĩ Thần nói một cách chính nghĩa hùng hồn, nếu như không nghe anh nói gì thì người khác còn tưởng rằng hiện tại anh đang bàn chuyện nghiêm túc đấy.

Diệp Căn phát điên cào tóc, nhìn Lệ Dĩ Thần rồi gầm lên: "Anh làm ra chuyện đáng ghét như vậy mà còn muốn tôi tha thứ cho anh hả?"

Lệ Dĩ Thần vô lại tiến tới sát Diệp Căn, khuôn mặt đẹp trai tiếp tục nở nụ cười nói: "A Căn, chuyện này anh bị oan thật mà, đều là tên Lăng Tiêuu khốn kiếp kia hãm hại anh, anh thật sự không có lừa gạt em."

Nghe vậy, Diệp Căn cũng không đẩy Lệ Dĩ Thần đi nữa mà sững sờ nhìn đàn ông trước mắt: "Anh nói thật sao? Đều là do một mình Lăng Tiêuu tự biên tự diễn?"

Lệ Dĩ Thần nắm thật chặt tay Diệp Căn, đặt ở trước ngực mình: "Nó sẽ không lừa em, trước kia, hiện tại, tương lai cũng sẽ không."

Nhìn vẻ mặt vô lại của Lệ Dĩ Thần dần dần trở nên nghiêm túc, tim của Diệp Căn chợt dừng lại một chút: "Sẽ không gạt tôi chuyện gì nữa chứ?"

"Đúng vậy."

Sau khi nghe đáp án của Lệ Dĩ Thần, khóe miệng Diệp Căn hơi nhếch lên, nhưng cô không muốn để cho Lệ Dĩ Thần thấy, vì vậy nhanh chóng xoay người rời đi, Lệ Dĩ Thần đứng im tại chỗ, lòng chợt nặng nề.

"Em. . . . . Vẫn không muốn tin tưởng anh?"

Diệp Căn đi được ba bước, chợt dừng lại, nhưng vẫn đưa lưng về phía Lệ Dĩ Thần như cũ: "Em mới không có nhỏ mọn, so đo những thứ đó như vậy."

Nghe vậy, Lệ Dĩ Thần lập tức chạy lên trước giữ cánh tay Diệp Căn lại, cũng kéo cô đến trước mặt của mình, lúc này trên mặt Diệp Căn nở nụ cười nhẹ, nụ cười kia ấm áp giống như ánh mắt trời, lập tức sưởi ấm trái tim bị giá lạnh bao phủ của anh.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Bình Tĩnh Ở Chung

Editor: coki

Hồ bơi nước biển sang trọng và khu lướt sóng sắp bắt đầu khởi công, Diệp Cẩn là kiến trúc sư chính, mỗi ngày đều khẩn trương bận rộn tính toán những số liệu cuối cùng.

Lệ Dĩ Thần cũng ở trong nhà tạm, thứ nhất là vì muốn ở cùng cô còn lại là vì tiện xử lí công việc, mãi cho đến khi anh phát hiện cảm xúc của cô gái đang ngồi đối diện có chút không đúng.

Chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà sọt rác dưới chân Diệp Cẩn đã đầy những tờ giấy bị vo tròn, cứ tưởng rằng lần cuối cùng này sẽ không sao, nhưng lại một lần nữa Diệp Cẩn nóng nảy vo tròn tờ giấy vứt vào sọt rác.

"Sao vậy?"

Diệp Cẩn cắn môi, buồn bực dùng tay chống cằm, một tay vò tóc như người điên: "Không biết vì sao số liệu chỗ này luôn không đúng."

Đang lúc Diệp Cẩn chuẩn bị vò thêm một tờ giấy nữa thì Lệ Dĩ Thần kéo bản thiết kế của cô đến trước mặt mình: "Đúng là cách tính toán chỗ này có chút phức tạp, nhưng. . . . . Đại khái là cũng không có gì khó khăn."

Nói xong, Lệ Dĩ Thần múa bút trên giấy, sau khi tính ra số liệu cuối cùng thì Diệp Cẩn giống như bưng bình hít vào một hơi.

"Trời ạ, thì ra vấn đề ở chỗ này, em cứ nghĩ mãi mình sai ở chỗ nào, thì ra là tính nhầm ở chỗ này."

Lệ Dĩ Thần dùng ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng đẩy bản thiết kế đến trước mặt Diệp Căn, vẻ mặt khoa trương hừ một tiếng: "Cũng không biết lúc ở đại học em học cái gì."

Giọng điệu này của Lệ Dĩ Thần khiến Diệp Căn hơi nhú mày, nhưng ngay sau đó một đoạn kí ức ấm áp ủa về, đó là một cuộc thi mà Diệp Căn ghét nhất, mặc dù đã tiêu hao hết tế bào não nhưng cuối cùng vẫn không thể tính ra được đề bài này, mắt thấy thời gian sắp hết nhưng cô vẫn chỉ có thể nhú mày, bĩu môi như cũ, đề bài cuối cùng này là bài quan trọng nhất trong cả đề thi, vốn cô đã không chắc chắn về những bài trước, nếu như bài này lại sai nữa thì cô thật sự phải nợ môn rồi.

Trong lúc Diệp Căn buồn rầu, khóc không ra nước mắt thì nhìn thấy một tờ giấy nhỏ được vo tròn đến không thể nhỏ hơn được nữa cực kì mạo hiểm lăn qua cặp mắt của thầy giáo đến trước mặt cô, Diệp Căn ngẩng đầu nhìn thầy giáo một chút, thấy thầy không có chú ý đến cô thì vội vàng mở tờ giấy ra.

Nhìn câu đầu tiên trên tờ giấy thì thiếu chút nữa Diệp Căn đã nổi đóa, nhưng khi nhìn thấy đáp án chẳng chịt dày đặc ở phía dưới thì không thể kiểm chế mình nữa, cứ nhìn tờ giấy cười khúc khích .

Lệ Dĩ Thần đã làm xong bài từ sớm, vừa dùng cùi chỏ chống cằm rất là thanh thơi, vừa dùng khẩu hình miệng không tiếng động nói lại nội dung trên tờ giấy.

"Lên lớp học cái gì vậy, đần như heo."

Nhớ lại lúc đó, Diệp Căn cười thầm, vừa dùng bút bi gõ đầu vừa cười một cách hồn nhiên, trả lời câu hỏi của Lệ Dĩ Thần: "Đại học chính là học

đại, nếu như cái gì cũng có thể học được ở đại học thì sẽ không có nhiều người thất nghiệp như vậy."

Nghe thấy Diệp Căn cường từ đoạt lí, cắt câu lấy nghĩa sau đó lè lưỡi, Lệ Dĩ Thần vốn định giáo dục cô một chút nhưng sau rồi lại thôi.

"Em đó, không đi học đầy đủ, miệng lại đầy học thuyết ngụy biện, được rồi, anh mới vừa xem qua, những số liệu trong bản thiết kế đó không có vấn đề gì lớn, vấn đề nhỏ thì để sau rồi nói, bây giờ anh dẫn em đến chỗ này."

"Đi đâu vậy?"

"Đi nói cảm ơn với thầy Bạch, thầy Bạch đã giúp chúng ta một chuyện lớn như vậy, chúng tôi không thể mượn cối giết lừa được*."

*Mượn cối giết lừa: lừa kéo cối xay, kéo nhiều quá mệt thì sẽ chết. Câu này tương đương với mượn dao giết người.

"Đúng là nên đi cảm ơn thầy Bạch, nhưng mà anh lại nói mượn cối giết lừa làm em cứ cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng lắm."

Lệ Dĩ Thần cười đến kỳ lạ: "Vậy thì cứ mượn mận trả đào là được rồi."

"Nhưng mà thầy họ Bạch."

Lệ Dĩ Thần cảm thấy đau răng: "Cô nương, không thể nói như vậy được."

*Cái này có lẽ là chơi chữ, bạn Mèo cũng không hiểu lắm ^.^

Thấy Lệ Dĩ Thần tức giận muốn cắn người, Diệp Căn cười khì khì: "Trêu anh đấy, đi thôi, nên đi cảm ơn thầy."

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đến Chết Cũng Không Đổi

Editor: Mèo coki

Ngồi trên bậc thang khán đài trong sân vận động ở trường học, Diệp Cần cảm thấy thoải mái mà trước nay chưa từng có, cô nghiêng người nhìn sang Lệ Dĩ Thần bên cạnh cũng đang vui vẻ như vậy, khóe miệng hơi cong lên.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Lệ Dĩ Thần vừa hỏi vừa nhích lại gần Diệp Cần.

Đã chạng vạng tối nên trên sân không có người nào, mặc dù thỉnh thoảng có vài bóng người xuất hiện nhưng cũng chỉ vội vã đi ngang qua, Diệp Cần khoác thêm áo khoác dài màu vàng nhạt, xoay người về chỗ cũ nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười.

"Lệ Dĩ Thần, em muốn ăn kem."

Lệ Dĩ Thần tháo cà vạt trên cổ ra, nghiêng người nhìn Diệp Cần chăm chú: "Trời lạnh như thế này mà ăn kem gì, lại hồ đồ, lúc nào chán không muốn ngồi đây nữa thì anh sẽ dẫn em đi Thịnh Ký ăn lẩu."

Diệp Cần bệt miệng: "Mới vừa rồi thầy Bạch còn nói anh phải đối xử với em tốt một chút, tốt nhất là giống như trước kia, nhưng mới một hồi mà anh đã như vậy, cũng đúng, ai nguyện ý cho cá trong lưới ăn, huống chi đây còn là vợ trước."

Lệ Dĩ Thần bật dậy: "Đồ ngốc, không được nói như vậy, không cho em ăn đồ lạnh là vì muốn tốt cho em, trước kia đã sinh non nên thân thể bị tổn"

thương. . . . ."

Không đợi Lê Dĩ Thần nói xong, Diệp Căn đột nhiên nhìn thẳng vào Lê Dĩ Thần, Lê Dĩ Thần cũng phát hiện mình nói hớ nên không tiếp tục nữa.

Diệp Căn im lặng hồi lâu rồi mới mở miệng lần nữa: "Làm sao anh biết thân thể em bị tổn thương sau khi sinh non, chuyện này A Ngưng cũng không biết."

Lê Dĩ Thần thấy không đối gặt được cho nên không thể làm gì khác hơn là thành thật khai báo: "Anh đã đi tìm bác sĩ giải phẫu lấy thai ra giúp em, cô ấy nói lúc em đến bệnh viện thì đứa bé đã. . . . . Nhưng em lại không chịu lấy đứa bé còn chưa thành hình ra khỏi thân thể mình, nếu như không phải cuối cùng vì em hôn mê, cứ giãy vò như vậy e rằng tính mạng cũng mất thì. . . . . Còn nữa, bác sĩ nói sở dĩ cô ấy nhớ rõ em như vậy là bởi vì ngày đó cực kì lạnh, mà em thì lại giống như người bị điên, hận không thể hành hạ mình đến chết, chính vì như vậy nên hậu quả sau khi đẻ non cứ kéo dài không dứt, Diệp Căn. . . . . Anh. . . . ."

Lê Dĩ Thần nghẹn ngào, sau đó cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Diệp Căn nói tiếp: "Anh biết cho dù có nói một vạn câu xin lỗi thì cũng không có cách nào bù đắp lại cho em và đứa bé đáng thương của chúng ta nhưng mà anh vẫn muốn nói cho em biết khi anh biết được đứa bé không còn nữa, thậm chí em cũng vì thế mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng thì tim của anh đau đớn giống như chết đi một lần, nếu anh biết việc anh rời đi sẽ phải trả một cái giá đắt như vậy thì lúc trước cho dù có ngàn vạn khó khăn anh cũng sẽ không lựa chọn rời khỏi em."

Diệp Căn rõ ràng có thể cảm thấy người bên cạnh đang phát run, cô rút bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo từ trong bàn tay to lớn của Lê Dĩ Thần ra, chậm rãi vuốt ve cái cảm cương nghị của anh sau đó là khuôn mặt với những đường nét cứng rắn.

"Nếu anh nói với em những lời này trước khi tai nạn giao thông xảy ra thì nhất định em sẽ xì mũi coi thường, cũng sẽ kiêu ngạo, khinh thường nói với anh rằng: Lệ Dĩ Thần, hát bao giờ chẳng dễ nghe hơn nói, nhưng giây phút Lăng Tiêu gạt em rằng anh đã chết thì toàn bộ trái tim em đều trống rỗng, trong nháy mắt đó, đau đớn cùng cực bủa vây lấy em và còn có cả cực kì tiếc nuối, lúc đó em cảm thấy giữa chúng ta không nên kết thúc như vậy, anh biết không, khi Tần Mộc xuất hiện nói cho em biết đó chỉ là trò đùa dai và anh còn sống thì trong nháy mắt trái tim em như sống lại, giây phút đó em bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều việc, chúng ta sẽ chết thật lâu mà thời gian sống lại không nhiều, tại sao chúng ta cứ phải lãng phí khoảng thời gian ngắn ngủi này, lúc em tưởng anh chết thì em đau đớn tột cùng, vì vậy em cũng biết chuyện đó tàn nhẫn đối với anh như thế nào, Lệ Dĩ Thần, thật xin lỗi, em không nên nói cho anh biết việc đó, em không nên khiến anh đau khổ cùng em."

Lệ Dĩ Thần đau lòng, ôm Diệp Cẩn thật chặt: "Đồ ngốc, em có biết em chính là người phụ nữ ngốc nhất trên đời không, Diệp Cẩn."

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Cẩn nhuộm đầy sương mù, hơi ngẩng lên nhìn về phía Lệ Dĩ Thần, chậm rãi lộ ra cười yếu ớt: "Cho nên anh không được ức hiếp Diệp Cẩn ngốc nhất thế giới nữa."

Lệ Dĩ Thần ôm người mình yêu chặt thêm chút nữa: "Được, không bao giờ ức hiếp em nữa, Diệp Cẩn. . . . . Anh yêu em, đến chết cũng không đổi."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Anh Ấy Thích Hợp Nhất

Editor: Mèo coki

Diệp Căn vừa về tới LN thì ngay lập tức bị các đồng nghiệp vây quanh, nhất là Thẩm Như Nguyệt quan hệ không tệ với Diệp Căn cứ giữ chặt Diệp Căn muốn cô ngừng lại để nhiều chuyện.

"Có phải gần đây cậu và ông chủ giận nhau không?"

Diệp Căn không rõ chân tướng: "Cậu đang nói nhăng nói cuội gì đấy? Mình và ông chủ giận nhau khi nào."

"Đừng giả bộ nữa, lúc trước mỗi lần cậu và Cố tổng đi cùng với nhau thì Cố tổng đều tươi cười rạng rỡ, nhưng trong khoảng thời gian cậu đi làm việc với Hải Lan thì ngày nào mặt Cố tổng cũng dài ra, gặp ai là mắng người đó, nếu như bọn mình vô ý nhắc tới cậu trước mặt ông chủ thì càng bị ông chủ tìm một lý do mắng cho nước miếng đầy đầu, Diệp Căn, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghe Thẩm Như Nguyệt nhiều chuyện xong, nhất thời tâm tình vốn đang rất tốt của Diệp Căn chìm xuống đáy cốc, nhìn cửa phòng làm việc của tổng giám đốc đang đóng chặt, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Các cậu đừng có gán ghép lung tung, mình và Cố tổng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới mà thôi."

"Thật hay giả vậy?"

"Tin hay không là tùy mấy cậu, mình phải làm việc, các cậu cũng đi làm chuyện của mình đi, nếu như ảnh hưởng đến tiến độ công việc, cẩn thận anh ấy lại mắng."

Đám người đã giải tán hết nhưng lòng của Diệp Căn vẫn còn rối rắm, xem ra có một số việc không có cách nào làm như không thấy được.

Khi Cố Diễn thấy đơn từ chức thì trên bàn lông mày nhíu lại: "Em đang làm gì vậy?"

Diệp Căn cắn môi, do dự thật lâu mới nói: "Em cảm thấy như vậy là tốt nhất."

Cố Diễn thở dài, cả người mệt mỏi nhìn Diệp Căn: "Là vì Lệ Dĩ Thần?"

"Vâng."

"Em trả lời rất dứt khoát, cũng không cho anh đường sống, Diệp Căn, rốt cuộc Lệ Dĩ Thần tốt hơn anh ở chỗ nào?"

Nhắc tới Lệ Dĩ Thần, Diệp Căn đột nhiên cười dịu dàng, đó là nụ cười hạnh phúc: "Anh ấy không có chỗ nào tốt hơn anh cả, bàn về năng lực tài hoa, anh không thua anh ấy chút nào, bàn về gia thế xuất thân thì thậm chí anh còn hơn cả anh ấy, nhưng anh ấy lại là Lệ Dĩ Thần độc nhất vô nhị, từ lúc mười tám tuổi anh ấy đã là tất cả của em, không có cái gì gọi là không được, chỉ vì anh ấy thích hợp nhất."

Cố Diễn nhìn Diệp Căn, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể cười một cách bất lực: "Câu thích hợp nhất của em là câu trả lời không chệ vào đâu được, cũng làm cho anh không thể nói được gì, Diệp Căn, em biết không, anh cũng muốn trả những lời này lại cho em, Cố Diễn anh từng có vô số phụ nữ, nhưng mãi cho đến khi em xuất hiện thì mới khiến một lãng tử lựa chọn quay đầu lại làm người an phận, không phải là em rất tốt, thật ra thì trong những người phụ nữ mà anh đã từng tiếp xúc, em không phải là

người tốt nhất nhưng lại có thể chạm vào lòng của anh, nếu như người đó không phải A Thần, anh nghĩ dù như thế nào anh cũng sẽ không buông tay, nhưng mà bây giờ. . . . Hai người lưỡng tình tương duyệt, anh có thể nói được gì nữa, về phần đơn từ chức của em, tạm thời anh đặt nó ở trong ngăn kéo, coi như giống lần trước, anh sẽ cho em một thời gian để bình tĩnh lại, nếu như cuối cùng em vẫn cảm thấy em muốn rời đi thì Cố Diễn anh tuyệt đối sẽ không làm cho em khó chịu."

Ánh mắt Diệp Căn có chút mờ mịt nhìn Cố Diễn: "Cảm ơn Cố tổng, thật ra thì đối với em mà nói, Cố tổng anh cũng là một sự tồn tại đặc biệt."

Lời nói của Diệp Căn khiến Cố Diễn bật cười: "Có những lời này của em xem như anh cũng không thua quá khó coi, được rồi, ai bảo anh chậm hơn A Thần một bước, như vậy thì cứ để cho anh làm sự tồn tại đặc biệt đó được không, Diệp Căn?"

Diệp Căn nghẹn ngào, gật đầu một cái: "Vẫn luôn như thế."

Cố Diễn giang hai cánh tay: "Diệp Căn. . . . Anh có thể ôm em một cái không, chỉ một lần thôi."

Diệp Căn không có từ chối: "Cố tổng, em muốn nói cho anh biết, anh thật sự rất tốt."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bởi Vì Cậu Là Anh Em Của Mình

Bên trong phòng riêng của Dạ Sắc, Lăng Tiêu đang chào hỏi với Cố Diển vừa mới bước vào cửa: “Mau đến đây, mình và A Thần đang chờ cậu đến uống rượu đây.”

Cố Diển mặt lạnh đi tới, cầm một chai Whisky đổ vào trong miệng, không nói một câu nào cho đến khi ném chai không tới trước mặt Lệ Dĩ Thần.

"Không phải là cậu đang quen với ngôi sao lớn nào đó sao, tại sao còn muốn trêu chọc Diệp Căn, nếu như không bỏ được thì tại sao lúc trước còn bỏ rơi người ta."

Lệ Dĩ Thần bỏ chai rượu mà Cố Diển quăng tới trước mặt mình xuống mặt đất, nghiêm túc nói với Cố Diển: “Chuyện của mình và Diệp Căn không liên quan đến cậu, mình cũng không cần phải giải thích với cậu cái gì cả.”

Lệ Dĩ Thần lạnh lùng khiến Cố Diển nổi trận lôi đình: “Lệ Dĩ Thần, con mẹ nó, cậu muốn ăn đòn hả?”

"Mình nhắc lại chuyện của mình và Diệp Căn không liên quan tới cậu, cậu đừng có xen vào."

Đột nhiên Cố Diển cầm rượu đi tới, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lệ Dĩ Thần liền nổi giận: “Mình cứ thích xen vào thì sao, Lệ Dĩ Thần, con mẹ nó, cậu chính là một tên khốn kiếp.”

Nói xong, chột tiến lên cho Lệ Dĩ Thần một đấm, lông mày của Lệ Dĩ Thần nhếch lên, trong lúc Cố Diễm và Lăng Tiêu đều không phản ứng kịp thì đột nhiên phản công lại, đấm một cái vào mặt Cố Diễm .

Lăng Tiêu trợn tròn mắt một hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần thì lập tức tiến lên ngăn cản: “Hai người đang làm cái quái gì vậy, dừng lại cho mình.”

Cố Diễm hung tợn nhìn Lệ Dĩ Thần, phun máu trong miệng ra: “Lúc trước là cậu khuyên mình nên nghiêm túc đối mặt cảm tình của chính mình, nhưng cậu lại con mẹ nó tới chia rẽ, Lệ Dĩ Thần, đồ khốn kiếp.” Sau đó lại lao vào đánh Lệ Dĩ Thần.

Lệ Dĩ Thần không có tránh né, cố ý nhận quả đấm của Cố Diễm, nhưng ngay sau đó lại trả trả về: “Chỉ có thể trách cậu gửi gắm tình cảm nhầm người, A Diễm, mình khuyên cậu tốt nhất là nên chết phần tâm tư này đi, cậu không có cơ hội đâu.”

Lăng Tiêu quả thật bị hai người bạn tốt làm cho tức điên: “Các cậu dừng tay cho mình.”

"Rầm rầm. . . . . Choang. . . . . Rắc rắc. . . . ." Bàn trà trang trí trong phòng bị hai người đập sạch hết.

Lăng Tiêu tiến lên kéo Lệ Dĩ Thần thì bị Cố Diễm cho một đấm, đi kéo Cố Diễm thì thiếu chút nữa bị Lệ Dĩ Thần đánh sụn xương sống mũi, Lăng Tiêu tức giận, nghiêng người ngồi vào ghế sa lon, mặc cho hai người kia nổi điên.

"Đánh đi, đánh đi, đánh chết một người thì cũng chỉ thiếu đi một người thôi."

Kết quả là Lăng Tiêu hết lời kéo, thì hai người vốn đang đánh nhau đột nhiên ngừng lại, Lăng Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, đưa ba bình rượu còn sót lại,

chưa bị nát bậy cho mỗi người một bình: “Nghỉ một lát, bổ sung thể lực rồi lát nữa lại đánh tiếp.”

Lệ Dĩ Thần hừ một tiếng: “Muốn đánh thì cậu tự đánh đi.”

Cố Diển cũng cầm bình rượu, liếc Lăng Tiêu trắng mắt: “Cậu là tên khốn kiếp thích xem náo nhiệt.”

Lăng Tiêu cam chịu uất ức: “Hai cậu là đồ khốn kiếp, nhìn kĩ vết thương trên mặt ông đây này, không ngờ ông đây lại chịu vài đấm uống công, được lắm, được, được, chỉ trách ông đây hay xen vào việc của người khác thôi.”

Rốt cuộc ba người cũng lắng xuống, Lăng Tiêu và Lệ Dĩ Thần ngồi ở hai bên của ghế sa lon, Cố Diển ngồi dưới đất, ba người cùng giơ chai rượu lên uống cạn sạch.

Lệ Dĩ Thần vươn tay ra, Cố Diển mượn lực của anh từ dưới đất đứng lên, thật lâu sau mới thở dài một tiếng.

"Cậu nói không sai A Thần, trong tình cảm của Diệp Cần, cho dù mình có ra roi thúc ngựa thì cũng không theo kịp địa vị của cậu trong lòng cô ấy, nhưng Diệp Cần là cô gái đầu tiên mình thích, nếu nói không ghen tỵ với cậu là giả, mình chưa bao giờ nghĩ tới trên thế giới này lại có một cô gái mà Cố Diển mình không chiếm được, nhưng cô ấy không yêu mình, nếu như trong lòng cô ấy dành cho mình một vị trí rất nhỏ thôi thì mình sẽ không buông tay như vậy, nhưng mà bây giờ. . . . ."

Cố Diển cười khổ một tiếng: “A Tiêu đã khuyên mình từ rất sớm, từ đầu đến cuối cô ấy đều không thuộc về mình nhưng mà mình nhưng vẫn không muốn từ bỏ ý định, muốn chờ đợi thêm một chút, nhưng bây giờ. . . . .
Thật sự nên buông tay rồi.”

Lệ Dĩ Thần cũng đứng lên, ý vị sâu xa nhìn Cố Diển, sau đó vỗ bờ vai của anh: “Thật xin lỗi A Diển, cái gì mình cũng có thể nhường cho cậu,

nhưng chỉ có cô ấy là không được."

Cố Diễn thở dài nặng nề, sau đó đột nhiên cười lên: "Mặc dù buông tay là việc khó khăn nhưng đột nhiên lại có cảm giác thư thái, biết không A Thần, có lẽ mình nên buông tay, không riêng bởi vì cậu ở trong lòng Diệp Căn không thể lay động mà hơn nữa là vì cậu là anh em của mình."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Em Sẽ Giúp Đỡ

Thật vất vả mới giải quyết được các vấn đề của công trình, rốt cuộc hai người cũng có thời gian ra ngoài thả lỏng một chút, ở bên trong gian phòng của một cửa hàng quần áo sang trọng, Lê Dĩ Thần nhàn nhã ngồi trên ghế salon, dùng ánh mắt thường thức nhìn Diệp Căn đang mặc thử từng món đồ cho anh xem.

"A Thần, cái này được không?"

"Rất đẹp."

"Còn bộ lúc này thì sao?"

"Cũng đẹp, Diệp Căn của anh mặc gì đều đẹp hết." Lê Dĩ Thần cưng chiều, cười nhìn Diệp Căn.

Diệp Căn có chút ngượng ngùng, vội vàng né tránh tầm mắt nóng rực của Lê Dĩ Thần, cầm quần áo đã thử đi thanh toán: "Tiểu thư, tính tiền những bộ này giúp tôi."

Trong lúc Diệp Căn móc ví ra trả tiền thì lại bị Lê Dĩ Thần ngăn lại: "A Căn, anh mua tặng em nhé?"

Nhìn này gương mặt dịu dàng tuấn tú của anh, Diệp Căn cũng không có từ chối, chẳng qua đột nhiên nhớ tới thời điểm hai người còn là học sinh nghèo.

Khi đó mặc dù Lê Dĩ Thần làm việc ngoài giờ, làm thuê cho một công ty thiết kế để kiếm chút tiền nhưng đối với gia cảnh lúc đó của Lê Dĩ Thần mà nói thì vẫn giống như muối bỏ biển.

Sinh nhật năm đó, sau khi ăn lẩu xong thì hai người đi dạo ở trung tâm thương mại để tiêu cơm, lúc ấy Diệp Căn thích một bộ quần áo, giá tiền không tính là quá đắt, nhưng vẫn có chút quá sức đối với Lê Dĩ Thần, Diệp Căn lo lắng Lê Dĩ Thần sẽ có gánh nặng trong lòng, chỉ nhìn thêm một chút rồi thôi, nhưng Lê Dĩ Thần là ai, toàn bộ ánh mắt của Diệp Căn anh đều thấy được, nhưng mà thời điểm đó, Lê Dĩ Thần thật sự quá nghèo, tiền đi làm thuê ngoại trừ trả học phí thì không còn đủ để trang trải trong nhà, cho nên cho dù biết rõ Diệp Căn thích bộ quần áo kia thì cuối cùng vẫn không thể mua tặng cô, hiện tại có lẽ là anh muốn bù đắp tiếc nuối lúc trước nên đương nhiên cô sẽ cho anh cơ hội làm chuyện này.

Thanh toán xong, Lê Dĩ Thần xoay người nói với Diệp Căn: “Không phải là em nói còn một cửa hàng bán áo quần rất đẹp hay sao, chúng ta đi xem thử một chút.”

Diệp Căn vừa định nói thì lại bị tiếng chuông điện thoại của Lê Dĩ Thần cắt đứt, sau khi Lê Dĩ Thần nhận điện thoại thì nhíu mày.

"Ông cậu vẫn không đồng ý cho Mục thị vay?"

Khi Lê Dĩ Thần đang nói chuyện thì có liếc nhìn Diệp Căn, thấy Diệp Căn đang nghe đến chuyện Mục thị lung lay thì liền nói tiếp với Cố Diển ở bên đầu kia: "Chuyện này gặp nhau rồi nói, bây giờ mình sẽ đi tìm cậu."

"Sao rồi? Hạng mục hợp tác với Mục thị xảy ra vấn đề sao?"

Lê Dĩ Thần cười, lắc đầu với Diệp Căn một cái: “Là chuyện Mục thị vay tiền Hoa Phong xảy ra chút vấn đề, em cũng biết Hải Lan và Mục thị sắp hợp tác hạng mục quảng trường thị chính, nếu như tài chính của Mục thị có vấn đề thì hạng mục này sẽ có chút phiền toái, Diệp Căn, có thể giúp anh

một chuyện hay không, chắc sau đó Mục Văn Khởi sẽ muốn thông qua em để tìm Cố Diển, em có thể giới thiệu Cố Diển với ông ta hay không?"

"Có thể, nhưng nếu ông nội Cố tổng không chịu cho Mục thị vay, coi như Cố tổng có đến gặp Mục Văn Khởi thì cũng không làm được gì mà?"

"Việc này không phải là vấn đề lớn, anh sẽ tự mình đi gặp ông Cố để giải quyết vấn đề này, em chỉ cần giúp anh đưa Mục Văn Khởi tới trước mặt Cố Diển là được."

"Được, nếu như Mục Văn Khởi tới tìm em, em nhất định sẽ giúp đỡ."

Lệ Dĩ Thần hiểu ý ôm lấy Diệp Căn: "Cám ơn."

"Đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian, tránh cho công việc bị chậm trễ."

Lệ Dĩ Thần cứ nhìn Diệp Căn mãi: "Thật sự cứ muốn ở chung với em như vậy, nhưng mà. . . . . Anh nhất định phải làm xong chuyện này thì mới có thể cho em một cuộc sống yên bình, không lo âu, A Căn, tin tưởng anh, khi việc cần phải làm kết thúc thì anh sẽ luôn ở bên cạnh em."

Trái tim Diệp Căn ấm áp nhìn Lệ Dĩ Thần: "Được, em sẽ chờ."

Khi Diệp Căn xách theo túi đồ, chuẩn bị gọi taxi thì chợt nhìn thấy một chiếc xe Porsche màu đỏ dừng ở trước mặt mình, khi Diệp Căn nhìn thấy Lâm Mạn Thanh ngồi ở chỗ tài xế thì trong nháy mắt nụ cười trên mặt hầu như biến mất không còn.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Gặp Tình Địch, Đỏ Mắt.

Hai người ngồi ở trong một gian phòng cực kì kín đáo của một hội sở, chẳng qua mặc dù hội sở trang hoàng tao nhã, thoải mái, tiếng đàn xa xăm nhưng lại khiến thần kinh Diệp Cận không thể buông lỏng được, cứ nhìn chăm chăm Lâm Mạn Thanh.

Ngược lại Lâm Mạn Thanh nhìn Diệp Cận hoàn toàn không có đề phòng như gặp đại địch, trước sau nụ cười của cô ta vẫn thanh thản dịu dàng như một.

"Hạch đào hồ phách ở nơi này rất ngon, cô nếm thử xem."

Diệp Cận không động đũa, vẫn nhìn thẳng Lâm Mạn Thanh như cũ:
"Tôi mới vừa ăn cơm với A Thần rồi."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lâm Mạn Thanh biến mất trong nháy mắt, nhưng vẫn miễn cưỡng lộ ra nụ cười gượng: "Thật ra thì chúng ta quen nhau lâu rồi nhưng hình như đây là lần gặp đầu tiên thì phải."

"Đó là bởi vì chúng ta hoàn toàn không cần gặp nhau, Lâm tiểu thư, cô hẹn tôi tới đây, có việc gì muốn nói thì cứ nói đi, tôi không thích vòng vo tam quốc."

Lâm Mạn Thanh dần dần thu lại nụ cười, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh: "Cô rất ghét tôi?"

Diệp Cẩn cau mày: “Đối với một người phụ nữ lúc nào cũng mơ ước chồng tôi, làm sao tôi có thể thích cô cho được?”

Đột nhiên Lâm Mạn Thanh cười lên: “Cô mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều, trước kia, khi hai người còn chưa ly hôn thì A Thần luôn nói với tôi cô là một cô gái rất dịu dàng.”

"Tính cách con người sẽ thay đổi theo thời gian và cuộc sống, khi có người không có ý tốt, cứ muốn làm cho tôi không thoải mái thì tất nhiên tôi sẽ không yếu ớt mặc cho người ta ức hiếp."

"Diệp Cẩn, hôm nay tôi tới tìm cô không phải để gây gổ với cô, càng không phải để tuyên chiến với cô, tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề."

Lời nói của Lâm Mạn Thanh khiến Diệp Cẩn có chút ngoài ý muốn: “Cô muốn hỏi cái gì?”

"Cô có thể tự tin ở bên A Thần sao? Nếu anh ấy đã vứt bỏ cô một lần thì không thể bảo đảm sẽ có lần thứ hai, thứ ba hay không."

Diệp Cẩn cười lạnh: “Lâm Mạn Thanh, trước khi trả lời vấn đề của cô, tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi cô, ba năm, cho dù tôi và Lệ Dĩ Thần xa nhau ba năm thì cô vẫn không thể thay thế được vị trí của tôi, bây giờ, cô lại cho rằng mình có thể sao?”

Quả nhiên, lời nói của Diệp Cẩn khiến sắc mặt Lâm Mạn Thanh thay đổi, nhưng dù sao Lâm Mạn Thanh cũng là người lăn lộn trong giới giải trí, đã gặp rất nhiều hạng người cho nên mặc dù tim đang rỉ máu thì vẫn duy trì tư thế ngồi đoan trang ưu nhã như cũ, nhìn thẳng vào Diệp Cẩn.

"Tôi yêu anh ấy, không ít hơn cô chút nào, thậm chí tôi thích anh ấy lâu hơn cô, tôi yêu anh ấy đến mức có thể vì anh ấy mà hy sinh tất cả, nếu anh ấy và cô ở cùng nhau là đúng đắn thì tôi có thể vui vẻ rút lui, không bao giờ quấy rầy hai người nữa, nhưng hai người không thích hợp, biết rõ hai người

ở cùng với nhau sẽ làm cho A Thần gặp phải tình huống cực kì khó khăn cho nên tôi không có cách nào buông tay cả."

Diệp Cẩn khó hiểu nhìn Lâm Mạn Thanh: "Lời này của cô có ý gì?"

"Ý của tôi rất rõ ràng, cô không thích hợp với anh ấy, tôi sẽ không để cho hai người ở chung với nhau."

"Lâm Mạn Thanh, cô không thấy lời nói của mình có chút lớn lối sao, cô cho rằng cô ai? Tại sao cô có thể nói tôi không thích hợp với anh ấy?"

"Chỉ bằng năm đó A Thần không thể giải quyết được vấn đề và bây giờ nó vẫn tồn tại như cũ."

"Cô biết nguyên nhân thực sự khiến tôi và A Thần ly hôn năm đó?" Điều này khiến Diệp Cẩn có chút ngoài ý muốn.

"Tôi biết, chẳng qua về nguyên nhân cụ thể thì hãy để cho A Thần nói cho cô biết, nếu như anh ấy đồng ý."

Lâm Mạn Thanh cầm túi xách đứng lên: "Nếu Diệp tiểu thư đã ăn cơm rồi vậy thì tôi không quấy rầy nữa, hôm nay tìm Diệp tiểu thư chẳng qua là muốn nói vài câu, nếu như có nói điều gì khiến Diệp tiểu thư không thoải mái thì cho tôi xin lỗi trước, chẳng qua tôi vẫn muốn nói một câu, tuy tôi không thể thay thế được cô kết hôn với A Thần nhưng lại không thể phủ nhận ở trong lòng anh ấy vĩnh viễn có một vị trí dành cho tôi, bởi vì chính miệng anh ấy nói với tôi, ngoại trừ cô anh ấy và ông ngoại ra, tôi chính là người thân mà anh ấy để ý nhất."

Sắc mặt Diệp Cẩn không gợn sóng, cho đến khi Lâm Mạn Thanh dứt khoát rời khỏi thì cô mới không khống chế được nội tâm khổ sở đang sụp đổ của mình, không thể không thừa nhận Lâm Mạn Thanh là một kẻ địch hết sức đáng sợ, cô ta luôn có thể hiểu rõ cô sợ nhất cái gì, để ý nhất cái gì, Lâm Mạn Thanh biết bí mật trong lòng Lệ Dĩ Thần, còn cô thì sao? Cho dù

anh nói anh chưa từng thay đổi nhưng anh vẫn gạt cô như cũ, tại sao? Thật chẳng lẽ đúng như Lâm Mạn Thanh nói, đối với Lệ Dĩ Thần, cô còn có một ý nghĩa khác?

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Trả Giá Vô Điều Kiện.

Editor: coki

Thời điểm Lâm Mạn Thanh xuất hiện tại phòng làm việc của Lê Dĩ Thần, Lê Dĩ Thần đang bận đến tối mày tối mặt: “Sao em lại tới đây?”

Lâm Mạn Thanh cười dịu dàng, sau đó lấy một cái máy ghi âm ra đưa cho Lê Dĩ Thần: “Biết ngày hôm qua ngôi sao lớn Trình Khả Nhi qua đêm với ai trong khách sạn Hoàng Triều không?”

"Anh không có hứng thú."

Lê Dĩ Thần lạnh lùng nhưng Lâm Mạn Thanh vẫn rất bình tĩnh: “Vậy thì anh nghe đi, nghe thử một chút những lời nói ấy là của ai, còn nữa, nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ nhất định sẽ làm cho anh cảm thấy hứng thú."

Rốt cuộc Lê Dĩ Thần cũng ngẩng đầu lên, ấn nút mở, một giọng nam thô bỉ truyền ra khiến Lê Dĩ Thần hơi cau mày lại: “Là cục trưởng Trương phụ trách đấu thầu hạng mục quảng trường thị chính."

Lâm Mạn Thanh cười nói: "Nghe tiếp đi."

Cục trưởng Trương nói với Trình Khả Nhi: "Bảo bối, anh đã đặt hàng chiếc xe lần trước mà em thích rồi đấy."

"Ai nha, thân ái, anh thật là tốt, chẳng qua sao lại đột nhiên mua cho em, lúc trước anh còn nói dạo này không dư dả mà."

"Ha ha, anh hả, gần đây anh nhận được một số tiền lớn, vốn định giao hạng mục quảng trường thị chính cho Lê Dĩ Thần của Hải Lan, nhưng mà tên kia vẫn không chịu gặp mặt anh nói chuyện, không ngờ Mục Văn Khởi lại là một người ra tay rất hào phóng, một lần mà đã vung ra con số này, ha ha. . . . ."

Lê Dĩ Thần không nghe tiếp đoạn nói chuyện phía sau nữa, tắt máy ghi âm nói: "Tuy nói cho Mục Văn Khởi tiến vào hạng mục là trong kế hoạch, nhưng không ngờ ông ta lại nóng lòng muốn đá anh ra ngoài như vậy, anh tuyệt đối không cho ông ta cơ hội này, tuy nói Hải Lan có bối cảnh ở nước ngoài nhưng xét về độ nổi tiếng so với các công ty kiến trúc uy tín lâu năm trong nước thì lại rất có hạn, nếu muốn nhanh chóng nổi tiếng thì chỉ có thể mượn danh tiếng chính phủ."

"Cho nên đoạn ghi âm này của em rất có ích đúng không?"

Lê Dĩ Thần cười với Lâm Mạn Thanh: "Không sai, rất có ích."

"Vậy thì anh báo đáp em như thế nào đây?" Nói xong, Lâm Mạn Thanh đã bước đến trước mặt Lê Dĩ Thần.

"Em muốn cái gì?"

"Về vật chất thì em không thiếu gì cả, em chỉ muốn anh mời em một bữa cơm thôi."

Thấy Lê Dĩ Thần đang do dự, Lâm Mạn Thanh dùng ánh mắt mong đợi nhìn Lê Dĩ Thần, nói tiếp: "Ngày mai là sinh nhật em."

Lê Dĩ Thần cũng cảm thấy mình vì Diệp Cẩn mà cố ý xa lánh em gái cùng nhau lớn lên thì có chút lạnh lùng: "Được rồi, tối mai đi, sau khi em xong việc thì anh sẽ đến đón em, nhưng mà. . . . ."

"Em hiểu, không thể để đám phóng viên bám đuôi."

"Ừ, em biết là tốt rồi."

Thấy mục đích đã đạt được, Lâm Mạn Thanh không tiếp tục dây dưa nữa, sau khi dặn dò Lệ Dĩ Thần phải nhớ về thăm cô thì liền rời đi.

Lâm Mạn Thanh rời khỏi chưa được bao lâu thì Diệp Cẩn gọi điện thoại tới, tâm tình Lệ Dĩ Thần không tệ, bắt máy: "Ăn cơm chưa?"

"Rồi, anh ăn chưa? Tần Mục nói anh luôn bận rộn nên hay bỏ bữa trưa, vậy là không được đâu."

"Đã ăn rồi, không tin thì em hỏi Tần Mục đi."

"Hừ, anh và Tần Mục là một ruột, em có thể hỏi được cái gì, chẳng qua đây chỉ là vấn đề nhỏ, chỉ cần anh ta không giúp đỡ anh giấu em mấy chuyện xấu khác là được."

"Chuyện xấu khác?"

Diệp Cẩn cười như không cười nói: "Ví dụ như hẹn hò cùng với người đẹp nào đó mà không nói cho em biết, Lệ Dĩ Thần, anh có không?"

Lệ Dĩ Thần sững sờ một chút, nhưng ngay sau đó lại cười lên: "Em cho rằng thế nào?"

"Em nghĩ cho anh mượn ba lá gan anh cũng không dám."

"Ha ha, hóa ra em là bình dấm chua nhỏ, được rồi, còn có việc gì khác không, anh chuẩn bị ra ngoài làm việc."

"Ừ, em đang muốn nói quả nhiên Mục Văn Khởi gọi điện thoại cho em, ông ta muốn em mời Cố Diển đến nhà họ Mục ăn cơm, hơn nữa nghe giọng điệu thì hình như có vẻ rất gấp gáp."

Nhất thời Lệ Dĩ Thần nở nụ cười có chút đặc ý: “Vậy thì nhờ em đấy, A Căn.”

"Đừng khách sáo như thế, chỉ cần có thể giúp anh thì em nhất định sẽ giúp."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Không Phòng Bị Chút Nào.

Editor: coki

Lúc từ nhà họ Mục ra ngoài, Diệp Căn và Cố Diển bước chậm rãi trên con đường nhỏ yên tĩnh dưới ánh trăng, đột nhiên có một trận gió nhẹ thổi qua mang theo hơi lạnh khiến Diệp Căn khép chặt áo khoác mỏng trên người lại.

Cố Diển thuận tay cởi áo khoác ngoài ra, sau đó khoác lên trên người Diệp Căn, Diệp Căn định từ chối nhưng bị Cố Diển dùng sức đè vai cô lại.

"Em vừa mới bị cảm xong, đừng gây thêm phiền phức cho anh nữa, gần đây LN nhận rất nhiều hạng mục, vẫn còn đang chờ em về làm đấy."

Diệp Căn không tiếp tục cố chấp nữa, khẽ cười với Cố Diển: "VẬY THÌ CÁM ƠN, CŨNG KHÔNG BIẾT TẠI SAO CON ĐƯỜNG NÀY LẠI NHƯ VẬY NỮA, THÁNG TRƯỚC ĐÃ SỬA CHỮA MÀ BÂY GIỜ VẪN CÒN CHƯA SỬA XONG, NẾU KHÔNG THÌ CÓ THỂ LÁI XE TỚI ĐÂY RỒI."

Khóe miệng Cố Diển nở nụ cười ấm áp: "THẬT RA THÌ NHƯ VẬY CŨNG RẤT TỐT, NHƯ VẬY CHÚNG TA CÓ THỂ HƯỞNG THỤ THẾ GIỚI HAI NGƯỜI MỘT CHÚT."

"Cố tổng. . . . ."

"Ha ha, đùa với em thôi, yên tâm đi Diệp Căn, đối với em, anh đã chuẩn bị buông tay rồi, anh sẽ không làm khó em, cũng sẽ không làm khó A Thần,

Cố Diễn anh cũng không phải là người vì người phụ nữ mà giờ đao chặt đứt yên ương."

Cố Diễn đùa giỡn khiến thần kinh đang căng thẳng của Diệp Căn được thư giãn: "Cố tổng, em vẫn luôn muốn nói cảm ơn anh, bất luận là sự chăm sóc của anh trước kia hay là việc hôm nay chịu theo em đến nhà họ Mục."

"Diệp Căn, em còn nhớ rõ em từng hỏi anh một cô gái tốt là như thế nào không? Hôm nay anh sẽ trả lời em một lần nữa, cô gái tốt chính là cô gái giống em, chỉ trách anh chậm hơn A Thần một bước, nếu không làm sao anh có thể buông tha cho cô gái tốt như em được, mặc dù em được sinh ra trong gia đình phú quý nhưng lại không có kiểu cách hay bệnh công chúa, người em đầy tổn thương nhưng lại không có tự ti mặc cảm, em là người, cũng sẽ đau khi bị tổn thương, nhưng em lại không dễ dàng để lộ ra cho người ta thấy, có lẽ là bởi vậy nên mới khiến anh càng cảm thấy em đặc biệt, từ đó muốn tiến lại gần em hơn, chỉ tiếc người có thể che gió che mưa cho em không phải là anh, bởi vì em chọn người kia."

Nói xong, Cố Diễn cười bất đắc dĩ, nói tiếp: "Em không cần phải cảm thấy gánh nặng gì cả, tất cả những chuyện anh làm vì em trước đây đều là do anh tự nguyện, chẳng qua bắt đầu từ hôm nay anh sẽ đối xử với em đúng mực, không để cho em khó xử, về việc tới nhà họ Mục thì em càng không cần phải suy nghĩ nhiều, thật ra thì đây là một việc nước chảy thành sông*, mà em chính là kênh dẫn thúc đẩy chuyện này, nếu A Thần và Mục Văn Khởi đều đạt được mục đích mà mình mong muốn thì anh cũng có thể từ đó kiếm được một khoản lợi nhuận khá lớn."

*hiển nhiên, thuận theo tự nhiên

Diệp Căn nhú mày: "Sao chuyện gì tới tay các anh cũng thành buôn bán cả vậy?"

Nhìn Diệp Cẩn thành thật, Cố Diễn bất đắc dĩ lắc đầu: “Rốt cuộc anh đã biết tại sao mẹ em cứ chậm chạp không cho em đến Diệp thị, em đó, thật sự không thích hợp với thương trường anh lừa tôi gạt, nhưng thân phận không phải là thứ mà con người có thể chọn lựa, tựa như anh và A Thần, chẳng qua anh tốt hơn một chút, ông cụ nhà anh cho anh đầy đủ thời gian để rèn luyện, không quá gấp gáp buộc anh phải nhận lấy sản nghiệp gia tộc nhưng A Thần lại không được như vậy, cậu ấy còn trẻ tuổi, bất kỳ một cổ đông nào của Hải Lan cũng có thể ép cậu ấy tới mức không thở nổi, thứ duy nhất cậu ấy có thể dựa vào chỉ là tình thân máu mủ với ông Hải, nhưng nếu trong thời gian ngắn cậu ấy không thể khiến cho Hải Lan lớn mạnh thì nguy cơ không cần nói cũng biết.”

Diệp Cẩn hơi cau mày: “Việc này anh ấy chưa bao giờ nói với em, em biết rõ em không có khả năng kinh doanh nhưng em sẽ cố hết sức để giúp anh ấy.”

Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Cẩn, trong lòng Cố Diễn hơi ghen tỵ, chẳng qua rất nhanh anh đã bình thường trở lại, bọn họ vốn là một đôi gắn bó, cho dù bọn họ xa nhau ba năm thì tình cảm vẫn chưa từng thay đổi, anh còn mong đợi gì nữa, tình yêu chưa kịp chớm nở thì đã biến thành bọt biển, rốt cuộc bây giờ nó cũng đã có thể yên nghỉ được rồi.

"Tin...tin." Diệp Cẩn lấy điện thoại di động ra, mở tin nhắn trên điện thoại di động lên.

Khi nhìn thấy một tấm hình thì sắc mặt Diệp Cẩn đột nhiên thay đổi, trong hình là một nam một nữ mà cô không thể quen thuộc hơn được.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nguồn Gốc Ác Mộng

Editor: Mèo coki

Nhận ra Diệp Cẩn có cái gì đó không đúng, Cố Diễm lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Cẩn cắn môi, vội vàng cắt điện thoại di động, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra nhìn Cố Diễm: "Là chủ nhà gửi tới, nói ống nước nhà em bị hỏng, em. . . . . Em phải nhanh chóng trở về, nếu không nước chảy xuống lầu dưới thì rất phiền toái."

"Hả? Nghiêm trọng không, có muốn anh đi cùng với em hay không?"

"A. . . . . Không cần, vấn đề nhỏ mà thôi, xe của em ở kia rồi, em đi trước nha Cố tổng."

"Diệp Cẩn. . . . ." Cố Diễm không yên lòng gọi cô lại, nhưng Diệp Cẩn lại phất phất tay với Cố Diễm, hơn nữa còn bước đi rất nhanh.

Diệp Cẩn tìm nhà hàng ở trong hình, cô còn chưa xuống xe thì đã nhìn thấy Lê Dĩ Thần và Lâm Mạn Thanh đi ra.

Lâm Mạn Thanh vui vẻ hạnh phúc như cô gái nhỏ, đột nhiên níu lấy cánh tay Lê Dĩ Thần từ phía sau, nũng nịu kéo lại, Lê Dĩ Thần cau mày, vừa định từ chối thì lại thấy Lâm Mạn Thanh dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn anh, tựa như khi còn bé như vậy, mềm mại kêu một tiếng: "Anh A Thần."

Lời nói nghiêm khắc vừa tới bên miệng, nhưng khi thấy ánh mắt giống như cô gái nhỏ kia của Lâm Mạn Thanh thì cuối cùng không đẩy cô ra, thật ra nếu không xảy ra sự kiện kia thì có lẽ anh sẽ xem Lâm Mạn Thanh như em gái mà yêu thương, một tiếng anh A Thần vừa rồi giống như trở lại tuổi thơ, hai người bạn cùng nhau chơi đùa đón mặt trời chiều ngã về tây, vô tư vui vẻ chạy khắp đường phố nhỏ hẹp ở xóm nghèo thành Bắc.

"Giúp em đốt pháo hoa đi, giống như khi còn bé như vậy, có được hay không, anh A Thần?"

"Được rồi, nhưng mà pháo hoa cháy xong thì phải trở về, anh đã hứa với Diệp Căn cùng cô ấy đi ăn khuya."

Lâm Mạn Thanh không có biểu lộ một chút xú ghen hay không vui nào cả: "Yên tâm, em sẽ không lấy đi quá nhiều thời gian của anh và Diệp Căn, A Thần, nếu như anh thật sự vui vẻ khi ở cùng với cô ấy thì em sẽ ủng hộ anh."

Lệ Dĩ Thần dò xét nhìn Lâm Mạn Thanh: "Đây là lời thật lòng của em?"

"Ai da, em biết rõ kể từ sau sự kiện kia thì anh không tin em nữa nhưng A Thần, em thật sự nghĩ như vậy, anh và mẹ nuôi là người thân nhất trên thế giới này của em, em hi vọng hai người vui vẻ hạnh phúc, nếu như anh thật sự muốn ở cùng với Diệp Căn vậy thì anh có quyền theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình, bên mẹ nuôi em sẽ nói với bà."

Nghe vậy, Lệ Dĩ Thần rất vui vẻ, sau đó vỗ nhẹ nhẹ vai Lâm Mạn Thanh, dáng vẻ hết sức cưng chiều.

Hình ảnh mập mờ này rơi vào trong mắt của Diệp Căn khiến cho tinh thần vốn không tỉnh là vững vàng của cô sụp đổ âm ỉm, Lệ Dĩ Thần từng nói cho cô biết việc cô nhìn thấy Lâm Mạn Thanh hôn anh là một hiểu lầm, tình cảm của anh với Lâm Mạn Thanh chưa từng vượt qua giới hạn nam nữ,

những năm gần đây anh vẫn duy trì khoảng cách với Lâm Mạn Thanh, nhưng tình huống hôm nay là gì? Anh đang lừa cô sao?

Diệp Căn ngỡ ngác đứng ở đó, cô đã không còn sức lực để suy nghĩ nữa, mãi cho đến khi một tin nhắn nặc danh xuất hiện trên điện thoại di động của cô lần nữa, tin nhắn này rất ngắn gọn, chỉ có mấy chữ: “Sự tự tin của cô vẫn còn chứ?”

Diệp Căn nắm thật chặt điện thoại di động, tức giận nhìn đôi nam nữ đang thân mật đi về phía bờ cát, Lâm Mạn Thanh hơi nghiêng đầu, ánh mắt quét qua Diệp Căn một cái, tuy chỉ là trong thoáng chốc nhưng Diệp Căn có thể cảm nhận được rõ ràng sự khiêu khích và đặc ý của cô ta, bởi vì nụ cười của cô ta rất thỏa mãn, chỉ khi được người mình yêu đáp lại thì mới có thể lộ ra nụ cười hạnh phúc như vậy, tại sao bọn họ có thể lừa gạt cô như thế, Lệ Dĩ Thần, anh thật là quá đáng.

Bởi vì thời tiết đột nhiên thay đổi nên trên bờ biển lạnh lẽo gần như không có người, trừ tiếng sóng vỗ thì cũng chỉ có tiếng pháo hoa hòa vào đó, Lâm Mạn Thanh nâng váy, đi chân không, vui sướng nhảy nhót ở trên bờ cát.

"Thật là đẹp, A Thần, em rất vui vẻ."

Lệ Dĩ Thần đứng ở một bên, cũng cười ôn hòa, không màng danh lợi, anh nghĩ nếu như mọi người có thể không cần lớn lên, không cần đối mặt với những sự thật tàn khốc, giống như khi còn bé không buồn không lo, ngắm nhìn pháo hoa ở trên bờ biển thì tốt biết bao, nhưng nếu như cuối cùng vẫn chỉ là nếu như, khi Diệp Căn đột nhiên xuất hiện trước mặt anh thì tất cả tốt đẹp thanh thản đều biến thành nguồn gốc của ác mộng.

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Anh Không Biết Tại Vì Sao Ừ?

Editor: coki

Ánh mắt của Diệp Cẩn cô đơn, trống rỗng nhìn Lệ Dĩ Thần, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng chất vấn: “Anh nói hôm nay anh có chuyện quan trọng phải làm, phải đến khuya mới có thời gian gặp em cho nên em mới tin tưởng không gọi một cú điện thoại nào. Nhưng chuyện quan trọng mà anh nói chính là gặp gỡ riêng tư với Lâm Mạn Thanh sao?”

Lệ Dĩ Thần vội vàng giải thích với Diệp Cẩn: “A Cẩn. . . . . Em đừng kích động, em nghe anh giải thích đã, hôm nay là sinh nhật Mạn Thanh, đối với anh mà nói, Mạn Thanh giống như em gái. Anh. . . . .”

Không đợi Lệ Dĩ Thần nói xong, Diệp Cẩn đã cười lạnh cắt đứt anh: “Em gái? Nếu như anh thật sự coi cô ta là em gái, vậy tại sao không thể thẳng thắn nói cho em biết việc này? Tại sao phải gạt em?”

Lệ Dĩ Thần nhúc đầu, thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh Diệp Cẩn, nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của cô: “Thật xin lỗi, là do anh suy tính không chu toàn, anh không nên gạt em, nhưng anh thật sự không muốn em hiểu lầm.”

"Hiểu lầm? Vậy em có hiểu lầm gì không? Anh nói Lâm Mạn Thanh là em gái anh, nhưng cô ta có xem anh như anh trai không? Anh biết rõ cô ta có tâm tư gì nhưng vẫn không từ chối cô ta đến gần, anh cho rằng em là người ngu sao?"

Lâm Mạn Thanh kéo ống tay áo Lê Dĩ Thần, vẻ mặt xấu hổ nói: "Thật xin lỗi, đều là lỗi của em. Em không nghĩ tới anh lại không nói chuyện hôm nay cho Diệp Căn, nếu biết Diệp Căn để ý như vậy thì cho dù thế nào em cũng sẽ không bắt anh đi cùng em."

Lời nói của Lâm Mạn Thanh khiến Diệp Căn nổi trận lôi đình: "Đây không phải là thứ mà cô muốn tôi nhìn thấy sao? Bây giờ cần gì phải tỏ vẻ vô tội!"

"Không phải vậy, Diệp Căn, tôi không có nghĩ như vậy, tôi thật sự cho rằng A Thần đã nói với cô, nếu như biết hai người sẽ vì tôi mà có mâu thuẫn thì tôi tình nguyện đón sinh nhật một mình."

"Lâm Mạn Thanh, bây giờ tôi mới phát hiện cô thật sự là một người dối trá, cô cho rằng tại sao tôi lại tới nơi này, tại sao lại đúng lúc thấy được cô và Lê Dĩ Thần ở chung một chỗ, mập mờ gán bó? Còn không phải là vì tin nhắn mà cô gửi cho tôi sao."

"Diệp Căn, nói chuyện phải có chứng cứ, những lời cô vừa nói là đang vu oan cho tôi đấy." Lâm Mạn Thanh kéo ống tay áo Lê Dĩ Thần lần nữa: "A Thần, em không có làm những chuyện mà Diệp Căn đã nói."

Lê Dĩ Thần hơi cau mày, nhìn hai người không nói lời nào, lúc này anh chỉ muốn nhanh chóng bình ổn lại chiến trường và giải thích hiểu lầm.

"Mạn Thanh, anh sẽ nói Tần Mục đưa em về nhà, anh và Diệp Căn đi trước, Diệp Căn, đi theo anh."

Diệp Căn hất tay Lê Dĩ Thần ra: "Ý của anh là gì? Không truy cứu tiếp, ý anh là anh tin tưởng lời Lâm Mạn Thanh nói sao?"

Lê Dĩ Thần thở dài: "A Căn, lát nữa chúng ta sẽ nói rõ chuyện này được không?"

"Không được, Lê Dĩ Thần, anh tránh ra, em muốn để cho anh thấy rõ rốt cuộc cô ta là một người như thế nào."

Diệp Cẩn đẩy tay Lê Dĩ Thần ra, tìm kiếm điện thoại trong túi nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy, đột nhiên một hình ảnh chui vào đầu, lúc cô theo đuôi bọn họ tiến về phía bãi biển thì đột nhiên có một người đàn ông trẻ tuổi không cần thận đụng vào cô, nhất định là người nọ đã trộm điện thoại di động của cô, nếu không thì con đường rộng và vắng thế kia, tại sao lại đụng vào cô được.

Ánh mắt Diệp Cẩn bắn về phía Lâm Mạn Thanh: "Người kia với cô là cùng một bọn?"

"Cái gì gọi là một bọn, tôi không biết cô đang nói gì cả, Diệp Cẩn, chẳng lẽ cô không có chứng cứ nên định chơi xấu sao, thật ra thì cô hoàn toàn không cần phải làm như vậy, tôi đã nói rồi, tôi không muốn phá hỏng quan hệ của cô và A Thần, cô cũng không cần bôi nhọ tôi trước mặt A Thần, cô làm như vậy thì chỉ càng làm cho cô thêm nhỏ mọn hơn mà thôi."

Vẻ mặt Lâm Mạn Thanh hồn nhiên vô hại, hơn nữa còn tự tin đối trắng thay đen, làm cho tức giận Diệp Cẩn tới cực điểm: "Lâm Mạn Thanh, cô đúng là không biết xấu hổ."

Nói xong, Diệp Cẩn đang định vung tay cho con người vô sỉ này một bài học, nhưng bàn tay cô chưa chạm được vào mặt của Lâm Mạn Thanh thì đã bị Lê Dĩ Thần ngăn lại, nắm chặt tay cô.

"Đủ rồi Diệp Cẩn, đừng quậy nữa."

Vẻ mặt Diệp Cẩn phức tạp nhìn Lê Dĩ Thần: "Anh nói cái gì? Bảo em đừng quậy nữa? Anh có làm hay không, Lê Dĩ Thần, người luôn quấy rối, gây phiền phức cho chúng ta chính là cô ta, vậy mà anh lại vì vô ta mà trách móc em, được lắm, Lê Dĩ Thần, vậy bây giờ làm phiền anh cho em một câu

trả lời thỏa đáng, mặc kệ là ba năm trước đây hay là ba năm sau này, sự tồn tại của Lâm Mạn Thanh có ý nghĩa gì với anh?"

"A Căn, đừng như vậy, anh đã nói với em vô số lần rồi, Mạn Thanh là em gái của anh, chuyện ngày hôm nay chỉ là hiểu lầm, lúc về anh sẽ giải thích rõ ràng với em, đừng làm loạn nữa."

Diệp Căn tức giận nhìn Lệ Dĩ Thần: "Lệ Dĩ Thần, anh thật sự làm cho em rất thất vọng, anh biết không, nếu như mới vừa rồi em chỉ có tức giận thì bây giờ toàn bộ đều hóa thành bi ai, anh không biết em để ý cái gì cả, vẫn luôn không biết."

Thấy Diệp Căn xoay người rời đi, Lệ Dĩ Thần lo lắng đuổi theo: "A Căn. . . . ."

"A Thần, không nên đuổi theo, nếu cô ấy không hiểu được tình yêu của anh dành cho cô ấy thì tại sao anh phải khổ sở. . . . ."

"Em câm miệng cho anh." Đối diện với Lâm Mạn Thanh đang giữ chặt mình, Lệ Dĩ Thần đột nhiên nổi giận: "Mạn Thanh, đừng làm những chuyện khiến hậu quả không thể nào cứu vãn nữa, nếu không, anh không thể bảo đảm việc cả đời này sẽ không gặp em."

Nghe vậy, nhất thời Lâm Mạn Thanh giống như lạc vào mùa đông băng giá, thoáng chốc lạnh lẽo thấu tim, đôi tay vốn đang nắm chặt áo Lệ Dĩ Thần cũng dần dần buông ra, rũ xuống.

Lệ Dĩ Thần nhìn Lâm Mạn Thanh rồi vội vàng đuổi theo Diệp Căn đã đi xa.

Một tay Lệ Tuệ Dĩnh cầm máy chụp hình, một tay chống gậy, chậm rãi đi tới bên cạnh Lâm Mạn Thanh: "Mạn Thanh, tại sao con lại để cho A Thần đi vậy?"

Lâm Mạn Thanh khỗ sở, lấy tay che mặt: “Mẹ nuôi, con vẫn luôn không phải là người có thể giữ chân anh ấy lại, trận chiến không có khói thuốc súng này, Diệp Cẩn thua nhưng con cũng không có thắng, thậm chí càng thất bại thảm hại hơn cô ta nữa.”

Lệ Tuệ Dĩnh đau lòng vỗ bả vai Lâm Mạn Thanh: “Đừng như vậy, con gái, con còn có mẹ nuôi mà, mẹ nuôi sẽ không để cho A Thần cưới con gái của Chu Mẫn Quân.”

Lâm Mạn Thanh khỗ sở lắc đầu một cái: “Con biết rõ mẹ vẫn luôn giúp con nhưng hôm nay việc nên làm cũng đã làm rồi, thậm chí con không tiếc làm ra hành động bỉ ổi để chia rẽ bọn họ nhưng kết quả thì như thế nào? Vẫn như cũ, vẫn không có cách nào lấy được thứ con muốn, mẹ nuôi, con mệt mỏi quá, chúng ta về nhà đi.”

Lệ Tuệ Dĩnh gạt đầu một cái, nhưng trên mặt lại có một chút vui vẻ, mặc dù Lệ Dĩ Thần không thích Lâm Mạn Thanh khiến cho bà rất bất đắc dĩ, nhưng cũng bởi vì chuyện này mà Lệ Dĩ Thần và Diệp Cẩn tan vỡ, đây cũng là kết quả bà muốn.

Khi Lệ Dĩ Thần đuổi tới thì Diệp Cẩn đã nổ máy rời khỏi, Lệ Dĩ Thần đuổi theo nhưng sức người không thắng nổi sức máy, chỉ có thể bỏ cuộc.

Đêm thu lạnh lẽo, chỉ có một chiếc Carola đơn độc chạy trên đường lớn, Diệp Cẩn không biết nên lái xe tới chỗ nào, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi khiến cho cô hít thở không thông kia, hình ảnh Lệ Dĩ Thần và Lâm Mạn Thanh đi chung với nhau, tựa như nước sông chảy xiết, mạnh mẽ xâm chiếm tư tưởng của cô, cô cố gắng loại bỏ bóng dáng hai người đó ra khỏi đầu nhưng càng cố gắng thì càng nhớ kĩ.

Ba năm trước đây, hình ảnh Lâm Mạn Thanh hôn Lệ Dĩ Thần và hình ảnh hai người cùng ngắm pháo hoa trên bờ cát lúc này khiến tim cô đau như vỡ nát, tại sao anh lại lừa gạt cô, tại sao có thể. . . . .

Diệp Căn lái xe chẳng có mục đích một hồi lâu, cho đến khi bình xăng cạn kiệt mới bị cô vớt bỏ ở gần sườn núi, tối nay nhiệt độ rất thấp, Diệp Căn co rút ở trong xe, cô muốn mở máy điều hòa không khí để làm thân thể ấm áp hơn nhưng nhấn mấy lần cũng không thấy khí nóng phả ra, lúc này cô mới nghĩ đến xe đã hết xăng, đừng nói máy điều hòa không khí, coi như động cơ cũng không khởi động được nữa là.

Diệp Căn mở cửa xe, đột nhiên phát hiện trên bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh cực kì xinh đẹp, chẳng qua cho dù ánh sao có lấp lánh bao nhiêu đi nữa thì vẫn sẽ làm cho người ta cảm thấy cô đơn, rét lạnh như cũ, Diệp Căn ngẩng đầu lên, ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chú vào những ngôi sao, giống như chỉ có như vậy thì nước mắt mới không trào ra .

"Ba, ba ở trên trời có khỏe không. . . . . Con thì không được tốt lắm, con rất nhớ ba."

Diệp Căn cắn môi, nghẹn ngào hồi lâu mới có thể lẩm bẩm lần nữa: "Từ nhỏ ba đã nói cho con biết làm người phải kiên cường, con cũng đã rất nỗ lực, kiên cường để sống, nhưng con vẫn mềm yếu, con không hiểu tại sao mẹ lại lạnh nhạt với con như vậy, giống như người ngoài, kể từ sau khi ba qua đời thì con không bao giờ biết được tình thân ấm áp nữa. . . . . Vốn tưởng rằng người kia có thể thay thế ba cho con cảm giác an toàn của gia đình nhưng cuối cùng con vẫn mất đi phần ấm áp khó có thể có được kia, anh ấy không hiểu con... thứ con muốn chỉ là anh ấy tin tưởng con hoàn toàn mà thôi, nhưng anh ấy lại lừa gạt con ở cùng với Lâm Mạn Thanh, thậm chí không tin là Lâm Mạn Thanh đang giở trò quỷ, tại sao anh ấy lại không tin tưởng con, ba, con mệt quá, con sống quá mệt mỏi, con rất nhớ cái ôm ấm áp kiên cố của ba, ba có thể ôm con một cái nữa. . . . ."

Ba ngày tiếp theo, Diệp Căn giống như biến mất khỏi thế gian, mặc cho Lệ Dĩ Thần lật hết thành phố A lên một lần thì vẫn không có tìm kiếm được tung tích của cô.

Một ngày không có tin tức của Diệp Căn thì một ngày Lê Dĩ Thần không thể an tâm đi làm việc, buổi đấu thầu lại sắp bắt đầu nhưng anh vẫn không thể hoàn toàn tập trung vào nó được, cho đến khi Tần Mục đi vào phòng làm việc thì hai mắt vô hồn của Lê Dĩ Thần mới tỏa sáng.

"Như thế nào, có tin tức gì không?"

Tần Mục chán nản lắc đầu một cái, Lê Dĩ Thần đột nhiên cầm lấy áo khoác, đi thẳng ra bên ngoài.

"Đại ca, anh đi đâu vậy?"

"Tôi đi tìm cô ấy."

Phàm là những chỗ Diệp Căn có khả năng đi thì Lê Dĩ Thần đều đi tìm lại một lần, LN, đại học A và mỗi góc đường của thành phố A, ba ngày nay anh vẫn cứ lặp lại những hành động như vậy nhưng vẫn không thu hoạch được gì như cũ, thấy trời sắp tối, Lê Dĩ Thần chán nản lái xe đến dưới lầu phòng trọ Diệp Căn, mãi cho đến khi trời tối vẫn không đợi được người mà anh muốn chờ.

Lê Dĩ Thần xuống xe, mệt mỏi đốt một điếu thuốc, cho đến khi tàn thuốc cháy hết thì vẫn không thể xua được phiền não và mệt mỏi của anh, anh ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tối đen, cuối cùng không nhịn được đi về phía nhà trọ.

Diệp Căn rất hay giấu chìa khóa dự bị ở chỗ khe cửa, quả nhiên Lê Dĩ Thần hơi giơ tay lên thì đã tìm được một cái chìa khóa ở phía trên khe cửa, anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phòng khách xinh xắn, gọn gàng sạch sẽ hiện ra ngay trước mắt, anh chưa bao giờ đi tới nhà của cô, một là Diệp Căn không có mời anh, hai là khoảng thời gian sinh hoạt ở khu dân nghèo đó đã từng xảy ra rất nhiều chuyện khiến anh không muốn nhớ lại, vì vậy anh vô cùng mâu thuẫn khi đi tới chỗ này, nhưng hôm nay không biết vì sao khi anh đi

vào căn nhà này thì không muốn rời đi nữa, giống như chỉ có ở lại chỗ này thì mới có thể cảm nhận được hơi thở của cô vẫn còn đang ở bên cạnh anh .

Lệ Dĩ Thần thuận tay cầm thỏ nhồi bông ở trên ghế sa lon lên, mặc dù con thỏ này có chút cũ nhưng lại không có một hạt bụi, rất sạch sẽ, Lệ Dĩ Thần theo bản năng nhếch miệng cười khổ một tiếng.

"Vẫn luôn thích những thứ đồ này."

Bởi vì thú nhồi bông đựng phải góc tủ bên ghế salon nên mấy quyển tạp chí trên đó bị rơi xuống đất, Lệ Dĩ Thần xoay người lại nhặt lên thì phát hiện trong ngăn kéo không đóng kỹ có một quyển nhật ký.

Do dự một lúc, cuối cùng anh vẫn lấy ra, tiện tay lật một tờ.

"Mang theo tâm tình vô cùng đau đớn, rốt cuộc tang lễ của ba cũng xong xuôi, mặc dù trái tim vẫn nặng nề đau đớn nhưng mà tôi phải kiên cường, trước khi lâm chung ba đã giao mẹ cho tôi, tôi phải chăm sóc mẹ thật tốt, nhưng hôm nay sau khi tang lễ lúc kết thúc, tôi bỗng nhiên phát hiện tổng giám đốc Mục thị rất thân thiết với mẹ, có lẽ là tôi nghĩ nhiều thôi."

"Lần viết nhật ký này đã là chuyện một tháng sau, chỉ trong thời gian một tháng mà đã xảy ra quá nhiều chuyện, quả nhiên mẹ và Mục Văn Khởi có qua lại với nhau nhưng tôi không thể oán hận mẹ, dù sao mẹ cũng còn trẻ, tôi không thể tước đoạt quyền được hạnh phúc của mẹ, nhưng sao tôi lại cứ cảm thấy ánh mắt Mục Văn Khởi nhìn tôi có gì đó không đúng, hơn nữa hôm nay, lúc ăn cơm tối còn thừa dịp mẹ không chú ý sờ soạng tay của tôi, tôi thật sự rất sợ."

"Thì ra là trực giác của tôi không có sai, từ đầu đến cuối Mục Văn Khởi đều là một tên ngụy quân tử, hôm nay thừa dịp mẹ không có ở nhà, ông ta liền có ý đồ muốn hãm hiếp tôi, cũng may tôi chạy thoát được, tôi thật sự rất sợ, ai có thể tới cứu tôi không?"

Đọc đến đây, trán Lệ Dĩ Thần đã nổi đầy gân xanh, ve mặt tức giận giống như có thể giết hết tất cả, nhưng chỉ trong giây lát lại trở nên thương tiếc, A Căn của anh đã phải trải qua những gì ở nhà họ Mục? Bọn họ ở bên nhau nhiều năm như vậy nhưng anh lại không biết gì cả, anh thật sự là một tên khốn kiếp, còn có tên Mục Văn Khởi đáng chết kia nữa, anh sẽ không bỏ qua cho ông ta, tuyệt đối không.

Kiểm nén lửa giận muốn nổ tung, Lệ Dĩ Thần kiên trì đọc tiếp, khi anh đọc đến anh xuất hiện trong cuộc đời Diệp Căn thì rốt cuộc người luôn tự hào có sức chịu đựng kinh người như anh cũng không chế được nữa, nước mắt tuôn ra như đê vỡ.

"Hôm nay tôi gặp được một người tên là Lệ Dĩ Thần, anh ấy giống như ánh mặt trời ấm áp, chiếu sáng cuộc sống toàn là bóng đêm vô tận của tôi, chỉ tiếc anh ấy không quan tâm đến tôi nhưng mà tôi vẫn sẽ nỗ lực, bởi vì tôi tin tưởng, anh ấy chính là ánh sáng giúp tôi vượt qua nghịch cảnh, tôi thích anh ấy."

Mặc dù nhật ký không dài, nhưng đọc đến đây, trái tim Lệ Dĩ Thần đau giống như bị vỡ ra, anh không ngờ tới A Căn lại sống trong một thế giới đáng sợ như vậy, nhưng anh chẳng những không giúp đỡ cô mà còn hung hăng xát muối lên vết thương đã máu thịt be bét lẫn lộn của cô, tại sao anh lại có thể đối xử với cô như vậy?

Trong lúc Lệ Dĩ Thần không nhận được muốn tông cửa đi ra tìm kiếm Diệp Căn lần nữa thì điện thoại di động lại nhận được hình ảnh Tần Mục gửi tới, trên hình ảnh là chiếc xe Carola màu trắng quen thuộc, nhưng mà vị trí lại là gần sườn núi, Tần Mục còn ghi chú mấy chữ ở phía dưới hình ảnh.

"Diệp tiểu thư không ở nơi này."

Sau khi thấy mấy chữ Diệp tiểu thư không ở nơi này, trong nháy mắt Lệ Dĩ Thần cảm thấy đầu trống rỗng, không có ở nơi đó, vậy thì cô ở đâu?

"A Cãn. . . . ."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chênh Lệnh

Editor: Mèo coki

Khi Lệ Dĩ Thần đi tới sườn đồi thì Cố Diển đã xuất hiện ở đó, thấy Lệ Dĩ Thần xuống xe, Cố Diển tiến lên, khi Lệ Dĩ Thần không phòng bị thì bị ăn một đấm. Cố Diển dùng hết sức lực để tung ra cú đấm, trong nháy mắt khóe miệng Lệ Dĩ Thần liền chảy máu, thế nhưng anh không có đánh trả, Cố Diển còn muốn đánh tiếp thì đã bị Tần Mục tiến lên ngăn cản.

"Cố tổng, đừng đánh nữa. Đại ca đã ba ngày không ăn không ngủ rồi, anh ấy không chịu nổi quả đấm của anh đâu."

Nghe vậy, mặc dù Cố Diển đang cực kì tức giận cũng thu hồi nắm đấm, nhưng vẫn hung hăng đẩy Lệ Dĩ Thần một cái: "Đồ khốn kiếp, cậu chăm sóc người yêu của cậu như vậy đó hả?"

Khuôn mặt tiêu tụy của Lệ Dĩ Thần nhìn thẳng vào Cố Diển: "Là mình thiếu nợ cô ấy nhưng mà chuyện giữa mình và cô ấy, cậu không có quyền nhúng tay vào."

Cố Diển bị lời nói của Lệ Dĩ Thần chặn họng, không sai, anh thật sự không có bất kỳ tư cách gì để nhúng tay vào chuyện giữa hai bọn họ nhưng mà anh lại không có cách nào khoanh tay đứng nhìn.

"A Thần, mình hiểu rõ đây là chuyện của bọn cậu, mình cũng không có bất kỳ tư cách gì để nói cả nhưng Diệp Cần rất quan trọng đối với mình, cho dù bỏ qua chuyện mình đã từng có cảm giác đặc biệt với cô ấy thì cô ấy

cũng là bạn của mình, cậu có biết Diệp Cẩn đã từng phải trải qua những việc gì không, cô ấy rất đáng thương, nếu như cậu không có năng lực làm cho cô ấy vui vẻ thì cũng đừng nên làm cô ấy bị tổn thương. Cho dù cô ấy không yêu mình thì mình cũng sẽ không vì cậu là anh em của mình mà từ bỏ nữa."

Đôi mắt sâu thẳm của Lệ Dĩ Thần nhìn Cố Diễm: "Cậu không cho cô ấy sự vui vẻ được."

"Vậy thì cậu có thể sao? A Thần, nếu việc hai người quen nhau lần nữa chỉ gây khổ sở cho cô ấy, vậy thì buông tay thôi."

Lời nói của Cố Diễm khiến Lệ Dĩ Thần chững lại, nhưng ngay sau đó anh lướt qua Cố Diễm đi tới chỗ dốc núi: "Buông hay không buông thì cũng phải chờ mình tìm được A Cẩn rồi mới nói."

Nhìn Lệ Dĩ Thần chuẩn bị đồ leo núi, Cố Diễm hoảng sợ: "Cậu muốn làm gì vậy?"

"Mình muốn đi xuống phía dưới nhìn thử một chút."

Cố Diễm giữ tay đang chuẩn bị đồ của Lệ Dĩ Thần lại: "Những việc này giao cho đội tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp làm là được, cậu chưa thông qua khóa huấn luyện nào cả. Nếu cứ tùy tiện leo xuống thì quá nguy hiểm."

Lệ Dĩ Thần đẩy tay Cố Diễm ra: "Cho dù leo xuống có thể ngã chết thì mình vẫn phải leo xuống."

Nhìn ánh mắt chấp nhất kiên định của Lệ Dĩ Thần, Cố Diễm cực kì căng thẳng, đột nhiên anh giống như hiểu rõ tại sao người Diệp Cẩn cần là Lệ Dĩ Thần mà không phải anh. Một vì người đàn ông có thể vì cô mà không cần mạng của chính mình thì anh không thể nào bằng được.

Đang lúc Lê Dĩ Thần mặc trang phục, chuẩn bị đi xuống với đội cứu hộ thì thấy Tần Mục cầm điện thoại di động, vừa chạy vừa la: “Ông chủ, tìm được rồi, tìm được người rồi. . . . .”

Có lẽ bởi vì đây là cơn mưa cuối cùng của mùa thu cho nên mặc dù mưa không lớn nhưng nhiệt độ lại lạnh đến mức khiến người ta run cầm cập, trên đường phố phồn hoa chỉ có thể thấy được vài bóng người và cũng chẳng có người nào bận tâm đến chiếc xe Mercedes màu trắng đang chạy như bay.

Khi Tần Mục nói cho anh biết Diệp Cận đến nhà họ Mục thì Lê Dĩ Thần không có lãng phí thời gian, nhanh chóng lái ô tô đi tới nhà họ Mục, cô đi tới cái động ma quỷ kia làm gì?

Bên trong đại sảnh nhà họ Mục nguy nga lộng lẫy, không khí giống như gương cung bặt kiếm, Diệp Cận mặc mưa, toàn thân ướt nhẹp xông tới, vẻ mặt sắc bén bức người, cảm giác nhìn Mục Văn Khởi đang hạ hê ngồi trên ghế sa lon.

Trong những ngày này, cô vẫn luôn ở trong một ngôi làng du lịch ở thành phố B, nơi đó có những kí ức vui vẻ của cô lúc nhỏ, làng du lịch này là tài sản của bạn tốt của Diệp Cảnh Thụy, lúc nhỏ, mỗi lần Diệp Cảnh Thụy đến thành phố B nói chuyện làm ăn thì đều dẫn cô tới nơi này ở lại hai ngày, cho nên, ba ngày nay cô vẫn luôn ở đây làm bạn với non xanh nước biếc.

Chỉ có như vậy thì mới có thể ức chế được những con sóng mãnh liệt trong lòng cô, mấy ngày này nghe chim hót, nhìn cây rừng trùng điệp xanh mướt khiến lòng cô dần dần bình tĩnh lại, trong lúc cô chuẩn bị thử buông tay cho đoạn tình cảm khổ sở này thì vô tình nhìn thấy tin tức trên trang đầu của báo tài chính kinh tế, việc này làm cho cô không còn rảnh rỗi để ý tới tình cảm đang rối rắm phiền loạn của mình nữa.

Ánh mắt Diệp Cẩn sáng như đuốc nhìn chăm chăm Mục Văn Khởi: “Ông muốn bán Diệp thị ư, đó là chuyện không thể nào, cho dù Mục thị cung cấp tài chính và khống chế cổ phiếu của Diệp thị thì sao, cổ phần của tôi và mẹ tôi cộng lại tương đương với ông, chỉ cần chúng tôi không đồng ý thì ông không thể bán nó được.”

Mục Văn Khởi cười mỉa một tiếng, không hề vội vã đáp lại lời nói của Diệp Cẩn, ngược lại nhìn về phía Chu Mẫn Quân cũng đang tức giận: “Con gái em nói anh không có tư cách động đến Diệp thị, em tới nói cho nó nghe đi, rốt cuộc anh có bản lĩnh bán Diệp thị đi hay không.”

Thấy Chu Mẫn Quân cứ khóc mãi, trong lòng Diệp Cẩn giật mình: “Mẹ, lời của Mục Văn Khởi có ý gì?”

Chu Mẫn Quân cắn chặt môi, không biết nên giải thích thế nào với Diệp Cẩn, càng nghĩ Chu Mẫn Quân càng giận, bắn ánh mắt phẫn hận về phía Mục Văn Khởi, sau đó đột nhiên nhào tới chỗ Mục Văn Khởi, vừa mắng vừa đánh: “Mục Văn Khởi, đồ khốn kiếp, làm sao ông có thể đối xử với tôi như vậy được?”

Mục Văn Khởi nổi giận, đẩy Chu Mẫn Quân ngã xuống đất, Chu Mẫn Quân còn muốn đánh tiếp nhưng không ngờ lại bị Mục Văn Khởi quăng một cái tát, thấy mẹ mình bị đánh, Diệp Cẩn vội vàng tiến lên ngăn cản: “Mục Văn Khởi, ông mau buông mẹ tôi ra.”

Mục Văn Khởi tát Diệp Cẩn một cái, Diệp Cẩn lão đảo thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, Mục Văn Khởi cười lạnh một tiếng, túm tóc Chu Mẫn Quân đá một cái: “Còn dám đánh tôi sao, đúng là không muốn sống mà.”

“Mục Văn Khởi, đồ khốn kiếp. . . . . A. . . . . Đừng đánh. . . . . A. . . . .” Theo tiếng gào khóc thảm thiết của Chu Mẫn Quân, Mục Văn Khởi càng đánh càng hăng say, sắc mặt ti tiện ác độc, tràn đầy dữ tợn.

"Chu Mẫn Quân, rơi vào kết cục này chỉ có thể trách bà ngu xuẩn, bà muốn lén lút chuyển một phần cổ phần ra ngoài, sau đó đi thu mua cổ phiếu nhỏ lẻ của Mục thị đúng không, nhưng thông minh quá sẽ bị thông minh hại, không ngờ tới tập đoàn Đăng Đạt thu mua cổ phần của bà cũng chính là công ty nước ngoài được tôi bơm tiền chứ gì, tính cổ phần vốn có, hơn nữa cộng thêm cổ phần vừa mới thu mua, bây giờ Mục Văn Khởi tôi đã có đủ cổ phần để quyết định sự sống chết của Diệp thị rồi."

Nói xong, Mục Văn Khởi bóp cằm Chu Mẫn Quân, hung hăng nói tiếp: "Đừng cho là tôi không biết bà có ý đồ gì, vài năm nay chịu an phận ở lại bên cạnh tôi, thậm chí dễ dàng đồng ý Mục thị tiến vào không chế Diệp thị, còn không phải là do mơ ước cổ phần của Mục thị sao, bà nghĩ trước tiên phải bảo vệ Diệp thị đang nửa sống nửa chết kia, sau đó chờ Diệp thị lật người thì phản bội tôi, nhưng cuối cùng lại là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, bà thật sự là người ngu xuẩn nhất mà tôi từng thấy đấy."

Tròng mắt Chu Mẫn Quân đầy tơ máu, tức giận đến mức muốn giết chết Mục Văn Khởi: "Mục Văn Khởi, đồ khốn kiếp, tôi phải giết chết ông."

Đột nhiên Chu Mẫn Quân nhảy lên, cố gắng cầm bình hoa đập Mục Văn Khởi nhưng lại bị Mục Văn Khởi bẻ cánh tay, Chu Mẫn Quân đau đớn hét lên thảm thiết, bình hoa cũng rơi xuống đất.

Diệp Cẩm tiến lên cứu mẹ lần nữa, nhưng Mục Văn Khởi lại dùng sức đẩy Diệp Cẩm ra, không chịu buông tha cho Chu Mẫn Quân đã đau đến toát mồ hôi lạnh: "Tôi cung phụng bà thành một phu nhân giàu có, thậm chí còn giúp bà xử lý công ty rách nát của Diệp Cảnh Thụy, bà không biết cảm ơn lại còn muốn tạo phản, nói cho bà biết Chu Mẫn Quân, nếu như bà chịu phối hợp, giao cổ phần còn lại của mẹ con bà cho tôi thì tôi có thể để cho bà tiếp tục làm Mục phu nhân, nếu không, tôi nhất định sẽ khiến bà sống không bằng chết."

"A. . . . ." Mục Văn Khởi lại tăng thêm sức lực nắm chặt tóc Chu Mẫn Quân, Chu Mẫn Quân đau đớn, kêu lên thảm thiết lần nữa.

"Mẹ. . . . . Đồ khốn kiếp, ông mau buông mẹ tôi ra." Diệp Căn điên cuồng đánh Mục Văn Khởi, cố gắng làm cho ông ta thả Chu Mẫn Quân ra, nhưng Mục Văn Khởi vẫn đứng im bất động, thậm chí đạp một cái lên đầu gối Diệp Căn, Diệp Căn rên lên một tiếng, té xuống đất.

Mục Văn Khởi thấy Chu Mẫn Quân đau đến sắp bất tỉnh, cuối cùng mới thu tay lại, nhưng lại tát thêm một cái, Chu Mẫn Quân không còn sức lực để chống đỡ, té xuống đất.

Diệp Căn nén đau, tiến sát đến bên người Chu Mẫn Quân: "Mẹ, mẹ không sao chứ? Mẹ. . . . ."

Chu Mẫn Quân khép chặt hai mắt, nước mắt chảy ra: "Đều do mẹ sơ suất, hoàn toàn không có điều tra Đăng Đạt là của Mục Văn Khởi, A Căn, mẹ thật sự hối hận."

Nhìn Chu Mẫn Quân bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, Diệp Căn vừa tức vừa đau lòng, ôm lấy bà: "Mẹ, đừng nói nữa... Con đưa mẹ đi bệnh viện, sau này hãy nói tiếp."

Lúc Diệp Căn muốn dẫn Chu Mẫn Quân rời đi thì thấy Mục Văn Khởi đột nhiên ngăn ở trước mặt Diệp Căn, giơ chân dùng sức đá vào đầu gối Căn vừa mới bị thương của Diệp Căn, Diệp Căn hét lên một tiếng, suýt nữa bất tỉnh.

"A Căn. . . . . Mục Văn Khởi, đồ khốn kiếp, tôi liều mạng với ông." Chu Mẫn Quân giống như người điên, đánh Mục Văn Khởi, nhưng trong nháy mắt đã bị Mục Văn Khởi đá ngã ngửa trên mặt đất.

Mục Văn Khởi hả hê nhìn Diệp Căn: "Đau không? Sợ rằng cái đau này không bằng cái đau mà mày đâm tao trước kia. Con nhóc chết tiệt kia, dám

dùng dao đâm vào đùi tao, hôm nay tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của Mục Văn Khởi."

Diệp Cận sợ hãi, trợn mắt: "Ông muốn làm gì?"

Mặc dù yếu ớt, nhưng Chu Mẫn Quân vẫn mạnh mẽ ngăn cản trước người Diệp Cận: "Mục Văn Khởi, đồ cầm thú, ông muốn làm gì với con gái tôi?"

Mục Văn Khởi cười lạnh một tiếng, bắt đầu mở rộng cổ áo của mình: "Không phải bà biết rõ tôi muốn làm gì sao?"

"Ông không được đụng vào nó." Chu Mẫn Quân giống như người điên, nhưng lại không có bất kỳ cách nào để ngăn cản Mục Văn Khởi đang đi tới.

Mục Văn Khởi giơ chân lên, đá một cái vào ngực Chu Mẫn Quân: "Lúc này giả bộ làm một người mẹ tốt làm gì, lúc trước tôi muốn nó bà đâu có ngăn cản, cũng đã bị Lệ Dĩ Thần chơi qua, tôi không ghét bỏ nó là tốt lắm rồi."

Nói xong, Mục Văn Khởi kéo cổ áo của Diệp Cận, Diệp Cận dùng sức đẩy ra nhưng sức lực nam nữ chênh lệch, làm thế nào cũng không đẩy Mục Văn Khởi ra được.

"Mục Văn Khởi, đồ cầm thú, cúp ngay, đừng đụng vào tôi. . . . ."

Mục Văn Khởi cười tà ác: "Ngoan, đừng phản kháng, nếu không mày cũng đừng trách tao không khách khí với mày."

"Roẹt. . . . ."

Mục Văn Khởi hung ác, Diệp Cận lại không có sức lực phản kháng, trong nháy mắt nút áo sơ mi chỉnh tề đã bị kéo đứt, khi Mục Văn Khởi nhìn

thấy da thịt trắng nõn, mềm mại, mê người thì phía dưới đột nhiên căng cứng.

"Mặc dù chậm mấy năm, nhưng bây giờ cũng còn chút mùi vị."

"Đừng tới đây. . . . . Mục Văn Khởi, tôi sẽ giết chết ông." Diệp Cẩn kéo lê cái chân bị thương, không ngừng lui về phía sau.

Mục Văn Khởi cười, tiến tới gần: "Giết tao? Mày cũng không có bản lĩnh đó, nhưng mà chơi mày lại nằm trong phạm vi bản lĩnh của tao."

"Đừng . . . . ."

Đang lúc Mục Văn Khởi muốn nhào lên thì một bóng người đột nhiên chạy tới, Mục Văn Khởi còn chưa kịp thấy rõ người tới thì đã bị đâm một cú lệch sống mũi.

Mục Văn Khởi rống một tiếng, bịt cái mũi đau, quỳ trên mặt đất, Lệ Dĩ Thần vội vàng cởi áo khoác ra phủ lên trên người Diệp Cẩn đang run rẩy, sau đó dùng sức ôm lấy cô.

"Đừng sợ, anh tới rồi, không ai có thể tổn thương em được nữa."

Diệp Cẩn hoàn toàn bị dọa sợ, không ngừng run rẩy, đôi môi mấp máy nhưng lại không nói được câu nào, nhìn thấy Diệp Cẩn đang hoảng sợ vì bị làm nhục và tên cầm thú quần áo xốc xếch, Lệ Dĩ Thần chỉ hận không thể vạ lây cô của Mục Văn Khởi.

"Mục Văn Khởi, tao thấy mày chán sống rồi đấy."

Nói xong, Lệ Dĩ Thần đột nhiên tiến lên đâm thêm một cú, mới vừa cảm thấy bớt đau đớn vì sống mũi bị gãy thì Mục Văn Khởi lại bị Lệ Dĩ Thần đâm thêm một cú, ngã lăn trên mặt đất.

"Lệ Dĩ Thần, mày điên rồi hả? Coi chừng tao kiện mày đấy."

Lệ Dĩ Thần nắm thật chặt quả đấm: “Tốt, vậy mày đi kiện đi, chẳng qua tao muốn nói cho mày biết tao có mấy người bạn rất am hiểu về các vụ án ngộ sát đánh chết người, xem dáng vẻ của mẹ con cô ấy bây giờ lại nhìn bộ dạng xấu xa không bằng bằng cầm thú của mày, tao muốn xem thử luật pháp sẽ đứng ở phía bên nào, nhưng chắc là không cần nói cũng biết, đánh chết mày cùng lắm thì là một ngộ sát, nhưng mà mày, Mục Văn Khởi, đợi đi châu Diêm Vương đi.”

Nói xong thì lại đấm thêm một cú nữa, Mục Văn Khởi bị đánh đến mức mắt nổ đom đóm, đột nhiên ông ta ý thức được tình huống nguy hiểm của mình, vội vàng cầu xin tha thứ nhưng Lệ Dĩ Thần đã đánh đến đỏ con mắt, một lòng muốn dồn ông ta vào chỗ chết, tên khốn kiếp này, dám đối xử với Diệp Cẩn như vậy, làm sao anh có thể tha cho ông ta được.

Thấy Mục Văn Khởi bị đánh đến máu me đầy người, hơn nữa khi nhìn thấy mắt ông ta đã bắt đầu trợn trắng thì rốt cuộc Diệp Cẩn cũng tỉnh táo lại, vội vàng tiến lên kéo Lệ Dĩ Thần.

"Đừng đánh nữa, đánh nữa thì ông ta sẽ chết đấy."

"Đúng là anh muốn ông ta chết . . . . ."

"Không, ông ta không thể chết được, tối thiểu là không thể chết ở trong tay anh, A Thần, nghe em một câu, đừng vì người bắn thiu như vậy mà phá hủy chính bản thân mình, đừng đánh nữa, van xin anh."

Nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác khổ sở của Diệp Cẩn, Lệ Dĩ Thần do dự một chút rồi thả tay xuống, nhưng ánh mắt sắc bén lạnh lẽo lại như dao găm nhìn chằm chằm Mục Văn Khởi.

"Tao sẽ không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng như thế đâu."

Diệp Cẩn chỉ chỉ Chu Mẫn Quân đã bất tỉnh: “Mau đưa mẹ em đến bệnh viện."

Ngồi ở trên ghế bên ngoài phòng cấp cứu, sắc mặt Diệp Căn trắng bệch, nhắm mắt lại, cho dù cô che giấu cực tốt nhưng Lệ Dĩ Thần vẫn có thể nhìn ra được Diệp Căn đang chịu đựng đau đớn.

"A Căn, bác gái đã có anh trông chừng, em đi kiểm tra một chút có được hay không?"

Diệp Căn mím chặt môi, vẻ mặt khổ sở lắc đầu một cái, Lệ Dĩ Thần còn định khuyên nữa thì thấy đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ cũng đi ra.

Diệp Căn cắn răng, kéo cái chân bị thương đi tới: "Bác sĩ, mẹ tôi như thế nào rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang ra, chậm rãi nói: "Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng nhưng mà vết thương nghiêm trọng, cần phải ở bệnh viện theo dõi và điều trị."

Nghe thấy Chu Mẫn Quân không có nguy hiểm đến tính mạng, cuối cùng Diệp Căn cũng thả lỏng: "Cám ơn bác sĩ."

Bác sĩ liếc nhìn chân Diệp Căn: "Xem ra tình huống của cô cũng rất tệ, phải nhanh chóng điều trị thôi."

"Tôi muốn nhìn mẹ tôi một chút, xác định bà ấy không sao thì tôi sẽ đi gặp bác sĩ."

Bác sĩ lắc đầu bất đắc dĩ: "Được rồi, nhưng mà y tá đang truyền nước biển cho bà ấy, có thể phải chờ thêm một chút nữa mới được đẩy ra ngoài, cô ngồi ở trên ghế chờ một chút đi."

Lúc ngồi trên ghế, vẻ mặt Lệ Dĩ Thần nghiêm túc nhìn Diệp Căn, hơn nữa thấy vết bàn tay đỏ bầm trên mặt cô thì tim càng thêm đau xót.

Lệ Dĩ Thần chậm rãi giơ tay lên, xoa gò má đã sưng của phù Diệp Cẩn, thương tiếc nói: "Đau không?"

Vẻ mặt Diệp Cẩn không có cảm xúc, vẫn nhìn cánh cửa đang đóng chặt của phòng phẫu thuật như cũ, sau khi im lặng thật lâu thì đột nhiên nói: "So với cái tát của anh và Lâm Mạn Thanh thì chuyện này không đáng kể chút nào."

Ánh mắt Lệ Dĩ Thần tối sầm lại, mặc dù anh và Lâm Mạn Thanh không có đánh cô, nhưng anh biết cái tát mà Diệp Cẩn nói là gì, cô cho là anh phản bội cô, trái tim đau đớn khi bị phản bội đau hơn nỗi đau da thịt rất nhiều lần.

Lệ Dĩ Thần không có sức lực giải thích, thở dài một tiếng: "Sau này anh sẽ giải thích rõ ràng với em."

"Không cần, Lệ Dĩ Thần, anh đi đi, sau này chuyện của em không liên quan đến anh nữa."

"A Cẩn. . . . . Anh và Lâm Mạn Thanh thật sự không giống như em nghĩ, chúng ta. . . . ."

Cửa phòng cấp cứu lại mở ra, Chu Mẫn Quân vẫn hôn mê như cũ, được y tá đẩy ra ngoài, Diệp Cẩn đẩy Lệ Dĩ Thần ra, khập khểnh theo sau: "Mẹ. . . . ."

Nhìn Diệp Cẩn dứt khoát, Lệ Dĩ Thần mệt mỏi xoa trán, sau đó gọi điện thoại cho Tần Mục: "A Mục, tìm mấy hộ lý chuyên nghiệp đến bệnh viện một chuyến, còn nữa, tìm người mời Mục Thiếu Đường đến nghỉ phép ở Kiều Sơn - thành phố B mấy ngày, nhớ kỹ, chỉ có thể trông chừng, không thể ngược đãi."

"Yên tâm đi đại ca, em sẽ xử lý tốt chuyện này."

Làm kiểm tra xong, bác sĩ nhìn CT xương đùi Diệp Cẩn, cau mày: “Mặc dù còn chưa tới mức gãy xương, nhưng lại trật khớp rất nặng, nếu như cô cứ khăng khăng không muốn nằm viện vậy thì về nhà nghỉ ngơi thật tốt, nhưng nhớ là không được đi lại.”

Diệp Cẩn cau mày: “Sở dĩ tôi không muốn nằm viện là bởi vì tôi phải chăm sóc cho mẹ, tôi không thể ngồi im một chỗ được, bác sĩ, có cách nào để chân tôi nhanh lành hay không?”

"Thật xin lỗi, Diệp tiểu thư, cô bị thương ở xương khớp, nếu không nghỉ ngơi cho tốt thì thần tiên cũng không có cách nào cả, tôi khuyên cô nên nghỉ ngơi thật tốt đi, nếu không thì bệnh tình càng kéo dài, về sau càng không có cách nào chăm sóc mẹ cô được."

Diệp Cẩn buồn bã gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Diệp Cẩn nhìn thấy Lê Dĩ Thần chưa đi, vẫn đứng chờ ở bên ngoài.

"Tại sao anh còn chưa đi?"

Lê Dĩ Thần không để ý đến sự lạnh lùng của Diệp Cẩn, cười tiến lên đỡ Diệp Cẩn: “Anh đã bảo Tân Mục tìm hộ lý chăm sóc mẹ em, cho nên bắt đầu từ bây giờ, em không cần quan tâm chuyện của mẹ em nữa, bây giờ hãy về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu không về sau thật sự sẽ trở thành người què đấy.”

"Em què hay không cũng đâu liên quan đến anh, làm phiền Lê tiên sinh tránh ra một chút, em muốn đi xem mẹ em."

Diệp Cẩn còn chưa bước được bước nào thì đã hét lên một tiếng, bởi vì cô bị Lê Dĩ Thần bế bổng lên: “Cô nhóc này, anh nói là anh đã sắp xếp người chăm sóc mẹ em rồi mà vẫn bướng bỉnh như vậy, mặc kệ em có đồng ý hay không thì đều phải nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi thật tốt cho anh.”

"Lệ Dĩ Thần, mau thả em xuống."

"Câm miệng."

Đột nhiên Lệ Dĩ Thần rống lên một tiếng khiến kêu ngạo của Diệp Cẩn biến mất: "Anh thật là. . . . . Được, em về nghỉ ngơi, nhưng em có thể tự về nhà, anh thả em xuống đi."

"Không được, em không nghe thấy lời nói vừa rồi của bác sĩ hả, nếu xấu hơn thì sẽ phải phẫu thuật, em muốn động dao động kéo trên đùi mình sao? Còn nữa, bây giờ em cử động không tiện, nghe anh, đi tới chỗ của anh."

"Em không đi, em có thể chăm sóc tốt cho mình."

"Nhìn dáng vẻ thương binh liệt sĩ của em này, làm sao em có thể chăm sóc cho mình được, nghe lời, đừng quậy nữa."

"Là anh quậy thì có, Lệ Dĩ Thần, em nói là em không đi, em muốn về nhà, anh mà cứ ép em đi thì em sẽ nhảy xuống ngay lập tức."

Nói xong, Diệp Cẩn bắt đầu giãy dựa giống như con sâu trên tay Lệ Dĩ Thần, cố gắng thoát khỏi tay anh, Lệ Dĩ Thần im lặng, chỉ có thể thỏa hiệp.

"Được rồi, được rồi, anh không ép em nữa, em ngoan một chút, đừng lộn xộn nữa."

Lệ Dĩ Thần thỏa hiệp khiến cảm xúc phiền não của Diệp Cẩn giảm đi rất nhiều, khóe miệng bầm tím cũng không nhịn mà giật giật, anh vẫn luôn thỏa hiệp với cô theo thói quen, giống như việc trang trí, lắp đặt thiết bị cho phòng cưới đều là do cô quyết định, cũng không biết bây giờ phòng cưới đó ra sao, có lẽ đã không tồn tại nữa rồi. Dù sao đối với Lệ Dĩ Thần bây giờ mà nói thì căn nhà đó chẳng đáng là gì, ai muốn giữ lại một căn nhà vừa nhỏ vừa chật chội lại ở trên đoạn đường vắng vẻ như thế.

Lệ Dĩ Thần đưa Diệp Cẩn đến cửa: “Anh sẽ bảo Tần Mục đưa bữa tối đến cho em, cho nên em nhất định không được vào phòng bếp, còn nữa, trên sàn phòng tắm phải trải khăn tắm, không được mang dép đi vào, để tránh cho em cử động bất tiện lại ngã xuống, còn có. . . . .”

Diệp Cẩn không kiên nhẫn nhìn Lệ Dĩ Thần dài dòng: “Lệ tiên sinh, thời gian không còn sớm nữa, anh mà không đi thì sẽ bị kẹt xe đó.”

Lệ Dĩ Thần bất đắc dĩ bĩu môi: “Được rồi, vậy em nghỉ ngơi cho thật khỏe, mai anh tới thăm em.”

"Không cần đâu, một mình em hoàn toàn không thành vấn đề, chẳng qua bên mẹ em thì phải làm phiền rồi."

Thấy rốt cuộc Diệp Cẩn cũng chịu tỏ ra yếu thế, Lệ Dĩ Thần cười dịu dàng: “Rất vui lòng cống hiến sức lực.”

"Vậy thì. . . . . Đi thong thả, không tiễn."

Đóng cửa lại, Diệp Cẩn tựa vào cửa hít sâu một hơi, nụ cười Lệ Dĩ Thần tựa như ma chú, mặc dù muốn thoát đi nhưng lại không tự giác bị hấp dẫn, giống như lần đầu tiên gặp được anh vậy.

Rời khỏi căn phòng trọ của Diệp Cẩn, Lệ Dĩ Thần trở về bệnh viện, lúc này Chu Mẫn Quân đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng cả người lại không có sức lực.

"Lệ Dĩ Thần. . . . ." Chu Mẫn Quân dùng hết sức lực để kêu mới khiến Lệ Dĩ Thần chú ý.

Lệ Dĩ Thần đứng cách Chu Mẫn Quân hơn hai mét, lạnh lùng nhìn bà: “Tôi đã đưa A Cẩn về nhà rồi, cô ấy rất tốt, ngày mai sẽ tôi tiếp tục đi thăm cô ấy.”

Chu Mẫn Quân gật đầu một cái, ngừng thật lâu mới nói tiếp: "Nó vì tôi. . . . . mà lúc này phải chịu không ít đau khổ. . . . . Tôi. . . . . Không thể bảo vệ tốt nó. . . . . Tôi. . . . . Không xứng đáng là một người mẹ."

Giọng nói của Lệ Dĩ Thần lạnh lùng: "Bà thật sự không xứng đáng là một người mẹ, hơn nữa từ lâu đã biết Mục Văn Khởi có ý đồ bán thiu đối với Diệp Căn nhưng bà lại lựa chọn không thèm chú ý đến." Lệ Dĩ Thần siết thật chặt quả đấm, nếu như không phải là lý trí bắt buộc thì anh thật sự không muốn nói một câu nào với người phụ nữ mà anh chán ghét tới cực điểm này nữa.

Đột nhiên Chu Mẫn Quân cười lên, nhưng mà nụ cười rất thê lương: "Đúng vậy, khi tôi biết Mục Văn Khởi nảy sinh ý tưởng ác độc với A Căn thì tôi lại dung túng, tôi không xứng đáng làm mẹ, thật sự không xứng, nhưng đâu còn cách nào, ai bảo nó là con gái của nhà họ Diệp. . . . . Khụ khụ. . . . ."

Qua một hồi lâu, Chu Mẫn Quân mới có thể mở miệng nói chuyện tiếp: "Diệp thị. . . . . Đã không còn được như trước nữa, nhưng tôi lại không thể nhìn nó ngã xuống như vậy, đây chính là vật duy nhất mà chồng tôi để lại cho tôi, mà phương pháp có thể làm cho Diệp thị tiếp tục tồn tại cũng chỉ có thể dựa vào Mục thị."

"Cho nên phải hy sinh Diệp Căn sao?"

Chu Mẫn Quân chống tay lên giường, cố gắng ngồi dậy, đôi mắt bị đánh bầm đen nhìn chăm chăm Lệ Dĩ Thần, sau đó chảy nước mắt.

"Cậu cho rằng tôi tốt hơn Diệp Căn sao? Cậu cho rằng ai lại là người trời sinh hạ lưu, ham hư vinh? Năm đó, tôi bị tên khốn kia chuốc say, tên khốn kia không chỉ làm nhục tôi mà còn chụp hình uy hiếp tôi, nếu tôi không phục tùng ông ta thì ông ta sẽ gửi hình cho Diệp Cảnh Thụy, có quý mới biết mấy năm này tôi khổ sở như thế nào khi bị buộc phải làm người

tình của Mục Văn Khởi, mà tôi lại không thể phản kháng, tôi yêu chồng mình, tôi không thể để cho anh ấy biết chuyện này được, nhưng. . . . . cuối cùng anh ấy vẫn phát hiện, trong cơn tức giận anh ấy đột nhiên vỡ mạch máu não rồi ra đi."

Chu Mẫn Quân nghẹn ngào: "Chồng tôi bị Mục Văn Khởi hại chết. . . . . . Mà cuộc sống của tôi cũng bị ông ta phá hủy, tôi hận không thể giết chết ông ta ngay lập tức, thậm chí tôi còn nghĩ tới việc chết chung với ông ta nhưng không được, tôi không thể để cho ông ta chết thoải mái, vậy thì quá lợi cho ông ta, tôi muốn khiến ông ta nếm thử một chút mùi vị hai bàn tay trắng, cho nên khi ông ta nói muốn giúp đỡ Diệp thị đang lâm vào khốn cảnh thì tôi đã đồng ý không chút do dự, thứ nhất là tôi muốn mượn sức lực của ông ta để duy trì Diệp thị, thứ hai, tôi muốn ở lại bên cạnh ông ta để tìm kiếm xương sườn mềm và nhược điểm của ông ta, thứ tôi muốn không chỉ là Diệp thị còn sống mà tôi còn muốn Mục thị của ông ta, tôi muốn Mục Văn Khởi chỉ còn hai bàn tay trắng, đau đến không muốn sống."

Lệ Dĩ Thần nói nhỏ: "Cho nên hôm nay đã đến tình trạng này mà bà vẫn không muốn lấy lá bài tẩy của mình ra sao?"

Nghe vậy, Chu Mẫn Quân bỗng dừng thay đổi sắc mặt, có chút giật mình nhìn Lệ Dĩ Thần, ngay sau đó khoe miệng giật giật, khẽ cười lên: "Thật đúng là cái gì cũng tránh khỏi con mắt của cậu, không sai, quả thật là tôi đã nắm được cán chuôi của Mục Văn Khởi, chẳng qua những năm này tôi vẫn luôn không thể lấy lá bài tẩy này ra là vì tôi đang đợi thời cơ, Mục Văn Khởi không phải là một người dễ trêu chọc, nếu tôi tùy tiện hành động thì có lẽ hôm nay tôi không phải chỉ nằm trên giường bệnh một cách đơn giản như vậy."

Lệ Dĩ Thần bình thản ngồi ở ghế sofa trong phòng bệnh VIP, ánh mắt sâu thẳm rơi vào trên bình hoa ở bàn trà.

"Cho nên bà muốn tôi làm nui dựa cho bà?"

Trên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Chu Mẫn Quân hiện lên nụ cười gượng: “Lệ Dĩ Thần, chỉ cần cậu chịu đứng chung một chiến tuyến với tôi thì tôi không chỉ cho cậu lợi ích người kinh doanh muốn nhất mà còn có con gái của tôi.”

Lệ Dĩ Thần nhú mày, mặc dù sự báo đáp của Chu Mẫn Quân đúng với suy nghĩ trong lòng anh, nhưng lời nói này bị Chu Mẫn Quân dùng phương thức giao dịch cùng với giọng nói xem thường nói ra làm cho anh chán ghét.

Thấy vẻ mặt Lệ Dĩ Thần lạnh lùng không đáp một lời, Chu Mẫn Quân có chút nóng nảy: “Cậu không đồng ý sao? Vậy cậu còn muốn cái gì nữa?”

Lệ Dĩ Thần chậm rãi vuốt ve hoa cắm chướng trong bình sau đó đột nhiên bẻ gãy nó: “Tôi có thể giúp bà nhưng mà bắt đầu từ bây giờ tất cả mọi việc bà đều phải phối hợp với tôi vô điều kiện, không phải bà làm chủ mà là tôi, Lệ Dĩ Thần.”

Chu Mẫn Quân do dự một chút, đột nhiên bà phát hiện Lệ Dĩ Thần không giống như trong tưởng tượng của mình, chẳng những bà nhìn không thấu anh mà càng không cách nào nắm giữ anh trong tay, suy nghĩ tình huống trước mắt, hình như cũng chỉ có thể đáp ứng Lệ Dĩ Thần trước, những thứ khác thì sau này rồi nói tiếp.

"Sau khi cậu và A Căn phục hôn thì chúng ta là người một nhà, dĩ nhiên là mẹ sẽ phối hợp với con."

Lời nói của Chu Mẫn Quân khiến Lệ Dĩ Thần cười lạnh một tiếng: “Mẹ nói đúng lắm, chẳng qua nếu đã là người một nhà vậy thì có phải mẹ nên nói lá bài tẩy của mình cho con biết hay không?”

"Nói hay lắm, lá bài tẩy của mẹ đủ để khiến cho Mục Văn Khởi chó cùng giứt giậu, ừ, con cầm cái này xem đi, xem xong tuyệt đối sẽ không khiến con thất vọng." Chu Mẫn Quân đưa một cái USB cho Lệ Dĩ Thần.

Nghe vậy, Lâm Mạn Thanh đột nhiên dừng bước lại, vẻ mặt có chút do dự sau đó cười với Tần Mục: “Giúp em cảm ơn dì Tần còn nhớ tới em, chẳng qua gần đây công việc quá bận rộn. . . . .”

Lời nói của Lâm Mạn Thanh khiến Tần Mục có chút mất mát, nhưng rất nhanh anh đã điều chỉnh lại vẻ mặt, cười ha hả nói: "Xem anh đi, bản thân rảnh rồi lại cứ tưởng ai cũng giống mình. Bây giờ em đang nổi tiếng, dĩ nhiên thời gian rất quý giá, không sao, về sau có cơ hội rồi hãy nói."

Nhìn Tần Mục cùng nhau lớn lên từ nhỏ, thật ra thì Lâm Mạn Thanh rất quý trọng tình bạn của anh, không muốn làm cho anh thương tâm, nhưng có một số việc thật sự là không thể cưỡng cầu được.

"A Mục, Phiến Phương vẫn đang chờ tin tức của em, em đi trước, không nói chuyện với anh nữa."

“À, không sao, em còn bận việc của em, công việc quan trọng hơn."

Lâm Mạn Thanh cười có chút không tự nhiên, lướt qua Tần Mục. Sau khi gõ cửa thì đi vào phòng làm việc của Lê Dĩ Thần, nhìn Lê Dĩ Thần đang tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi thì Lâm Mạn Thanh kêu một tiếng rất nhẹ nhàng.

"A Thần. . . . ."

Sắc mặt Lê Dĩ Thần không tốt, mở mắt ra, lạnh lẽo nhìn Lâm Mạn Thanh, mang theo xa cách: “Em đến đây làm gì?”

Thái độ của Lê Dĩ Thần làm cho Lâm Mạn Thanh căng thẳng, thiếu chút nữa nước mắt chảy ra nhưng cô vẫn nhịn được, ngừng nghẹn ngào, Lâm Mạn Thanh đưa một phần hợp đồng cho Lê Dĩ Thần.

"Em biết anh không muốn nhìn thấy em, chuyện ngày đó. . . . . Em đã làm cho anh thất vọng, thật ra thì em cũng rất hối hận."

Lệ Dĩ Thần xoa xoa trán, lạnh lùng nói: "Anh không cần em ân hận, chỉ cần em đừng có những suy nghĩ không đúng đó nữa là được."

Lâm Mạn Thanh cắn môi, vành mắt ửng đỏ, khẽ cười lên: "Yên tâm, cho dù Lâm Mạn Thanh em có tệ hơn nữa nhưng vẫn biết được ranh giới cuối cùng, nếu như không phải là anh chủ động đến gần em thì...em sẽ không giở bất kỳ thủ đoạn nào nữa."

"Vậy thì em cứ yên tâm, anh tuyệt đối không chủ động đến gần em, còn chuyện gì không? Không có thì đi về đi, anh rất bận."

"Trước đó anh đã có nói với em, anh nói chỉ cần kịch bản tốt là có thể đầu tư, kịch bản em đã chọn được rồi, anh xem hợp đồng này đi."

"Được, em đã nói tốt thì vấn đề tiền bạc không sao cả, lát nữa anh sẽ nói A Mục lo chuyện này."

Thấy Lệ Dĩ Thần không nói thêm câu nào nữa, Lâm Mạn Thanh mất mát, cười khổ một tiếng rồi xoay người rời đi, có một số việc là như vậy, mặc dù không muốn buông tay nhưng cũng chỉ có thể bất lực mà thôi.

Sau khi Lâm Mạn Thanh Ly rời khỏi phòng làm việc thì Lệ Dĩ Thần lại mở máy vi tính đang bị tắt lên lần nữa, màn hình tối đen từ từ sáng lên, cho đến khi ánh lửa ngút trời tràn ngập màn hình thì gương mặt nghiêm nghị của Lệ Dĩ Thần xuất hiện vẻ nóng nảy và phẫn nộ, đây chính là lá bài tẩy mà Chu Mẫn Quân định dùng để khống chế Mục Văn Khởi, quả nhiên không làm cho anh thất vọng, sau khi Mục Văn Khởi thấy thứ này nhất định sẽ bị hù dọa cho mềm nhũn, nhưng mà khi nhìn thấy thấy cảnh cô bị thiêu cháy thì anh thật sự hận không thể lập tức giết chết bọn họ.

Căn nhà bị hỏa hoạn căn nuốt trên tấm hình là một căn nhà được Mục Văn Khởi xây ở chỗ hẻo lánh, là chỗ ông ta dùng để gặp riêng Chu Mẫn Quân, khi đó Chu Mẫn Quân vẫn còn là Diệp phu nhân, mà người vợ hợp pháp của Mục Văn Khởi là Lệ Tuệ Dĩnh, mặc dù nhà họ Lệ không phải là

nhà giàu thuộc giới thượng lưu nhưng cũng giàu có một phương, lúc cô gả cho Mục Văn Khởi thì công ty của ông ta vẫn chưa lớn mạnh, cũng không coi là gả cao, ngoại trừ đồ cưới thì ba anh còn cho một khoản tiền để cho Mục Văn Khởi khởi nghiệp, cũng chính bởi vì khoản tiền kia mà Mục Văn Khởi mới có thể nắm lấy cơ hội, thoát một cái trở thành nhân vật chạm tay có thể bồng trong giới bất động sản.

Chẳng qua nhà họ Lê không ngờ tới Mục Văn Khởi lại là người có lòng tham không đáy, lòng dạ ác độc, vì muốn đoạt lấy tài sản của nhà họ Lê mà ông ta cố ý làm một hạng mục đầu tư giả khiến ba Lê mắc bẫy, ba Lê là một người đàng hoàng, rất tin tưởng em rể của mình, cộng thêm sự thuyết phục của em gái nên đồng ý đầu tư không chút do dự, nhưng kết quả lại khiến ba Lê một đêm trắng tay, biết mình bị lừa, ba Lê không chịu nổi đả kích, nhảy lầu tự sát, còn Lê Tuệ Dĩnh vì áy náy với anh mình mà giống như người điên đi tìm Mục Văn Khởi, bởi vì chiếm được tài sản của nhà họ Lê nên lúc đó Mục Văn Khởi đã có thể hô mưa gọi gió, cũng không cần đến sự giúp đỡ của Lê Tuệ Dĩnh nữa, vì vậy lại càng không đặt bà ở trong mắt, càng gặp gỡ Chu Mẫn Quân không chút kiêng dè.

Lê Tuệ Dĩnh đến căn nhà đó để bắt gian nhưng lại bị Mục Văn Khởi dùng lời nói để nhục nhã, thậm chí ra tay đánh mắng, Lê Tuệ Dĩnh tức không nhịn nổi, muốn chết chung với Mục Văn Khởi, nhưng ai ngờ rằng Mục Văn Khởi lại dùng ghế đánh gãy chân Lê Tuệ Dĩnh rồi bỏ lại bà ở trong ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Nhìn lại hình ảnh thê thảm, chấn động lòng người kia, Lê Dĩ Thần ôm ngực, thở dài nặng nề, thật may là trời cao còn thương xót, cô không bị chết cháy ở trong trận hỏa hoạn đó, mà rất nhanh báo ứng của Mục Văn Khởi sẽ tới, ông ta cho rằng mình có thể nắm được Chu Mẫn Quân trong tay rồi len lén phủi sạch mọi thứ ư?

Lê Dĩ Thần nặng nề khép máy vi tính, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén nheo lại: “Mục Văn Khởi, trò chơi giờ mới bắt đầu, chúng ta từ từ tính món nợ

này đi."

Diệp Cẩn đang nằm trên ghế sa lon, chán muốn chết, cứ ngẩn người nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, đột nhiên điện thoại di động báo có tin nhắn, Diệp Cẩn vội vàng mở điện thoại di động ra thì phát hiện đây chẳng qua chỉ là một tin rác quảng cáo.

Diệp Cẩn thở dài, đột nhiên ném di động ra thật xa: "Không đến thăm mình, mặt trời cũng sắp lặn về phía Tây rồi mà vẫn không thấy bóng người, lại gạt mình, quả nhiên không nên tin anh ta."

Nhìn điện thoại di động bị ném ra thật xa, Diệp Cẩn cào tóc, nhưng vẫn ngồi lên chuẩn bị nhặt nó về, nhưng ngay khi cô mới vừa đứng lên thì đột nhiên có một tiếng nổ lớn kèm theo đó là sự chấn động, trong nháy mắt hất Diệp Cẩn ngã xuống đất.

Diệp Cẩn chưa kịp phản ứng lại thì cửa chính đã bùng lên ánh lửa, và lại rất có khuynh hướng lan vào trong phòng.

"Cứu mạng. . . . . Cứu mạng. . . . . Có người nào hay không? Giúp tôi với. . . . ."

Diệp Cẩn ôm chân bị thương nhưng làm như thế nào cũng không đứng lên được: "Cứu mạng. . . . ." Diệp Cẩn vươn tay, cố gắng lấy điện thoại di động ở cách đó không xa, nhưng mỗi một cử động đều làm cho cô đau đến muốn ngất đi.

Không khí càng ngày càng loãng, khói lại càng ngày càng dày đặc, Diệp Cẩn chưa từ bỏ ý định muốn vịn bàn đứng lên chạy trốn, nhưng chân của cô bị thương quá nghiêm trọng, sau mấy lần cố gắng thì rốt cuộc Diệp Cẩn cũng kiệt sức ngã xuống đất.

"Chẳng lẽ đây chính là kết thúc sao?" Diệp Cẩn nằm trên mặt đất, chảy nước mắt, những kí ức tốt đẹp xông vào đầu, thậm chí có cả bị thương khổ

sở, rất nhanh tất cả sẽ kết thúc, hô hấp càng ngày càng khó khăn, cho đến khi Diệp Cẩn cảm thấy hít thở không thông vì thiếu dưỡng khí thì cô không thể cố gắng được nữa mà nhắm hai mắt lại.

Trong lúc Diệp Cẩn sắp bất tỉnh thì cảm thấy có một cánh tay mạnh mẽ bế cô lên, hơn nữa người đó luôn gọi tên của cô, giọng nói rất nóng nảy khấn trương.

"A Thần. . . . ." Diệp Cẩn nhắm chặt hai mắt, mơ mơ màng màng gọi.

Lệ Dĩ Thần ôm Diệp Cẩn thật chặt: "Đừng sợ, anh dẫn em ra ngoài."

Giống như cảm giác được mình đã an toàn, rốt cuộc Diệp Cẩn cũng thả lỏng, hoàn toàn ngất đi.

Khi Diệp Cẩn tỉnh lại lần nữa thì cảnh vật xung quanh làm cho cô sợ hết hồn, Diệp Cẩn ngồi bật dậy, đầu tiên là nhìn giấy dán tường và cách trang trí quen thuộc kia, cuối cùng tầm mắt rơi vào hộp nhạc ở trên tủ đầu giường.

Diệp Cẩn vươn tay, có chút run rẩy cầm lấy hộp nhạc màu đen có hình chiếc Piano kia, sau đó từ từ mở nắp ra, ngoài dự đoán, nó vang lên giai điệu hết sức êm tai.

"Em tỉnh rồi hả?" Lệ Dĩ Thần bưng một chén cháo trắng đi tới.

Ánh mắt Diệp Cẩn phức tạp nhìn Lệ Dĩ Thần, giọng nói có chút run rẩy: "Anh không bán căn nhà này?"

Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng nói: "Nhắc tới cũng thấy kì lạ, những năm này giá nhà ở thành phố A tăng mạnh, chỉ có nhà ở chỗ này là giá bán không được tốt lắm, vậy mới thấy giao thông không thuận tiện là một bất lợi rất lớn."

Lệ Dĩ Thần trả lời khiến Diệp Cẩn cau mày, có vẻ rất mất mát: “Hoá ra là bán không được cho nên mới giữ lại. . . . .”

"Nếu không thì sao? Em cho rằng vì sao anh phải giữ lại nó?" Lệ Dĩ Thần cười khẽ nhìn về phía Diệp Cẩn, muốn buộc cô phải đối diện với vấn đề này.

Nhưng phản ứng của Diệp Cẩn lại làm cho Lệ Dĩ Thần rất bất đắc dĩ, Diệp Cẩn không tiếp tục suy nghĩ vấn đề đó nữa, mà giờ hộp nhạc đang còn phát nhạc lên, hỏi: “Anh sửa nó rồi hả?”

Lệ Dĩ Thần nhận lấy hộp nhạc từ trong tay Diệp Cẩn, cẩn thận giống như đang cầm một bảo vật: “Đúng vậy, những năm gần đây anh vẫn luôn dựa vào nó để đi vào giấc ngủ, nếu như không có nó có lẽ anh phải dựa vào thuốc để ngủ.”

Câu trả lời của Lệ Dĩ Thần khiến lòng Diệp Cẩn hơi khựng lại: “Anh. . . . . Lời này của anh có ý gì?”

Thấy Diệp Cẩn không nói ra khỏi miệng, Lệ Dĩ Thần cầm tay Diệp Cẩn, quyết định nói thay cô: "Giống như em nghĩ, sự tồn tại của nó giống như em, có thể làm bạn với anh."

Diệp Cẩn hốt hoảng rút tay của mình về, vẻ mặt rối rắm nhìn Lệ Dĩ Thần: “Đừng nói với em những lời này, em không muốn nghe.”

Lệ Dĩ Thần than nhẹ: “Em không đồng ý anh đến gần em là do anh không cho em cảm giác an toàn, đây đều là lỗi của anh, anh không vội, chúng ta cứ từ từ thôi.”

"Từ từ thôi? Lệ Dĩ Thần, anh cho rằng giữa chúng ta còn có thể sao? Mặc kệ là ba năm trước đây, hay là hiện tại thì tình cảm của anh và em không bền chắc giống như chúng ta tưởng tượng, ngược lại tình cảm của

chúng ta quá yếu đuối, mặc dù em tin tưởng rằng anh yêu em nhưng em lại không tin tưởng chúng ta có thể đi tới cuối cùng."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần thay đổi, lời nói của Diệp Cần giống như con dao, hung hăng cắm vào ngực của anh, anh vẫn luôn cho rằng Diệp Cần là một cô gái nhỏ tùy tiện trong trí nhớ nhưng anh đã quên bây giờ cô là một người phụ nữ có tâm tư cẩn thận, sau khi trải qua nhiều đau khổ như vậy, hiển nhiên cô sẽ lo lắng rất nhiều, hơn nữa cô cực kỳ thấu đáo tình cảm giữa hai người, vấn đề giữa bọn họ, không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được.

"Anh hiểu bản khoăn của em, vậy thì thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần em vui vẻ, chuyện gì anh cũng nghe theo em."

Diệp Cần im lặng một hồi lâu, cuối cùng mệt mỏi thở dài một tiếng, không muốn thảo luận đề tài này nữa: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao nhà em lại cháy nổ? Hàng xóm bên cạnh có bị thương không?"

Tất nhiên Lệ Dĩ Thần sẽ không nói cho Diệp Cần biết là Mục Văn Khởi làm, đúng như Chu Mẫn Quân đã từng nói, một khi anh lộ ra lá bài tẩy thì nhất định Mục Văn Khởi sẽ chó gáp nhảy tường, chuyện gì cũng làm ra được, cũng may tai mắt mà anh đặt ở bên cạnh Mục Văn Khởi kịp thời báo lại, nếu không anh sẽ hối hận cả đời.

Lệ Dĩ Thần lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, an ủi: "Đó là chuyện ngoài ý muốn, đứa bé ở nhà bên cạnh em quậy phá mở bình ga, trùng hợp có người đi ngang qua vất tàn thuốc dẫn đến cháy nổ, chẳng qua cũng may là khí bị rò rỉ không nhiều lắm nên vụ nổ rất nhỏ, không có thương vong."

"Không có thương vong thì tốt, em còn tưởng rằng chuyện này có liên quan đến Mục Văn Khởi, nếu đúng là như vậy thì có thể mẹ em sẽ gặp nguy hiểm, không được, em muốn đến bệnh viện thăm mẹ."

Lệ Dĩ Thần đè bả vai Diệp Cẩn lại: “Bác gái không có việc gì cả, rất tốt, anh vừa mới đến bệnh viện thăm bác ấy, bây giờ đã ngủ rồi, hướng chi bây giờ chân của em lại nặng thêm, bác sĩ vừa mới cố định lại giúp em lần nữa, đừng lộn xộn, chờ hôm nào tình huống của em khá hơn một chút thì em với anh đi thăm bác ấy được không?”

"Anh có thể bảo đảm những lời anh vừa nói đều là sự thật không?" Diệp Cẩn vẫn có chút hoài nghi, bởi vì chuyện vừa mới xảy ra quá kinh khủng, không thể không khiến cô sợ hãi và lo lắng.

"Anh bảo đảm hiện tại mẹ của em rất tốt, chờ mẹ em tỉnh ngủ thì anh sẽ để cho em trò chuyện video với bác ấy."

Thấy Lệ Dĩ Thần nói như vậy, rốt cuộc Diệp Cẩn cũng tin anh: “Được.”

Lệ Dĩ Thần cẩn thận đắp kín mền giúp cô: “Anh đã thêm một chút tinh dầu oải hương vào trong đèn ngủ tinh dầu rồi đấy, sẽ ngủ ngon hơn một chút.”

"Đèn ngủ tinh dầu?"

Lệ Dĩ Thần chỉ vào cây đèn ngủ tinh dầu nhỏ ở trong góc tường: “Em quên rồi hả? Em phải tốn ba buổi tối ngồi canh trên mạng mới mua được nó đấy, anh nhớ lúc hàng vừa gửi đến thì em hưng phấn tới mức cứ mãi điều chế hương liệu bỏ vào nó, làm cho cả nhà đều có mùi hương kì quái.”

Nghĩ đến lúc hai người vừa chuyển vào nhà mới thì cô hưng phấn đến mức cả ngày điên cuồng mua đồ trang trí nhà ở, nhưng khi căn nhà vừa đẹp lên thì hạnh phúc lại không thấy nữa.

Thấy Diệp Cẩn ngủ say, Lệ Dĩ Thần từ từ đóng cửa phòng ngủ lại, lấy điện thoại ra gọi cho Tân Mục.

"Mục Văn Khởi thả người chưa?"

"Đã thả rồi, mới vừa rồi người của chúng ta đã đón Chu Mẫn Quân về bệnh viện, chuyện này thật sự là không sai lệch một chút nào so với dự đoán của anh, may là nhờ anh nói trước nên bắt Mục Thiếu Đường lại, nếu không thì thật sự đúng là khó giải quyết, anh biết không, khi người của chúng ta tới thì Mục Văn Khởi sắp bóp chết Chu Mẫn Quân, xem ra vật trong tay Chu Mẫn Quân chọc Mục Văn Khởi giận gần chết, cũng không biết là thứ gì lại khiến Mục Văn Khởi nổi lên sát ý đối với Chu Mẫn Quân như vậy nữa."

Lệ Dĩ Thần hừ lạnh một tiếng: "Dĩ nhiên là thứ đồ vật có thể làm cho ông ta vạn kiếp bất phục rồi, tốt lắm, chuyện này làm rất tốt, cảm ơn cậu, A Mục."

"Anh còn khách khí với em làm cái gì, nếu không phải khi còn bé anh cứu em từ trong tay lũ khốn đó ra thì em làm gì có ngày hôm nay, đã kêu anh một tiếng đại ca thì cả đời anh đều là đại ca của em."

Lệ Dĩ Thần cười khê: "Cậu đó, bảo cậu mở công ty thì cậu không cần, cho cậu quan chức cậu cũng không cần nốt, cứ nhất định phải làm em trai lái xe của tôi, tôi thật sự không biết có phải đầu óc cậu bị nước vào hay không nữa."

"Ha ha, dĩ nhiên là bị nước vào rồi, nhưng loại nước thì lại là nước báo ân đấy."

"Được rồi, bớt lắm mồm đi, trông chừng Chu Mẫn Quân thật kỹ, đừng để cho Mục Văn Khởi có cơ hội, còn có Mục Thiếu Đường, đã đưa về nhà họ Mục chưa?"

"Đã đưa về rồi."

"Vậy thì tốt, đúng rồi, chuyện này tuyệt đối không được để cho cô tôi biết, bất luận thế nào thì bà ấy cũng không đồng ý để cho Mục Thiếu Đường liên lụy vào chuyện này."

"Yên tâm đi đại ca, chúng ta dùng người ngoài, đừng nói là Mục Thiếu Đường, ngay cả Mục Văn Khởi cũng không thể biết ai đã làm được."

"Ừ, vậy thì tốt."

Ban đêm yên tĩnh, ánh trăng nhu hòa lọt qua cửa sổ, tiến vào phòng ngủ không mở đèn, nhờ đó Lệ Dĩ Thần có thể thấy được người đang ngủ cực kì yên ổn trên giường.

"Đang mơ cái gì mà lại nhíu mày thành dạng này vậy?." Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng xoa nhẹ chỗ mày nhíu lại giúp cô.

"A Thần. . . . ."

Nghe Diệp Căn mê sảng, lòng của Lệ Dĩ Thần căng thẳng, gương mặt tuần tú nghiêm túc nở một nụ cười dịu dàng.

"Đồ ngốc, ngoài miệng thì rất tuyệt tình nhưng lòng của em lại chưa bao giờ lừa gạt bản thân, tại sao cứ làm cho mình khổ sở như vậy, buông xuống tất cả rồi rảnh, đừng để ý bất kì điều gì nữa, em chưa từng gây ra lỗi lầm nào, những khổ sở kia không nên do em gánh chịu."

Nhìn Diệp Căn lo lắng, nhăn mày lại, Lệ Dĩ Thần đau lòng cầm tay của cô: "Đợi anh thêm một chút nữa, chờ những ân oán này được giải quyết xong thì anh sẽ dẫn em rời đi, không có cô, cũng không có Chu Mẫn Quân, càng không có Lâm Mạn Thanh, chúng ta sẽ sống cuộc sống của chúng ta, em sẽ sinh cho anh một đứa bé, không, vẫn nên sinh hai đứa đi, chúng ta sẽ sinh hai đứa con gái, để cho chúng nó vây quanh mình, khóc cười gì cũng tốt cả."

Diệp Căn chậm rãi mở mắt ra, mơ màng nhìn Lệ Dĩ Thần: "Anh. . . . .
Tại sao lại khóc?"

Chẳng biết từ lúc nào nước mắt đã rơi đầy trên mặt Lệ Dĩ Thần, Lệ Dĩ Thần quay đầu, không muốn để cho Diệp Căn nhìn thấy một mặt yếu ớt của bản thân: “Anh đánh thức em hả?”

Diệp Căn ngồi dậy: “Không có, ngủ quá lâu nên cũng đến lúc thức dậy rồi, Lệ Dĩ Thần, anh làm sao vậy?”

"Không có gì, đói không, anh đi nấu đồ ăn khuya cho em."

Nhìn Lệ Dĩ Thần chạy trốn, gần như tông cửa xông ra, Diệp Căn muốn gọi anh lại nhưng cuối cùng vẫn không gọi, cô có thể nói cái gì đây? Vậy mà Lệ Dĩ Thần lại khóc, nếu như không phải thật sự khổ sở thì anh tuyệt đối không có khả năng khóc trước mặt cô, cô biết Lệ Dĩ Thần mạnh mẽ đến mức không có người nào địch nổi, cho dù lòng có tệ đến mức nào thì cũng sẽ không lộ ra bi quan, càng không dễ dàng rơi nước mắt.

"Lệ Dĩ Thần, rốt cuộc trong lòng anh đang đau khổ về việc gì?"

Nghỉ ngơi một thời gian, cuối cùng Diệp Căn đã có thể đi đứng như bình thường, nhưng Lệ Dĩ Thần lại trước sau như một, không cho cô đi nhiều.

"Em ngồi đi, muốn cái gì thì để anh đi lấy."

Diệp Căn hơi mất tự nhiên ngồi trên ghế sa lon: “Lệ Dĩ Thần, em đã khỏe rồi.”

"Vậy thì cũng phải chú ý một chút ."

"Em thật sự không sao, bác sĩ gia đình mà anh mời đến cũng nói là em có thể ra ngoài đi dạo rồi, Lệ Dĩ Thần, em muốn đến bệnh viện thăm mẹ, anh có thể dẫn em đi được không?"

Đối với yêu cầu của Diệp Căn, Lệ Dĩ Thần sững sờ, nhưng ngay sau đó rất vui vẻ, vội vàng lên tiếng: "Em muốn khi nào đi?"

"Bây giờ."

"Được."

Đi tới bệnh viện, Diệp Căn phát hiện Chu Mẫn Quân đang thu dọn đồ đạc: "Mẹ, mẹ chuẩn bị xuất viện sao? Tại sao lại không nói cho con biết một tiếng?"

Chu Mẫn Quân dừng tay, cười với Diệp Căn: "Dĩ Thần nói chân con còn chưa lành, không ở nhà lại chạy đến đây làm gì?"

Diệp Căn gật đầu một cái: "Chân đã lành rồi, chẳng qua anh ấy không chịu cho con ra ngoài." Nói xong, Diệp Căn liếc Lệ Dĩ Thần một cái.

Chu Mẫn Quân cười lên lần nữa: "Đây còn không phải là bởi vì Dĩ Thần quan tâm đến con sao."

"Mẹ, đừng nói nữa."

Chu Mẫn Quân liếc nhìn Lệ Dĩ Thần: "Dĩ Thần, có thể làm phiền con giúp dì làm thủ tục xuất viện không?"

"Con đang chuẩn bị đi đây, vậy hai người nói chuyện đi, xong việc sẽ đón hai người xuất viện."

"Được, cảm ơn."

Sau khi Lệ Dĩ Thần rời đi, Chu Mẫn Quân kéo Diệp Căn ngồi xuống: "A Căn, thời gian này hai con đều ở chung với nhau sao?"

"Dạ, ở chung với nhau, nhưng anh ấy ngủ ở trên ghế sa lon trong phòng khách."

Chu Mẫn Quân bĩu môi: "Con là đồ ngốc, cũng đã ở chung dưới một mái nhà rồi, tại sao lại không biết nắm chặt cơ hội như vậy?"

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, con ở nhà anh ấy là bất đắc dĩ, chân con bị thương không có cách nào đi lại, con còn muốn chuyển ra khỏi nhà anh ấy đấy."

"Cái gì? Con muốn chuyển ra, con ngốc thật hay là giả ngốc vậy, khó khăn lắm mới biết được nó vẫn còn tình chưa dứt đối với con, hôm nay nó lại càng là sự giúp đỡ to lớn đối với Diệp thị của chúng ta, con không bắt nó làm tù binh thì cẩn thận sau này sẽ hối hận đấy."

"Không có gì phải hối hận cả, có một số việc đã đi tới bước này thì không có cách nào bước tiếp về phía trước được nữa."

"Con . . . . . Tại sao con lại cố chấp như vậy, cũng không biết con giống ai nữa."

Đột nhiên Diệp Cẩn nhớ tới cái gì đó, cắt đứt Chu Mẫn Quân, hỏi ngược lại: "Sau khi xuất viện thì mẹ đi đâu? Phòng trọ không ở được, cũng không thể trở lại nhà họ Mục, mẹ muốn đi đâu?"

"Việc này không cần con quan tâm, Lệ Dĩ Thần đã sắp xếp xong xuôi rồi, không phải trước đó nó đã tặng con một căn biệt thự sao, dù sao bên kia cũng còn trống, mẹ tới đó ở là được."

"Cái gì? Mẹ muốn đến căn biệt thự đó, không được, con liều mạng muốn phủ sạch quan hệ với Lệ Dĩ Thần vậy mà mẹ lại đến ở nhà của anh ta."

"Cái gì gọi là nhà của nó, Lệ Dĩ Thần đã cho mẹ xem rồi, trên giấy tờ, biệt thự kia là của Diệp Cẩn con, nếu như đã là của con thì tại sao mẹ không ở được? Hiện tại Diệp thị đang ở thời điểm khó khăn, mẹ đã sút đầu bể trán rồi, con cũng đừng vì một căn nhà mà tranh cãi với mẹ nữa có được không?"

Nghĩ đến bây giờ Diệp thị đang gặp phải khó khăn, Diệp Căn đang định nói tiếp lại nuốt trở vào, không sai, hiện tại không có gì quan trọng hơn chuyện của Diệp thị cả.

"Được rồi, vậy thì mẹ qua bên kia trước đi, sau đó con cũng sẽ chuyển qua, chờ vấn đề của Diệp thị được giải quyết thì chúng ta lại nghĩ cách dọn đi, đúng rồi mẹ, gần đây Mục Văn Khởi không có tìm mẹ gây phiền phức sao? Nếu như không lấy được cổ phần của chúng ta thì cho dù Mục Văn Khởi có bán được Diệp thị thì sợ rằng cũng không có người nào muốn mua vùng nước đục này."

Sắc mặt Chu Mẫn Quân trở nên lạnh lẽo dữ tợn, cười lên: "Yên tâm, ông ta không bán được Diệp thị đâu, thậm chí ngay cả Mục thị, ông ta cũng phải chia cho mẹ một chén canh đấy."

"Mẹ, lời này của mẹ có ý gì?"

"Đừng nóng vội, rất nhanh con sẽ biết thôi."

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hai Cô Gái Đồng Mệnh Tương Liên.

Editor: Mèo coki

Đi tới cửa Dạ Sắc của Lăng Tiêu, Lệ Dĩ Thần dừng xe lại: "Vào thôi."

Diệp Căn không hiểu nhìn Lệ Dĩ Thần, cũng không có xuống xe:
"Không phải anh nói dẫn em đi gặp Cố Diển à. Tới nơi này làm gì?"

"Cậu ta đang ở bên trong đấy."

"Thời gian trước LN nhận nhiều hạng mục như vậy, anh ấy không làm mà lại tới Dạ Sắc uống rượu hả? Rốt cuộc anh ấy đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Đi vào thì biết."

Diệp Căn đành phải tháo dây an toàn ra, sau khi xuống xe thì đi theo Lệ Dĩ Thần vào trong, vừa mới tới cửa thì phục vụ đã cung kính dẫn đường cho hai người.

"Lệ tiên sinh. Ông chủ chúng tôi đang đợi anh ở trong phòng bao."

Đi vào phòng bao, Diệp Căn phát hiện quả nhiên Cố Diển ở bên trong:
"Cố tổng, em đã tìm anh mấy ngày rồi nhưng anh đều không có ở công ty."

Cố Diển đang uống rượu với Lăng Tiêu, sau khi nhìn thấy Diệp Căn thì lập tức để ly rượu xuống, cười ôn hòa: "Anh định ngừng hoạt động của LN."

"Tại sao vậy?" Quyết định bất ngờ của Cố Diễm khiến Diệp Căn không thể lý giải nổi.

Cố Diễm bĩu môi, vẻ mặt không thoải mái: "Thời gian trước ông cụ nhà anh bị bệnh, vì vậy ông chú không có quan hệ huyết thống của anh muốn mượn cơ hội này để độc chiếm Hoa Phong, tính tình của ba anh lại ôn hoà hiền hậu, hoàn toàn không phải là đối thủ của chú anh. Nếu anh không trở về thì chú anh sẽ đạt được gian kế, năm đó ông anh nhặt chú anh ở dưới cầu vồng, làm như vậy là để bồi dưỡng ông ta thành phụ tá của ba anh, ai có thể ngờ ông ta lại là người lấy oán báo ơn, những năm trước đây vì muốn lấy được sự tin tưởng của ông anh nên chú anh vẫn luôn ngụy trang rất tốt, cho đến khi ông anh bị bệnh, rốt cuộc ông ta mới lộ ra cái đuôi hồ ly, cho nên cho dù anh có tình cảm với LN nhiều hơn nữa thì cũng phải buông tha thôi."

"Vậy thì thật là đáng tiếc, LN đang ở trong giai đoạn phát triển mãnh liệt, anh đã bỏ ra nhiều tâm huyết với nó như vậy, nhưng chuyện này thật sự không còn cách nào khác nữa rồi."

"Đúng vậy, đúng là không có cách nào khác, Diệp Căn, anh có thể nhờ em giúp một chuyện được không?"

"Anh nói đi. Chỉ cần em có thể làm được thì tuyệt đối không từ chối."

"Chuyện em phải trở về Diệp thị, A Thần đã nói cho anh biết, tuy nói Diệp thị là một công ty bất động sản, nhưng mấy nhân viên của LN cũng xem như là chuyên nghiệp, em có thể thu mua LN giúp anh không? Chỉ cần cần em đồng ý thì giá cả có thể bàn bạc, coi như tặng luôn cho em cũng không phải là không được."

"Anh thật sự định giao LN cho em?"

Cố Diễm cười cười: "Vốn là định bán nó đi nhưng vẫn không yên lòng, cũng như em nói, đó là tâm huyết của anh, trước mắt, ngoại trừ giao cho em

thì đưa cho ai anh cũng không yên lòng."

Diệp Căn suy nghĩ cặn kẽ một hồi: "Dĩ nhiên là em biết tiềm lực của LN, nếu có được LN tất nhiên là rất tốt, nhưng mà với tình trạng hiện giờ của Diệp thị, sợ rằng cũng khó bảo toàn chính mình, em không thể bảo đảm sẽ cho LN một tương lai tốt, không bằng anh suy nghĩ đến việc đưa nó cho Hải Lan đi."

Cố Diển liếc nhìn Lệ Dĩ Thần đứng ở bên cạnh, hồi lâu vẫn không lên tiếng, sau đó không nhịn được cười lên: "Hai người thật là, thôi, cứ theo như lời Diệp Căn nói đi, chúng ta đều đứng ở trên lập trường kinh doanh để nhìn người khác, dù là giữa bạn bè cũng sẽ không mua bán lỗ vốn, nhưng mà anh việc muốn nửa bán nửa tặng LN cho em, em cho rằng là ai đứng ở giữa lo liệu việc này? Yên tâm nhận lấy LN đi, người này đã sớm đưa đồ tốt cho anh rồi."

Lời nói Cố Diển khiến vẻ mặt Diệp Căn khựng lại, cô không ngu ngốc, Cố Diển đã nói đến mức này nên cô cũng đã hiểu được đầu đuôi, sau đó nhìn về phía Lệ Dĩ Thần mặt không gợn sóng.

"Đây là chủ ý của anh?"

Lệ Dĩ Thần liếc Cố Diển xen vào việc của người khác, sau đó lạnh lùng nói: "Làm như vậy là tốt cho cả hai, LN đầu quân về Diệp thị, có thể làm cho Diệp thị như hổ thêm cánh, nhưng nếu đầu quân vào nơi có nguồn tài nguyên khổng lồ như Hải Lan thì chỉ sợ trong một khoảng thời gian ngắn đã bị bảo phủ ở bên trong tầng tầng lớp lớp sóng, dĩ nhiên, em cũng không cần cảm thấy thiếu nợ anh, Hải Lan đang hợp tác với LN, tính ổn định của LN cũng trực tiếp ảnh hưởng đến hạng mục công trình bên anh."

Nghe Lệ Dĩ Thần tinh bơ giải thích, Cố Diển và Lăng Tiêu đều bật cười khì khì, Lăng Tiêu lại càng khoa trương ôm bụng nói: "Tiểu Diệp Căn, đúng là em rất có bản lĩnh, quen cậu ta lâu như vậy nhưng chưa bao giờ anh nhìn

thấy cậu ta quan tâm đến sống chết của người nào, muốn giúp em mà còn phải mượn cớ hiệu của Hải Lan, ha ha ha, tức cười chết mất, vậy mà em cũng chịu được anh ta. . . . . Ai nha. . . . ."

Lệ Dĩ Thần nện một lon bia vào ngực Lăng Tiêu, nhất thời anh ta chuyển từ cười sang khóc: “Khụ khụ. . . . . Đồ chết bầm, tại sao mỗi lần đều đập người mau lẹ, chính xác như vậy.”

Cố Diển thu lại nụ cười: “Mặc kệ như thế nào, nếu như nhất định phải mất đi LN thì anh thật sự hy vọng người anh bán lại là em, bởi vì anh và em có niềm tin giống nhau, đều muốn LN phát triển lớn mạnh, cho nên giao cho em anh rất yên tâm, hơn nữa. . . . .”

Cố Diển nhìn Diệp Căn, đột nhiên nở nụ cười âm áp: “Mặc dù cậu ta vô cùng hoàn mỹ, trước kia cũng tốt, hiện tại cũng được, cho dù luôn khiến em đau lòng nhưng có một chuyện anh rất rõ ràng là cậu ta cũng rất thật lòng với em, nếu như để bảo vệ em mà cần phải trả giá bằng cả mạng sống thì anh tin tưởng cậu ta sẽ lựa chọn không chút do dự, cho nên đừng nữa gây nhau nữa, làm hòa được rồi, bọn anh còn chờ rượu mừng của hai người đấy, ba năm trước đây không có may mắn được tham gia, lần này không thể bỏ lỡ được, đúng không A Tiêu?”

Lăng Tiêu cười vô lại: “ Lời A Diển nói chính điều anh muốn nói, Tiểu Diệp Căn, đừng do dự nữa, anh dám bảo đảm với em, trong những năm ở nước Mỹ, không có bất kỳ người khác phái nào tiếp cận cậu ta, cho dù là Lâm Mạn Thanh cũng thế, cho nên cậu ta vẫn là Lệ Dĩ Thần ban đầu, lòng của em cũng chưa từng thay đổi, vậy thì đừng cứng rắn như thế nữa, hơn nữa đầu óc buôn bán của người này không hề đơn giản, nếu cậu ta giúp một tay thì cho dù Diệp thị đang nửa sống nửa chết hoặc là gần chết thì cậu ta cũng sẽ làm cho nó sống lại, nghe anh trai khuyên một câu, rõ ràng là vụ kinh doanh hai bên cùng có lợi, tại sao lại không làm. . . . . Ai ui, Lệ Dĩ Thần, cậu làm gì thế, tại sao lại bịt miệng mình, mình còn chưa nói xong mà.”

Lệ Dĩ Thần không buồn liếc mắt, che miệng Lăng Tiêu nói: "Cậu nói quá nhiều rồi."

Cố Diển ở một bên cũng thêm dầu thêm mỡ cười lên: "Từ lâu mình đã biết cậu ta nói rất nhiều, cần nhẫn càu nhàu, thật là phiền chết đi được, trói cậu ta ném vào trong nước đi."

"Hai người các cậu là đồ khốn kiếp, ăn của mình, uống của mình lại còn dám tính kể mình...mình không phục. . . . ."

Nhìn ba người đang trêu đùa nhau, trên mặt Diệp Căn hiện lên nụ cười mà chính cô cũng không phát hiện, lúc tầm mắt cô rơi vào trên mặt Lệ Dĩ Thần thì trong mắt hiện lên ánh sáng cực kì phức tạp rồi rã, dựa theo lương tâm mà nói thì mấy ngày nay Lệ Dĩ Thần chăm sóc cô rất tốt, cũng may là tay cô không bị thương, nếu không chỉ sợ đến cơm anh cũng đành dứt cho cô, nhưng mà cho dù hành động của Lệ Dĩ Thần có ấm áp hơn nữa thì cô vẫn sợ.

Ba người đang chơi đùa vui vẻ thì chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng kêu cứu của một tiếng cô gái, ngay sau đó là tiếng chửi mắng đánh đập của mấy gã đàn ông thô lỗ, Diệp Căn có chút hoảng sợ, theo bản năng đến gần Lệ Dĩ Thần, Lệ Dĩ Thần ôm bả vai Diệp Căn, sau cho quăng cho Lăng Tiêu một ánh mắt.

Lăng Tiêu cau mày, tiến lên mở cửa, lúc vừa mới mở cửa ra thì một cô gái mảnh mai, tóc tai bù xù nhanh chóng chạy vào, sau đó ôm lấy chân Lăng Tiêu bắt đầu cầu cứu.

"Tiên sinh, cầu xin anh cứu tôi, xin anh cứu tôi với."

Vẻ mặt Lăng Tiêu không có biểu cảm gì, cúi đầu, mặc dù thấy mặt cô gái kia bị thương bầm tím nhưng anh vẫn không có tỏ vẻ thương hương tiếc ngọc, để mặc cho cô bé kia ôm chân, sau ngẩng đầu nhìn về phía đàn em đã đuổi tới.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ông chủ, cô gái này là do Chu Tú Thanh đưa tới để trả nợ, chúng tôi nhìn thấy dáng vẻ cũng không tệ nên mới nhận vào, không ngờ lại muốn chạy trốn, nhưng anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ dẫn cô ta về dạy dỗ, sẽ không để cho cô ta chạy đến đây nữa."

Lăng Tiêu không lên tiếng, chỉ ngẫm đồng ý, gật đầu một cái, lúc này, cô gái có vết thương khắp người đột nhiên phát hiện Lăng Tiêu là người đứng đầu đám người xấu này, đôi mắt kinh hoàng tràn đầy thất vọng, buông tay đang nắm Lăng Tiêu ra, cố gắng chạy trốn tiếp.

"Không, tôi không muốn trở về, không phải là tôi tự nguyện, tôi không muốn làm gái gọi. . . . ."

Tóc của cô gái bị mấy người đàn ông nắm lấy: "Có làm hay không không phải do cô quyết định...mẹ cô đã gán cô để trả nợ cho chúng tôi, bây giờ cô phải ngoan ngoãn đi tiếp khách cho chúng tôi."

"Không. . . . ."

Nhìn cô gái bị mấy người kia kéo đi, lòng của Diệp Căn đột nhiên trầm xuống: "Lăng Tiêu, cô ấy nói không phải cô ấy tự nguyện, anh không thể bức người lương thiện làm gái như vậy được."

Lăng Tiêu nhíu mày, liếc nhìn Lệ Dĩ Thần: "A Thần, quản cho tốt người phụ nữ của cậu, có một số việc cô ấy không thể quản được."

Lệ Dĩ Thần lắc đầu với Diệp Căn, ý bảo đây là thế giới của Lăng Tiêu, người khác không tiện nhúng tay nhưng Diệp Căn lại đẩy Lệ Dĩ Thần ra, chạy về phía cô gái kia.

"Diệp Căn. . . . ."

Lo lắng Diệp Căn kích động phải chịu thiệt thòi nên Lệ Dĩ Thần vội vàng đuổi theo.

Lăng Tiêu không vui, nói với Lệ Dĩ Thần: “A Thần, đừng phá hỏng quy định của Dạ Sắc.”

Lệ Dĩ Thần không để ý đến Lăng Tiêu, vẫn chạy về phía Diệp Căn như cũ, quả nhiên khi Diệp Căn muốn tiến lên kéo cô gái đang tuyệt vọng kia thì thiếu chút nữa đã bị đám người đó đẩy ngã, cũng may Lệ Dĩ Thần kịp ôm lấy cô.

"A Thần, cứu cô gái đó đi."

Lệ Dĩ Thần gật đầu một cái, sau tiến lên giữ cánh tay cô gái kia lại, nhưng đám người kia lại không đồng ý, người cầm đầu ra vẻ khỗ sở nói: "Lệ tiên sinh, anh làm như vậy có chút không thích hợp."

"Không có gì là không thích hợp cả, thả người đi, chuyện này tôi sẽ nói với Lăng Tiêu."

Mặc dù có Lệ Dĩ Thần bảo đảm nhưng đám người đó vẫn chần chừ không thôi: “Chuyện này. . . . .”

Lệ Dĩ Thần kéo cô bé kia qua, mấy người đó muốn tiến lên đoạt người lại nhưng lại bị Lệ Dĩ Thần đá ngã lăn trên mặt đất: “Tôi đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến mấy cậu, cút.”

Thấy Lệ Dĩ Thần nổi giận, đám người kia cũng không dám giằng co nữa, bọn họ biết rõ quan hệ của ông chủ và Lệ tiên sinh cho nên không dám đắc tội với bạn của ông chủ, đã có người chịu trách nhiệm, vậy bọn họ đừng xen vào việc của người khác thì tốt hơn.

Sau khi đám người đó rời khỏi thì Diệp Căn nhanh chóng bước tới về trước, đỡ lấy cô gái chỉ chực ngã xuống kia: “Em không sao chứ?”

Cô gái yếu đuối, lắc đầu một cái: “Không sao, cảm ơn chị.”

Vén mái tóc rối của cô gái lên, khuôn mặt xinh đẹp trẻ tuổi liền hiện ra: “Em bao nhiêu tuổi rồi? Tên gì?”

Giọng cô gái vẫn suy yếu như cũ: “Em tên là Tô Mạt, mười tám rồi, chị, em bị ép buộc, em không muốn ở lại chỗ này, chị có thể cứu em được không? Chỉ cần chị dẫn em đi khỏi chỗ này thì em xin làm trâu làm ngựa cho chị.”

"Đừng kích động, Tô Mạt, chị không cần em làm trâu làm ngựa cho chị, chị sẽ dẫn em rời khỏi chỗ này."

Diệp Căn quay đầu lại nhìn Lê Dĩ Thần: “Thật xin lỗi, em biết rõ chuyện này lại gây thêm phiền toái cho anh, thậm chí khiến anh có khúc mắc với Lăng Tiêu nhưng em thật sự không thể thấy chết mà không cứu.”

Lê Dĩ Thần bất đắc dĩ lắc đầu: “Cái gì gọi là có lỗi hay không lỗi, em đã quyết định nhúng tay vào chuyện này thì đương nhiên là anh không thể bỏ mặc được, được rồi, sau này hãy nói, trước tiên dẫn cô ấy rời khỏi đây thôi.”

Lên xe, Lê Dĩ Thần hỏi Tô Mạt đang ngồi ở ghế sau: “Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.”

Đột nhiên Tô Mạt rơi nước mắt: “Em. . . . . Em không thể trở về nhà, nếu mẹ em mà biết em trốn đi thì nhất định sẽ bắt em trở lại nơi đó.”

Diệp Căn tức giận nói: "Tại sao mẹ em có thể đối xử với em như vậy, hồ dũ cũng không ăn thịt con vậy mà bà ấy lại đẩy em vào trong hố lửa, bà ấy làm như vậy không sợ gặp phải báo ứng sao?"

Lê Dĩ Thần nhìn thấy tất cả kích động của Diệp Căn, lặng lẽ cầm ấy bàn tay vì tức giận mà có chút run rẩy của cô: “Đưa cô ấy đến khách sạn trước đã, cô ấy cần nghỉ ngơi cho thật khỏe, những chuyện khác sau đó hãy nói tiếp.”

Diệp Căn cũng phát hiện mình có chút quá khích, vì vậy không hề nói gì nữa, cho tới khi đưa Tô Mạt đến khách sạn thì Diệp Căn mới nói với Tô Mạt: "Em có tính toán gì không?"

Tô Mạt bất lực đứng ở nơi đó: "Em không biết, trên đời này em chỉ còn mẹ là người thân thôi, nhưng em lại không dám đi tìm bà ấy, gần đây bà ấy rất thích đánh bạc, em khuyên bà ấy đừng đánh bạc nữa nhưng bà ấy không nghe, cho đến khi những người đòi nợ đó tới cửa, bà ấy trả không nổi thì những người đó nói sẽ giết bà ấy, khi những người đó kề súng vào đầu bà ấy thì bà ấy đẩy em ra, bà ấy nói khoản nợ này sẽ do con gái là em trả." Nói đến đây, mặt Tô Mạt đã đầy nước mắt.

Diệp Căn quay đầu lại nhìn Lệ Dĩ Thần: "Em muốn ở với cô bé một lát."

Lệ Dĩ Thần gật đầu: "Anh chờ em ở trong xe."

"Cám ơn." Đối với sự đồng ý và chờ đợi vô điều kiện của Lệ Dĩ Thần, Diệp Căn rất cảm kích, nhìn anh cười cười.

Diệp Căn kéo Tô Mạt ngồi lên trên ghế: "Tô Mạt, ba em đâu? Chị nói nếu như em biết ông ấy ở đâu thì không bằng đi tìm ông ấy đi."

Vừa nhắc tới ba, khuôn mặt Tô Mạt trở nên đau đớn: "Ba của em. . . . . Đã qua đời rồi, vào năm ngoái, ba đi vô cùng gấp gáp, cũng không nói được với mẹ và em vài lời."

Lời nói của Tô Mạt khiến vẻ mặt Diệp Căn tối sầm lại: "Thì ra là ba của em đã mất, vậy em không có những người thân khác có thể dựa vào sao?"

Tô Mạt nghẹn ngào, mệt mỏi thở dài một tiếng: "Chị, không dám gạt chị, em còn có người thân nhưng bọn họ cũng chẳng tốt hơn mẹ em bao nhiêu, vốn là em ở nước Mỹ, trong nhà kinh doanh công ty vàng bạc đá quý, mãi cho đến năm ngoái, cuộc sống của em có thể nói là không buồn không lo, nhưng sau khi ba em bị tai nạn giao thông qua đời, bà nội nói em

là con gái nên không chịu chia gia sản cho em, chỉ cho em và mẹ mấy chục vạn rồi đuổi đi, mẹ em không chịu, kiện bà nội lên tòa án, không ngờ. . . . .
."

Nói đến đây, Tô Mạt cắn môi, không nói tiếp nữa, Diệp Cẩn cầm tay của cô, dịu dàng an ủi: "Không muốn nói thì đừng nói nữa, chị đi tìm nhân viên phục vụ đến tiệm thuốc mua thuốc sát trùng để lau vết thương cho em."

Thấy Diệp Cẩn phải đi, Tô Mạt đột nhiên kéo tay của cô lại: "Chị, em sợ ở một mình."

"Đừng sợ, không sao, có anh ấy ở đây, đám người đó sẽ không tới tìm em nữa, tin chị đi."

"Có thật không?"

"Ừ, chỉ cần anh ấy đã nhúng tay vào thì tuyệt đối không có vấn đề gì cả."

"Chị, anh ấy là bạn trai của chị phải không, hình như chị rất tin tưởng anh ấy, mà anh ấy cũng đối xử với chị rất tốt, thật là làm cho người khác hâm mộ."

Nghĩ đến mới vừa rồi, Lê Dĩ Thần nghe theo cô vô điều kiện, lòng của Diệp Cẩn cũng ấm áp lên: "Em cảm thấy anh ấy đối xử với chị rất tốt sao?"

Tô Mạt như con thỏ nhỏ đáng thương, đôi mắt vừa đen vừa sáng nhìn Diệp Cẩn: "Đúng vậy, lúc những người đó đẩy chị thì anh ấy dùng hết sức giữ chị lại, ngay cả ánh mắt nhìn chị cũng dịu dàng như vậy, không giống với người kia. . . . ."

Nói đến đây, Tô Mạt không kiềm chế được nữa, tiếp tục khóc nức nở: "Chị, em rất khó chịu, em và mẹ lâm vào hoàn cảnh này đều là do người yêu em làm hại."

"Tô Mạt, đừng khóc nữa, nếu như trong lòng cảm thấy khổ sở thì hãy tâm sự với chị đi."

Tô Mạt cắn chặt môi, cho đến máu tanh tràn ngập khoang miệng thì mới chịu bỏ qua cho chính mình: "Anh ta tên là Lãnh Dật Nhiên, là một luật sư người Hoa rất nổi tiếng ở nước Mỹ, hai nhà bọn em là thế gia, lúc ba còn sống thường dẫn em đến nhà họ Lãnh chơi, từ khi em hiểu chuyện tới nay, mỗi lần em nhìn anh ta thì đều không dời được tầm mắt, cho đến khi có một lần tình cờ nghe thấy ba và chú Lãnh nhắc tới chuyện đám hỏi, khi đó em thật sự vui mừng, chỉ hận không thể nhanh chóng lớn lên, như vậy thì em có thể kết hôn với anh Dật Nhiên rồi, nhưng mộng đẹp cuối cùng chỉ là giấc mơ, ba em chết thảm, chú bác chẳng thèm an ủi lấy một câu, thậm chí còn cùng với bà nội đuổi em và mẹ ra khỏi nhà họ Tô, mẹ em tức giận kiện nhà họ Tô ra tòa, cầu xin luật pháp làm chủ cho mẹ em con, lấy lại những quyền lợi mà em xứng đáng có được, nhưng cho dù ai cũng không ngờ đến, ngày mở phiên tòa ấy, luật sư xuất hiện ở chỗ ngồi của bên bị cáo lại là Lãnh Dật Nhiên, giây phút em nhìn thấy Lãnh Dật Nhiên thì đã biết đây là đường chết, không có phần thắng nào, cuối cùng không có gì bất ngờ cả, em và mẹ phải cầm vài chục vạn của bà nội rời khỏi nước Mỹ, sau khi rời đi ý chí của mẹ em dần dần sa sút, không uống rượu thì đánh bạc, cuối cùng. . . . . Chính là tình huống bây giờ mà chị thấy, chị, em rất mờ mịt, em không biết mình nên đi nơi nào cả."

"Em cũng là một đứa bé đáng thương, nếu so sánh với chị thì chị không có đáng buồn như vậy."

"Mẹ chị cũng không đối xử tốt với chị sao?"

Diệp Căn cười khổ một cái, sau đó lắc đầu: "Không, ít nhất bà ấy không có bán chị đến chỗ đó, Tô Mạt, trước tiên em ở lại nơi này đi, hôm nay cứu em thì là do chúng ta có duyên, mặc dù không thể giúp em quá nhiều nhưng mà chị sẽ làm hết sức để cho em có một cuộc sống như người bình thường."

Tô Mạt nghẹn ngào nhìn Diệp Căn: “Chị, chúng ta không quen nhau nhưng chị lại giúp em như vậy, em thật sự không biết phải cảm ơn chị như thế nào.”

"Chị cứu em không phải vì muốn em cảm ơn chị, chẳng qua . . . . . chị thấy được bóng dáng của chính mình ở trên người em, mà khi đó cũng không có người nào giúp chị, nếu không phải chị may mắn chạy thoát thì có lẽ cuộc đời của chị đã bị hủy hoại rồi, thôi, chuyện đã qua không nên nhắc lại nữa, Tô Mạt, chị tên là Diệp Căn, đây là số điện thoại của chị, có chuyện gì thì gọi cho chị, ngày mai chị trở lại thăm em có được không?"

Tô Mạt gật đầu một cái: “Được, chị đi đi, đừng để cho anh kia đợi quá lâu, em đã tốt hơn nhiều rồi.”

"Được, em an tâm ngủ ở chỗ này một đêm, mai chị tới thăm em."

Khi Diệp Căn đi tới chiếc Mercedes màu trắng kia thì người ở bên trong đã ngủ rồi, Diệp Căn nhẹ nhàng mở cửa xe, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không quấy rầy anh, chỉ im lặng ngắm nhìn anh ngủ, Lê Dĩ Thần ngủ không được yên ổn, giữa hai lông mày đều là một mối, nhíu lại thật chặt.

Diệp Căn nhìn Lê Dĩ Thần, không khỏi thở dài một tiếng, lẩm bẫm nói nhỏ: "Ai cũng nói anh đối xử với em rất tốt, thật ra thì. . . . . Em cũng biết anh rất tốt, nhưng em không dám đến gần anh nữa, em hiểu rất rõ vấn đề giữa chúng ta không phải là Lâm Mạn Thanh nhưng em không biết vì sao em vẫn không muốn tới gần anh, mặc dù làm như vậy khiến em rất khổ sở, nhưng em thật sự không muốn chạm vào phần tình cảm này nữa, nếu như anh đồng ý nói bí mật của mình cho em biết, có lẽ. . . . . Em sẽ mở được nút thắt trong lòng mình, nhưng tại sao anh lại không chịu nói cho em biết?"

Diệp Căn thở dài một tiếng, không nói nữa, mãi cho đến khi Lê Dĩ Thần chậm rãi tỉnh lại: “Em xuống rồi hả, chờ anh bao lâu rồi?"

"Không lâu, vừa mới xuống."

"Vậy chúng ta về nhà thôi."

Lệ Dĩ Thần vừa định cho xe chạy thì đột nhiên Diệp Cẩn nói: "Đưa em đến chỗ của mẹ đi."

Nghe vậy, Lệ Dĩ Thần đột nhiên cau mày, đạp mạnh chân ga, xe chạy như muốn bay lên.

"Lệ Dĩ Thần, anh chạy nhanh như vậy làm gì?"

Mặt Lệ Dĩ Thần lạnh lẽo, im lặng không nói, Diệp Cẩn nắm chặt tay vịn ở trên đầu: "Anh muốn xảy ra tai nạn giao thông một lần nữa sao? Anh muốn nhưng em không muốn, cho đến bây giờ thất vọng của em vẫn còn cảm giác đau âm ỉ đấy."

Nghe vậy, quả nhiên Lệ Dĩ Thần chạy chậm lại: "A Cẩn, em không thích ngôi nhà kia nữa sao?"

"Nhà nào?" Diệp Cẩn có chút không hiểu, nhìn Lệ Dĩ Thần.

"Nhà của chúng ta, ngôi nhà được xây dựng trong cảnh nghèo túng, ngôi nhà tràn đầy hơi thở và dấu vết của em."

Nghe vậy, Diệp Cẩn không phản bác được, cúi đầu không muốn đối mặt với Lệ Dĩ Thần, cho đến khi không khí lâm vào lúng túng: "A Thần, anh có lòng tin đối với tương lai không?"

Lệ Dĩ Thần đạp phanh xe, dừng xe ở ven đường, Diệp Cẩn chưa kịp định hình, nhìn Lệ Dĩ Thần, cô còn chưa kịp hỏi anh là có chuyện gì xảy ra thì môi đã bị anh hung hăng ngậm lấy.

Diệp Cẩn giãy giụa, muốn đẩy Lệ Dĩ Thần ra nhưng lại phát hiện sức lực của Lệ Dĩ Thần khiến cho cô không có cách nào thoát ra được, phản

kháng không có kết quả, chỉ có thể thuận theo anh lâm vào điên cuồng, cho đến khi điên cuồng hóa thành dòng nước triền miên mềm mại thì rốt cuộc cô cũng thả lỏng, được anh đưa tới nơi cực kì ngọt ngào.

Đến khi Diệp Cẩn thở dốc thì rốt cuộc Lệ Dĩ Thần cũng buông cô ra, đôi mắt vốn lạnh lẽo giờ đây tràn đầy dịu dàng chấp nhất: “A Cẩn, đừng nghĩ đến tương lai, lại càng không nên hỏi anh có lòng tin hay không, đối với em, cho dù phải hủy diệt cả thế giới thì anh cũng sẽ không buông tay nữa.”

Lời nói bá đạo, nóng rực của Lệ Dĩ Thần giống như tiếng chuông quanh quẩn ở bên tai, khiến cô chìm sâu vào trong lời thề của anh, khó có thể bình tĩnh lại.

Qua hồi lâu, Diệp Cẩn mới chậm rãi nhìn thẳng vào Lệ Dĩ Thần: “Cho nên anh vẫn không có ý định nói cho em biết bí mật của anh?”

"Anh không muốn lừa dối em."

Diệp Cẩn thở dài một tiếng: “Được, em hiểu rồi, đi thôi, chúng ta về nhà.”

Thấy Diệp Cẩn không từ chối nữa, rốt cuộc thần kinh luôn căng thẳng của Lệ Dĩ Thần cũng được thư giãn, nhưng vào lúc này, Diệp Cẩn lại nói: "Em cũng không muốn lừa dối anh, nói em không yêu anh là giả, nhưng chung sống với anh lần nữa thì không thể không có kiêng dè."

"Cho nên em định giải quyết quan hệ với anh như thế nào?"

Diệp Cẩn chột cười lên: “Ý định của em là không giải quyết gì cả.”

Lệ Dĩ Thần nhú mày, không đợi anh hỏi tiếp, Diệp Cẩn đã nói: "Lệ Dĩ Thần, chúng ta thuận theo tự nhiên đi, anh đừng ép buộc em tiếp nhận gì cả, em cũng sẽ không từ chối điều gì, em đồng ý ở trong nhà anh, không, là ở trong nhà của chúng ta, lấy thời gian là một năm, cũng nên cho chúng ta

một cơ hội cuối cùng, nếu như sau một năm, tình cảm của chúng ta chịu được khảo nghiệm, vậy thì chúng ta kết hôn lần nữa."

"Được."

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Đứng trước cửa Diệp thị, ngàn vạn suy nghĩ đột nhiên ùa về, kể từ sau khi ba qua đời thì đã rất lâu cô chưa tới nơi này, nhưng theo tình huống hiện tại thì cô không thể bận tâm đến những chuyện khác nữa, chỉ có thể cắn chặt răng đi vào.

Diệp Căn vừa xuất hiện, toàn bộ nhân viên đều đứng ở trước cửa chào đón: "Diệp tổng, cô đã tới."

Diệp Căn tôn kính nói với một vị thuộc hàng cha chú, tóc mai đã trắng toát: "Chú Cung. Làm phiền chú ra đón, cháu ngại chết mất."

Cung Đức Bồi cười ôn hòa, lắc đầu một cái: "Đại tiểu thư, cháu đừng nói như vậy, Cung Đức Bồi có thể được cháu tin tưởng, phụ tá đời sau của Diệp tổng (ở đây là ba Diệp) lần nữa là vinh hạnh của chú."

"Được rồi, chú Cung, chúng ta đừng nói những lời khách sáo nữa, cháu không có kinh nghiệm quản lý công ty, sau này phải nhờ chú giúp đỡ rồi."

"Yên tâm đi, đại tiểu thư, chỉ cần chú Cung còn một hơi thở thì nhất định sẽ mang hết khả năng ra giúp cháu giữ vững công ty của ông Diệp."

Đứng ở trước cửa phòng làm việc mà ba đã từng ngồi, Diệp Căn chậm chạp vươn tay xoay nắm đấm cửa, cái gọi là hoảng sợ khi nhìn thấy cảnh cũ, giờ phút này dùng trên người của cô quả thật là quá chính xác.

Lần đầu tiên tới đây thì cô chỉ là một bé gái năm tuổi. Cho dù ba rất uy nghiêm ở trước mặt mọi người nhưng khi cô xuất hiện thì trong nháy mắt không khí nghiêm túc tràn đầy tiếng cười nói, ba cũng không keo kiệt dành tình yêu thương cho cô nhưng hôm nay cô đã không còn tâm trí để nhớ nhung, đau đớn nữa, ba đi rồi nhưng vẫn còn Diệp thị, cô muốn thay ba bảo vệ Diệp thị.

Lúc Lê Dĩ Thần tan việc, về đến nhà thì thấy phòng khách tối đen như mực, trong lúc anh cho rằng Diệp Căn chưa về nhà thì lại phát hiện phòng ngủ truyền đến tiếng lật giấy tờ.

Lê Dĩ Thần khe khẽ mở cửa phòng, quả nhiên nhìn thấy Diệp Căn đang nghiêm túc xem cái gì đó: “Ăn cơm tối chưa?”

"Rồi, ở công ty, vừa họp vừa ăn, anh ăn chưa, nếu anh chưa ăn thì em đi nấu chút gì đó cho anh."

"Không cần vội, lúc này gặp khách hàng đã ăn rồi, tại sao lại bận rộn như vậy? Vừa họp vừa ăn, thế nào, không thuận lợi sao?"

Diệp Căn nhíu mày một chút: “Vấn đề lớn thì không có, chẳng qua càng xem báo cáo tài vụ những năm gần đây nhất của Diệp thị thì càng làm cho người ta lo lắng.”

Lê Dĩ Thần đứng bên cạnh bàn, Diệp Căn thì đang ngồi trên thảm trải sàn. Sau khi cầm lấy báo cáo tài vụ trong tay cô thì lông mày cũng bắt đầu nhíu lại.

"Quả thật là báo cáo này có chút vấn đề, dường như mức độ thua lỗ còn nghiêm trọng hơn trong tương tượng."

"Đúng vậy, khó trách mẹ em thiếu chút nữa đã gom cả mình và Diệp thị vào trong đó, quả thật là đã đi đến đường cùng rồi."

"Đối với sự phát triển của Diệp thị, em có ý kiến gì không?"

Diệp Căn nhíu mày, thờ dài một tiếng: "Còn chưa nghĩ ra được biện pháp nào tốt, nhưng mà đại khái em đã biết vấn đề của Diệp thị xuất phát từ chỗ nào, hôm nay em đã đọc cơ cấu tổ chức công ty và phân tích chiến lược một lần, kế hoạch của Diệp thị đang dừng lại ở thế kỷ trước, mặc dù có đổi mới, nhưng đều là sấm to mưa nhỏ, giống như chiến dịch mới vừa khai hỏa đã bị cắt đứt tiếp tế, luôn luôn rầu rĩ vì phải lo trước lo sau, làm sao có thể đánh trận cho tốt được."

"Cho nên phải đánh những người gây trở ngại đến sự phát triển của Diệp thị một trận đúng không?" Lê Dĩ Thần giống như đang nói đùa.

Diệp Căn nhếch môi, nhìn thẳng vào Lê Dĩ Thần, người đàn ông này luôn biết cô đang suy nghĩ cái gì: "Không sai, em đang chuẩn bị điều chỉnh lại cơ cấu tổ chức một cách hoàn toàn, mặc dù có chút mạo hiểm nhưng không thể chậm trễ một giây nào cả."

"Em vừa mới nhận chức, căn cơ còn chưa ổn, kiến thức về tình hình công ty cũng nửa vơi, bây giờ muốn làm một cuộc thay máu lớn quả thật là có chút mạo hiểm, chẳng qua muốn Diệp thị trở lại quỹ đạo lần nữa thì nhất định phải đánh một trận dứt khoát, nhưng mà em cứ yên tâm đi, anh sẽ giúp em."

Diệp Căn mím môi, do dự hồi lâu rồi đột nhiên nói: "Em hiểu rõ anh có năng lực giúp em, nhưng anh định giúp thế nào? Hiện tại Diệp thị là công ty con của Mục thị, nếu em không thể thoát ly Diệp thị khỏi Mục thị trước thì anh giúp Diệp thị cũng đồng nghĩa với giúp Mục thị, cho dù anh cảm thấy không sao cả nhưng mà em lại không thể làm như vậy, để Hải Lan đầu tư vào Diệp thị một cách không giải thích được thì thật sự là quá đột ngột và kì lạ, ông ngoại của anh và những người đang nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của anh nhất định sẽ chỉ trích anh, em không thể để cho chuyện như vậy xảy ra được."

Lời nói của Diệp Căn khiến Lê Dĩ Thần có chút kinh ngạc, nhưng hơn nữa là vui mừng, Lê Dĩ Thần nhẹ nhàng ôm hai vai Diệp Căn: “Anh rất vui mừng khi em suy nghĩ cho anh nhưng mà nếu anh đã nói là sẽ giúp em thì tuyệt đối không nuốt lời, yên tâm, anh có cách của anh để giải quyết những vấn đề mà em đang lo lắng.”

"Anh định xử lý như thế nào?"

"Sau nay sẽ nói cho em biết, đúng rồi, em biết anh sao vì anh nhất định muốn em nhận lấy LN không?"

Diệp Căn lắc đầu một cái, Lê Dĩ Thần cười, nói tiếp: “Diệp thị xuống dốc rút lui khỏi giới bất động sản cho đến tình trạng nửa sống nửa chết hiện giờ có liên quan rất lớn đến những nguyên nhân mà em vừa nói kia, cho nên ngoại trừ thay thế cơ cấu tổ chức thì xu hướng chuyển đổi công ty cũng là điều tất nhiên, anh đã điều tra những hạng mục mà Diệp thị đã đầu tư mấy năm gần đây, ngoại trừ Đào Viên năm trước kiếm được chút tiền lời thì những hạng mục khác không phải hao tổn thì cũng là huề vốn, hơn nữa năm ngoái còn liều mạng dùng phương pháp đòn bẩy để tự nâng cao mình nhằm chiếm được hạng mục thương mại ở vùng ngoại ô càng làm cho Diệp thị lâm vào tình cảnh vốn quay vòng không đủ, nghiêm túc mà nói thì Diệp thị đã không còn sức cạnh tranh trên thị trường bất động sản, không bằng mượn LN đang phát triển mạnh mẽ để chuyển mình.”

Sau khi nghe Lê Dĩ Thần nói xong, nhất thời đầu óc như đóng bùn nhão của Diệp Căn tỉnh táo lại: “Ý của anh là Diệp thị hoàn toàn bỏ danh tiếng của công ty bất động sản trước đây mà chuyển sang lĩnh vực thiết kế?”

"Không sai, nếu mảng bất động sản đã hỏng bét thì chi bằng dứt khoát một chút, vứt bỏ toàn bộ, dĩ nhiên anh hiểu gốc rễ của Diệp thị là bất động sản, cũng là một phần tình cảm chấp nhất của em đối với ba em, nhưng bây giờ tình huống thật sự không lạc quan, chẳng bằng liều một lần, nếu như

thắng thì sau khi Diệp thị lật người vẫn có thể quay trở lại thành công ty bất động sản như cũ."

Diệp Căn im lặng: "Anh nói không sai, nếu muốn cải cách thì phải lớn mật một chút, nhưng mà em chỉ là tổng giám đốc của Diệp thị, mẹ em mới là chủ tịch, em cần phải thương lượng với bà ấy."

Lệ Dĩ Thần cười khẽ: "Không cần, anh đã nói với mẹ em rồi, dì ấy cũng rất ủng hộ chuyện này."

Diệp Căn chột nhứ mày: "Hả? Khi nào?" Nghĩ đến quan hệ giữa mẹ và Lệ Dĩ Thần tốt lên, Diệp Căn cũng rất vui mừng.

"Chẳng qua việc mẹ em nghe lời một người như vậy, đúng là rất khó gặp, Lệ Dĩ Thần, anh thu phục mẹ em như thế nào vậy?"

Lệ Dĩ Thần cười, nắm lấy tay Diệp Căn: "Muốn biết cũng được, nhưng về sau không được gọi anh là Lệ Dĩ Thần nữa mà phải gọi anh là A Thần." Ánh mắt Lệ Dĩ Thần sáng quắc nhìn thẳng vào mắt Diệp Căn, giọng nói càng ngày càng dịu dàng, càng ngày càng mê ly.

Ánh mắt của Lệ Dĩ Thần nóng bỏng như lửa, Diệp Căn nhìn một hồi thì tim đập rộn lên, cô muốn trốn nhưng đôi môi lại bị anh bắt được, hơi thở quen thuộc đánh tới, không hiểu tại sao lí trí lại dần dần yếu đi, cho đến khi cả người cô được Lệ Dĩ Thần ôm vào trong lòng thì kiên trì của cô hoàn toàn bị đánh tan.

Thấy Diệp Căn không từ chối, trong mắt Lệ Dĩ Thần lộ vẻ mừng rỡ, ngay sau đó bế ngang cô đặt lên giường, anh nhìn xuống Diệp Căn, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy vẻ vui sướng khi mất mà có lại được.

Cả đêm ngủ rất ngon, nếu không phải bị người khác đánh thức thì Diệp Căn còn muốn ngủ tiếp, nghe người bên cạnh nhẹ nhàng gọi cô, cô dụi mắt ngồi dậy.

Khi cô nhớ tới cả đêm điên cuồng ngày hôm qua thì đầu óc giống như bị oanh tạc, nhất thời giống như chìm vào một đồng bột nhão, lúng túng rồi rãm.

Lệ Dĩ Thần đã rời giường từ sớm, ăn mặc chỉnh tề, đưa quần áo cho cô: “Mặc quần áo rồi ăn sáng, ăn xong anh đưa em đi làm.”

Diệp Cẩn không dám nhìn thẳng Lệ Dĩ Thần, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em tự lái xe đi làm là được, anh cũng bận rộn, không cần để ý đến em.”

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Diệp Cẩn, Lệ Dĩ Thần nhếch miệng nở nụ cười, Diệp Cẩn như vậy làm cho anh nhớ tới ba năm trước đây, hai người bất chấp tất cả ở cùng với nhau, không có hôn lễ, thậm chí ngay cả một cái nhẫn cưới cũng không mua nổi, chỉ làm giấy kết hôn là đã gả cho anh rồi.

Lệ Dĩ Thần đau lòng thở dài một tiếng, ngay sau đó cầm tay Diệp Cẩn, giữ chặt ở lòng bàn tay mình: “Từ hôm nay trở đi anh sẽ làm tài xế cho em, anh sẽ làm hết khả năng để cho em an tâm thoải mái, đây là lời hứa của anh với em vào ba năm trước đây, xin lỗi, hôm nay mới thực hiện được cho em.”

Nhìn ánh mắt thương yêu xen lẫn u buồn của Lệ Dĩ Thần, Diệp Cẩn không cách nào nói từ chối nữa: “Cũng được, mấy ngày trước ông chủ xưởng sửa xe có nói với em, Carola của em đã không còn sửa được nữa, thừa dịp nó vẫn chưa hỏng hoàn toàn thì nên để cho nó về hưu thôi.”

"Được, lát nữa anh sẽ bảo A Mục lái nó đến biệt thự, đúng rồi, về Tô Mạt. . . . ."

"Tô Mạt thế nào? Không phải anh nói là đã trả nợ giúp mẹ cô ấy sao, thế nào, Lăng Tiêu vẫn không chịu thả cô ấy sao?"

"Đừng gấp gáp, Lăng Tiêu không có ý gây khó khăn với cô ấy, nhưng mà A Cẩn, có một số việc anh không có cách nào nói rõ ràng cho em biết,

anh chỉ có thể nói với em rằng A Tiêu có thế giới của cậu ấy, hôm đó em cố chấp mang Tô Mạt đi chính là tự tiện xông vào vùng đất của A Tiêu, tuy cậu ấy chính là vương giả của vùng đất đó nhưng đồng thời cũng luôn bị mọi người quan sát, nếu như cậu ấy hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này thì cậu ấy sẽ không còn đủ sức thuyết phục và sự tin tưởng của mọi người để đứng trên vị trí đó, cho nên mặc dù anh đã trả nợ cho Tô Mạt, nhưng chính cô ấy cũng phải trả một cái giá lớn."

"Cái giá lớn mà anh nói là gì?"

"Yên tâm, A Tiêu sẽ không để cho cô ấy đi làm việc đó, chỉ làm phục

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Bên trong phòng họp Diệp thị, không khí lâm vào căng thẳng, mấy nguyên lão cấp cao cau mày, thỉnh thoảng oán trách mấy tiếng.

"Diệp tổng, cơ cấu tổ chức công ty là do Diệp tổng trước quyết định. Hơn nữa mọi người cũng đã quen ở cương vị của mình, nếu như cô cố gắng muốn điều động, sợ rằng có chút không thích hợp rồi."

Diệp Căn liếc nhìn người nói chuyện một cái: "Chú quản lí Lưu ở bộ phận tuyên truyền đúng không? Nghe nói chú đã ở vị trí đó hơn mười năm rồi, năm đó ba tôi còn ở đây thì chú đã ngồi vào vị trí này. Theo lý thuyết thì chú nên có đầy đủ kinh nghiệm ở vị trí này nhưng tại sao các building mà Diệp thị bán hoặc cho thuê vào trong tay bộ phận tuyên truyền của chú lãnh đạo lại ảm đạm không chút ánh sáng như vậy?"

"Đó là bởi vì. . . . . Bởi vì kinh phí thực sự có hạn, trước kia lúc Diệp thị thành công thì kinh tế lại lâm vào khủng hoảng. Tuy nói sau đó có Mục thị đầu tư nhưng cũng chỉ hơi khá hơn một chút mà thôi, nếu chi phí tuyên truyền không hợp lí thì cho dù kế hoạch mà bộ phận tuyên truyền viết tốt hơn nữa thì có ích lợi gì?"

"Nói như vậy là do công ty có vấn đề? Là công ty không thể tạo một hoàn cảnh kinh tế tốt cho bộ phận tuyên truyền của chú đúng không, được, vậy tạm thời chúng ta bỏ qua những bất lợi của bộ phận tuyên truyền, bây giờ nên nói một chút tại sao tiền bạc lại không đủ. Một công ty có lợi nhuận hay không thì tính máu chốt, quyết định nằm ở bộ phận nào?"

Diệp Căn hỏi xong, các ngành lập tức nhìn về phía quản lí bộ phận tiêu thụ, quản lí bộ phận tiêu thụ chột đứng ngồi không yên .

"Mấy người nhìn tôi làm gì, những năm gần đây tình hình công ty không tốt, cũng không thể đều đổ hết cho bộ phận tiêu thụ được, mấy người không xem thử những năm này công ty đầu tư cái gì, không phải là vùng ngoại ô giao thông bất tiện thì cũng là mấy tòa nhà mục nát, còn có những công ty thiết kế kia nữa, quả thật là qua loa đến mức không thể qua loa hơn, thời gian trước nhận làm ký túc xá nhân viên của một tập đoàn lớn, bởi vì hạ giá thành xuống nên tiền lời không được bao nhiêu, lại còn nhận vô số chỉ trích, nói chúng ta xây nhà còn khó coi hơn cả nhà vệ sinh công cộng, những tòa nhà không bán hoặc cho thuê được cũng giống như vậy, đều bị lên án khắp nơi. Cho dù bộ phận tiêu thụ của tôi nói khéo như rót thì có thể dùng vào chỗ nào, hiện tại giá phòng mắc như vậy, người mua phòng ốc hận không thể tính toán đến tận xương, phàm là có một chút không vừa lòng thì đã xoay người rời đi rồi."

Diệp Căn nhíu mày: "Ý chú là người của tầng sách lược cũng không trốn được trách nhiệm đúng không?"

Quản lí bộ phận tiêu thụ dậm chân, tức giận nói: "Tôi không có nói như vậy, cũng không có lá gan đó."

"Mấy người oán trách xong chưa? Còn có ai bổ sung hay không?"

Thấy không ai nói nữa, vẻ mặt Diệp Căn nghiêm túc quét qua mỗi người một vòng, sau đó lạnh lùng nói: "Các vị đang ngồi ở đây cũng xem như là cùng ba tôi giành lấy giang sơn, đều là nhân viên kỳ cựu, nhưng các chú thử nhìn đi, hôm nay công ty lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì các chú đã làm những gì? Ngoại trừ đùn đẩy trách nhiệm cho nhau thì các chú có từng suy nghĩ lại không? Dĩ nhiên những lời các chú nói không hẳn là không có lý, vấn đề hiện nay của công ty không phải dựa vào sức của một người là có thể giải quyết được nhưng mà mấy chú lại không hành động, cứ ôm tư

tưởng hôm nay có rượu hôm nay say sống qua ngày thì tuyệt đối không thể chấp nhận được, các chú đều một hai cho rằng mình không sai lầm, như vậy thì xin mời rời khỏi cái nơi làm ảnh hưởng đến tiền đồ tốt đẹp của mấy chú thôi."

Nghe vậy, ánh mắt của mấy quản lí lóe lên, chỉ thiếu đập bàn nữa thôi: "Lời này của Diệp tổng là có ý gì?"

Diệp Căn bình tĩnh nhìn đám người: "Nếu các chú đã chê bai Diệp thị không đáng giá một đồng, vậy tại sao còn muốn ở cái nơi mà trong mắt các chú là không có tiền đồ này?"

Sau khi Diệp Căn nói xong thì đám người vốn đang giận dữ đột nhiên chùn bước, im lặng không dám nhiều lời, Diệp Căn thì lại cảm thấy vui vẻ khi lời nói của mình có hiệu quả.

"Mấy chú không nói lời nào là có ý gì? Không muốn rời khỏi Diệp thị?"

Quản lí bộ phận tuyên truyền dẫn đầu nở nụ cười nói: "Diệp tổng, dầu gì chúng tôi cũng đã làm việc ở công ty vài chục năm rồi, làm tốt không bằng làm quen, mặc dù công ty đang ở trong thời kỳ khó khăn nhưng chúng tôi vẫn nguyện ý sống chết cùng với công ty."

"Hay cho câu nguyện ý sống chết, các vị đang ngồi ở đây cũng nghĩ như vậy sao?"

Những người khác liếc nhìn nhau, sau đó vội vàng gật đầu, Diệp Căn mỉm cười hài lòng: "Mấy vị đã đồng ý ở lại thì làm sao tôi lại tuyển người mới đây, chẳng qua vì sự phát triển sau này thì bây giờ, ở đây tôi cần phải cảnh cáo trước, mấy vị muốn tiếp tục ở lại công ty không phải là không thể được nhưng nếu cứ giống như trước kia, ngu ngốc sống qua ngày thì tuyệt đối không thể nào, thật ra thì tôi rất hiểu năng lực của các vị, các vị đều là nhân tài được ba tôi tuyển chọn, nếu các vị không có bản lĩnh thật sự thì cũng sẽ không ngồi lên được vị trí hiện tại nhưng mà ngồi lâu rồi thì lòng

người tan rã, hi vọng các vị có thể nhớ cam kết của các vị hôm nay, làm nên thành tích cho tôi xem, nhưng nếu một quý sau mà vẫn không có khởi sắc, vậy thì đừng trách tôi ra tay không khách khí."

"Vâng, chúng tôi nhất định sẽ không để cho Diệp tổng thất vọng."

Diệp Căn thoả mãn gật đầu: "Nếu tất cả mọi người đều muốn ở lại công ty thì tôi muốn là tiếp theo công ty chúng ta sẽ tiến hành một kế hoạch, chú Cung, làm phiên chú chia tài liệu những người khác."

Cung Đức Bồi cung kính gật đầu với Diệp Căn, sau đó phát tài liệu, mỗi người một phần, mọi người nhận được tài liệu thì vẻ mặt giống như nuốt phải ruồi.

"Diệp tổng, cô không có lầm chứ, cô muốn chuyển đổi Diệp thị thành công ty kiến trúc? Việc này không phải là đùa chứ?"

"Đây không phải là chuyện đùa, đây là kế hoạch đã được suy nghĩ cặn kẽ, bắt đầu từ bây giờ, Diệp thị được chia làm hai phần, thiết kế là chính, bất động sản là phụ, tạm thời các vị giám đốc vẫn giữ lại làm bên bất động sản, cũng giữ chức vụ ban đầu."

Trong nháy mắt, bên trong phòng họp vang lên tiếng bàn luận xôn xao, quản lý bộ phận tiêu thụ không vui nói: "Diệp tổng, cô làm như vậy thì khác gì chúng tôi bị xuống chức, chúng tôi có quyền nói không đồng ý."

Diệp Căn nhíu mày: "Không sai, các vị là những nhân viên kì cựu của công ty, quả thực có quyền lợi bàn điều kiện với công ty nhưng trong lòng các vị tự hỏi xem, những năm gần đây các vị có đưa ra quyết định gì gọi là có cống hiến với công ty không? Nếu không có thành tích gì cả, vậy thì tôi, tổng giám đốc công ty cũng có quyền bác bỏ ý kiến không đồng ý của các vị, không sai, các vị từ người của bộ phận chính biến thành bộ phận phụ, nhưng mà tôi bảo đảm với các vị, sau thời gian ngắn, quản lý bên thiết kế cũng sẽ cùng cấp bậc với các vị, không cao hơn cũng không thấp hơn, ở

công ty được hưởng đãi ngộ và có quyền quyết định giống nhau, nhưng mà hiện nay còn có một trở ngại là trong tay Diệp thị còn những hạng mục liên quan đến bất động sản, cho nên, tạm thời công ty sẽ không dời trọng tâm sang thiết kế ngay, nhưng cũng không có nghĩa là hai bên sẽ ngang nhau vĩnh viễn không đổi, nếu như trong thời gian tôi quy định mà bên bất động sản không có thành tựu thì cũng chỉ có thể dùng cách cạnh tranh, tôi nghĩ lời tôi nói đã rất rõ ràng rồi, nếu các vị còn có gì không hiểu thì có thể nói ra, nếu không có những vấn đề khác thì các vị có thể đi làm việc của mình."

Diệp Căn nói chuyện không có kẽ hở, cho dù mấy quản lí không phục, không thoả mái thì bọn họ cũng không thể phản bác lại bất kỳ lời nào của Diệp Căn, cũng chỉ có thể đen mặt, rồi rút rời đi.

Sau khi mọi người rời đi, Cung Đức Bồi không khỏi có chút lo lắng nói với Diệp Căn: "Diệp tổng, làm như vậy hình như có chút nóng vội thì phải? Ngộ nhờ lòng quân không yên. . . . ."

"Sẽ không đâu, chú Cung, mặc dù cháu không hiểu rõ bọn họ, nhưng mà cháu lại hiểu ba của cháu, nếu ba cháu đã sử dụng bọn họ thì chứng minh bọn họ đều là người yên phận, chẳng qua những năm này không có ai quản lí nên mới buông thả, mặc dù mẹ cháu muốn giải quyết, nhưng lại vướng bận Mục Văn Khởi, mọi việc đều phải nghe theo Mục Văn Khởi, Mục Văn Khởi muốn khống chế Diệp thị, hiển nhiên là không muốn Diệp thị phát triển quá tốt, nếu không thì làm sao ông ta có thể tìm thời cơ để nuốt trọn toàn bộ Diệp thị được, còn cháu thì khác, cháu không cần phải nể mặt Mục Văn Khởi một phen một hào nào, coi như ông ta là cổ đông lớn nhất của Diệp thị đi nữa thì cũng không thể bỏ qua, không chú ý đến Mục thị để tới quản lí Diệp thị được, cháu muốn thừa dịp Mục Văn Khởi không rảnh để chú ý đến, nhanh chóng giải quyết vấn đề của Diệp thị, nếu không khi ông ta rảnh rồi để ý Diệp thị thì lúc đó không còn kịp nữa."

Cung Đức Bồi gật đầu một cái: "Ba cháu luôn khen cháu là một đứa bé nhạy cảm giỏi giang, đợi thêm một thời gian nhất định có thể giúp được ông

ấy, đáng tiếc ông ấy không có ở đây, không thể nhìn thấy cháu xuất sắc lão luyện như thế, nhưng mà ông ấy trên trời có linh thiêng chắc cũng sẽ vui mừng."

"Đúng vậy, cháu sẽ không để cho ba thất vọng, huống chi có Chú Cung ở bên cạnh giúp cháu, cháu nhất định sẽ giải quyết được hoàn cảnh khó khăn của Diệp thị."

"Yên tâm đi, chú sẽ cố gắng hết sức."

"Đúng rồi Chú Cung, cháu hy vọng ngoài chức vụ quản lí tài vụ thì chú có thể đảm nhận thêm chức vụ phó tổng giám đốc, không biết chú có thể làm được hay không?"

"Cái này. . . . . Cảm ơn Diệp tổng đã cân nhắc, chú nhất định sẽ cố gắng hết sức vì cháu và công ty."

"Được, Chú Cung, cháu tin tưởng chỉ cần chúng ta cố gắng thì nhất định có thể gây dựng lại huy hoàng cho Diệp thị."

Màn đêm phủ xuống, ánh đèn rực rỡ, bên trong công ty đã dần dần không còn bóng người.

"Cốc cốc cốc. . . . ."

"Không phải tôi đã nói là không cần đưa cà phê vào nữa sao?"

Lệ Dĩ Thần đang cầm thức ăn đi vào, nhú mào: "Có thể không uống cà phê nhưng không thể không ăn cơm được."

Đột nhiên Diệp Căn ngẩng mặt lên: "Sao anh lại tới đây?"

Lệ Dĩ Thần bất đắc dĩ lắc đầu, vừa lấy đồ ăn từ túi nhựa ra vừa nói: "Em không nhớ buổi sáng đã nói gì với anh hả?"

"Em đã nói gì?" Diệp Căn liếc nhìn bầu trời tối đen, mông lung nhìn Lê Dĩ Thần.

"Em nói muốn đi Dạ Sắc thăm Tô Mạt đó."

"A. . . . . Trời ạ, em hoàn toàn vứt nó đến chỗ nào rồi, nhanh nhanh nhanh, bây giờ chúng ta đi thôi."

Lê Dĩ Thần ngăn Diệp Căn đang mặc áo khoác lại: "Đừng nóng vội, bây giờ Dạ Sắc mới mở cửa, chậm một chút cũng không sao, ăn trước đã, thư kí của em nói buổi trưa em không ăn, cứ như thế này thì dạ dày của em sẽ không chịu nổi đâu."

"Thơm quá, là cái gì vậy?"

Lê Dĩ Thần mở nắp ra: "Gà và thịt kho rượu, thế nào, thơm không, cầm đũa ăn nhanh lên."

Diệp Căn có chút do dự: "Quả là có chút đói bụng, nhưng em vẫn còn tài liệu cần phê duyệt, em phải làm xong nó đã."

Lê Dĩ Thần đoạt lấy tài liệu trong tay của cô: "Anh xem giúp em, ăn đi, ngoan."

Diệp Căn đang muốn nói gì đó thì chợt nhớ tới Lê Dĩ Thần thành thạo nhất việc này nên không từ chối nữa: "Vậy anh xem đi, nhớ cho những đề nghị có tính chuyên môn, nếu không thì phải phạt anh."

Lê Dĩ Thần nhìn Diệp Căn, khóe miệng giật giật: "Cô nhóc này, thật là được lợi mà còn ra vẻ."

Nhìn Diệp Căn vui sướng ăn ngấu ăn nghiến, rốt cuộc Lê Dĩ Thần cũng yên lòng xem tài liệu: "Đang êm đẹp tại sao lại muốn đổi nhà cung cấp hàng?"

Diệp Căn nhét một miếng thịt gà vào trong miệng, vừa thưởng thức mỹ vị vừa nói: "Công ty vật liệu xây dựng trước kia tăng giá quá mức, vì vậy chú Cung giới thiệu cho em công ty này, nghe nói mặc dù công ty vật liệu xây dựng này mới thành lập chưa được bao lâu nhưng ông chủ là một người đàn ông hoàng, giá cả cũng hợp lý, em nghĩ nếu là công ty mới thành lập, muốn tạo uy tín thì chắc sẽ không quá kém cỏi."

"Em nói cũng có lý, nhưng mà em đã điều tra kỹ chưa, ông chủ kia thật sự

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Sáng sớm, Cung Đức Bồi đã xuất hiện ở làm việc của Diệp Căn phòng:
“Diệp tổng, cháu tìm chú sao?”

"Chú Cung, chú ngồi đi. Cháu có chuyện muốn nói với chú."

"Được, có chuyện gì thì cháu cứ nói thẳng."

"Vâng, là như vậy, cháu đã suy nghĩ về chuyện công ty cung cấp vật liệu xây dựng, tạm thời vẫn chưa cần thay thế công ty cung cấp hàng. Trước mắt chính là thời kỳ khó khăn của Diệp thị, chỉ một chút sơ sẩy là đã có thể lâm vào cục diện không thể cứu vãn, cho nên cần phải thận trọng, vì vậy cháu quyết định tiếp tục sử dụng công ty cung cấp hàng trước kia."

"Nhưng công ty đó lại muốn lên giá, rất đáng ghét."

"Đúng là bọn họ rất đáng ghét khi thừa dịp cháy nhà đi hôi của, nhưng cho dù là như vậy thì cháu vẫn muốn tiếp tục hợp tác với bọn họ như cũ, chú cũng biết tình huống của Diệp thị hiện giờ rồi đấy, cháu không thể có bất kỳ sơ suất nào tại thời điểm mấu chốt này."

Cung Đức Bồi gật đầu một cái: “Cháu nói cũng không sai, tốt, nếu cháu đã quyết định rồi thì không hợp tác với công ty mới đó nữa. Chẳng qua xin Diệp tổng cứ yên tâm, mặc kệ cháu ra quyết định gì thì chú cũng sẽ ủng hộ cháu."

Diệp Căn cảm kích, nói với Cung Đức Bồi: "Chú Cung, cảm ơn chú đã hiểu và ủng hộ, chờ Diệp thị vượt qua khoảng thời gian khó khăn này thì cháu sẽ suy nghĩ về công ty vật liệu xây dựng mà chú đã đề cử lần nữa."

"Diệp tổng, cháu đừng nói như vậy, công ty không có bất kì quan hệ gì với chú, chú cũng chỉ đứng trên góc độ của công ty đề cử bên đó thôi."

Thấy Cung Đức Bồi rất tự nhiên, Diệp Căn cũng yên lòng: "Cháu hiểu rõ, từ trước đến giờ chú đều đặt lợi ích công ty lên hàng đầu."

Sau khi Cung Đức Bồi rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, Diệp Căn liền cầm điện thoại bấm một dãy số, rất nhanh bên kia đã có người đáp lại.

"Như thế nào, thuận lợi không?"

Tâm tình Diệp Căn không tệ nói: "Em đã nói với chú Cung, chú ấy hoàn toàn không có bất kỳ biểu tình không vui nào, A Thần. Có phải là anh suy nghĩ nhiều quá hay không."

"Nhưng vẫn nên có lòng phòng bị người khác, cứ cho là ông ta không có gì khác thường nhưng mà ông ta lại chủ động đề cử việc đó với em thì đã đủ động cơ để nghi ngờ rồi, không riêng gì Cung Đức Bồi, còn có những người khác nữa, em không thể không đề phòng, người càng thân thiết thì lại càng không thể buông lỏng cảnh giác."

Diệp Căn thở dài: "Thầy Lệ, em hiểu rồi, em sẽ chú ý hơn, nhưng cứ mỗi phút mỗi giây đi đều phải tính toán suy nghĩ thì em thật sự không làm được, hơn nữa em thật sự tin tưởng chú Cung không phải là người như anh đã nói."

"Cô ngọc, thương trường không phải là trò đùa, một chút xíu chạm bẫy cũng sẽ khiến em lâm vào vạ kiếp bất phục, được rồi, được rồi, có nói nữa thì em cũng không muốn nghe, sau này sẽ từ từ nói với em, đúng rồi, buổi

tối anh sẽ bảo A Mục đi đón em, anh có buổi tiệc xã giao, phải trễ mới về nhà được."

"Biết rồi, đừng uống quá nhiều rượu, mấy ngày nay dạ dày của anh không tốt, phải chú ý đến sức khỏe."

"Ừ, anh sẽ chú ý, A Căn, anh phải đi họp, không nói chuyện với em nữa."

"Được, vậy em cũng đi làm việc."

Để điện thoại xuống, Diệp Căn không khỏi có chút mất mát, hôm nay là sinh nhật của cô nhưng Lệ Dĩ Thần lại hoàn toàn không nhớ, mặc dù cô cũng không để ý đến ngày sinh nhật nhưng cảm giác không được người ta nhớ đến vẫn có chút khó chịu, trước kia ba khi còn sống, hàng năm sẽ tặng cho cô một món quà, nhưng từ khi ba đi, mẹ chưa từng nhớ một lần nào, trong mắt của bà chỉ có lợi ích mà bà luôn theo đuổi, cho tới bây giờ vẫn không thấy được sự tồn tại của cô, bây giờ Lệ Dĩ Thần cũng sẽ biến thành như vậy sao?

Diệp Căn mất mát, thở dài một tiếng, đi tới trước cửa sổ sát đất, mê mang nhìn cảnh tượng bận rộn, đông đúc ở dưới lầu.

"Cốc cốc cốc. . . . . Diệp tổng, cô có hoa." Thư ký cầm một bó hoa hồng Damascus to tướng đi tới.

*Hoa hồng Damascus được trồng tại Syria, không chắc nó có đẹp hay không nhưng rất hiếm vì Syria nội chiến nên sản lượng giảm đáng kể và nó là loại hoa hồng tốt nhất để chế tạo tinh dầu hoa hồng trong công nghiệp nước hoa.

Nhìn bó hoa hồng đỏ tươi xinh đẹp, mất mát trên mặt được thay thế bằng vui mừng, vội vàng tiến lên nhận lấy: "Cám ơn, đưa cho tôi."

"Diệp tông, hoa thật là đẹp, là Lệ tông Hải Lan tặng sao?"

Diệp Căn chỉ mỉm cười không trả lời, thư ký thức thời rời đi, cũng đóng kín cửa lại, Diệp Căn đặt hoa xuống, sau đó cầm lấy tấm thiệp trong bó hoa, nhưng ngay khi cô mở tấm thiệp ra, nhìn chữ trên đó thì nụ cười dần dần biến mất , tiếp đó cô cầm điện thoại lên gọi.

"Cố

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 86

"Hợp đồng thiết kế tòa nhà Hải Lan? Anh đang muốn xây dựng một tòa nhà dành riêng cho Hải Lan sao? Nhưng Hải Lan mới gia nhập thị trường trong nước chưa tới nửa năm, căn cơ chưa ổn mà đã xây dựng tòa nhà riêng như vậy thì có phải quá mạo hiểm hay không?"

"Vấn đề này là của anh, em chỉ cần nhận hợp đồng này thôi. Hoàn thành cho thật tốt hạng mục này, Diệp thị có thể vang danh trong giới thiết kế hay không thì phải dựa vào lần này đây."

Thật ra thì việc xây dựng tòa nhà không trong kế hoạch của Lê Dĩ Thần, nếu không thì anh cũng sẽ không trực tiếp thu mua tòa nhà của công ty kiến trúc Hoa Thiên nhưng chỉ cần có thể giúp Diệp Căn thì cho dù có phải nhận áp lực từ mọi người cũng không sao cả.

"A Thần, làm như vậy hội đồng quản trị Hải Lan có đồng ý không? Ông ngoại anh có đồng ý không?"

"Không đồng ý là bởi vì cảm thấy không cần thiết, anh sẽ khiến cho nó trở nên cần thiết, không phải là sẽ không có gì rồi sao."

"Ý của anh là anh sẽ làm cho Hải Lan ăn sâu bám rễ ở thành phố A sao?"

Lê Dĩ Thần thở dài, như có điều suy nghĩ. "A Căn, em có biết cái tên Hải Lan này xuất phát từ đâu không?"

Diệp Căn lắc đầu: “Anh chưa từng nói tới nhưng mà em lại cảm thấy có chút quen tai, tuy nhiên không nhớ rõ đã nghe nó ở nơi nào.”

"Xem ra em thật sự không nhớ rõ, mẹ của anh, anh nói là mẹ đẻ ấy, bà ấy tên là Hải Lan, là con gái của vợ trước ông ngoại anh. Bởi vì người vợ thứ hai không cho ông lui tới với đứa con gái của vợ trước cho nên bọn họ cắt đứt liên lạc, cho đến những năm gần đây, người vợ thứ hai của ông qua đời cho nên ông không nhẫn nại được nữa, muốn đi tìm kiếm con gái, bởi vì ngoại trừ mẹ anh ra thì ông ấy không còn bất kỳ đứa con nào có quan hệ máu mủ nữa, nhưng khi ông ấy tìm thấy mẹ anh thì chỉ còn là bia mộ, ông nói nếu biết trước thế này thì ông đã không làm vậy, ông hận mình không làm tròn trách nhiệm của một người ba cho nên chuyển toàn bộ tình thương yêu đó lên người anh, cho dù trên dưới công ty có phản đối thì ông ấy vẫn giao vị trí tổng giám đốc cho anh như cũ, thật ra thì công ty của ông ngoại anh không phải là Hải Lan, đó là vì ông muốn nhớ đến mẹ anh cho nên mới sửa lại. Dĩ nhiên ông làm như vậy cũng là để cho mọi người biết, ông rất coi trọng mẹ con anh, việc Hải Lan trở lại thành phố A không chỉ là suy nghĩ của anh mà còn là của ông ngoại nữa, mặc dù gốc rễ ở nước ngoài đã ổn định nhưng lá rụng về cội, luôn muốn có thể mang theo tâm nguyện trở về quê cũ."

"Hoá ra là như vậy , nhưng cho dù như thế thì kế hoạch cắm rễ ở thành phố A cũng không phải là ngay bây giờ đúng không?"

"Không sai, vốn không nên là bây giờ nhưng mà anh lại không nghĩ được nhiều như vậy, Diệp thị cần cơ hội này, anh cũng có đủ lòng tin và kế hoạch có thể khiến Hải Lan đứng vững vàng trên đỉnh ở thị trường trong nước, cho nên đối với anh mà nói, đây chỉ là việc làm sớm hay muộn mà thôi."

Mặc dù Lệ Dĩ Thần nói việc này không quan trọng nhưng Diệp Căn hiểu rõ Lệ Dĩ Thần đang dùng địa vị và danh dự của Hải Lan để giúp cô.

"A Thần. . . . . Cám ơn."

"Cô ngốc, nói cảm ơn với anh làm gì, em chỉ cần cho anh một phương án tốt, như vậy mới là cảm ơn anh."

"Em biết rồi, tôi sẽ làm hết sức có thể, cho dù không đáng kể nhưng em cũng sẽ làm hết sức mình."

Lệ Dĩ Thần vuốt tóc Diệp Căn, cười cứng chiu: "Cô ngốc."

Sáng sớm, Diệp Căn nhận điện thoại của Lương Tuyết Ngưng đã lâu không liên lạc: "Đồ chết tiệt, gần đâu cậu đi chỗ quái quỷ nào mà gọi điện thoại cũng không nhận."

Lương Tuyết Ngưng cười ha ha: "A Căn, mình muốn kết hôn."

"Hả? Cậu biến mất lâu như vậy là đang chuẩn bị kết hôn?"

"Đúng vậy, thời gian trước thiếu chút nữa công xưởng của nhà Quý Thừa đã bị phá sản, cũng may là có Lệ. . . . . Có. . . . . Có quý nhân giúp một tay, phải rất vất vả mới vượt qua được giai đoạn khó khăn này cho nên bọn mình định kết hôn sớm một chút."

"Mặc dù không biết giải thích như thế nào nhưng mà mình nghĩ cậu nên tìm hiểu Quý Thừa thêm một chút nữa, bây giờ cậu đã quyết định rồi, hơn nữa còn rất hạnh phúc nên mình sẽ chúc phúc cho cậu, như thế nào, định lúc nào thì tổ chức hôn lễ?"

"Ngày tám tháng sau, A Căn, cậu tới làm phụ dâu giúp mình đi."

"Đương nhiên là không thành vấn đề, đúng rồi, bên ba mẹ Quý Thừa không có vấn đề gì sao?"

Nói đến đây, Lương Tuyết Ngưng hơi dừng lại một chút: "Đây là chuyện của mình và Quý Thừa, chỉ cần bọn mình vui vẻ là tốt rồi."

Nghe vậy, Diệp Cẩn nhíu mày: “Tuy là như thế nhưng cũng không phải thế, A Ngưng, mình cảm thấy cậu không cần phải vội vàng kết hôn cho thỏa đáng như vậy, dù sao sự việc trước kia. . . . .”

"Được rồi, A Cẩn, cậu đừng nói nữa, cả đời này, mình và Quý Thừa sẽ không tách ra, trừ khi anh ấy không quan tâm đến mình nữa, nếu không thì cho dù trời sập xuống, mình cũng sẽ không thay quyết định này."

Diệp Cẩn không khỏi nhướn mày, im lặng một hồi rồi mới nói: "Cậu đã quyết định thì mình cũng không nói gì nữa, tháng sau mình sẽ có mặt đúng lúc để làm phụ dâu cho cậu, trong khoảng thời gian này có cần mình giúp gì thì cứ nói."

"Ha ha, mình biết A Cẩn tốt nhất, chẳng qua đã chuẩn bị xong hết rồi, gần đây cậu mới tiếp quản công ty nên cũng rất bận, không cần lo lắng cho mình, cứ chờ làm phụ dâu cho mình là tốt rồi."

"Cái này thì cậu cứ yên tâm, tuyệt đối không có bất kỳ sơ suất nào, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chức đã sắp xếp."

"A Cẩn, cậu là tốt nhất, là cô gái đáng yêu nhất xinh đẹp nhất trên thế giới này."

"Dừng lại, con gái thì không thể dùng lời ngon tiếng ngọt với con gái được, sau khi hôn lễ kết thúc thì cậu phải mời mình đi ăn một bữa thật lớn."

"Không thành vấn đề, tất cả khách sạn lớn năm sao ở thành phố A đều chờ cậu lựa chọn đấy."

"Yên tâm, mình sẽ chọn một cách công bằng, được rồi, mình phải gặp Lệ Dĩ Thần trước khi Hải Lan họp, không nói chuyện với cậu nữa."

"Được, cậu đi nhanh lên."

Dù đã nhanh chóng đuổi theo nhưng vẫn không thể nào đến trước cuộc họp để gặp Lệ Dĩ Thần, Tần Mục đưa một ly cà

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Diệp Căn tới biệt thự thì phát hiện mẹ mình không có ở đó, gọi điện thoại cũng không có ai nhận: “Rõ ràng là thân thể còn chưa khỏe, người đi đã đi rồi sao?” Diệp Căn nghi ngờ, lăm bằm lâu bầu.

Diệp Căn đứng ở trước phòng ngủ của Chu Mẫn Quân. Trong lúc cô muốn xoay người rời đi thì chợt phát hiện trên bàn trang điểm của mẹ cô có một cái túi.

Diệp Căn mở túi ra, bên trong có chứa một hợp đồng đã ký tên, nhìn kỹ, Diệp Căn chợt nhíu mày, bên A là một công ty ở Đài Loan mà cô chưa từng nghe qua, còn bên B là Mục Thiếu Đường, Diệp Căn không hiểu, hai bên đều không có bất kì liên quan gì với mẹ nhưng tại sao hợp đồng này lại ở trong tay bà?

"A Căn, tại sao con lại ở đây?" Chu Mẫn Quân trở về, kinh ngạc trước sự xuất hiện của con gái, ngay sau đó, tầm mắt bà rơi vào hợp đồng trong tay Diệp Căn.

Diệp Căn cau mày, nghiêm túc nhìn Chu Mẫn Quân: “Mẹ, nói cho con biết, đã có chuyện gì xảy ra?”

Chu Mẫn Quân né tránh . "A, cái này hả, đây là của một người bạn, anh ta muốn bán mảnh đất kia, đúng lúc Mục thị cũng có ý muốn tiến quân sang Đài Loan. Cho nên đó không phải là chuyện ăn khớp vào nhau sao?"

"Tuy nói như thế, nhưng làm sao mẹ có thể vô duyên vô cố bắc cầu kiều cho Mục thị được, đây không phải là phong cách của mẹ."

Thấy Diệp Căn có ý muốn tìm hiểu đến căn nguyên gốc rễ. Chu Mẫn Quân nhất thời tức giận: "Con nhóc như con thì biết cái gì, được rồi, có một số việc mẹ không có cách nào nói rõ với con được, sau này có cơ hội rồi hãy nói. Mau đưa cho mẹ, nếu thì không kịp rồi."

Thấy quả nhiên chuyện này có vấn đề, mà lại là vấn đề liên quan đến mẹ, Diệp Căn cảm thấy cực kì thất vọng: "Mẹ, rốt cuộc mẹ là người như thế nào, tại sao con lại đột nhiên cảm thấy mẹ là một người cực kì đáng sợ."

"Nói lung tung gì đó, con đừng nghe Ba con nhà họ Mục khích bác, ngoan, mau đưa hợp đồng cho mẹ, sau này mẹ sẽ giải thích với con."

Diệp Căn lạnh lùng, nhìn Chu Mẫn Quân, không có ý muốn trả hợp đồng lại: "Nếu như con không đoán sai thì công ty ở Đài Loan này là chiêu trò của mẹ, mẹ định làm gì? Con đã điều tra lịch sử trò chuyện của mẹ, đừng nói gần đây, cho dù là trước mấy năm thì mẹ cũng chưa từng lui tới với người nào ở Đài Loan cả, chẳng lẽ công ty này thậm chí có cả mảnh đất đó đều không có thật, sau đó mẹ lại lợi dụng quan hệ giữa Cố Tân và nhà họ Mục đồng thời mượn cơ hội nhà họ Mục nóng lòng muốn khai thác thị trường Đài Loan để dụ Ba con nhà họ Mục vào bẫy?"

Chu Mẫn Quân căng thẳng, định cãi lại nhưng cuối cùng lại nuốt vào trong lòng: "Con cũng đã phân tích kĩ rồi, vậy mẹ cũng không muốn quanh co vòng vo với con nữa, không sai, đây là cái bẫy mà

CHO ANH QUÁ KHÚT CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Trong phòng làm việc của Lê Dĩ Thần, Tần Mục có chút lo lắng nhìn Lê Dĩ Thần: “Đại ca, anh thật sự không quan tâm đến chuyện này sao? Nếu như Diệp tiểu thư biết được. . . . .”

Không đợi Tần Mục nói hết lời, Lê Dĩ Thần đã khoát khoát tay không để cho anh ta nói thêm gì nữa: “Nếu tôi đã giúp Chu Mẫn Quân dụ Mục Văn Khởi vào bẫy thì, liền tuyệt đối sẽ không phá hỏng chuyện sắp thành này, về phần A Căn. . . . . sau này cô ấy sẽ rõ.”

Tần Mục vẫn nhú chặt chân mày, có vẻ lo lắng: “Vậy còn bên cô của anh? Nếu bà ấy biết anh tính kế Mục Thiếu Đường thì sợ rằng không bỏ qua.”

Nói tới chỗ này. Lê Dĩ Thần cảm thấy nhức đầu, thở dài một tiếng: “Cho tới bây giờ, tình Ba con của hai người họ không hề sâu đậm, nhưng trải qua việc Mục Văn Khởi tình nguyện bỏ 5% cổ phần Mục thị để cứu Mục Thiếu Đường thì tình cảm giữa bọn họ lại đột nhiên thân thiết, Mục Thiếu Đường vẫn không biết tính cách thật sự của Mục Văn Khởi, hiện tại liều chết ủng hộ Mục Văn Khởi bảo vệ Mục thị, nếu như muốn đánh ngã Mục Văn Khởi thì phải kéo Mục Thiếu Đường cùng xuống nước, chuyện đã đến tình trạng này, coi như cô trách tôi thì...tôi cũng sẽ không thu tay lại.”

"Ai. Đại ca, anh có muốn suy nghĩ thêm một chút nữa hay không. . . . ."

"Chuyện này tôi đã quyết định rồi, không cần nói nữa."

"Vâng."

Thấy điện thoại Lê Dĩ Thần không có người nhận, Diệp Cẩn lại không dám chậm trễ nữa, cô phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Diệp Cẩn mở cửa sổ, nhìn xuống, cũng may là ở lầu hai, nếu liêu một lần thì vẫn có cơ hội chạy trốn ra ngoài.

Diệp Cẩn giật rèm cửa sổ, thắt một cái nút chết, sau đó quăng rèm ra cửa sổ: "Ông trời phù hộ."

Trong hội sở rộng rãi sáng sủa, Mục Văn Khởi đang cười hết sức vui vẻ. "Quan tổng, sau khi ký hợp đồng xong thì chúng ta phải đi vui chơi một chút, có thể nói hoạt động giải trí ở đây phong phú hơn Đài Loan nhiều."

Người đàn ông được gọi là Quan tổng đẩy cái kính trên sống mũi, cười khẽ mấy cái: "Đó là chuyện tất nhiên, từ lâu đã nghe nói ngành giải trí ở đây rất phát triển, lát nữa phải làm phiền Mục tổng rồi."

"Nói hay lắm."

Quan tổng nhìn đồng hồ một chút: "Mục tổng, thời gian không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta ký hợp đồng thôi."

Mục Văn Khởi nhìn chung quanh một lần: "Thật là xấu hổ, Quan tổng, từ đầu đến cuối hạng mục này đều do con tôi phụ trách, tôi nghĩ nên chờ nó tới rồi mới tiến hành, ngài chờ một chút, tôi đi xem nó đang làm gì."

Mục Văn Khởi rời khỏi phòng, đến phòng VIP bên cạnh thì nhìn thấy Mục Thiếu Đường: "Tại sao con lại ở đây, gần tới giờ rồi, mau đi qua đi."

Mục Thiếu Đường lo lắng ngẩng đầu lên: "Chờ một chút đã."

Mục Văn Khởi không hiểu: "Chờ? Chờ cái gì?"

Mục Thiếu Đường nhìn ra cửa, vẻ mặt lo âu: “Mới vừa rồi Diệp Căn có gọi điện cho con, cô ấy bảo bất luận thế nào cũng không thể ký cái hợp đồng này.”

Mục Văn Khởi nghe vậy, nhất thời tức giận: “Đầu óc con có vấn đề hay là thần kinh không bình thường, mẹ nó chứ, Diệp Căn là cái gì, tại sao con phải nghe theo nó? Đừng làm loạn nữa, nhanh chóng đi ký hợp đồng này, có mảnh đất này, chúng ta sẽ có được sự chú ý, từ đó sẽ nâng cao được uy tín, thanh danh của Mục thị.”

Bỗng dưng Mục Thiếu Đường nhíu mày: “Ba nói không sai, nhìn thế nào thì chuyện này cũng không có bất kỳ liên quan gì đến Diệp Căn, mà con cũng không biết tại sao lại có cảm giác mình nên tin tưởng cô ấy một lần.”

Mục Văn Khởi giận đến không thở được: “Ba thấy đầu óc con thật sự không được tỉnh táo rồi, coi như con bị nó bỏ thuốc mê gì thì bây giờ cũng phải nhanh chóng tỉnh táo lại cho ba, số mạng sau này của Mục thị sẽ phát triển như thế nào đều phải dựa vào hôm này, nếu như con phá hỏng cơ hội tốt này thì nhất định sẽ phải hối hận.”

Trong lúc Mục Thiếu Đường vẫn còn chần chừ thì nghe ngoài cửa vang lên giọng nói của phó tổng Cổ Tần, trợ lí đắc lực nhất của Mục Văn Khởi: “Mục tổng, Quan tổng bên kia đã chờ đợi đến mức thiếu kiên nhẫn rồi, vừa rồi còn tuyên bố nếu chúng ta không ký hợp đồng thì buổi chiều ông ta sẽ bay về Đài Loan.”

Mục Văn Khởi mím môi, nghiêm túc nhìn Mục Thiếu Đường, tức giận, nói: "Nếu như con cố ý muốn phá hủy Mục thị, như vậy tùy con đi."

Nói xong, Mục Văn Khởi lướt qua Mục Thiếu Đường rời khỏi phòng VIP, Mục Thiếu Đường liếc nhìn điện thoại trong tay, lại nhìn Mục Văn Khởi một chút, cuối cùng quyết định đi theo.

"Quan tống, để ngài đợi lâu rồi, vừa rồi con tôi có chút không thoải mái, nên mới chậm trễ một chút, thật sự xin lỗi."

"Không sao, bây giờ không sao chứ?"

Mục Văn Khởi nói thay Mục Thiếu Đường đang không yên lòng:
"Không có gì đáng ngại, Quan tống, chúng ta ký hợp đồng thôi."

"Không có việc gì là tốt rồi, nếu con ngài đã tới, vậy thì bắt đầu thôi."

Mục Thiếu Đường liếc về phía cửa lần cuối cùng, sau khi nhìn thấy vẻ mặt không vui của Mục Văn Khởi thì đi tới bàn kí hợp đồng.

Sau khi nói chuyện một lúc thì rốt cuộc hai bên cũng đi vào vấn đề chính, sau khi Quan tống ký tên của mình xong thì Mục Thiếu Đường cũng nhận lấy bút từ trong tay Cố Tần, đầu ngọn bút vừa mới chạm vào hợp đồng thì nghe thấy tiếng thở hển hển của một cô gái vang lên.

"Chờ một chút."

Sau khi Mục Thiếu Đường thấy Diệp Cận tới thì bất giác dừng bút lại, Cố Tần cau mày, lập tức nói: "Mục thiếu, Quan tống còn đang chờ đấy."

Quả nhiên, người gọi là Quan tống đã bắt đầu không kiên nhẫn: "Mục thiếu, hợp đồng này, cậu

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 89

"Số điện thoại quý khách gọi hiện đang tắt máy, tút tút tút. . . . ."

Đã gọi không biết bao nhiêu lần nhưng điện thoại của Lê Dĩ Thần vẫn trong trạng thái tắt máy như cũ, ngay cả Tần Mục cũng không có cách nào gọi được, lúc này Cung Đức Bồi lại gọi điện thoại đến thúc giục cô ra quyết định lần nữa. Diệp Căn đứng ngồi không yên, vội vàng chạy đến Hải Lan, nhưng vừa tới Hải Lan thì bị thư ký của Lê Dĩ Thần bảo anh không có ở công ty.

"Vậy cô biết anh ấy đi đâu không?"

Mặc dù thư ký đã biết quan hệ giữa người trước mặt và ông chủ không tầm thường, nhưng nếu thật sự là bà chủ tương lai, muốn tìm ông chủ thì tại sao phải tới công ty? Xem ra cũng chỉ là một người phụ nữ không quan trọng bên cạnh ông chủ mà thôi. Nếu chỉ có vậy thì cô ta cũng không cần hạ mình cung kính.

Ở Diệp Căn liên tục hỏi thăm, mặc dù thư ký vẫn tươi cười, nhưng giọng nói đã trở nên lạnh lẽo: "Xin lỗi, tôi cũng không rõ ông đã đi đâu."

Diệp Căn không cam lòng tiếp tục hỏi: "Vậy cô có biết khi nào anh ấy trở lại không?"

"Xin lỗi, không biết."

"Cô là thư kí của anh ấy, anh ấy đi đâu, cô thật sự không biết sao? Làm phiền cô kiểm tra lại giúp tôi một chút, tôi thật sự có việc gấp cần tìm anh ấy."

Thư ký đã không còn kiên nhẫn: "Diệp tiểu thư, cô hỏi như thế thì làm sao tôi trả lời được? Tôi chỉ là thư ký của ông chủ. Nếu xét về sự gần gũi với ông chủ, không phải là cô càng rõ ràng hơn tôi sao? Thật xin lỗi, nhưng mà tôi không giúp gì được."

Diệp Cần bị thái độ của thư kí chọc giận, nhưng việc gấp trước mắt không cho phép cô cô dây dưa với thư kí nịnh bợ này nữa.

"Được, nếu như Lê Dĩ Thần trở lại thì phiền cô nói cho anh ấy biết tôi có đến tìm anh ấy."

Thư ký bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Nếu như nhớ thì nhất định sẽ nói lại."

"Cô . . . . . Được, tùy cô vậy, nhưng mà có mấy câu tôi nhất định phải nói. Làm người tốt nhất nên cho mình chừa mình một con đường sống."

Nói xong, Diệp Cần kiềm nén tức giận rời khỏi Hải Lan, khi cô đi ra khỏi công ty thì gió lạnh thổi tới cũng không lạnh bằng tim của cô.

"Lê Dĩ Thần, rốt cuộc anh đã đi đâu?"

Diệp Cần xoa xoa cái trán đau nhức, mắt hết hồn vía. Nóng nảy đi qua Diệp Cần tỉnh táo lại, quyết định đến nhà họ Mục tìm Mục Văn Khởi đòi một lời giải thích, cô vừa mới giúp Mục thị, tại sao ông ta có thể bỏ đá xuống giếng như vậy.

Lúc Diệp Cần xuất hiện, Mục Văn Khởi đang ôm một cô gái xinh đẹp, mặc áo choàng tắm, tay cầm ly rượu đỏ, cười âm hiểm đi tới.

"A da, trận gió nào thôi Diệp đại tiểu thư tới đây vậy."

Sau khi Mục Văn Khởi uống hết rượu thì người đẹp bên cạnh cầm Bai rượu rót đầy giúp ông ta lần nữa, Mục Văn Khởi hài lòng, néo eo cô gái kia một cái: "Ngoan."

Diệp Căn cảm tức nhìn Mục Văn Khởi: "Mục Văn Khởi, không nói đến chuyện hôm nay Diệp thị và Mục thị đang ở trên cùng một chiếc thuyền thì cũng nên nói đến việc tôi đã giúp ông tránh khỏi một tai họa lớn, tại sao ông có thể làm như vậy với Diệp thị."

Mục Văn Khởi nói gì đó vào tai cô gái, cô gái gật đầu một cái, sau đó rời khỏi nhà họ Mục, Mục Văn Khởi nới lỏng dây lưng áo choàng tằm, sau đó cười mỉa đến gần Diệp Căn.

"Tôi làm thế với Diệp thị đấy, ai bảo tôi tài đại khí thô đây."

Diệp Căn lui về phía sau một bước, cười lạnh: "Nếu như không phải trong tay ông có vài khoản vay để chống đỡ thì Mục thị còn có thể nói là tài đại khí thô sao?"

Lời nói của Diệp Căn khiến vẻ kiêu ngạo trên mặt Mục Văn Khởi lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ giận dữ: "Vậy thì thế nào, dù vậy nhưng ở trong mắt tôi Diệp thị cũng chỉ là một con kiến hôi thôi. Diệp Căn, cháu là đứa trẻ thông minh, chú Mục thúc vẫn luôn yêu thích cháu, nhưng cháu thật sự cho rằng chỉ cần thông minh thì có thể làm thương nhân được sao, mấy năm nay chú vẫn luôn khiến Diệp thị chết mà không lật mình được, cháu cho rằng vì cái gì? Còn không phải là chú vẫn luôn cho nó cơ hộ sao, chỉ cần cháu đồng ý, chú sẽ lập tức cho Diệp thị vay, cứu nó khẩn cấp."

Diệp Căn nhú mày, vẻ mặt đầy giận dữ: "Thu lại ý định bán thiu của ông đi, bất luận thế nào thì tôi cũng sẽ không khuất phục ông, ông đã không có ý định giúp đỡ Diệp thị thì tôi cũng sẽ không bước vào cửa chính nhà họ Mục nữa, chẳng qua nếu lần sau Mục tiếp tục gặp nguy hiểm thì nhất định

tôi sẽ khoanh tay đứng nhìn, bởi vì ông thật sự không xứng với được giúp đỡ, từ đầu đến cuối ông đều là một tên khốn kiếp."

"Mày dám dạy dỗ tao? Diệp Căn, đứng lại đó cho tao."

Diệp Căn không để ý tới Mục

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 90

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 91

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 92

Editor: Mèo coki

Thư ký thấy Lệ Dĩ Thần đi tới, vội vàng tiến lên ngăn lại: “Lệ tổng, Diệp tổng đã dặn anh không thể đi vào.”

Sắp đi tới phòng làm việc của Diệp Căn, Lệ Dĩ Thần đột ngột dừng lại, nhíu mày nhìn về phía cửa phòng làm việc đang đóng chặt, chần chừ trong giây lát rồi tiếp tục đi tới.

Thư ký khó xử đi tới ngăn lại trước mặt Lệ Dĩ Thần: “Lệ tổng, xin anh đừng làm tôi khó xử.”

"Nếu như cô ấy đuổi việc cô thì tôi sẽ mời cô đến Hải Lan làm thư ký. Tránh ra."

Vốn thư ký còn muốn ngăn cản nhưng sau khi nghe Lệ Dĩ Thần nói thì mất tự nhiên thu tay về, khi Lệ Dĩ Thần lướt qua cô, thì thư ký néo mạnh mình một cái, giận mình không có nguyên tắc nhưng lại mơ ước tới việc đến Hải Lan làm thư kí.

Nhìn thấy Lệ Dĩ Thần đi vào, Diệp Căn đang bận rộn chột ngừng lại, nhưng cũng chỉ trong mấy giây rồi lại lao đầu vào công việc, hoàn toàn xem Lệ Dĩ Thần như người vô hình.

"A Căn. . . . ." Tâm tình Lệ Dĩ Thần phức tạp đứng ở trước mặt của Diệp Căn. Anh chỉ sợ người trước mắt tuyên bố tử hình mình, ngay sau đó

biến mất vĩnh viễn làm cho anh không tìm thấy được

Diệp Cẩn dừng tay lần nữa, khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi chậm rãi ngẩng lên, vô cảm nhìn Lệ Dĩ Thần.

"Có chuyện gì không?"

Diệp Cẩn lạnh lùng khiến lòng Lệ Dĩ Thần trống rỗng. Anh tình nguyện cô lên giọng ồn ào mắng chửi, ít nhất là cô đồng ý phát tiết tức giận với anh, điều đó có thể chứng minh là cô để ý. Nhưng bây giờ hành động của Diệp Cẩn làm cho anh hốt hoảng luống cuống.

Lệ Dĩ Thần thử đến gần Diệp Cẩn, nhưng Diệp Cẩn lại đứng lên, đưa lưng về phía anh: "Em cho anh 3 phút, muốn nói gì thì phiền anh nói nhanh lên một chút, bây giờ Diệp thị tình trạng khó khăn, không cho phép em lười biếng."

"A Cẩn. Giao chuyện Diệp thị cho anh, em về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, anh sẽ giúp em. . . . ."

Không đợi Lệ Dĩ Thần nói xong, Diệp Cẩn đã lạnh giọng cắt đứt anh: "Lệ Dĩ Thần, em không cần anh giúp anh, loại cảm giác tràn đầy mong đợi được bảo vệ đó giống như sợi dây kéo em vào trong tuyệt vọng, em không muốn tiếp tục nữa, bắt đầu từ bây giờ, em sẽ không dựa vào bất kì người nào nữa, anh đi đi, trong thời gian ngắn em không muốn gặp lại anh, chờ em suy nghĩ kĩ nên giải quyết quan hệ của chúng ta như thế nào thì em sẽ gọi điện thoại cho anh."

Mặc dù Diệp Cẩn lạnh lùng quyết tuyệt nhưng Lệ Dĩ Thần cũng không có ý định rời đi, ngược lại kiên quyết giúp đỡ Diệp Cẩn, nói: "Việc Diệp thị gặp khó khăn, anh sẽ giúp em giải quyết, còn người hãm hại Diệp thị, anh cũng sẽ giải quyết giúp em, nhưng mà em đừng nghĩ đây là anh chuộc tội với em, dĩ nhiên, hôm đó đi mà không nói là do anh suy nghĩ không được chu đáo, về việc hôm đó rời đi anh có thể giải thích, nhưng mà bây giờ, có

một chuyện anh muốn nói cho em biết, có anh ở đây, anh sẽ không để cho người khác ức hiếp em."

Diệp Cẩn cười lạnh, nhưng bóng lưng gầy yếu lại run rẩy, giọng nói càng thêm đê nén nghẹn ngào, lạnh nhạt nói: "Không để cho người ức hiếp em? Thôi, em không muốn nghe những lời này nữa, Lê Dĩ Thần, anh biết không, bây giờ em không hề ôm bất cứ kì vọng nào với anh nữa, cho dù chúng ta yêu nhau thì cũng không có nghĩa lý gì nữa rồi, em không biết tại sao giữa chúng ta luôn không cùng một tần số, không phải là em đuổi theo anh thì cũng là anh đuổi theo em, nhưng quay đầu lại thì vẫn không cách nào sánh vai nhau được, em mệt mỏi, muốn bước đi trên chính cuộc đời của mình, anh đi đi."

Lê Dĩ Thần đứng thẳng người, vào giờ phút này, phong thái tự tin nghiêm nghị đã bị sụp đổ, từ trước đến giờ anh vẫn luôn là người bày mưu tính kế nhưng khi ở trước mặt Diệp Cẩn thì lại hoàn toàn mất đi khống chế, anh hiểu rõ tính cách của Diệp Cẩn, nếu như hôm nay cô lộ ra vẻ mệt mỏi như vậy thì cho dù anh có làm thế nào đi nữa cũng không thể đi vào lòng của cô, cho dù bây giờ anh có quấn lấy cô thì thu được vẫn là khuôn mặt lạnh lẽo, anh nên cho cô một ít thời gian, đồng thời cũng cần cho mình một ít thời gian để loại bỏ trở ngại trong lòng cô, mặc dù ông trời luôn trêu đùa bọn họ, khiến hai người yêu nhau không thể ở bên nhau nhưng anh nhưng vẫn sẽ lấy phương thức của anh để chờ đợi, anh tin tưởng tới

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 93

"Tìm được Cung Đức Bồi rồi hả?"

Lệ Dĩ Thần ngồi ở quầy bar trong Dạ Sắc với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu không thèm để ý, uống ly rượu được pha chế đặc biệt: "Mình đã làm thì cậu cứ yên tâm, chỉ cần mình muốn điều tra người nào thì có chấp cánh cũng không trốn được."

Lăng Tiêu đặt một tờ giấy có viết địa chỉ ở trước mặt Lệ Dĩ Thần: "Người ở chỗ này, chuyện còn lại mình không ra mặt nữa."

"Ừ, đúng rồi, Mục Văn Khởi không biết chứ?"

"Yên tâm, Mục Văn Khởi vẫn luôn cho rằng Cung Đức Bồi cầm tiền của ông ta chạy đến Thái Lan, ai ngờ lão già kia còn chưa lên máy bay thì đã bị người của mình bắt được rồi."

"Được, lần này nợ cậu một chuyện."

Lăng Tiêu lắc ly rượu, cười vô liêm sỉ: "Mình cũng không phải là làm từ thiện, cậu định bao giờ thực hiện việc đó giúp mình đây?"

Đột nhiên đôi mắt sắc bén giống như chim Ưng của Lệ Dĩ Thần nhìn thẳng vào Lăng Tiêu sau đó cười một cách kín đáo: "Cậu đúng là người không muốn chịu thua thiết, tháng sau đến nước Mỹ, mình sẽ xuất nhóm hàng kia ra cho cậu."

Nghe vậy, Lăng Tiêu lập tức ôm vai Lệ Dĩ Thần cười lớn: “Thật không hổ là anh em của mình.”

Lệ Dĩ Thần hất móng vuốt của Lăng Tiêu ra. "Sao hôm nay không thấy Tô Mạt?"

"Mình cảm thấy cô ấy không thích hợp với nơi này, cô ấy giống như một đóa hoa nhỏ trong nhà kính, chỉ có thể nuôi dưỡng rồi ngắm nghía chứ không thể chống chọi được với gió lạnh bên ngoài, cho nên mình làm cho cô ấy trở về trong nhà kính rồi."

Lời nói của Lăng Tiêu khiến Lệ Dĩ Thần sững sờ, ngay sau đó đột nhiên cười lên: “Việc này không giống như phong cách cậu. Không phải cậu nói là con thỏ không ăn cỏ gần hang sao? Tại sao lại đổi tính rồi?"

Lăng Tiêu cau mày: “Không phải như cậu nghĩ.”

Lệ Dĩ Thần khó hiểu nhìn Lăng Tiêu: “Không phải như mình nghĩ? Theo như mình biết thì cậu sẽ không giữ những thứ không có lợi ích ngoại trừ có ý nghĩa khác. Cậu giữ cô ấy ở bên cạnh mình sao?"

Lăng Tiêu uống hết rượu trong ly sau đó nhếch môi cười mỉa: “Có gì không thể, nếu như muốn phụ nữ, Lăng Tiêu mình tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay thì phụ nữ sẽ tự động vây quanh mình bảy tám vòng mặc mình lựa chọn, nhưng việc đó thì có ý nghĩa gì, Tô Mạt rất đặc biệt, cũng rất thú vị, có lúc hồn nhiên, vô hại giống như con thỏ nhỏ, nhưng cũng có lúc như con nhím nhỏ, khắp người đầy gai nhọn, so với mấy người phụ nữ ngực lớn mà không có đầu óc thì chơi với cô ấy vui hơn nhiều, để cô ấy ở bên cạnh thì mỗi ngày sẽ không còn trôi qua một cách nhàm chán và khô khan nữa.”

Lệ Dĩ Thần nghiền ngẫm, nhìn Lăng Tiêu: “A Tiêu, nếu như cậu không có một xíu ý nghĩ nào về phương diện kia với Tô Mạt thì mình khuyên cậu không nên trêu chọc cô ấy, tránh cho đùa với lửa có ngày chết cháy.”

"Lời này cậu có ý gì?"

"Mình lấy quan điểm của người từng trải để nhắc nhở cậu, giữa đàn ông và người phụ nữ không bao giờ tồn tại quan hệ giống như hai đường thẳng song song, mặc dù cậu không có ý định quen nhau nhưng sẽ luôn

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 94

Trong một hội sở tư nhân sang trọng, Mục Văn Khởi đang hả hê chờ đợi Diệp Cẩm tới: "Diệp tổng, thật là đúng lúc."

Vẻ mặt Diệp Cẩm không có cảm xúc, nhìn Mục Văn Khởi: "Ông cũng không đến trễ không phải sao."

Mục Văn Khởi híp mắt, nhìn Diệp Cẩm chăm chăm sau đó cười lên: "VẬY phải xem thử người muốn gặp là ai. Nếu như là cô thì tôi sẽ đến đúng giờ." Đang khi nói chuyện, Mục Văn Khởi đã kéo ghế ra ngồi xuống.

Vẻ mặt Diệp Cẩm vẫn không có một chút ấm áp nào: "Nói đi, hẹn tôi ra ngoài có chuyện gì?"

"Muốn hỏi cô một chút cảm giác bị người ta chặn ở cửa là như thế nào?"

Nghe vậy, Diệp Cẩm đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Quả nhiên những người thân kích động quá mức kia là do ông xúi giục."

"Cô đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, không sai, là tôi cho bọn họ lợi ích, xúi giục bọn họ đi gây chuyện, nhưng nếu bọn họ không tham lam thì sẽ không để mặc cho tôi thao túng, nói trắng ra thì vẫn là vấn đề của bọn họ, chẳng qua đối với Mục Văn Khởi tôi mà nói thì giải quyết vấn đề này là chuyện nhỏ, chỉ cần cô và mẹ cô chuyển nhượng lại toàn bộ cổ phần Diệp thị đang nằm trong tay cho tôi, tôi tiêu diệt tất cả chương ngại vật giúp cô, nếu như cô muốn tiếp tục làm tổng giám đốc của Diệp thị thì cũng không có bất cứ vấn đề gì."

Diệp Căn cười lạnh: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Trong nháy mắt Mục Văn Khởi luôn luôn tươi cười đột ngột thay đổi, lạnh lùng nói: “Vậy thì cô cứ tiếp tục bị người ta quấy rối đi. Đúng rồi, cảm giác bị người mình tin tưởng nhất đâm cho một dao thì sẽ thế nào nhỉ? Ha ha, Diệp Căn, đây chỉ là mới bắt đầu thôi, đừng cố gắng đấu với tôi. Mẹ cô cũng không phải đối thủ, huống chi là cô, thức thời mới là trang tuấn kiệt. Nếu không nhất định tôi sẽ làm cho cô sống dở chết dở.”

“Vậy sao, Mục Văn Khởi, tôi lại muốn nhìn nhìn xem ông có bản lĩnh có thể làm cho tôi sống dở chết dở đấy.”

“Bản lĩnh của tôi không phải là thứ mà cô có thể biết được, chẳng qua nếu như cô muốn biết thì tôi sẽ từ từ cho cô nếm thử. Diệp Căn, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, rốt cuộc cô có đồng ý chuyển nhượng cổ phần Diệp thị cho tôi không?”

Ánh mắt Diệp Căn kiên định: “Cho dù ông có hỏi tôi bao nhiêu lần thì câu trả lời của tôi vẫn là không thế nào.”

“Cô. . . . .Con nhóc chết tiệt, còn đáng ghét hơn cả mẹ mình, được, cô đã ngoan cố như vậy thì đừng trách tôi mặc kệ sống chết của Diệp thị.”

“Mục Văn Khởi, tôi thật sự không thể hiểu nổi ông... cổ phần Diệp thị trong tay ông cũng không ít, nhưng ông lại tình nguyện biến những cổ phần đó thành hư vô.”

“Hừ, cô thì biết cái gì, đối với tôi mà nói Diệp thị chỉ là sự cố chấp mà thôi, năm đó Mục Văn Khởi tôi mới vừa khởi nghiệp thì Diệp thị đã là đầu rỗng của giới bất động sản rồi, lúc đó tôi đã từng thề nếu như tôi không chiếm được công ty này vậy thì tôi sẽ tự tay phá hủy nó, Diệp Căn, hiện tại trước mặt cô chỉ có hai loại lựa chọn, cái trước hay là cái sau, cô quyết định đi.”

Diệp Căn lạnh lùng nhìn Mục Văn Khởi: “Tôi sẽ chọn cái thứ ba.”

"Cái thứ ba?"

Trong lúc Mục Văn Khởi không giải thích được thì đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn video, Mục Văn Khởi tiện tay mở ra, màn hình hiện lên hình ảnh Cung Đức Bồi vốn nên rời khỏi thành phố A tới Thái Lan.

Diệp Căn nhếch môi, thấy Mục Văn Khởi đang do dự có nên mở ra xem hay không thì cô chợt vươn tay ra, nhẹ nhàng nhấn một cái, điện thoại của Mục Văn Khởi liền phát đoạn video đó.

Đoạn video được bật lên, Cung Đức Bồi đang quỳ trên mặt đất, mặt bị người ta đánh bầm tím đang cầu xin được tha thứ .

"Đừng. . . . . Đừng đánh, tôi khai, tôi khai hết, công nhân Diệp thị bỏ mạng trên giàn giáo là do tôi giữ trò quý, không có công ty vật liệu xây dựng Hoảng Thiêm, tất cả đều là do tôi sắp xếp, là tôi cố ý để tai nạn xảy ra, nhưng mà tôi bị người ta ép buộc, là Mục Văn Khởi bảo tôi làm như vậy, ông ta nói chỉ cần tôi làm theo lời ông ta thì ông ta sẽ cho tôi năm trăm vạn, hơn nữa sắp xếp cho tôi đến Thái Lan hưởng thanh phúc,

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 95

Khi Mục Văn Khởi xuất hiện trước mặt Lệ Dĩ Thần thì Lệ Dĩ Thần không hề tỏ ra kinh ngạc, trái lại sắc mặt bình thản lại có chút lạnh lùng nhìn Mục Văn Khởi.

"Khó có được Mục tổng đại giá quang lâm, thật đúng là khách quý mà."

Mục Văn Khởi đã đến thì không ngại sự lạnh lùng của Lệ Dĩ Thần, cười hết sức nịnh nọt. "Cũng không phải vậy, gần đây công ty hơi bận rộn nên chưa tới thăm Lệ tổng được."

Lệ Dĩ Thần cười lạnh: "Mục tổng, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, ông bận rộn, tôi đây cũng không rảnh rỗi chút nào. Ông thấy đấy, tôi còn một đống tài liệu đang chờ ký kia kìa. Nhất là hoạch định của hạng mục quảng trường thị chính, thật là hao tâm tốn sức."

Mục Văn Khởi nhay bén, cười nói tiếp: "Quảng trường thị chính là một công trình lớn, là hạng mục đại diện cho chính phủ, mặc dù Hải Lan tài lực hùng hậu nhưng lại không hiểu lắm về giá cả của thị trường trong nước, dĩ nhiên là phải vất vả hơn một chút rồi."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần không có cảm xúc, nói: "Mục tổng, tôi mới vừa rồi, có chuyện gì thì ông cứ nói thẳng."

Lệ Dĩ Thần không nể mặt mũi khiến Mục Văn Khởi có chút xấu hổ, nhưng ông ta vẫn cười dối trá như cũ: "Được, Lệ tổng là người sáng khoái, vậy thì tôi nói thẳng luôn, hôm nay tôi tới đây chính là vì hạng mục quảng

trường thị chính, tôi biết rõ lúc trước hành động của tôi hơi quá đáng nhưng cậu cũng có một vạ lý do không muốn hợp tác với tôi, nhưng trên thương trường không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, điểm này Lê tổng phải rõ ràng chứ."

"Ông nói không sai, cho nên ông muốn chia một chén canh trong hạng mục quảng trường thị chính đó sao, như vậy thì hãy đưa ra lý do để thuyết phục tôi cho ông tham gia vào đó."

Mục Văn Khởi giật giật môi. Sau đó đưa giấy tờ vay vốn gần đây cho Lê Dĩ Thần nhìn: "Chỉ dựa vào số tiền này, Lê tổng, chúng đều rõ ràng không cần nói nữa, số tiền cần đầu tư vào hạng mục quảng trường thị chính này không phải là nhỏ, nhân lực vật lực cũng không phải chỉ một công ty là có thể đảm nhiệm được, xét trong cả nước, mặc dù Mục thị của tôi không phải đứng đầu nhưng cũng là tập đoàn lớn nổi tiếng, hơn nữa số tiền này đủ để chứng minh năng lực và thành ý của tôi, Lê tổng, không gạt cậu, gần đây Mục thị gặp chút chuyện rắc rối cho nên tôi rất cần một hạng mục để thay đổi thế cục, cho nên cậu cứ nói thẳng thắn đi."

Lê Dĩ Thần bắt chéo hai tay để lên bàn, khuôn mặt trẻ tuổi lạnh lùng không chút sợ hãi khi đụng phải một lão hồ ly trên thương trường, trái lại càng bình tĩnh hơn Mục Văn Khởi.

"Được, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này, ngày mai tôi sẽ cho ông câu trả lời thuyết phục."

Thấy Lê Dĩ Thần không lập tức từ chối, cuối cùng Mục Văn Khởi cũng thở ra một hơi, nhưng còn chưa hít thở lại bình thường thì đã nghe câu kế tiếp của Lê Dĩ Thần, thiếu chút nữa làm cho ông hoảng sợ đến mức tim ngừng đập.

"Nghe nói Mục tổng cảm thấy rất hứng thú với bà xã của tôi?"

Mục Văn Khởi đổ mồ hôi lạnh, sống lưng cứng đờ, tiếp theo cười lúng túng: “Nào có chuyện đó, làm sao tôi lại mơ ước phu nhân của Lệ tổng được, chẳng qua đã nói tới chuyện này thì bà xã của Lệ tổng là...?”

Lệ Dĩ Thần cười lạnh một tiếng: “Mục tổng đã biết thì cần gì giả bộ hồ đồ, Lệ Dĩ Thần tôi chỉ có một bà xã mà thôi.”

Mục Văn Khởi nhú mày, ông vẫn cho rằng Lệ Dĩ Thần và Diệp Cần chưa phục hôn là bởi vì Lệ Dĩ Thần không coi trọng Diệp Cần, thậm chí thời gian trước Diệp thị gian nan đến thế kia nhưng vẫn không thấy Lệ Dĩ Thần ra tay, bởi vậy ông mới không kiêng dè ra tay với Diệp Cần, cũng may là chưa thành công, nếu không hôm nay sợ rằng rắc rối rồi.

"Lệ tổng, cậu yên tâm, Mục Văn Khởi tôi không có một chút xíu mơ tưởng nào với bà xã của cậu qua, đều là hiểu lầm, đúng, đều là hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm à? Vậy thì tốt, Mục tổng, tôi hơi bận, không tiễn, đi thong thả."

"Được rồi."

Mục Văn Khởi vừa ra cửa, Tần Mục đã hấp tấp đi vào: “A? Tại sao Mục Văn Khởi lại tới đây? Chẳng lẽ là. . . . .”

"Không sai, giống như cậu nghĩ, Mục Văn Khởi đã vào cuộc, cậu đi chuẩn bị một chút, tìm một thời gian thích hợp, chúng ta bắt đầu thu lưới."

"Yên tâm đi đại ca, đã sớm chuẩn bị xong rồi,

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 96

"Điều kiện của Lệ tổng là?"

Lệ Dĩ Thần nhếch môi cười khẽ: "Tôi muốn tất cả cổ phần Diệp thị trong tay ông."

Nghe vậy, đầu tiên Mục Văn Khởi sững sờ, sau đó chợt cười to: "Quả nhiên tính tình của Lệ tổng rất sáng khoái. Vì Lệ phu nhân mà ngay cả tiền đến tay cũng không kiếm."

"Tiền thì có thể kiếm lại, nhưng nếu không có người thì tôi chỉ là một người cô đơn, đến lúc cho dù có giàu có hơn nữa thì cũng không có nghĩa lý gì."

"Lệ tổng nói đúng lắm, ai có chí nấy. Những người trẻ tuổi đều muốn theo đuổi tình yêu, không giống như tôi. Tuổi lớn rồi nên không nghĩ tới chuyện lãng mạn nữa, suy nghĩ rất thực tế, được, tôi đồng ý với cậu, lát nữa tôi sẽ bảo luật sư của tôi liên lạc với cậu."

"Vậy thì chúc cho hạng mục của Mục tổng thuận lợi, mua ít bán nhiều."

"Ha ha. . . . . Cảm ơn lời chúc của Lệ tổng."

Khi Lệ Tuệ Dĩnh cầm lấy cổ phần của Diệp thị thì gương mặt đầy vết bóng cười lên, bởi vì làn da bị phá hủy nên cười rất khó khăn, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

"Cô, Diệp thị đã là của cô, mà Mục thị cũng sắp phá sản đóng cửa, cho nên có một số việc cô nên buông xuống rồi."

Lệ Tuệ Dĩnh ném cổ phần lên bàn, đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo: "Buông xuống? Cháu nghĩ quá đơn giản rồi A Thần, chưa nói đến tiện nhân kia hại cô nhà tan cửa nát, chỉ kể đến thân thể tàn tạ này của cô, làm sao cô có thể buông xuống cho được?"

Nghe vậy, Lệ Dĩ Thần bỗng dừng chột nhứ mà: "Cô, cô không thể nói mà không giữ lời được."

Lệ Tuệ Dĩnh tức giận nói: "Cô thật sự phải không hiểu rõ cuộc con nhóc kia có gì tốt, nó cũng đáng ghê tởm như mẹ nó vậy. Nó thì tốt ở chỗ nào, A Thần, nghe lời cô, cắt đứt với nó đi, nếu như cháu thật sự không thích Mạn Thanh thì ai cũng được, cô sẽ không phản đối ."

Vẻ mặt Lệ Dĩ Thần tràn đầy thất vọng nhìn Lệ Tuệ Dĩnh: "Cô, cô biết tính của cháu mà, chuyện cháu đã quyết định thì cho dù thế nào cũng sẽ không thay đổi, nếu như cô cứ ép cháu thì đừng trách cháu bất hiếu."

"Lời này của cháu là thế nào?" Lệ Tuệ Dĩnh giật mình nhìn Lệ Dĩ Thần.

"Cô. Công ơn nuôi dưỡng cô cháu sẽ không quên, hơn nữa cháu rất cảm động, nhưng cô không thể dùng việc này để uy hiếp cháu hết lần này đến lần khác, lần này cháu sẽ sống theo ý mình, cháu không hy vọng xa xôi cô chấp nhận Diệp Cẩn, cháu chỉ hi vọng cô đừng đi gây sự với cô ấy, lại càng không nên nói những chuyện bẩn thỉu của thế hệ trước cho cô ấy biết, chỉ cần cô đồng ý với cháu thì... cháu sẽ chinh đốn lại Mục thị, tặng cổ phần cho con trai ruột của cô, Mục Thiếu Đường, còn lại phần thuộc về ba cháu thì cháu sẽ mang về nước Mỹ, phát triển sản nghiệp thuộc về nhà họ Lệ lần nữa."

"Nếu như mà cô không đồng ý thì sao?"

Lệ Dĩ Thần chậm rãi đứng lên bên cạnh Lệ Tuệ Dĩnh, từ trên cao nhìn xuống người cô mà anh vẫn luôn tôn kính: “Mặc dù tài sản của Mục Thiếu Đường ở Thái Lan không có liên qua đến Mục thị, nhưng nếu cháu muốn thì anh ta đừng mong có ngày yên ổn, cô, cô biết cháu có khả năng này mà.”

Nghe vậy, Lệ Tuệ Dĩnh đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trợn trừng, hung hăng nhìn Lệ Dĩ Thần: “Cháu dám.”

Lệ Dĩ Thần có chút đau lòng, cười khổ một tiếng: “Cuối cùng vẫn không phải là ruột thịt.”

Sau khi nói một câu không đầu không đuôi thì Lệ Dĩ Thần chậm rãi rời khỏi nhà Lệ Tuệ Dĩnh, Lệ Tuệ Dĩnh nhìn Lệ Dĩ Thần rời khỏi, im lặng thật lâu cho đến nước mắt tràn mi.

"Không ai hiểu nỗi đau của mình, ngay cả đứa cháu mình nuôi lớn từ nhỏ cũng vứt bỏ mình ...vì sao cuộc sống của mình lại thất bại như thế?"

Trong hoảng hốt, Lệ Tuệ Dĩnh chợt nhìn thấy gương mặt mình ở trong cửa kính thủy tinh, trong nhà không có gương, cho nên đã lâu bà không nhìn thấy khuôn mặt của mình, bây giờ lại đột nhiên nhìn thấy khiến bà bị dọa không hề nhẹ.

Lệ Tuệ Dĩnh dùng bàn tay khô đét gầy gò lau từng giọt nước mắt lớn như hạt đậu bắt đầu lăn xuống trên khuôn mặt: “Nếu mình gây khó dễ cho Diệp Cẩn thì A Thần sẽ gây khó dễ lại Thiếu Đường, mình phải làm thế nào đây, rốt cuộc mình có nên báo thù hay không, mặc dù Mục Văn Khởi sắp lụn bại nhưng người phụ nữ kia vẫn còn rất tốt, nếu để cho ả ta tiêu diêu tự tại thì mình không cam lòng, mình không cam lòng. . . . .” “Choang”, Lệ Tuệ Dĩnh hất bình hoa trên bàn xuống đất.

Chỉ là trong thời gian một tháng, Mục thị bắt đầu sụp đổ, công trình quảng trường thị chính vừa mới đặt móng thì đất bị sụt lún dẫn đến đình

công, lúc này tất cả mũi dùi đều hướng về Mục thị , chỉ trích

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 97

Diệp Cẩn không yên lòng, cuối cùng vẫn đi theo Chu Mẫn Quân tới du thuyền: “Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại vội vàng tới nơi này?”

Chu Mẫn Quân còn chưa tỉnh táo lại, nhìn Diệp Cẩn. "A Cẩn, cô ta đã trở lại, cô ta đã trở lại tìm mẹ đền mạng rồi."

Diệp Cẩn khó hiểu, nhìn Chu Mẫn Quân: “Ai? Ai tìm mẹ đền mạng?”

"Là Lệ Tuệ Dĩnh, cô ta đúng là âm hồn bất tán tới tìm mẹ, làm thế nào đây A Cẩn, mẹ rất sợ."

Diệp Cẩn kéo Chu Mẫn Quân thần kinh có chút bất thường. "Mẹ, mẹ đừng sợ. Có con ở đây rồi, trước tiên mẹ hãy nói cho con biết, Lệ Tuệ Dĩnh là ai ? Người này cũng họ Lệ, chẳng lẽ người này có quan hệ gì với Lệ Dĩ Thần sao?"

Trong lúc Diệp Cẩn suy nghĩ thì có điện thoại gọi đến, thấy Chu Mẫn Quân yên tĩnh đứng ở bên cạnh mình thì Diệp Cẩn mới nghe điện thoại của Mục Thiếu Đường.

"Anh tìm tôi có chuyện gì không?"

"Diệp Cẩn, tôi tra được người đứng sau màn hãm hại Mục thị rơi vào bẫy rập công ty ảo lần trước là Lệ Dĩ Thần."

"Anh nói cái gì?"

Mục Thiếu Đường thở dài một tiếng: “Diệp Căn, cậu ta không đơn giản như cô tưởng tượng đâu, ngay cả ba tôi già đời như vậy, cuối cùng cũng thua bởi anh ta, nhưng mà tôi không ngờ anh ta lại đánh chủ ý lên Diệp thị, tôi hoài nghi anh đến gần cô cũng là vì Diệp thị, cho nên mặc kệ như thế nào thì cô cũng không nên tin tưởng hoàn toàn.”

Nghe vậy, Diệp Căn bỗng cảm thấy cả người lạnh lẽo, Lệ Dĩ Thần đến gần cô chính là vì Diệp thị sao? Nhưng tại sao anh lại muốn Diệp thị?

Trong lúc Diệp Căn làm như thế nào cũng không nghĩ ra thì nghe Chu Mẫn Quân ở bên cạnh chợt hô to lên một tiếng: “Mẹ nhớ ra rồi, Lệ Tuệ Dĩnh có một cháu trai. Nó khoảng gần bằng tuổi con, nếu như quả thật là Lệ Dĩ Thần, vậy thì mọi chuyện đều rõ rồi, A Căn, nguy rồi, hai cô cháu bọn họ trở lại tìm mẹ báo thù.”

"Mẹ, con không biết mẹ có ý gì, mẹ đang nói gì vậy?"

"A Căn, đừng ở lại thành phố A nữa, đi thôi, nhân lúc này rời khỏi đây thôi, đừng cản trở lại nữa, lại càng không nên đi tìm Lệ Dĩ Thần. Đi, đi mau."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mẹ, mẹ nói rõ ràng đi, nếu không thì con sẽ không đi."

Bởi vì không cúp điện thoại, mặc dù Mục Thiếu Đường không nghe rõ họ nói cái gì nhưng vẫn nghe tiếng cãi vả mơ hồ, anh có chút không yên lòng, nói to vào điện thoại.

"Diệp Căn, đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ở trên du thuyền, tôi không nói chuyện với anh nữa, mẹ tôi có cái gì đó không đúng, tôi cúp đây."

Cúp điện thoại, Diệp Cẩn bắt đầu kéo Chu Mẫn Quân lại: “Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút, nói cho con

CHO ANH QUÁ KHÚ' CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Nhìn đồng hồ treo trên tường, Chu Mẫn Quân gần như tuyệt vọng: “Còn năm phút, A Căn, chúng ta gần chết rồi.”

Diệp Căn vỗ nhè nhẹ Chu Mẫn Quân. “Đừng sợ, có lẽ bà ta chỉ dọa chúng ta thôi.”

“Không, không đâu, con không hiểu rõ cô ta, cũng bởi vì tính nết cố chấp của cô ta mà Mục Văn Khởi không thích cô ta, thậm chí sau cùng còn muốn giết cô ta. Nếu cô ta cố ý lấy mạng chúng ta, chúng ta không có hy vọng sống đâu. A Căn, thật xin lỗi, là mẹ liên lụy tới con.”

Diệp Căn thở dài một tiếng, trong lòng âm thầm lường: “Không phải là mẹ liên lụy đến con, là còn có mắt không trông.”

Chu Mẫn Quân nhìn ánh mắt như tro tàn của Diệp Căn, ngực đau nhói: “Không được, chúng ta không thể cứ ngồi chờ chết như vậy được.”

Chu Mẫn Quân bắt đầu đập cánh cửa một cách điên cuồng, Diệp Căn vội ngăn bà lại: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

“A Căn, chúng ta ohari thử một lần, coi như kết quả cuối vẫn vậy không thể cứ ngồi chờ chết được.”

Nhìn ánh mắt của Chu Mẫn Quân vô cùng kiên định, Diệp Căn gật đầu. Bắt đầu giúp Chu Mẫn Quân xô cửa.

"A. . . . ." Chu Mẫn Quân hét lên một tiếng, Diệp Cẩn lập tức đỡ bà: "Mẹ, đừng làm nữa, cánh tay của mẹ bị thương rồi."

Chu Mẫn Quân đẩy Diệp Cẩn ra: "Coi như hôm nay bị tàn phế thì mẹ cũng phải phá được cánh cửa này."

Diệp Cẩn kìm nén không khóc, chỉ có thể mặc cho Chu Mẫn Quân đi xô cửa. Đột nhiên chiếc thuyền dừng lại, im lặng lắng nghe, hình như người lái thuyền đang rời khỏi du thuyền, Chu Mẫn Quân hoảng sợ: "Không thể để cho người đó đi, mẹ và con đều không biết bơi, nếu không thì có mở được cửa cũng không có cách nào rời khỏi."

Diệp Cẩn đẩy Chu Mẫn Quân ra, sau đó lui về phía sau mấy bước, cô hít sâu một hơi rồi nhào tới cánh cửa.

"A. . . . ."

Cùng lúc với tiếng kêu đau của Diệp Cẩn, rớt cuộc cánh cửa cũng bung ra, Chu Mẫn Quân đỡ Diệp Cẩn cũng đang bị thương đi ra ngoài. Nhưng lúc họ ra ngoài thì người lái thuyền đã dùng ca nô rời đi.

"Đừng đi. . . . . mau quay lại. . . . ."

Chu Mẫn Quân hô to, nhưng đã không thể làm được gì nữa, đúng lúc này, máy đếm thời gian bắt đầu báo động, nghe tiếng vang này, tim của Chu Mẫn Quân và Diệp Cẩn gần như dừng lại, trong thoáng chốc Diệp Cẩn chợt phát hiện phao cứu hộ ở trong một góc.

"Mẹ, mau nhảy xuống đi, mau lên."

Chu Mẫn Quân lắc đầu: "Không, con đi đi."

Trong lúc hai người đang giằng co

CHO ANH QUÁ KHỨ CỦA EM

Uyển Khanh
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Bên trong một phòng bệnh tư nhân cao cấp ở nước Mỹ, Lê Dĩ Thần vẫn ngồi ở trước giường bệnh, không chớp mắt, nhìn chăm chăm người đã ngủ say hơn một năm.

Tần Mục đứng ở ngoài cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi vào: "Đại ca. Công ty đã lộn xộn đến lật trời rồi, anh vẫn không muốn đến xem thử sao?"

"Lật trời thì cứ để cho nó lật trời đi, ở trong mắt của tôi, bây giờ không có bất cứ chuyện gì quan trọng hơn A Căn, tôi vẫn luôn muốn bảo vệ cô ấy, tôi muốn lúc cô ấy tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là tôi."

Chợt một giọng nói già nua vang lên sau lưng. "Vậy là ông ngoại cũng không quan trọng bằng cô gái này đúng không?"

Nghe vậy, Lê Dĩ Thần lập tức quay lại. "Ông ngoại? Sao ông lại tới đây?"

Ông lão gõ gậy lên mặt đất: "Hừ, nếu tôi không tới, có phải anh đã quên mất là còn ông già này hay không?"

"Ông ngoại, ông đừng nói như vậy, làm sao con có thể quên sự tồn tại của ông được chứ, xin lỗi, thời gian này thật sự là sơ sót của con, đã lâu không tới thăm anh."

"A Thần, nếu như trong lòng cháu vẫn còn ông ngoại này thì mau đến công ty cho ông, nếu không, Hải Lan sẽ bị tên khốn kia lấy mất, ông ngoại già rồi, không có năng lực ngăn cơn sóng dữ, nhưng nếu cháu cũng không lo lắng nữa thì Hải Lan làm thế nào bây giờ? Thật sự muốn chấp tay tặng nó cho tên khốn kiếp bụng dạ khó lường đó sao?"

Lông mày Lệ Dĩ Thần nhíu lại." Ông ngoại, chuyện của công ty, trong lòng cháu đã có tính toán rồi."

"Hừ, trong lòng cháu nắm chắc mấy phần? Hải Lan sắp bị bọn chúng vét sạch rồi, bây giờ sắp không chống đỡ được nữa, cái này mà cháu gọi là nắm chắc sao? Nói cho cháu biết, ông đã sắp xếp tháng sau sẽ kết thân với ngân hàng Tổng thị. Cháu kết hôn với người thừa kế duy nhất của nhà họ Tổng là Tổng tiểu thư đi, chỉ có như vậy, nhà họ Tổng mới có thể toàn tâm toàn lực giúp Hải Lan vượt qua cửa ải khó khăn."

"Ông ngoại, ông biết cháu sẽ không đồng ý mà."

"Ông không có trưng cầu ý kiến của cháu, cháu không đồng ý cũng phải đồng ý, nếu như cháu không chịu, vậy thì đừng trách ông nhỡ hết ống dẫn, đây dựa trên người cô gái này."

"Ông ngoại. . . . ."

Ông Hải thở dài một tiếng: "Ông cũng không muốn làm như vậy, nhưng vì Hải Lan, ông không thể không làm, cháu. . . . . Tự giải quyết cho tốt đi."

Sau khi ông Hải rời đi, Lệ Dĩ Thần nhắm mắt lại. "Cháu đã nói rồi, mặc kệ là ai thì cũng không thể lại ngăn cản cháu yêu Diệp Căn, càng không thể buộc cháu cưới người khác."

Một tháng trôi qua, nhìn Diệp Căn vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh như cũ nhưng Lệ Dĩ Thần cũng không vội, giống như thường ngày, hết lòng xoa bóp giúp cô.

"Con heo nhỏ, em đã ngủ hơn một năm rồi, em định lúc nào thì tỉnh lại đây, anh đã chuẩn bị một hôn lễ long trọng, chỉ chờ em mặc áo cưới vì anh mà thôi, trước kia lúc đọc sách thì em thường nói với anh rằng rất muốn mặc áo cưới xinh đẹp gả cho anh, đó em thật sự gả cho anh nhưng anh lại không cơ hội để em mặc áo cưới trắng tinh xinh đẹp, con heo nhỏ, mau tỉnh lại đi, đừng làm cho anh tiếc nuối nữa."

Candy gõ vài cái lên cửa, thấy không ai ứng, không thể làm gì khác hơn tự mình tiến vào, cô vừa muốn nói chuyện thì lại thấy Lệ Dĩ Thần ra hiệu đừng có lên tiếng.

"Nhỏ giọng một chút, đừng làm ồn đến cô ấy, cô ấy thích an tĩnh."

Candy cười cười bất đắc dĩ, sau lại gật đầu, chậm rãi tới gần Diệp Cần, cũng giúp Lệ Dĩ Thần nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay còn lại của Diệp Cần.

"Tôi và cô ấy giống nhau thật đấy."

Lệ Dĩ Thần cười khê: "Đúng vậy, nhất là mắt."

"Ừ, ba mẹ tôi cũng nói như vậy, đúng rồi Lệ Dĩ Thần, ông ngoại anh lại thúc dục rồi, không tổ chức đính hôn mà trực tiếp ép anh vào lễ đường luôn đấy."

Sắc mặt Lệ Dĩ Thần giãn ra, cười cười: "Trái lại ông tôi còn gấp hơn cả tôi nữa, chẳng qua cũng phải chờ tình trạng của Diệp Cần tốt hơn một chút rồi nói, nếu không tôi không yên lòng."

Candy bĩu môi: "Thật ra thì không riêng gì ông ngoại anh, ba mẹ tôi cũng gấp muốn chết, tôi cũng họ quấy rầy đến mức không còn cách nào khác, phải đến đây thúc giục anh đấy."

"Biết rồi, tôi sẽ nhanh chóng chuẩn bị, sẽ không khiến cô khó xử."

"Ừ, anh biết tôi khó xử là được rồi, đúng rồi, bên công ty kia, anh chuẩn bị lúc nào thì thu lượm vậy?"

"Cũng gần rồi, chỉ cần cô diễn một vở kịch với tôi là được."

"Không thành vấn đề, người an bài thời gian là tốt rồi."

Trong cửa hàng trang sức số một số hai của nước Mỹ, Candy lần lượt mang thử các đồ trang sức lộng lẫy xinh đẹp: "Lệ Dĩ Thần, cái này thì sao? Hay là cái kia đẹp hơn?"

Lệ Dĩ Thần đang bận ra ám hiệu cho phóng viên, phóng viên lập tức chọn góc độ tốt nhất, bắt đầu chụp ảnh, Lệ Dĩ Thần chậm rãi đến gần Candy.

"Da cô rất trắng, mang cái nào cũng đẹp cả." Candy nghe vậy thì đỏ mặt, dáng vẻ thẹn thùng bị phóng viên chụp lại, sau đó nhanh chóng được công bố trên các báo tài chính thương nghiệp và giải trí.

Thấy dáng vẻ thân mật của Lệ Dĩ Thần và Candy, phó tổng giám đốc Hải Lan, cũng là chú họ của Lệ Dĩ Thần, rốt cuộc cũng đứng ngồi không yên.

"Không phải cậu nói cô gái mà Lệ Dĩ Thần thích nhất đang nằm trên giường bệnh, chỉ có thể dựa vào máy móc để kéo dài tính mạng sao, vậy cô gái trong ảnh là cái quái gì? Không được, tôi tuyệt đối không thể để cho nó và ngân hàng Tổng thị kết thân, nếu không, Lệ Dĩ Thần có bên vợ trợ giúp, làm sao tôi còn có thể ngồi vững ở địa vị là người ra quyết định cho Hải Lan được, tôi phải thừa dịp Lệ Dĩ Thần sơ suất, giải quyết tất cả phiền toái bên trong mới được."

Một người đàn ông mặc vest màu đen đứng ở sau lưng nói: "Ý của ông là. . . . ."

"Cứ làm như vậy, đi đi."

"Vâng."

Vùng ven biển phía Tây nước Mĩ đã mưa dầm hơn một tuần, rốt cuộc cũng tạnh trở lại, Lê Dĩ Thần vẫn giống thường ngày, xoa bóp cho Diệp Căn, mãi cho đến khi Tần Mục đi tới.

"Đại ca, bên kia đã bắt đầu hành động rồi."

"Ừ, rất tốt, nhớ bảo vệ Candy cho tốt."

"Anh yên tâm, đã trộm long tráo phượng (tráo đổi người ấy), Tổng thiếu thư tuyệt đối sẽ không bị nguy hiểm."

"Ừ, vậy thì. . . . . Tốt." Trong lúc Lê Dĩ Thần nói chuyện thì đột nhiên phát hiện ngón tay út của Diệp Căn nhúc nhích, anh rất kích động, vội vàng nhận nút gọi y tá.

"Bác sĩ, mau tới đây, cô ấy cử động, cô ấy cử động. . . . ."

Ba ngày sau, bên ngoài sân cỏ của khách sạn Hải Lan đang rất náo nhiệt, các doanh nhân nổi tiếng từ nước ngoài đến trong nước đều tụ hội tại đây, nhưng đứa trẻ mặc trang phục thiên sứ, cầm bóng bay, chú rể Lê Dĩ Thần mặc đồ vest, mặt đầy vui vẻ chào hỏi khách và bạn, cho đến chú họ xuất hiện.

"Chúc mừng cháu."

Lê Dĩ Thần lạnh lùng cười mỉa: "Cảm ơn chú